

VIR ELKE DAG

*'n Bybelse Dagboek
ten dienste van
die daaglikse gebruik
deur gelowiges.*

1971

VOORWOORD

Die redaksie bied u hiermee vir die sesde agtereenvolgende jaar 'n kort oordenking vir elke dag van die jaar. Ons beklemtoon weer eens dat die bedoeling van hierdie dagboek is om by die huisgodsdienstige gebruik te word en dat die aangegeewe skrifgedeeltes eers gelees moet word. Aan ons medewerkers wie se name hieronder verskyn, ons hartlike dank. Die redaksie het met groot dankbaarheid gebruik gemaak van die dienste van die Kompilator van Kerklike Publikasies en Berigting, ds. P. M. Smith, wat die tegniese versorging behartig het.

B. J. Engelbrecht,
F. J. van Zyl,
J. P. Oberholzer.

LYS VAN MEDEWERKERS

1-3 Jan. F. J. Z. Booysen.
4-10 Jan. J. H. Brandt.
11-17 Jan. P. A. Geyser.
18-24 Jan. P. A. R. C. van Wyk.
25-31 Jan. J. A. P. van Tonder.
1-7 Feb. P. S. van Staden.
8-14 Feb. C. L. v.d. Berg.
15-21 Feb. J. A. P. van Tonder.
22-28 Feb. J. I. de Wet.
1-7 Maart K. Papp.
8-14 Maart J. S. Marais.
15-21 Maart J. M. Fourie.
22-28 Maart N. M. J. S. Heyneke.
29 Maart — 4 April F. J. Engelbrecht.
5-11 April C. J. Smit.
12-18 April J. A. Jacobs.
19-25 April J. L. van Staden.
26 April — 2 Mei H. R. Visser.
3-9 Mei T. F. J. Dreyer jnr.
10-16 Mei J. F. Mouton.
17-23 Mei M. J. Naude.
24-30 Mei J. J. Booyse.
31 Mei — 6 Junie G. J. J. Labuschagne.
7-13 Junie J. P. Snyman.
14-20 Junie M. J. van Schalkwyk.
21-27 Junie E. C. B. Kotze.
28 Junie — 4 Julie G. C. van Staden.
5-11 Julie G. M. M. Pelsner.
12-18 Julie W. C. M. de Beer.
19-25 Julie J. A. de Beer.
26 Julie — 1 Aug. J. P. Jacobs.
2-8 Aug. M. W. Pretorius.
9-15 Aug. N. C. J. Brayshaw.
16-22 Aug. A. M. Swanepoel.
23-29 Aug. A. J. Conradie.

30 Aug. — 5 Sept. D. G. S. Steyn.
 6-12 Sept. H. N. Botha.
 13-19 Sept. J. P. B. Blignaut.
 20-26 Sept. F. H. v.d. Merwe.
 27 Sept. — 3 Okt. A. J. Willemse.
 4-10 Okt. C. J. A. Simpson.
 11-17 Okt. B. J. Engelbrecht.
 18-24 Okt. F. J. van Zyl.
 25-31 Okt. F. Beytell.
 1-7 Nov. A. P. B. Breytenbach.
 8-14 Nov. S. J. de Beer.
 15-21 Nov. P. J. van Staden.
 22-28 Nov. J. A. Loader.
 29 Nov. — 5 Des. G. P. J. Grobler jnr.
 6-12 Des. J. P. Labuschagne.
 13-19 Des. W. J. Steyn.
 20-26 Des. S. J. v.d. Westhuizen.
 27-31 Des. W. J. Roos.

1 Januarie.

Lees Lukas 3:1-6.

Teks: Lukas 3:2.

SOEKENDE MENSE.

Toe Jesus groot geword het en Sy openbare optrede begin, vertel die Evangelies eers van Johannes die Doper en sy boeteprediking aan die oewers van die Jordaen. Daar is so 'n heilige entoesiasme as Lukas ons hier vertel hoe alle begin het. Hy vertel van die keisers, konings, viervorste, stadhouers en hoëpriesters — van al die aansienlikes van die dae.

Maar daar vind dan 'n stil gebeurtenis plaas. In ons teksvers staan dit, „die Woord van God het gekom tot Johannes“. Dan sien ons die steeds groeiende skare rondom hom saampak. Dit is almal soekende mense. As al die mense hom hoor preek oor die doop van bekering tot vergifnis van sondes, vra die skare soekendes: wat moet ons doen?

Die Woord van God in die lewe van die mens — alle ander belange word uitgeskakel. Kan ons glo dat die Woord van God in die lewe van 'n mens alle ander belange sal uitskakel? Wat bring die mense so in beweging daar na die oewers van die Jordaen?

Twee dinge is hier duidelik wat die mense laat toestroom om Johannes die Doper te hoor. Ten eerste 'n sterk verlange, ten tweede 'n verwagting dat die verlange vervul sal word! In die Nuwejaar sal ook ons almal soekende mense wees — soek op allerlei wêë cryp en allerlei ideale. Waarom sal ons soek? Ons sal soek omdat daar in die mensiesiel 'n diep verborge onvrede en honger is. Die twyfel sal ook knaag aan die wortel van elke mens se lewe. Elke mens sê diep in sy eie lewe: „Ek soek — ek het dit nie —. Ek is ongelukkig. Wat is die iets wat elke mens soek? Dit is die verlange na God!

Met sy oordeelsprediking oor die sonde wys Johannes van hom af na Jesus — „Hy kom wat sterker is as ek. Hy sal julle doop met die Heilige Gees en met vuur“. So sal ons die Nuwejaar dit gaan soek —. Nee ons sal loop en jaag deur die lewe. Die een soek dit in die voorespoed van die lewe, die ander in vriendskap van mense, ander in geld, kennis en kuns. Maar in al hierdie dinge is dit nie te vind nie. Ons harte bly ongelukkig —. Onvrede bly lê op die bodem van die hart.

Maar luister nou as Johannes hulle wys op die Een wat sterker is as hy, — dan verander alles daar by die Jordaen. Die deur gaan oop vir die soekende siele, as hulle eers met berou oor hulle sondes oitsien na die sterkere. Jesus staan daar in hulle midde as die oplossing vir al hulle node en behoeftes!

Die Woord van God wat Johannes se lewe vervul het, het ook aan hulle die Sondeversoener duidelik aangewys. So moet alle soekende siele in die Nuwejaar die Woord van God ter hand neem — ja, met watter lieflike name sal Hy voor ons geloofsoog sigbaar word.

Heerlik is dit dat die Lukas-Evangelie en die ander Evangelies ons vertel van die soekende mense, hoe dat hulle ontmoet het, Die Een sterker as Johannes die Doper, naamlik Jesus Christus, want Hy

spreek daardie magswoord: „U sondes is u vergewe“. Die Sterkere sal u sware sondelas kom opneem en wegdra. Daarmee sal 'n lieflike vrede in u hart daal. Vrede met God! As u dit soek, sal u vind. Mag die Here gee dat u in die Nuwejaar dit sal soek, want ons hart vind geen rus voordat dit rus vind in God!

2 Januarie.

Lees Lukas 3:7-10.

Teks: Lukas 3:9.

DIE OORDEEL KAN SO NABY WEES.

Ons teks vertel ons van die strengheid en goedheid van God. Dit is in ons lewe nie so maklik om Gods goedheid en strengheid van mekaar te onderskei nie. Waar was God streng, waar was God goed in my lewe? Johannes die Doper, vervul met die Woord van God in sy lewe, het streng opgetree. Hy praat van die addergeslag, vuur van die Heilige Gees, van 'n dorsvloer wat deur en deur skoongemaak moet word. Maar dan spreek hy in ons teks van die byl wat alreeds lê teen die wortel van die bome.

Die boom waarvan Johannes praat is die volk Israel, wat uitgeroei moet word. Onder die breë takke van die volk Israel het godsdien, beskawing en wetenskap geskuil. As die volk swaar sondig teen God word eers die takke afgekap sodat alleen die stam oorbly. Uiteindelik word ook die stam afgekap — God sal Assur en Babel stuur, om dit af te kap.

Dit was die ballingskap van sewentig jaar. God was weer genadig. Die volk kon terugkeer na hulle stad en tempel. En nou sien Johannes die byl lê teen die wortel van die boom.

Hoe staan dit met u lewe in die jare wat verby is? Het eers die blare verdor, toe die takke afgekap, die stomp daarna afgekap en lê die byl miskien by u reeds aan die wortel?

Wat ons hier tref is die goedheid en lankmoedigheid van God. Die byl lê stil en rustend aan die wortel van u lewensboom. Wat moet u nou getuig? God het nog nie begin kap aan die wortel van die lewe. Elke mens moet dit kan weet — God was nie net streng in sy kastyding, maar Hy was in my lewe barmhartig en genadig, so taai in lankmoedigheid.

In sy strengheid was daar 'n trek van sy ewige liefde! As ons waarlik en eerlik die balans van ons lewe opmaak —, dan is daar sware verliese gely, huislike verliese, persoonlike verliese, ons het voor diep waters gestaan — daar was die diep waters van die doodsdorandaan.

Die byl het gekap aan die takke of aan die stam — die dood het weggeneem wat vir ons dierbaar was — 'n vader 'n moeder, vrou of kind, broer of suster. Ons het toe 'n diepe sug geslaak: O, God was so hard, so streng —. Maar tog het God weer getroos, soos 'n moeder haar kindjie troos. Telkens het God sy goddelike arms uitgesteek en ons veilig gedra. Die byl lê nog stil. Wie weet hoe lank nog?

Hede as u sy stem hoor, verhard u harte nie, erken tog wat tot u vrede dien. Laat ons ook nooit vergeet, God lê de byl aan die wortel van u lewensboom met 'n hoë en heilige bedoeling. God wil vrugte sien aan u lewensboom. Het u al vrugte voortgebring?

Elke boom dan wat geen goeie vrugte dra nie word uitgekap en in die vuur gegooi.

Ontwaak, o mens, voordat dit te laat is!

3 Januarie.

Lees Lukas 3:21-23.

Teks: Lukas 3:21.

WAAROM IS JESUS GEDOOP?

Dit is reeds 'n groot fees as kindertjies gedoop word. Die doop troos ons, maar saam met die blydschap van die ouers is daar ook vrees. Die vrees is daar omdat die kindjie in sonde ontvang en gebore is. Hierdie onskuldige kinderlewe sal ook opgeneem word in die eindelose stroom van sondes teenoor God. Die doopwater spreek duidelik van die onreinheid van ons siele, net soos die van die skare wat rondom Johannes die Doper versamel het by die Jordaen.

As Petrus oor die doop spreek, spreek hy oor die sondvloed, en wanneer Paulus dit doen, dan spreek hy oor die deurtog deur die Rooisee. Die lewe is vir ons almal soos 'n sondvloed en Rooisee.

Maar by hierdie twee Bybelse verhale uit Genesis 8 en Exodus 14 vind ons die redding en bewaring deur God.

Dit is so opmerklik dat die Doopsformulier baie klem daarop laat val dat die Seun ons was in sy bloed van al ons sondes. So het Johannes die Doper baie duidelik gewys op die Sterkere, Jesus Christus, wat die belydende sondaar sal reinig.

Maar ons teksvers sê nou dat Jesus ook gedoop is. Jesus was tog die Regverdige, sonder sonde. Alleen sondaars word gedoop. Die water is die uiterlike teken of seël van die afwassing van die sondes, deur die bloed van Christus.

Waarom het Jesus na Johannes gekom en gevra: „Doopt My”. Daar staan dit nou — „Laat dit nou toe, want so pas dit ons om alle geregtigheid te vervul.” (Matt. 3:15.) As Christus nou die doop instel na Sy opstanding soos ons lees in Matt. 28:19 dan het ons die heerlike troos dat ons kinders in Christus gedoop word.

In ons teks staan: „die hele volk is gedoop en Jesus is ook gedoop”. As ons nou in die selfde Lukas-Evangelie 12:50 lees dat Christus sê: „Ek het 'n doop om mee gedoop te word, en hoe benoud word Ek totdat dit volbring is!” Hoe moet ons dit verstaan? Sy doop by die Jordaen het heengewys en vertel hoedat Hy die sondes van die verloregaande wêreld op Hom laat neerkom.

Hy word sonde vir ons gemaak. Hy verklaar Hom eën met die sondige mensheid. Hy buk as Heiland van sondaars om al ons sondes op Hom te neem. Daarom sê Hy: „hoe benoud word Ek tot dit

volbring is". Dan sien ons Hom gaan op dertigjarige leeftyd, en in die openbaar as die Messias begin leer.

Wat 'n troos is nie alleen ons doop as sondears, maar Sy Doop as Heiland, Borg n Saligmaker vir al sy belyers. By die Doop is Jesus vervul met die Heilige Gees, die geliefde Seun in wie God Sy welbehag het. So, vervul met die Heilige Gees, het Hy in die woestyn al die versoekinge weerstaan en as oorwinnaar te voorskyn getree.

Nou het ons 'n Hoëpriester wat met al ons swakhede medelye kan hê, Een wat in alle opsigte versoek was net soos ons, maar sonder sondes.

Nou kan ons met vrymoedigheid gaan tot die Troon van Genade om op die regte tyd gehelp te word. Wat 'n heerlike troos!

4 Januarie

Lees Lukas 4:1-8.

Teks: Lukas 4:8.

DIE VERSOEKING VAN JESUS.

Jesus verkeer veertig dae en nagte in die woestyn, nadat Hy by die Jordaanrivier gedoop is. Ons lees dat Hy deur die Gees weggelei is na die woestyn. Daar het Hy in eensaamheid en in afsondering met die Vader verkeer. Hy het homself voorberei vir sy taak in die wêreld. Deur te vas en te bid was Hy besig om homself voor te berei om die opdrag van God uit te voer. Hy het gekom om die mag van die Bose te oorwin en om die wêreld van die sonde te verlos.

En juis terwyl Hy homself voorberei op sy taak, het die Satan na Hom gekom. Die Satan toon aan Christus hoe dit in die wêreld gaan. Hy stel dit aan die Verlosser dat die mag in die wêreld aan hom behoort en dat hy dit kan oorgee aan wie hy wil. Satan bied die heerskappy van hierdie wêreld Hom aan. Hy hoef nie daarvoor die lydensweg te gaan nie. Hy moet slegs Satan as die gewer erken en nie God nie.

Jesus wys Satan en sy voorstel af. „Gaan weg, Satan!” Daarmee noem hy Satan by dié naam, om aan hom te sê dat hy die teenstander van God is, dat hy nie God is nie. Hy kan nie aanspraak op aanbidding maak nie. Want daar staan geskrywe „Die Here jou God moet jy aanbid en Hom alleen dien.” Die swaarste woord in hierdie antwoord is die woord „alleen”. Dit is die harde kern van Sy afwysing.

Satan is nie bekommerd as ons twee here dien nie. So baie probeer om twee here te dien, en dit doen aan die mag van die duiwel geen skade nie. Hy regeer met gemak oor diegene wat so nou en dan die Here se aangesig soek. Maar die wat God alleen dien, hy is in teenstand met Satan. En dit is die erns van Christus, dat Hy God alleen gehoorsaam en aanbid. Vanaf daardie oomblik proklameer Hy die koninkryk van God oor alles en almal. Hy erken nie die duiwel se mag oor die aarde nie. Hy het gekom om die koninkryk van God op die aarde te vestig en om die mag van die Bose te oorwin. In gehoorsaamheid aan die Vader het Hy sy taak voltoer.

5 Januarie

Lees Lukas 4:5-13.

Teks: Lukas 4:12.

GOD SE BELOFTES.

Vir die derde keer wend Satan 'n poging aan om Jesus in die ver-soeking te lei en om sodoende oor Hom te triomfeer. Hy neem Jesus na die tempel se muur vanwaar hulle op die versamelde volk kyk. Christus moet aan daardie mense die boodskap van die koninkryk van God bring. Op watter manier sal Hy dit bring? Die Satan stel voor dat Jesus moet afspring tussen die mense, as Hy die seun van God is. Want God sal sy engele bevel gee om Hom te dra. M.a.w. Jesus moet dit waag op die belofte van Sy Vader, en deur dit te doen sal Hy op 'n wonderlike wyse aan sy volk verskyn. Is dit dan nie 'n doeltreffende wyse om aan almal te toon dat Hy die Seun van God is nie?

Tog wys Jesus dit af met die woorde „Jy mag die Here jou God nie versoek nie.” Daarmee stel Hy dit duidelik dat 'n mens nie aan God kan voorskryf hoe om te handel nie. God regeer en hoe kan 'n skepsel aan God beveel hoe om te regeer? Dit gaan nie om die beloftes alleen nie. Dit is en bly altyd beloftes van God. En daarom kan 'n mens nooit bepaal hoe en wanneer, Hy sy beloftes moet vervul nie. God bly steeds soewerein, ook oor Sy beloftes. Die wyse waarop God sy koninkryk deur Christus bekend maak, lê in sy hande en in geen ander s'n nie.

Ja, seker het Christus in lewe en sterwe op sy Vader se beloftes vertrou. Maar nooit was dit sy bedoeling om aan God iets voor te skryf, ook nie kragtens sy beloftes nie. God bly Heer ook oor sy geopenbaarde woord. Jesus leef in volle gehoorsaamheid aan sy Vader se Wil. Dit gaan hier om die suiwere, die waaragtige manier waarop Jesus met sy lewe en sy woorde, aan ons toon, dat God regeer.

6 Januarie

Lees Luk. 4:18-24.

Teks: Luk. 4:21.

DIE HEERLIKHEID VAN DIE EVANGELIE.

Op die Sabbatdag gaan Jesus na die sinagoga. Nadat Hy gelees het uit die boekrol van Jesaja, het hy tot 'n skare gespreek. En die mense is verbaas oor die aangename woorde wat hy uiter. Hy spreek oor die messiaanse heil wat oor die volk aangebreek het. Dê Jode het die messiaanse heil verwag, maar dit het vir hulle nog in die toekoms gelê, in die verre toekoms. Wanneer dit sou kom was on-bekend. Maar daar het Christus in die sinagoge verskyn en aan hulle gesê: „Vandag is hierdie skrif in julle ore vervul.”

Daardie belofte wat aan die volk gemaak is, het skielik in hulle midde werklikheid geword. Die Messias het gekom en hy was tussen hulle. God het opgetree en hy was besig om sy beloftes te vervul. Soos dit in II Kor. 6:1 staan: „Nou is die welaangename tyd, nou is

die dag van heil." Die mense vind sy woorde pragtig, maar dan kom hulle skielik tot ontnugtering.

Jesus vra nie oppervlakkige entoesiasme nie. Hy soek 'n antwoord by hulle. Die verkondiging van die evangelie is gerig na die mens. Daar moet iets gebeur, want die uur van beslissing het gekom. Die evangelie soek aanvaarding. Dit moet aanvaar word as daad van God aan die mens. Die mens moet dit raaksien as genade wat na hom kom, deur die ontferming van God.

Maar dit was moeilik vir die volk om dit te aanvaar as Godsgenade. Hulle het rasend geword teenoor Jesus. Die evangelie is aktueel, dit eis dat ons God se genade erken en daarin glo. Tegelyk erken en bely ons, dat ons nie die heil kan verskaf nie.

7 Januarie

Lees Luk. 4:33-37.

Teks: Luk. 4:34.

DIE BESETENE VAN KAPERNAUM.

Die volmag waarmee Jesus bekleed is deur die Vader, word bewys deur 'n daad. Die eerste aanwending van sy wondermag dien, volgens Lukas, om sy mag oor die onreine geeste aan die lig te bring. Hy is die Heilige van God, wat na die wêreld gekom het om die werke van die bose te vernietig. En dit het die magte van die duisternis besef. Hulle sou alies aanwend om Christus te probeer oorwin of Hom altans sovele as moontlik te probeer hinder. Veral nadat Jesus die versoekings van die duiwel so beslis afgewys het, het die bose met helse woede opgetree teen Christus, en die stigting van sy koninkryk probeer teengaan.

Hy is die Heilige van God, en hy is sterker as die onreine geeste. Waar Hy, die Heilige, ookal kom, word die onheiligheid en onreinheid geopenbaar. Met harde uitroepe gee die besetene sy vrees vir en verset teen Jesus te kenne. Die onreine geeste weet dat hulle deur hom bedreig word. Daarom die uitroep: „Wat het ons met U te doen, Jesus, Nasarener? Het U gekom om ons te verdag?” Hulle weet dus dat Jesus se optrede binne die geskiedenis van die mense die ondergang van die mag van die bose oor die mense beteken.

Met Sy magwoord tree Hy op en Hy lê die geeste die swye op. Teen sy woord het die gees niks te sê nie. Hy moet hom onderwerp aan die mag en wil van die Seun. Daarna is die besetene weer gesond, verlos uit die mag van die bose gees.

8 Januarie.

Lees Luk. 5:1-11.

Teks: Luk. 5:8.

DIE WONDERLIKE VISVANGS.

Petrus het reeds vantevore talle magsopenbaringe van die Here gesien. Hy is daardeur getref. Maar hierdie openbaring van Sy beskikingsmag oor die visse van die meer het op 'n besondere manier tot hom gespreek. En as die vangs in die skuite is, kom Petrus tot die

beseef wat gebeur het. Die wonderlike mag van Jesus oor hom, Petrus, en oor sy vrugtelose arbeid, oorweldig hom. Toe Petrus dan weens die magsopenbaring van Jesus, Hom begin sien in sy goddelike majesteit, het dit hom dadelik onder die beseef van sy sondigheid gebring.

Hy val voor Christus neer en roep uit: „Gaan weg van my Here, want ek is 'n sondige man.“ Hy is sterk bewus van Jesus se goddelike mag oor hom en almal. Dit is vir Petrus te veel, te groot, dit oorweldig hom. Hy is maar 'n gewone mens, 'n sondige mens en die aanraking met Christus maak hom bang. Hy is verskrik deurdat hy God se mag meteens oor hom bemerk het. Aan hom die sondige mens, het God sy genadige mag geopenbaar. Petrus beseef dat hy dit nie verdien nie, dat hy dit nie verdien nie. Die Verlosser het Petrus se gemoedstoestand verstaan en daarom antwoord Hy dadelik met die gerustellende woorde: „Moenie vrees nie; van nou af sal jy mense vang.“ Die nabyheid van God en sy openbaring kom vir Petrus ten goede en nie ten kwade nie.

9 Januarie

Lees Luk. 5:12-16:

Teks: Luk. 5:13.

DIE GENESING VAN 'N MELAATSE.

Die genesing van die melaatse man moet ook gesien word teen die agtergrond van Jesaja 35:8. Want daaruit spruit die Joodse verwagting voort dat die Messias die melaatses sal genees. Hierdie genesing sal dien as 'n teken van die messiaanse ryk wat gekom het. Dit is dus vir Lukas belangrik om die genesing so duidelik op te teken, want daardie daad van Jesus het hom geopenbaar as die Messias, volgens die profesie van Jesaja.

Die melaatse was Israel in daardie tyd, 'n onreine wese. En as 'n mens onrein bevind is moes hy uit die stad gewerp word. Buite die stad het al die onreines, dus die vervloektes gewoon.

Deurdat Jesus die melaatse aangeraak het, het hy 'n vervloekte aangeraak wat teen die reinigswette van die Jode was. Deur sy woorde: „Ek wil, word gereinig“, toon Christus dat hy hom ontfarm oor die melaatse man. Daarom neem hy die onreine in sy onreinheid aan, hy verwerp hom nie, nog minder stap hy oor hom heen.

Die aanneming en genesing van die melaatse, is 'n daad, waaruit blyk, dat Jesus homself in 'n ander verhouding teenoor Israel se orde stel. Niemand durf so 'n vervloekte aanraak nie. Dog Jesus doen dit. Die voorskrifte van die Joodse wet is opsy geskuif sodat genade kan geskied. In sy ontfarming gebruik die Heer sy krag om die menslik onredbare man, te genees.

10 Januarie

Lees Luk. 5:27-32.

Teks: Luk. 5:27.

DIE ROEPING VAN LEVI.

Op die hoofweg in Kapernaum ontmoet Jesus Levi, die tollenaar.

Levi is 'n Israeliet, maar iemand wat 'n veragtelike beroep beoefen in die oë van die Jode. Met sulkes het die vroom Jode geen omgang gehad nie. Tog wend Jesus hom na die man, en beveel hom om te volg. En daarmee word dit aan Levi gestel of hy die roeping durf aanneem. Dit is die wonderlike, vir baie 'n ergernis, dat Jesus met die roepende stem van God na die mens kom. Daarin sien ons juis God se barmhartigheid oor die mens, wat in sonde leef en nog nie van sy kant begin het om sy sonde te bely nie.

Levi antwoord op die roepstem. Verbaas oor die oproep begin hy dadelik met blydschap en dankbaarheid om Jesus te volg. Hy wat volgens die sedelike en godsdienstige maatstaf van sy tyd ongeskik was vir eerbare omgang, word 'n volgeling van die Verlosser. Daarmee toon Jesus duidelik aan dat die eiegeregtige vroomheid van die Fariseërs nie bepalend was, om 'n volgeling van hom te wees nie. Maar diegene wat glo dat Jesus in staat is om die sondes te vergewe, hulle is waardig om sy volgelingen te wees. Diegene wat hulle geregtigheid kan of wil bewerkstellig, het Jesus nie nodig nie. Juis het hy gekom om aan die onregverdiges en die sondaars, sy liefde en redding te openbaar. Dit is sy sending om hulle tot Hom te roep en om met hulle 'n maaltyd van versoening en liefdesgemeenskap te hou.

11 Januarie

Lees Luk. 6:1-5

Teks: Luk. 6:5

DIE SABBAT VAN DIE HERE.

Jesus Christus, wat Homself hier „die Seun van die mens” noem, is Here ook van die Sabbat. Daarmee is gesê ook die Sabbat val onder Sy koninklike heerskappy om gebruik te word ooreenkomstig Sy bedoeling. Die Sabbat is dus nie uitgelewer aan mense — selfs nie aan die Fariseërs nie — om die dag 'n slaaf te maak van hulle reëls en voorskrifte nie. Want met hulle mensgemaakte sisteme van wat op die dag mag en wat nie mag gebeur nie, het hulle veel van die oorspronklike gees en bedoeling van die gebod verdraai en vermink.

Dit is hierdie oorspronklike gees en bedoeling van die Sabbatsgebod wat Jesus, as Heer ook van die Sabbat, aan Sy volk wil teruggee. Hiervoor gryp Jesus eintlik terug op die gawe wat God geskenk het in die begin. Daar was die Sabbat ook teken van Sy Verbond en daarom 'n vreugdedag, 'n genadedag. Hierdie orde moet herstel word in Sy koninkryk.

So stel hierdie Skrifwoord dat Hy as Seun van die mens, as Messias, ook Heer is van die Sabbat. Dit onderstreep die heerskappy van Jesus. Die Sabbat is dus gegee met die oog op Sy diens. Nie om onder wettiese dwang allerlei voorskrifte na te kom nie, maar om uit dankbaarheid vir Sy verlossende heerskappy en met vreugde aan Sy diens gewy te word.

12 Januarie

Lees Luk. 6:12-16

Teks: Luk. 6:13a

TWAALF DISSIPELS.

Die nag voordat Jesus Sy twaalf dissipels uitkies en aanwys bring Hy in die stilte en eensaamheid deur op die berg. Hy soek die teenwoordigheid van Sy Vader op in die gebed. Nadat Hy die wil van Sy Vader te wete gekom het deur die gebed, is Hy die oggend gereed om hierdie belangrike saak deur te voer. Die wil van Sy Vader het Hy nou Sy eie gemaak. Daarom sien ons Hom hier optree met besliste gesag en koninklike majesteit. Hy roep en Hy kies — en Sy dissipels is gehoorsaam. Sy verkiesing en roeping sou aan hulle besondere hoë eise stel, maar, asof vanselfsprekend, hulle durf nie ongehoorsaam wees nie.

Die Here kies vir Hom twaalf dissipels. Twaalf is in die Bybel 'n getal van volheid en volkomenheid. Heel dikwels het dit betrekking op die volk van God. Jesus is hier ook besig met die volk van God — uit die ou Israel sou 'n nuwe volk voortkom, dit is die Kerk. Die Kerk is die volk van die Nuwe Verbond, die geestelike Israel. En soos daar aan die begin van die volk van die Ou Verbond twaalf aartsvaders is, so word die tyd van die nuwe volk ook ingelei met Jesus se keuse van twaalf dissipels.

Die Kerk van Jesus Christus was hier reeds in wording. Hier ontkiem die wonder dat „ons wat vroeër geen volk was nie“, nou die volk van God kan wees. Dit lê in die keuse en roeping deur Jesus Christus.

13 Januarie

Lees Luk. 6:12-16

Teks: Luk. 6:13b

GESTUUR WEES.

In die Brief aan die Hebreërs (3:1) lees ons dat Jesus self 'n apostel genoem word. Dieselfde naam wat Hy volgens Lukas aan die twaalf dissipels gee. Vir ons gevoel het die woord „apostel“ al 'n gewone naam geword. Mens kan die woord egter ook letterlik vertaal met „weggestuurde“, met ander woorde iemand wat uitgestuur is. Daarby kom dan die gedagte dat so 'n persoon gestuur word as verteenwoordiger van die sender. Hy tree nie net op in naam van sy sender nie, maar ook met die gesag en volmag om namens hom te praat en te handel.

In die gelese gedeelte sien ons inderdaad hoe Jesus — die „Gestuurde“ deur God — optree met die gesag en majesteit van Sy Vader. Die dissipels buig in gehoorsaamheid voor die outoriteit waarmee Hy hulle roep en kies.

Jesus ken die doel waaroor Hy in die wêreld gestuur is. Daarom kies Hy op Sy beurt twaalf manne om hulle weer te stuur met Sy opdrag. Hulle moes Sy getuies wees — van Sy lewe en werk, veral van Sy dood en opstanding. So sou hulle Sy volbragte werk voortsit deur dit aan mense te verkondig met woord en daad.

a

Hiervoor was nodig dat hulle na Hom moes kom om saam met Hom te lewe. Hulle moes oog- en oorgetuies wees van Sy daad en Sy woorde, want hulle moes die fondament wees van Sy Kerk, waarvan Hy die hoeksteen is.

Hierdie Kerk van Jesus Christus is nog gestuurde in die wêreld; gestuur met sy opdrag maar ook met Sy volmag. Hierdie opdrag en volmag word egter ook nog steeds slegs geken in Sy roeping, deur in gemeenskap te leef het Hom en met die apostoliese getuienis aangaande Hom en die Heilige Skrif.

14 Januarie

Lees Psalm 32

Luk. 6:19-26

Teks: Luk 6:20-22

SALIG.

In hierdie Skrifgedeelte — aan ons bekend as die bergrede — is die Here Jesus besig om die mense te leer aangaande die Koninkryk van die hemele. Meer bepaald: dit gaan hier oor die lewe van diegene wat tot hierdie Koninkryk behoort: dit is die gelowiges, die kinders van Gods Koninkryk.

Dit behoort vir ons duidelik te wees dat dit hier nie sondermeer maar net gaan om armes, hongeriges, treurendes en gehates nie. Maar dat hierdie hoedanighede 'n mens in 'n besondere verhouding tot God plaas. Dit is hierdie verhouding tot die Here wat van grootste belang is vir die Koninkryk van die hemele.

Pragtig en duidelik kom dit tot uitdrukking in die woord: „Salig”, wat die Here gebruik. Die woord „salig” soos Jesus dit hier gebruik, het 'n ryke en diepe betekenis. Dit spreek van blydschap en geluk, maar behels ook nog veel meer as dit, omdat dit te make het met die verhouding waarin 'n mens teenoor God te staan gekom het. Psalm 32 kan hier as pragtige toeligting dien. Daar sê Dawid onder andere „welgeluksalig is hy wie se oortreding vergewe, wie se sonde bedek is.”

Nou is hierdie „saligheid” in baie heldere lig gestel. Hulle is naamlik salig wie se lewensgesteldheid sodanig is — in voor- of teëspoed — dat hulle weet: deur Jesus Christus word ek van die ongeregtigheid van my sonde vergewe. Hulle wat so op die Here vertrou is met Sy goedertierenheid omring, is bly in die Here. Hulle is die saliges.

15 Januarie

Lees Luk. 6:17-26

Teks: Luk. 6:24-26

WEE JULLE.

Teenoor die saligsprekinge stel Lukas hier vier uitsprake van Jesus wat begin met: „wee julle”. Net soos die: „salig is julle” het ook die: „wee julle” betekenis met die oog op die ewigheid. Dit kondig nie maar net 'n ongelukkige en ramspoedige lewe hier op aarde aan nie, maar die ewige oordeel van God.

Hier word vier lewensgesteldhede genoem wat vir die mens 'n struikelblok kan wees wat hom verhinder om in die regte verhouding teenoor God te leef.

Daar is die rykes wat nie hulle nood na liggaam en gees ken nie, wat veral meen dat hulle geestelik verryk is soos die Fariseërs. Daar is diegene wat meen dat hulle deur eie goeie werke versadig is met geregtigheid — hulle ken geen honger en dors na die geregtigheid wat God skenk nie.

Sommiges gaan deur die lewe onbekommerd en met 'n vrolike lag — hulle ken geen treur oor innerlike tekortkominge nie. Teenoor die wat beledig en belaster word ter wille van die Seun van die mens, is daar die ander van wie almal goed praat en wie deur mense geloof en geprys word, omdat hulle nooit die pret bederf deur op geloofs-beginsels te staan nie.

Hulle staan almal onder die: „wee julle” van die Hemelse Regter. Maar selfs in hierdie oordeelsaankondiging in die woord: „wee” is ook die pyn en smart uitgedruk van Hom wat geen behae daarin het dat 'n sondaar sterf nie, maar daarin dat hy hom bekeer en lewe.

16 Januarie

Lees. Luk. 6:27-38

Teks: Luk. 6:35

JULLE LOON.

Om 'n mens se vyande lief te hê, is 'n hoë eis. Vir ons gevoel eintlik 'n onmoontlike eis. Ons gedrag teenoor ons naaste — dan bedoel ons geloofsgenote, familie, vriende ens. — getuig eerder van 'n gebrek aan liefde en spreek van selfsug en die soek van eie-belang.

In hierdie Skrifgedeelte toon Jesus dat die begrip „naaste” veel ruimer verklaar moet word. Vir die Jode het die gebod van naaste-liefde beperk gebly tot mede-Jode. Jesus wys hierdie opvatting af. Die reël wat in die Koninkryk geld is dat 'n mens selfs jou vyande moet lief hê. Daarom moet hulle haat of vervloeking of belediging nie met gelyke munt terugbetaal word nie, maar met die munt van die Koninkryk: deur goed te doen, te seën en voorbidding vir hulle te doen.

Waarop berus hierdie onmoontlike hoë eis? Die Here verwag dit omdat Hy eerste die „onmoontlike” voorreg skenk dat sondaars en opstandelinge „kinders van die Allerhoogste” mag wees. Die hoë eis wat die Here stel is nie 'n voorwaarde waaraan ons eers moet voldoen om kinders van God te wees nie. Dis juis andersom — Hy verwag dit van hulle wat alreeds deur Hom salig verklaar is. Deur hulle vyande lief te hê, kan die gelowiges nou openbaar dat die Allerhoogste God hulle Hemelse Vader is. Hulle verwag daarvoor ook geen ander beloning nie. Hulle loon is dat hulle kinders van die Allerhoogste is.

17 Januarie

Lees Luk. 6:39-49

Teks: Luk. 6:46

GELOOF IS GEHOORSAAMHEID.

Ons wat kinders is van die Kerkhervorming staan baie sterk op die belydenis: ons word uit genade gered, deur die geloof, sonder enige verdienste van ons kant. Dit is goed en reg so. Ons geloof is die blymoedige wete: Jesus Christus het vir ons alles verdien! Deur die geloof in Hom kry ons deel aan die saligheid, word ons kinders van God.

Maar hierby moet ons tog nie vergeet dat wanneer ons sê: ons glo, het dit ook bepaalde gevolge vir ons lewe. Ons kan nie sê: „Here, Here”, en dan nie doen wat Hy sê nie. So sal ons slegs openbaar dat ons nie weet wat ons sê as ons Hom aanroep as Here, Here nie!

Die Here Jesus leer ons hier in die slot van die bergrede dat daar ’n baie betroubare manier is om te toets of ’n lewe aan Hom behoort. Kyk na die vrugte — hoe lewe so ’n mens? Want net so spontaan en natuurlik as wat ’n boom vrugte dra wat eie aan Sy soort boom is (vs. 44), net so vanselfsprekend en natuurlik is dit dat ’n gelowige vrugte van gehoorsaamheid sal dra.

Om in Hom te glo en Hom te bely as Here beteken dat ons in gehoorsaamheid ons lewens so moet inrig om Sy wil te doen. Geloof sonder gehoorsaamheid is in die lig van hierdie Skrifgedeelte nie moontlik nie.

18 Januarie

Lees Luk. 7:1-5.

Teks: Luk. 7:10.

JESUS, REDDER UIT DIE NOOD.

Van ’n onbekende skrywer het daar ’n merkwaardige stuk bewaar gebly. Hy sê van Jesus die volgende:

„Hier is ’n jongman wat gebore is in ’n onbekende klein dorpie, die seun van eenvoudige ouers. Hy het in ’n ander dorpie grootgeword. Hy het in ’n timmerman se werkplek gewerk totdat Hy dertig was, en toe was Hy drie jaar lank ’n reisende prediker.

„Hy het nooit ’n boek geskryf nie. Hy het nooit ’n publieke amp beklee nie. Hy het nooit ’n huis besit nie. Hy het nooit ’n gesin begin nie. Hy het nooit na ’n universiteit gegaan nie. Hy het nooit Sy voet in ’n groot stad gesit nie. Hy was nooit 200 myl van Sy woonplek af nie. Hy het nooit een van die dinge gedoen wat gewoonlik met grootheid geassosieer word nie. Hy het geen getuigskrif gehad behalwe Homself.

„Hy was nog ’n jongman toe die publieke mening teen Hom gedraai het. Sy vriende het weggehardloop. Hy is aan Sy vyande oorgegee. Hy het ’n skynverhoor ondergaan. Hy is aan ’n kruis genael tussen twee diene. Terwyl Hy sterwend was, het Sy beuels gedobbel oor Sy enigste besitting wat Hy op aarde gehad het — Sy kleed. Toe

Hy dood was is Sy lyk, danksy die meegevoel van 'n vriend, in 'n geleende graf gelê."

word vervolg.

19 Januarie

Lees Luk. 7:6-10.

Teks: Luk. 7:10

JESUS, REDDER UIT DIE NOOD (VERVOLG).

„Negentien lang eeue het gekom en gegaan, en vandag is Hy die sentrale figuur van die menslike ras en die Leier van vooruitgang. (op geestelike gebied).

„Ek stel dit baie sag as ek beweer dat al die lëers wat ooit marsjeer het, al die vlote wat ooit gebou is, al die parlemente wat ooit gesit het, en al die vorste wat ooit regeer het, saam, nie die lewe van mense op hierdie aarde soveel beïnvloed het nie, as daardie Enkele Lewe."

In Kapernaum, die visserstadjie aan die see van Galilea, het Jesus telkemale gekom en baie van Sy groot werk, wat deur die onbekende skrywer so uitnemend geag word, gedoen. Daar het Hy gesprek van God, Sy hemelse Vader. Daar het Hy gehelp, elkeen wat in nood en ellende verkeer het — die lamme gesond gemaak, vir wie die vriende deur die dak tot voor die Heiland laat afsak het; ook aan Jaïrus, die owerste van die sinagoge, sy dogtertjie teruggegee, nadat Hy haar aan die kloue van die dood ontruk het; daar het Hy die slaaf van die Romeinse hoofman, wat so 'n groot geloof gehad het, dat hy vir Jesus laat weet het om maar net een woord te spreek, gesondgemaak. Want „toe die wat gestuur was, teruggaan na die huis vind hulle die siek dienskneg gesond."

Dis nog dieselfde Jesus, Wie ons as gelowiges bely as ons Redder en Saligmaker, en Wie ons moet dien in hart en lewe.

20 Januarie

Lees Luk. 7:11-17

Teks: Luk. 7:14

JESUS, DIE LEWENSVORS.

Wat 'n droewige dag vir die weduwee van Naïn! Vroeër reeds het sy haar man verloor, nog in die krag van sy lewe. Vandag weer haar seun, haar enigste — al wat nog lig in haar lewe gebring het, en dit in sy prille jeug.

Hulle gaan om hom te begrawe. Deur die poort van Naïn, 'n stadjie aan die Noorderhelling van die Hermon-gebergte, beweeg die begrafnisstoet. Die Vors van die dood het gesprek en nou word daar rou bedrywe. Veral vir die weduwee, snikkend van diepe smart, is die weg moeilik.

Maar vanuit die ander rigting kom Jesus, omring deur Sy dissipels en 'n groot menigte. Wanneer die twee groepe mekaar ontmoet kom hulle tot stilstand. Jesus se blik gaan rus op die droewige weduwee en met 'n stem vol medelye sê Hy: „Moenie ween nie!" Reeds eenmaal het Hy 'n dooie opgewek, want Hy, die Vors van die lewe, is Heer

ook oor die dood. Dan klink Sy bevel: „Jongman, Ek sê vir jou, staan op!” Daar kom beweging in die doeke (daar was geen kis nie) op die baar. Die dooie gaan sit regop en praat — lewend en gesond. Die moeder, oorstelp van dankbaarheid, saam met die skare, word tot die heerlike besef gedwing, dat die Vors van die lewe magtiger is as die vors van die dood. En op grond daarvan kan ons, saam met gelowiges van alle tye en alle lande bely: „Ek glo aan die wederopstanding van die vlees.”

21 Januarie

Lees Luk. 7:18-21

Teks: Luk. 7:19

VERTWYFELING.

Johannes die Doper was die onverskrokke boeteprediker. Sonder aansien van persoon klink sy boodskap in 'n wêreld vol sonde en ongeregtigheid: „Bekeer julle!”

Hy spaar selfs nie koning Herodes Antipas nie — hom wat sy eie vrou verstoot het om Herodias, die vrou van sy broer te neem nie: „Nee, o koning, u weet dat sy aan 'n ander behoort. U weet hoe uiters verkeerd en sondig dit is. U weet dat u daardeur die heilige wet van God oortree. So 'n sondige lewe moet onmiddellik stopgesit word. In die Naam van die Allerhoogste, bekeer u! stuur haar na haar wettige man terug!”

Die gevolg was dat Johannes deur die koning op aandrang van die koningin, in die gevangenis beland het, waar sy geloof swaar op die proef gestel is. Sou Jesus werklik die Verlosser wees? Waarom laat Hy in my grote ellende niks van Hom hoor nie? Sou Hy dan nie kom met majesteit en mag nie? Sou Hy dan nie vir ons redding bring van ons vyande en ons verlos uit die hande van almal wat ons haat nie? Waarom laat Hy my, Sy boodskapper so in die steek? — Dit is dié soort bange vrae van Sy volgelingen deur die eeue, wat op allerlei wyse smart en lyding deurmaak en wanneer dit lyk of hulle gebede onverhoord bly.

Maar gelukkig, Johannes se wankelende geloof het standgehou. Daarom keer hy hom nie van Jesus af weg nie, maar hy stuur twee dissipels na Hom toe met die vraag: „Is U die Een wat sou kom of moet ons 'n ander een verwag?”

22 Januarie

Lees Luk. 7:22-35.

Teks: Luk. 7:22

JESUS SE ANTWOORD.

Met die brandende vraag van Johannes gaan die dissipels na Jesus in Galilea. Hulle vind Hom daar omring deur 'n groot menigte van rykes en armes, siekes en gesondes, mans, vrouens en kinders. Hy is druk besig om siekes gesond te maak: Aan blindes gee Hy hulle gesig terug, melaatses raak Hy aan en hulle word gereinig van hulle afsryslike swere, dowes laat Hy hoor en selfs dooies word deur Hom opgewek. Aan talle ongelukkiges verkondig Hy die blye boodskap

dat daar vergewing van sondes is en dat ook hulle kinders van God kan wees.

Die twee vriende van Johannes sien hierdie dinge byna nie eers raak nie. Hulle probeer so gou as moontlik om deur die massa mense deur te dring en dan sê hulle aan Jesus: Johannes het laat vra of U die Een is. Wat sou kom of moet ons iemand anders verwag?"

Jesus antwoord: Gaan vertel aan Johannes waarmee julle My hier besig gevind het en wat meer is, sê aan hom in My Naam, dat elkeen Salig is wat aan My nie aanstoot neem nie, m.a.w. Johannes sal gelukkig wees, as hy tog bly glo, al bring Ek sy voorspelling in vervulling, anders as wat hyself gedink het.

Toe Johannes hierdie boodskap hoor gaan daar vir hom langsamerhand lig op in die donker gevangenis. Hy besef Jesus bring Sy koninkryk nie deur mag of geweld of uiterlike dwang oor die bese magte nie, maar deur die mag van die liefde waarmee Hy die mense help in hulle nood en ellende en verlos van sonde.

En ons, Christene van die 20ste eeu, glo, dat liefde gestraal het uit elke woord wat die Heiland op aarde gesê het en elke daad wat hy op aarde verrig het, ook uit Sy bloed wat gestroom het op Golgotha. Sy koninkryk kom onstuitbaar, Sy liefde sal die kwaad oorwin — die Godsryk sal oor die satansryk triumfeer!

23 Januarie

Lees Luk. 7:36-39.

Teks: Luk. 7:39

VERKEERD GEORDEEL.

Die mens oordeel so graag en so maklik sy medemens — dikwels sommerk op uiterlike dade en selfs op dinge van hoorsê. Om te keur en te sif sit eintlik in ons bloed. Ons wil maar nie besef dat ons dit nie mag doen nie, en buitendien dat ons ons hopeloos kan misreken nie. So het Simon hom ook met Jesus deeglik misgis.

Jesus het nie gekom om te oordeel nie, maar juis om te soek en te red die wat verlore was. Daarom het Hy ook saam met tollenaars en sondaars geëet. Daarom het Hy ook nie geskroom om op uitnodiging van Simon, die fariseër, in sy huis te gaan en saam met hulle maaltyd te hou nie. Simon is egter op sy hoede. Hy wil nie by voorbaat die skyn verwek dat hy 'n vriend is van die timmerman van Nasaret nie. Hy wil Hom eers goed deurkyk, of Hy waarlik 'n profeet is, soos baie van Hom sê. Daarvoor het hy Hom in sy huis genooi. Die gewone hofflikheidsbewyse word ook nie aan Hom getoon nie. Eers wag en sien. En weldra kom daar 'n skitterende geleentheid. Ewe onverwags daag daar 'n vrou by sy huis op. In die stad is sy bekend as 'n sondaar. Dit blyk al dadelik dat sy op soek is na Jesus. Sy kniel wenend by Hom neer, sodat die groot traandruppels op Sy voete val, droog dit met haar hare af en gooi kosbare salf daaroor uit.

Simon het dit fyn dopgehou. Sy opinie omtrent Jesus is kant en klaar: 'n Profeet kan Hy beslis nie wees nie, anders sou Hy haar geken het en niks met haar te doen wou hê nie. Weinig het hy besef hoe ge-

heel-en-al verkeerd sy oordeel is: Dat Jesus nie alleen haar hart ken nie maar ook syne, dat hulle in hulle diepste wese sondaars is — dat Jesus Hom nie daarom aan hulle wil onttrek nie, maar in Sy grote ontferming, kan en wil Hy aan hulle, en aan elke berouvol-biddende sondaar of sondaars, genade skenk, en skuldvergifnis en onverganklike blydskap.

24 Januarie

Lees Luk. 7:40-49

Teks: Luk. 7:42(a)

DIE BARMHARTIGE GELDSKIETER.

Jesus vertel aan die fariseër 'n gelykenis van 'n geldskierter wat twee skuldenaars gehad het; die een het hom 500 pennings geskuld en die ander een 50; en omdat hulle nie kon betaal nie, het hy dit aan albei geskenk.

Simon het met groeiende verbasing geluister. Hy ken 'n geldskierter nie so nie. Dit klink soos 'n verrassing in sy ore, want hy ken nie so-iets soos kwytskelding van skuld nie. Vir hom, die egte fariseër, is God soos 'n bankier. Hy hou van elke mens 'n rekening in die hemel. Sy goeie daade skryf hy aan die een kant op en die slegte aan die ander kant. Hy, Simon, het baie goeie daade gedoen en hierdie vrou baie slegtes. Dit kan nie anders as dat dit sy is wat die 500 pennings skuldig is en hy maar net 50. Toe Jesus dan vra wie van daardie twee die geldskierter die meeste sou liefhê, het hy gedink Jesus het seker 'n ander bedoeling daarmee, en heel versigtig antwoord hy: „Ek veronderstel die een aan wie hy die meeste geskenk het.”

Toe sê Jesus: „Jy het reg geantwoord.” En Hy draai Sy gesig na die vrou en gaan voort: „Haar sondes, al is dit baie, is vergewe, want sy het baie liefgehad — want kyk wat het sy nie alles aan My gedoen nie, maar hy vir wie weinig vergewe is, het weinig lief.”

Ja, Jesus het Sy Vader aan die mense verkondig, as 'n ander soort Bankier as dié wat dié fariseërs hulle voorgestel het. 'n Bankier by wie elke mens diep, baie diep in die skuld is, maar Een wat alle skuld, sodra dit in geloof bely word, volkome kwytskeld, vergewe.

Hoe ver ons van Hom afgedwaal het, hoe groot ons ons skuld gemaak het, hoe diep ons Hom bedroef het deur ons sondige daade, woorde en gedagtes, by Hom is kwytskelding, vergifnis, omdat Hy ons eerste liefgehad het.

25 Januarie

Lees Luk. 8:1-3.

Teks: Luk. 8:3.

JESUS EN DIE VROUE.

Jesus het van stad tot stad gereis en die woord van God aan mense verkondig. Saam met Hom was twaalf dissipels en 'n paar vroue, Maria, Johanna en Susanna en ander wat Hom met hulle besittings gedien het.

Jesus het sommige van heirdie vroue van duiwels en siektes genees. Ons lees dat Hy uit Maria duiwels uitgedryf het en ander van

siektes verlos het. Nou volg hulle Hom met dankbare liefde en dien Hom. Hulle diens bestaan daarin dat hulle gesorg het vir kos vir die groep om te eet en om hulle verder so te versorg dat dit vir die Heer en sy dissipels makliker sou wees om hulle werk te doen. Op die wyse en nog veel ander het hulle Jesus gedien tot by die kruis van Galgotha.

Die diens van hierdie vrou wys ons dat Jesus dit dankbaar aanvaar het. Die vrou kan vandag nog veel doen in diens van die Meester as medewerkers in sy kerk. Ons kan Hom gelowig volg en ons liefde toon in die werk wat ons in sy gemeente doen. Die vrou kan met haar hart en hande veel verrig in die opbou van die kerk en sy kan die Heer so dien met haar gawes. Sy kan haar offers bring, haar kinders grootmaak en oor haar huis so toesig hou dat sy daarmee die Naam van God verheerlik. Sy kan in die versorging van armes en van wese haar Heer dien met haar besittings.

26 Januarie

Lees Luk. 8:4-8.

Teks: Luk. 8:5.

DIE SAAIER.

Dit is vroeë lente. Die reëns het gekom en die aarde diep natgemaak. Die ploeg het die grond omgekeer en uit die blinknat soeie kom die reuk van die klam aarde.

Dan kom die saaiër. Vandag sien ons hom met sy trekker en meganiese saai-apparaat en met lang reguit rye word die saad in die grond ingewerk. In Jesus se tyd was dit anders. Die saaiër het sy saadsak geneem en met egalige beweging van die hand die saad oor die land gestrooi. Anders en tog dieselfde, want saai bly 'n daad van geloof en hoop. Hy saai omdat hy 'n man van die grond is. Hy versorg en bewerk sy lande met die hoop dat die reëns weer sal kom sodat daar groei en vrug kan wees.

In hierdie eeu-oue handeling van die boer lê Jesus vir ons 'n beeld van Gods werk met die mens. Hy is die Saaier wat sy Woord uitstrooi. Sonder die Woord sal die mens ongelowige sondaar wees soos 'n onvrugbare land. Eers as die Woord van God in die hart van die mens val, kom daar geloof en verlossing. Die Saaier versorg sy land met sorg en toewyding en die saad begin groei soos wat sy kerk hier in die wêreld begin gestalte kry en gehoorsaam hier op aarde sy werk doen.

So sterf die vleesgeworde Woord Jesus Christus as die saadkorrel in die grond val sodat die Kerk as sy liggaam kan groei en vrug dra.

27 Januarie

Lees Luk. 8:10-15.

Teks: Luk. 8:10.

TWEE SOORTE LUISTERAARS.

Die gelykenis van die saaiër is vir die dissipels onverstaanbaar en hulle vra vir Jesus wat die betekenis van die woorde is. In sy antwoord wys Jesus daarop dat Hy twee soorte toehoorders ken. In

sy prediking het dit vir Hom telkens duidelik geword dat daar mense is wat ongelowig na Hom luister en self vyandig teenoor sy woord staan. Hulle het dikwels die geleentheid gehad om na sy woord te luister maar hulle het dit verwerp. Weens die hardheid van hulle harte wou hulle die Woord van die lewe nie glo nie. Nou spreek Hy in gelykenisse en dit sal hulle ook nie verstaan en aanvaar nie.

Maar daar is die ander wat gelowig luister en die Woorde van die lewe met dankbaarheid ontvang. Hierdie woord is 'n woord tot redding en heil en hulle bewaar dit in hulle hart. Omdat hulle glo in Hom wat die woord aan hulle vertel het. Aan hulle is dit gegee om die verborgenhede van Gods Koninkryk te ken soos wat dit ook in hierdie gelykenis tot hulle kom. God sal dit deur sy Gees aan hulle gekend maak. So verduidelik Jesus dan wat die gelykenis beteken.

So sal die een hoor en nie verstaan nie terwyl God deur sy Gees aan die gelowige luisteraar, die woord van die ewige lewe openbaar. Vandag nog doen Hy dit deur sy Gees in die verkondiging van die kerk.

28 Januarie

Lees Luk. 8:19-21.

Teks: Luk 8:21.

JESUS SE FAMILIE.

By God is daar geen aansien van die persoon nie. Niemand is belangrik of onbelangrik in die sin wat ons as mense mekaar dien en beoordeel nie. Alle mense is vir Hom belangrik omdat hulle Sy eiendom is na wie Hy gekom het. Dit het Jesus reguit aan Sy familie gesê toe hulle na Hom gekom het om op sy tyd aanspraak te maak.

My broers en susters en moeder is hulle wat Gods woord hoor en dit doen. Ek het broers en susters in die wêreld — baie van hulle. Vir hulle en om hulle ontwil het Ek gekom. Vir hulle sal Ek My lewe neerlê aan die kruis en weer uit die graf opstaan sodat hulle uit hierdie woord kan lewe. My woord sal vir hulle die woorde van die lewe wees.

En van hierdie woorde sal dan mense vertel word tot aan die einde van alle dinge. Hulle wat die hoor en glo dat dit die Woord van God is, hulle is My broers en susters en moeder. Dit is hulle wie se enigste hoop in lewe en sterwe Jesus Christus is. Hy is vir hulle die weg na die Vader.

Maar nog meer. Omdat hulle sy broers en susters is, is hulle ook kinders van God. Hulle sal 'n genadige hemelse Vader hê wat aan hulle sy hemelse koninkryk sal gee as hulle enige erfenis.

29 Januarie

Lees Luk. 8:22-25.

Teks: Luk. 8:22.

MET JESUS OP REIS.

Dit kan vandag nog gevaarlik wees om met 'n skip te reis. Oor die groot en magtige bote van ons tyd kan d'e storms losbars en die tog onveilig maak. Wat nog van die ou klein en primitiewe bootjie waarin Jesus en sy dissipels gevaar het. „Laat ons oorvaar na die

oorkant", het Jesus gesê en nou sit die Heer en sy groepie manne vasgevang in die geweld van die storm op die meer van Galilea.

Die dissipels het nie onnodig geskrik nie, want hulle was ou en ervaar vissers en gewoon daaraan om die gevare van die see te trotseer. Vandag was die wind buitengewoon sterk en die golwe buitengewoon groot. Hulle besef dat dit nou lewensgevaarlik geword het en dat die land nog ver is.

Hulle maak die Here wakker as Hy in die boot lê en slaap. „Meester ons vergaan". Jesus bestraf die wind en die watergolwe, hulle bedaar en daar kom stilte. „Waar is julle geloof" vra Hy aan hulle.

Ons tekswoord sê — „Laat ons oorvaar". Die dissipels het vergeet dat hulle saam met Jesus gereis het op pad met die evangelie. Later sou hulle onbevreesd op reis gaan in 'n vyandige wêreld en vir geen mag skrik nie. Paulus sou sonder vrees alles trotseer — omdat hulle saam met Jesus op pad was. Nou verstaan hulle nog nie en daarom skrik hulle.

So kan die kerk in sy werk met die Heer die wêreld ingaan. Ons is saam met Hom op weg en daarom kan ons volmoed en onbevreesd wees. Hy is ook Heer van die magte wat sy kerk bedreig.

30 Januarie

Lees Luk. 8:36-39.

Teks: Luk. 8:39.

OM JESUS TE VOLG.

Nadat Jesus die besetene van Gadara bevry het van die duiwels, het die mense van Gadara Hom gevra om die land te verlaat. Hulle was bang vir Hom en sy werk. Jesus klim dan in die skuit en as hulle wegvaar wil die man wat Hy gesond gemaak het saamgaan. Hy was nie net van die duiwels verlos nie, maar hy het ook tot die geloof gekom in Jesus Christus en daarom wil hy Hom volg.

Vir hom beteken die navolging van Jesus om by Hom te bly. So het die dissipels by die meer van Galilea dit ook verstaan, het hulle goed gelos en Hom gevolg. Maar vir hierdie man het Jesus ander werk. „Gaan terug na jou huis en jou mense en vertel watter groot dinge God aan jou gedoen het."

Jesus roep 'n mens om Hom te glo en te volg en as hy luister dan stuur Hy die man weg. Hy moet na sy huis en na die wêreld gaan om daar te gaan vertel van die groot daade van God. Hy as getowige kan dit doen omdat hy van redding en heil in Jesus kan getuig.

Daarom moet die kerk getuig. Hulle wat uitverkore is tot die ewige lewe het God byeengebring in sy kerk en die kerk moet in sy huis waar hy woon en werk van die groot daade vertel wat God aan hulle gedoen het.

So wil Jesus ook gevolg word.

31 Januarie

Lees Luk. 8:43-48.

Teks: Luk. 8:48.

GELOOF OORWIN.

Die vrou het reeds twaalf jaar aan bloedvloeiing gely. Sy kom tussen die skare deur, raak die soom van Jesus se kleed aan en word gesond. Op Jesus se vraag wie Hom aangeraak het kom sy bewende na Hom en vertel haar hele verhaal.

In Jesus se antwoord blyk dit dat dit hier om die vrou se geloof gaan. Dis nie die kleed wat sy aangeraak het nie, al was dit Jesus se kleed. Omdat sy haarself in haar nood tot Jesus gewend het en haar aan Hom toevertrou het, het die Meester sy hand na haar uitgesteek. „Hou goeie moed dogter, jou geloof het jou gered.”

Geloof is 'n gawe van God sodat ons daarmee die goeie gawes van God kan aanvaar. Sy het geleer dat sy nie op haarself of op ander mense kon vertrou nie. Nou plaas sy haar vertroue op Hom en sy genade — want dit is Hy wat gekom het om ons krankhede op Hom te neem en om ons sondes te dra.

Omdat sy die geloof gevind het kan sy in vrede gaan. Na liggaam en gees het sy vrede gevind in die wete dat sy nie weer op haar eie swakke krag hoef te vertrou nie, maar dat sy aan haar liewe Salig-maker, Jesus Christus behoort en op Hom kan vertrou.

1 Februarie

Lees Luk. 9:1-6.

Teks: Luk. 9:3.

DIE WOORD ALLEEN.

Jesus stuur sy twaalf dissipels uit om die koninkryk van God te verkondig. En hulle mag niks met hulle saam neem nie; hulle moet gaan met sy Woord alleen. Van hierdie Woord en deur hierdie Woord alleen moet hulle lewe. Hierdie Woord moet hulle lewe rig en dra, moet vir hulle die volle waarheid wees waaraan niks toegevoeg of waarvan niks weggeneem word nie.

So trek hulle uit, met die Woord alleen. En oral waar hulle kom, gebeur die wonder: siekes word gesond.

Ook die kerk van vandag, die gemeente, die gelowige is gestuurde — gestuur met die Woord. Ook ons word gestuur om aan 'n on-sekere, soekende, siek wêreld die woord van redding en verlossing in Christus Jesus te bring. En ook vir ons geld: geen stokke of reissak of brood of geld nie, geen twee kledingstukke nie, net die Woord alleen. Die Woord moet vir ons die volle waarheid wees wat nie vandag sô en môre weer anders spreek nie, die waarheid wat ons lewe dra en waarin die hart rus vind.

Is ons bereid om dit so te waag met die Woord alleen? Moet ons nie die oorsaak vir die afwysende houding van die wêreld ook hierin soek nie, dat die Woord vir die gestuurde self nie genoeg is nie en allerlei steunseltjies bygehaal word nie? Die Woord lyk vir ons so

swak en gering dat ons dit met allerlei wil versterk, so arm en kaal dat ons allerlei tooiseltjies wil omhang om dit aanvaarbaar te maak. En op die ou end sit ons met ons steunseltjies en tooiseltjies en die God van genade bly die onbekende God en die wêreld bly siek.

2 Februarie

Lees Luk. 9:7-9.

Teks: Luk. 9:7b en 8.

HERODES VERLEË.

Dit moes vir Herodes bitter moeilik gewees het om uit te maak wie of wat Jesus nou eintlik is. Soveel mense het met soveel verskillende boodskappe by hom gekom. Volgens die een was Hy Johannes, volgens 'n ander een weer Elia en 'n derde was nie heeltemal seker nie, maar hy dink dit is een van die ou profete wat opgestaan het. Dit is geen wonder dat Herodes met die saak verleë was nie. Hoe moes hy uitmaak wat die waarheid is? Want dat Jesus die Christus van God is, die Een wat gekom het om die sonde van die wêreld te dra, ook die sonde van Herodes, dit het hy nie gehoor nie.

En wat hoor die wêreld vandag van ons? Watter boodskap bring ons aan die wêreld aangaande die Christus? Is daardie boodskap wat by die wêreld kom, nie ook dikwels verwarrend en selfs teenstrydig nie? As Herodes ons vandag moes hoor, Sondag in die kerk en Maandag by die werk, sou hy nie net so verleë gestaan het nie? Daar gaap soms 'n wye kloof tussen ons belydenis en ons lewe, en ons skep so verwarring en maak mense verleë.

Die boodskappe wat Herodes kry, klink nie sleg nie. Dit lê almal hier in die onmiddellike omgewing van die waarheid, dit draai al om die waarheid. Maar dit is net nie die waarheid nie. Jesus is nie Johannes of Elia of een van die ou profete nie, Jesus is die Christus wat gekom het om te soek en te red. Dit hoor Herodes nie en hy staan verleë. Hoor die wêreld dit van ons?

3 Februarie

Lees Luk. 9:10-17.

Teks: Luk. 9:17.

WONDERLIKE OORVLOED.

Vyf brode n twee visse om 5,000 manne mee te voed? Dit is tog 'n onbegonne taak. Dit kan tog net nie. So het die dissipels ook gedink. Daarom vra hulle Jesus om die skare weg te stuur sodat hulle na die dorp en buitewyke in die omtrek kan gaan om herberg en voedsel te kry. Maar Jesus sê vir hulle: Gee julle vir hulle iets om te eet. Goed, hulle sal, maar dan sal hulleself eers hulle voorraad by die verkopers moet gaan aanvul. So gaan hulle dit nie eers probeer nie.

Maar dan neem Jesus daardie vyf brode en twee visse en onder sy seënende hand word dit genoeg vir 5,000. En tot hulle verbasing en beskaming kon die dissipels nog twaalf mandjies van die brokstukke volmaak.

Die gemeente staan in die wêreld net met die belydenis: Jesus is die Here. Dit is al wat hy het om aan te bied. Maar dit lyk vir ons dikwels darem so gering, so min. En die wêreld is so groot, so talryk die skare wat iets vra om te eet. En dan begeef ons ons haastig op weg na die verkopers om ons voorraad aan te vul: iets van onself moet bykom, iets van die politiek, 'n leerstelling van een van baie valse godsdienste, 'n gedagte van een of ander stroming. En die wêreld leef aan die kerk verby, want die wêreld ken self die pad na die verkopers.

Hierdie vermeerdering van die brode hou die belofte in dat daar waar die gemeente getrou haar belydenis lewe, daar word dit onder die seënende hand van die Heer oorvloedig genoeg. En die verbasing van die dissipels sal ook ons s'n word: nog twaalf mandjies vol het oorgebly.

4 Februarie

Lees Luk. 9:23-27.

Teks: Luk. 9:23.

KRUISDRAERS.

Kruisdraers word ons by die kruis van Jesus Christus. Die kruis is daar op Golgota geplant omdat die wêreld nê wou lewe van die genade van God nie, die duisternis liever gehad het as die lig. Agter die kruis lê daar die haat van die vors van die duisternis wat die werk van God wil vernietig om mens en wêreld in sy mag te hou. Jesus moet aan die kruis, want Hy is die vleesgeworde Woord van God. As Hy bly lewe, sal dit die vernietiging van die ryk van die duisternis beteken.

Die wêreld het dieselfde gebly. Ook vandag nog wil die wêreld nie die woord van God hoor nie — keer die haat van die wêreld hom teen elkeen wat na die woord van die Here luister en sy lewe deur daardie woord laat dra. „Hulle het My vervolg, hulle sal julle ook vervolg”, sê Jesus. Die lig moet gedooft word, daarom sal die aanvalle ook nie uitbly nie: die spot, die hoon, uitkakeling, laster, 'n skimp hier en 'n steek daar. Onvermoeid word die aanvalle dag na dag voortgesit. Watter vlees kan dit dra? Maar daarom staan dit daarby: „en My volg.” By Hom en deur sy krag word dit vir ons moontlik om onself te verloën en ons kruis elke dag op te neem.

En ons mag weet dat dit vir ons nie by kruisdra eindig nie, omdat dit vir Jesus nie by die kruis geëindig het nie. Op Goeie Vrydag volg daar nog Paasfees, Hemelvaart en die sit aan die regterhand van die Hemelse Vader. Ook vir hulle wat volhard, sal die stryd eenmaal verbygaan, dan wanneer die woord sal weerklink: Mooi so, goeie en getroue diensknege, oor weinig was jy getrou, oor veel sal jy aangestel word. Gaan in in die vreugde van jou Heer.

5 Februarie

Lees Luk. 9:28-36.

Teks: Luk. 9:32.

PETRUS MET JESUS OP DIE BERG.

Soos so dikwels, is dit weer Petrus wat die woord neem hier op die berg van verheerliking. Dit geval Petrus hier, hier waar die heerlike dinge gebeur, waar die hemel geopen is en Moses en Elia verskyn. Petrus wil graag hier bly. Daarom sê hy vir Jesus: Laat ons dan drie hutte maak. Hier op die berg, by Jesus en Elia en Moses, sal die stryd nie so moeilik wees nie, hoef hulle nie te vrees nie, sal hulle veilig wees teen die grypende kloue van die magte van die duisternis. Hier is die wêreld ver weg. Daar onder is die laagte met sy hitte en stof en sweet, die wêreld met sy kommer en sorge, met sy worsteling en stryd, met sy haat en afguns, met sy lyding en pyn. Hier op die berg is dit fris en skoon, hier is rus en vrede. Hier wil Petrus bly.

Maar Petrus het nie geweet wat hy sê nie. Hy verstaan nie die dinge van die Koninkryk nie. Hy begryp nie die doel van die koms van die Seun van die mens nie: om te soek en te red wat verlore is.

Ken ons nie ook die begeerte van Petrus nie, om op die bergtop te bly nie? Ons beweeg in die kerk met sy erediens en sakramente, in die binnekamer met Bybel en gebed en ons sluit ons geestelik af. Ons sluit ons oë vir die sorge en nood van die wêreld; ons weier om die dowwe oë waaruit alle lewensvreugde verdwyn het, raak te sien. Die geweeeklaag van mense wat prooi geword het van die mag van die duisternis wil ons nie hoor nie. Ons laat die wêreld aan sy lot oor, en ons bly veilig en rustig op ons bergtop.

So'n houding getuig alleen maar daarvan dat ons hierdie woord nie reg gehoor het nie: So lief het God die wêreld gehad bring is.

6 Februarie

Lees Luk. 9:51-56.

Teks: Luk. 9:53.

ONWELKOM.

Die genade was ook vir die Samaritane bedoel. As Johannes sê: So lief het God die wêreld gehad, dat Hy sy eniggebore Seun gegee het, dan is dit ook vir die Samaritane waar. Maar as Jesus met sy dissipels 'n dorp van die Samaritane wil besoek, dan weier hulle om Hom te ontvang. Agter hierdie weiering lê daar natuurlik die vyandskap wat hulle teen die Jode koester. Hierdie vyandskap word nou op Jesus oorgedra. Die feit dat Hy en sy dissipels op weg is na Jerusalem, maak Hom onaantoonbaar vir die Samaritane. Vir 'n Jesus wat Hom ook oor die Jode ontferm, het hulle geen plek of tyd nie. As Hy in Samaria gebly het en die Jode aan hulle lot oorgelaat het — hulle sou vir Hom 'n koninklike ontvangs gereël het. Hierdie optrede van die Samaritane is tog dwaas. So naby het die heil aan hulle gekom, onder hulle, in hulle midde, en hulle het Hom nie ontvang nie. En hoe onrustig maak die laaste woorde ons nie: En hulle het na 'n ander dorp vertrek.

Is ons ook nie dikwels sulke dwase nie? Gebruik ons ook nie ons persoonlike ou vyandskappies as 'n verskoning om Hom nie te ontvang nie? Omdat ons dalk hierdie of daardie persoon wat ons so verontreg het by die kerk kan raakloop, of omdat hierdie of daardie ouderling of diaken in die kerkraadsbanke sit, of omdat hierdie of daardie predikant die diens lei, daarom bly ons maar liewer weg. Verskoon my, ek kan nie 'n huigelaar wees nie. Is ons dan nie maar geesgenote van die Samaritane nie? En as Hy ons met ons vyandskappe en verskoninkies alleen sou laat? Dit het met d'e Samaritane gebeur. Dit kan met ons ook gebeur.

7 Februarie

Lees Luk. 9:57-62.

Teks: Luk. 9:57-62.

LAAT MY EERS

Dit lyk belowend: drie mense wat kom en hulle bereid verklaar om Jesus te volg. En volgens Mattheus was die eerste een 'n skrifgeleerde. Dit sal vir die saak van Jesus baie beteken om in hierdie kringe 'n volgeling te hê. Maar dan is ons verbaas, want dit lyk of hierdie mense geen aanmoediging van Jesus ontvang nie. Hy noem aan hulle slegs die eise wat gestel word. Waarom doen Hy dit? Dit word gou duidelik: hierdie mense het hulle voorwaardes. Uit die antwoord wat hy ontvang, kan ons aflei dat die eerste een met vreemde bybedoelinge gekom het, terwyl die ander twee elkeen iets gehad het wat eers gedoen moes word. Daarom sê Jesus ook vir hulle: Niemand wat sy hand aan die ploeg slaan en agtertoe kyk, is geskik vir die koninkryk van God nie. Daar ontbreek iets aan die bereidheid van hierdie mense — hulle is nie onvoorwaardelik gerig op die koninkryk van God nie. En hierdie „gerig wees op” hou ook in dat die koninkryk eerste gestel sal word. Levi, byvoorbeeld, as Jesus hom by die tolhuis vind en vir hom sê: volg My, dan gaan hy nie eers berekening maak nie, maar dan verlaat hy alles, staan op en volg Hom. Hierdie ander drie het nog nie aan die eise voldoen nie: Soek eers die koninkryk van God en sy geregtigheid.

Wie agtertoe kyk is nie geskik nie.

Sou ons wel geskik wees, ons met al ons verskonings waarom ons nie op die oomblik kan help en meewerk nie?

Hoe word ons geskik en gerig op die koninkryk? Die Gees sal ons in alle waarheid lei en, soos die ploeg deur die wortels sny en alle ou bindinge verbreek, ook ons vrymaak en bereid maak om eerste dinge eerste te laat wees.

8 Februarie

Lees Luk. 10:1-9.

Teks: Luk. 10:2.

OES EN SAAI.

Die oes is die wêreld wat vir Christus opgeëis moet word. En Christus verseker: die oes is groot. Daarvoor moet ons sy woord vat. Die Christelike geloof is op daardie dag nie 'n onbeduidende en vandag nie 'n verdwynende faktor nie. Wie so dink, is ongelowig. God sorg vir die oes.

Maar daar moet arbeiders wees. Christus stuur self sewentig uit. En hulle eerste opdrag is om te bid vir meer arbeiders. Dié sewentig is al 'n wyer kring rondom die twaalf apostels. Mede deur hulle voorbidding moet die kring nog wyer word om die hele wêreld en alle eeue te omvat! So gaan die gestuur-wees van die apostels oor op die kerk. Kerklidmate is tegelyk ingesamelde oes én uitgestuurde oesters.

En sulke oesters moet hulle opdrag reg uitvoer. Hulle hele verdere opdrag is om te saai. As daar reg gesaai word, is hierdie oes gewaarborg. God is immers „Here van die oes.” Wat gesaai word is die boodskap van vrede. Wie dit aanneem, begin dadelik oes; die volle ryke vrug van die werk van Christus is syne; die vrede van Christus „rus op hom.”

Maar allereers moet 'n oester-saaier self ge-oes het wat hy gaan saai, nl. die vrede van Christus. Anders bly hy te bevrees vir die wolwe, te afhanklik van beurs, reissak en skoene, te gebonde deur allerhande langdradige ou groet- en paaiproseduretjies van die mense. Maar mét die vrede is hy 'n lewende wekroep vir almal om hom: „Die koninkryk van God het naby julle gekom.”

So word 'n uitgestuurde oester self saad in die hand van die Here van die oes. En „as die koringkorrel nie in die grond val en sterf nie, bly dit alleen” (Joh. 12:24.)

9 Februarie

Lees Luk. 10:10-15.

Teks: Luk. 10:11.

KORING EN KAF.

Die Bybel is nie materialisties nie. In die oes sien die Bybelse denke nie eerste die graan wat gewen word nie, maar die werksaamheid in verband daarmee; nie die produk nie, maar die proses. Onder heersende landbouomstandighede was die proses hoofsaaklik uitsortering van die graan tussen die onkruid, skeiding tussen koring en kaf. Daarop lê die nadruk telkens as die Bybel van oes of dors praat.

As Christus sy werk met die beeldspraak van die oes beskryf, is dié aspek ook vir Hom die belangrikste. Daarom volg vandag se skrif-gedeelte onvermydelik op gister s'n. Juis die verskyning van die groeiende graan maak die aanwesigheid van die onkruid merkbaar en tegelyk ondraaglik. Die evangelie en sy draers word ontvang, dan „rus” die vrede van Christus op die mense; maar juis in die proses blyk dat dit ook verwerp word, en waar dit gebeur, „rus” die oordeel van God. Wie Hom verwerp, verwerp Hy. Hy bied nie 'n halwe redding aan nie, maar 'n volmaakte; daarom is ook sy verwerping van wie dit afwys, volkome: selfs die stof van hulle stad word simbolies afgegee. Die verkondigde evangelie maak nou éénmaal omverbiddelek skeiding tussen koring en kaf.

Die smartlikste is dat die verwerping redding moes wees. Die aanklag kom by: die koninkryk was naby julle. God wou red. Julle het verkies om die redding in te ruil vir die oordeel.

In Gorasin en Betsaida het Jesus dikwels gewerk en gepreek. Kaper-naum was sy tuisdorp. In hulle het die genade vir elke mens naby gekom. Tirus, Sidon en Sodom het nooit die evangelie van Jesus gehoor nie. Hulle sal in die oordeel ligter daarvan afkom.

Wie die pad ken, en nie loop nie, word met dubbele slae geslaan. se Gees hier getuig, die vleesgeworde Woord, Christus, God-by-ons.

10 Februarie

Lees Luk. 10:16-20.

Teks: Luk. 10:16.

DIE KRAG VAN DIE VERKONDIGING.

Op die lippe van sy uitgestuurde arbeider sê Christus self: Vrede vir hierdie huis. Daarvoor ontvang die gemeente die Heilige Gees, God- in- ons, op pad na die mense toe. „Die Gees van die waarheid wat Ek vir julle sal stuur, Hy sal van My getuig” (Joh. 15:26.) Lees ook Joh. 20:21-23. Wie die verkondiging verwerp, verwerp nie maar die sondaar-gelowige wat verkondig nie; hy verwerp Hom wie En wie dit doen, verwerp Hom wie se uitgestorte hart Jesus Christus is, die Vader, God-bo-ons. In die verkondiging van die gemeente tref die ganse liefdesbewoënhed wat die wese van die drie-enige God is, sy doelwit, die mens. En dit tref hom tot in die diepste skuilhoek van sy aardse bestaan, sy huis.

Geen wonder daarom die verrassende krag daarvan nie: „Selfs die duiwels” Duiwels, bese geeste, magte in die lug, is vir die mense van die Bybel verteenwoordigers van die donker geestelike mag van die kwaad. Dié almal swig voor die gesag van die verkondiging.

Dit vind Christus nie vreemd nie. Hy ken die geheim: die vors van die duisternis self, Satan, se dae is by God getel die dag toe Christus die verlore saak van die mense ter hand geneem het. Nog meer: Satan sal nou op die aarde 'n laaste verwoede stryd voer teen die kerk; giftig en venynig soos slange en skerpioene; maar die krag van die verkondigde woord sal onvoorwaardelik toereikende vrywaring daarteen wees.

En tog, 'n waarskuwing: waak teen selfversekerheid in die stryd teen die bese; juis dit maak kwesbaar. Wees liever bestendig verwonderd oor julle eie genadige uitverkiesing in die ewigheid; want dit maak weerbaar.

11 Februarie

Lees Luk. 10:21-24.

Teks: Luk. 10:21.

DIE WONDER VAN DIE KERK.

Christus loof die Vader ontroerd oor die rapport oor die krag van die verkondiging. Die wonder van die kerk word sigbaar: deur die verkondiging van die evangelie op menselippe bereik die liefde van God die mense. Daarvoor het Christus na die aarde gekom. Die „welbehag” verwys terug na die engelielied by sy geboorte. Wat toe daar van die hemel af aangekondig is, gebeur nou.

Die drie-enige God self, in die beweging van sy liefde na die wêreld toe is hier aan die werk: van die Vader na die Seun na wie Hy deur die Heilige Gees daarvoor in besit neem, toerus en gebruik. Daarom is die wonder van die kerk waarlik wonder. Kindertjies, diegene wat die vermoë tot begenadigde oorstelpheid nie verloor het nie, aanskou dit. Die voortrefflikheid van wyse en verstandige mens verleen hier geen voorrang nie. Dis eerder 'n hindernis. Vir hulle bly dit verborge.

Jesus stel prys daarop dat deelgenote aan hierdie wonder die heerlikheid daarvan besef. Die heil waarop die eeue gewag het, breek deur na die mense toe: blinde oë sien, ou mense droom drome, jong mense aanskou ewigheidsvisioene, die volk wat in duisternis wandel, sien die lig van Gods ewige liefde. „Profete en konings” moes tevrede wees om dit „uit die verte te sien en te glo en te begroet.” Nou is dit glorieryke werklikheid op elke plek waar die mag van die duisternis die vlag stryk voor die verkondiging van Jesus Christus op menselippe. Dis die wonder van die kerk.

Daaraan is ons deelgenote.

12 Februarie

Lees Luk. 10:30-35.

Teks: Luk: 10:33.

'N VERAGTE SAMARITAAN.

'n Man lê halfdood langs die pad. Hy het hulp nodig. Gelukkig kom daar hulp. Dis 'n priester. Hy sien die ongelukkige rampslag-offer. En hy draai uit na die anderkant, om so ver moontlik verby te gaan.

Daar kom nog iemand. Dis 'n Leviet. Hy maak net soos die priester.

Priesters en Leviete was professionele mense. Hulle doen belangrike werk. Hulle tyd is kosbaar.

Wie doen onbelangrike werk? Wie se tyd is nie kosbaar nie?

Die neiging om ver van die lyding af te bly, leef in almal. Lyding is abnormaal, skep abnormale situasies, verg abnormale maatreëls, maak inbreuk op jou tyd en program, steur hom nie aan die genadelose eise van plig, beroep, werkgewer of noodsaak nie; vir die lydende maar ook vir die verbyganger wat hom daarmee inlaat. En lyding ontbloom die weerloosheid van mens-wees; aanraking daarmee skok, verontrus, ondermyn die selfgenoegsaamheid, verhinder die selfver-sekerde voortsetting van die eie reis. Mens moet niemand liefhê om jouself met sy lyding op te saal.

Toe kom daar 'n Samaritaan. Dié is 'n verstotene, 'n veragte. Geen roemryke rede van plig of beroep of ideaal kan hy as ekskuus aanvoer nie. Vir hom is die redding van die ellendigste mens die heerlikste geleentheid ter wêreld. So word hy 'n toonbeeld van die gesindheid van Christus: die ellendigste mens is kosbaarder as die heerlikste saak, onvoorwaardelik. Dis liefde.

Daarom is ons geholpe, toe Christus kom „'n Man verag en deur die mense verlaat.”

Hy wil ook die volgende ander mens help deur ons.

13 Februarie

Lees Luk. 10:25-29, 36 & 37.

Teks: Luk. 10:37.

LEES EN BEGRYP EN DOEN.

'n Man stel belang in die ewige lewe. Hy weet reeds 'n mens kry dit nie maar outomaties nie. Iets moet daaromtrent gedoen word. Maar wat?

Jesus antwoord nie sy vraag nie. Hy stuur hom Bybel-toe. Dáár is die antwoord te kry. Daar is nou eenmaal nie 'n direkte kommunikasie met Jesus langs die Bybel verby nie. Hy is „die Christus van die skrifte.” Wat Hy is en sê en doen, is juis die vleeswording, die plaasvind in die wêreld, van wat in die Bybel staan. Van Hom is niks te bekom buitekant die Bybel om nie.

Gelukkig ken die man sy Bybel. Hy haal aan, onmiddellik, paraat, volledig: die presiese skrifgedeelte waarvan Jesus self op 'n ander plek sê: „Daaraan hang die hele Wet en die Profete.”

Maar blote Bybelkennis is waardeloos. Eers probeer hy daarmee iemand anders in verleëtheid bring. Dis Bybelmisbruik. Toe dit nie slaag nie, en hy beveel word om die Bybel nie net te lees nie, maar ook te gehoorsaam, verontskuldig hy homself deur die Bybel te verwyt dis nie duidelik nie. Dis Bybelaanranding.

Maar d'é man staan voor Christus. Wie dáár staan, kry begrip van die bedoeling van die Bybel. In die gelykenis waarna ons gister geluister het, aanskou hy in Christus die vervulling van die gebod tot naasteliefde.

Nou is hy sy onduidelikheid kwyt. Hy gee self die antwoord. Dit gaan om die uitdra van die barmhartigheid van God na alle mense. En Bybelmisbruik is nooit weer moontlik nie. Wie Christus hoor beveel het: „Doen jy ook so”, is 'n deelnemer aan wat hy aanskou.

14 Februarie

Lees: Luk. 10:38-42.

Teks: Luk. 10:42.

KERK EN ONTHAAL.

Martha was waarskynlik die oudste en daarom die „gesinshoof.” Maria gun haarself die weelde van onverskilligheid oor die pligte van gasvrou. Dis Martha se verantwoordelikheid.

Baie van Jesus se onderrig oor die Koninkryk van God het aan tafel plaasgevind. Daarvan kan Maria haar nie losskeur nie. Waarskynlik by hierdie geleentheid het sy Jesus se voete gesalf, oorstelp deur die aanbreek van die Koninkryk van God in Hom. (Joh. 12).

Martha kla by Jesus, nie in die eerste plek omdat sy self hulp wil hê nie, maar omdat Maria nie besef watter vorstelike onthaal Jesus toekom nie. Haar kommer is oor hoogs moontlike eer aan die Here van die koninkryk.

Dat Martha Hom op haar manier wil eer, veroordeel Jesus nie. Hy konstateer slegs dat Maria se gedrag die nodigste is. Sy ag sy woorde hoër as alle ander dinge. Dáárvoor moet alle dinge wyk.

Want Jesus het nie gekom om gedien te word nie, maar te dien. Wie sy eie diens aan Jesus so ernstig opneem dat Jesus se diens aan hom met „die woorde van die ewige lewe” verhinder word, maak Jesus se reddingswerk tevergeefs. Ons word nie gered deur ons diens aan Hom nie. „Ons beste werke is soos 'n wegwerplike kleed.” Dit word van ons „weggeneem” — Goddank. Ons word gered deur die diens van sy woord aan ons.

Legio is die geleenthede in die kerk, by vergaderings, huisbesoek, ens., vir die versugting om minder drukte oor koffie en tert, en meer aandag vir die woorde van Jesus.

Maar Jesus het Maria én Martha liefgehad. (Joh. 11:5.)

15 Februarie

Lees Luk. 11:1-4.

Teks: Luk. 11:2.

ONSE VADER

„Onse Vader” is twee woorde wat deur miljoene mense deur die eeue heen gebruik is, mense van alle rasse en kerke. Jesus het ons geleer om so te bid. Hy het sy eie gebed met hierdie woorde begin.

„Onse Vader.” Juis omdat ons die woorde so goed ken het hulle vanselfsprekend geword. Mooi woorde — vertroulike woorde. Daarom kan ons na God gaan en met Hom praat. En die woorde laat my aan my eie vader dink. Hy was goed vir my en ek het hom baie lief gehad. Ek onthou hom as 'n sorgsame en toegewyde man wat soveel vir sy huis opgeoffer het. Pragtige woorde.

Maar nou is daar ook ander mense vir wie die woord Vader ander herinneringe inhou. Hulle dink aan daardie man wat hulle as dronklap geken het. Hy het hulle afgeknou en verwaarloos.

Jesus praat van sy Hemelse Vader en ons kan Hom nie leer ken vanuit ons begrip van vaderskap nie. Hy sê God is 'n Vader. Dit is soms moeilik om te glo. Soos ons dinge sien lyk God vir ons na 'n harde Meester — in siekte en oorlog en lyding. Sy Vaderskap is nie sigbaar as ons gaan soek op slagvelde en in die V.V.O. nie. Of lees Ps. 139, as die digter wil gaan wegkruip vir God in die hoogtes en die dieptes.

Tog is Hy ons Hemelse Vader. Hy is die Vader van Jesus Christus, onse Heer, die een wat ons geleer het om so te bid. Hy het ons, wat swakke sondears is, weer met God versoen en deur sy verdienste neem God ons weer aan as kinders. En Hy sê dat ons so mag bid en dat ons God in die geloof sal sien as 'n barmhartige en genadige Vader.

16 Februarie

Lees Luk. 11:9-13.

Teks: Luk. 11:9a.

AAN JULLE SAL GEGEE WORD

Jesus gee aan sy dissipels die versekering dat hulle gebede verhoor sal word as hulle dringend en ernstig tot God bid. „Bid en vir julle sal gegee word.”

Is dit ons ervaring? Kan ons maar net bid en ontvang? Ons weet dit is nie so maklik nie. Die teendeel is dikwels waar en mense kan getuig van baie onverhoorde gebede. Maar Jesus het ook nie die gebed bedoel soos 'n masjien wat 'n mens voer en knoppies druk en ontvang wat jy bestel het nie. Ons kan nie elke wens, begeerte en behoefte waarvoor ons gebed het, sien as die ware gebed waarvan die Here praat nie.

Dit gaan hier oor gebedslewe voor God. Die woord wat Jesus gebruik beteken voortdurend en aanhoudend bid, 'n lewe van gebed. Miskien moet ons as voorbeeld daarvan neem die geleentheid toe Jakob oor die Jabbok getrek het en hy met God geworstel het sodat God hom sou seën. God wou nie en Jakob het in daardie stryd gesê: „Ek sal u nie laat gaan nie tensy dat u my seën.” Deur die donker nag heen stry Jakob met God. Hy kom vermink en lam aan sy heup uit die worsteling, maar „ek sal u nie loslaat nie.”

Gebed is 'n worsteling met God en vashou aan God. Hier is geen woord van geleentheidsgebede nie. Dit nie 'n oomblik van verleentheid nie maar 'n wens wat leef voor God.

Jesus sê: Ek is die waarborg dat hulle wat bid sal ontvang.

17 Februarie

Lees Luk. 11:20-23.

Teks: Luk. 11:23.

'N WERKENDE KERK

Die kerk behoort aan Jesus Christus, meer nog, die kerk is sy liggaam. Geen kerk twyfel hieraan nie. Ons noem onself christene en soos ons tekswoord sê: „Ons is met Christus.” Ons glo dat ons sy skape is en dat Hy die Opperherder is wat sy kudde bewaar.

Regering en onderdaan erken die heerskappy van Christus en ons noem onself 'n christelike volk. Feit is dat daar nog min lande in die wêreld is wat dit vandag kan na sê.

Nou wat beteken dit om met Christus te wees? Jesus Christus is besig om die werk van sy Vader op aarde te doen. Hy versamel hier 'n gemeente vir God. Hy brei Gods Woord uit. Hulle wat saam met Hom is moet saam met Hom versamel. Om dit duidelik te stel: Hy werk en die kerk moet saam met Hom werk. Nie 'n paar predikante, ouderlinge, diakens en kommissies nie, maar elke lidmaat van die kerk.

Ons moet versamel vir die Heer in elke huisgesin en in die stad. Op die sendingsvelde moet die kerk besig wees om te werk en te versamel want die oes staan wit op die land.

Die kerk moet gehoorsaam wees en hy moet tyd en geld en liefde vind vir hierdie taak sodat hy medewerker van Christus kan wees. Wie nie saam met Hom werk nie, verstrooi.

18 Februarie

Lees Luk. 11:24-28.

Teks: Luk. 11:28.

GODS WOORD MAAK SALIG.

'n Vrou was in verrukking oor die woorde van Jesus en roep uit dat die vrou wat so 'n Seun in die wêreld gebring het, salig is. Die Here antwoord haar — die saligheid kom van elders.

Maria, sy moeder, word wel deur die Bybel 'n begenadigde genoem, maar sy is nie anders as ander mense nie. Sy sou haar saligheid kry op dieselfde wyse as ander. Gods Woord maak salig. Sy het geen verdienste bo ander nie.

Jesus Christus kom vanuit die hemel om aan mense te sê dat God hulle liefhet. Hy het sy Seun oorgegee aan die kruis tot versoening en die kerk kan hierdie blye boodskap aan die wêreld bring. Hierin lê die saligheid.

Elkeen wat dit hoor en glo ontvang die ware saligheid. Dit is dan ook die enigste bron van verlossing en daarom moet elke mens dit hoor.

Gods Woord verander die lewe van mense want dit is 'n krag tot saligheid. Hulle moet sy Woord bewaar en daarin glo sodat hulle gedagtes en werke nuut gemaak kan word.

Gods Woord sal ook 'n stempel op hulle lewens afdruk en die wêreld sal dit in hulle gedrag kan sien. Hulle sal dankbare kinders wees wat soek om die werk van God te doen.

19 Februarie

Lees Luk. 11:29-32.

Teks: Luk. 11:32a.

MEER AS JONA

Die menigte het van Jesus 'n teken gevra om aan hulle te toon dat Hy die gesant van God is. Hulle bedoel daarmee dat Jesus Homself moet identifiseer en hulle oortuig dat Hy in opdrag van God sy werk doen.

Hierdie geslag is boos. Hulle verhard hulle harte en laat hulle nie lei deur die vrese van God nie. Hulle vra bewyse terwyl dit tog duidelik is dat Jesus van God kom. In sy woorde en werke kan hulle die Ryk van God gesien het, maar hulle wou nie.

Hulle wil 'n teken hê daar sal geen teken wees nie behalwe die teken van Jona. Jona was 'n teken vir die mense van Ninevé. Drie dae bring hy deur in die ingewande van die vis en na sy bevryding gaan hy na Ninevé en verkondig die boodskap waarmee God hom gestuur het. „Nog 40 dae dan word Ninevé verwoes.” Die volk het dit geglo en hulle bekeer en God het hulle gespaar. Jona was vir hulle die teken dat hierdie woord van God gekom het en daarom het hulle geglo.

Die teken aan die Jode is Jesus Christus self. Hy sou in die graf neerdaal en net soos Jona drie dae daarin bly en opstaan. So sou hulle weet dat Hy van God is, 'n ander teken is daar nie.

Meer as Jona is hier. Dit sou duidelik word by sy sterwe en opstanding. Hy is Christus die Heer, die Seun van die lewende God. Hy wat dit verwerp, verwerp ook die Een wat Hom gestuur het.

20 Februarie

Lees Luk. 11:33-36.

Teks: Luk. 11:33.

GODS LIG

In die wêreld wat donker is vanweë die sonde het God weer die lig gestuur. Hierdie lig is die evangelieboodskap van verlossing en heil wat Jesus Christus gebring het.

'n Lig word nie in 'n kelder of in 'n verborge plek geplaas nie, ook nie onder 'n maatemmer nie, want dan sou dit vir niemand van enige waarde wees nie. Lig is bedoel vir mense sodat hulle daarmee kan lewe. Hulle moet kan sien wat hulle doen en waar hulle loop en daarom word die lamp op 'n staander geplaas.

Jesus Christus het met hierdie lig na die mense van sy tyd gekom en dit aan hulle meegedeel. In duidelike woorde en werke het Hy getuig van sy Hemelse Vader wat die wêreld met Homself versoen.

Christus plaas die lig van God op 'n staander as Hy ronduit sê dat Hy die Een is wat sou kom. Nou kan elkeen dit sien en lewe. In die helder lig van die kruis van Golgotha sien ons God in sy genade werksaam tot verlossing van die wêreld.

Die kerk het hierdie lig ontvang en elke gelowige kan daarin lewe. So ontvang ons saligheid sonder perk en word ons erfgename van sy Ryk.

Die kerk is ook die draer van die lig en elke gelowige word geroep om dit wat hulle ontvang op 'n staander te plaas. Hulle moet die evangelie so leef dat dit rondom elkeen van ons 'n ligkring kan gooi.

21 Februarie

Lees Luk. 11:37-41.

Teks: Luk. 11:39.

BUIITE EN BINNE.

'n Fariseër het Jesus uitgenooi om by hom te kom eet. Omdat Hy honger en dors was neem die Heer die uitnodiging aan en gaan saam met hulle aan die tafel sit. Dis moeilik om te verklaar waarom Jesus nie eers sy hande gewas het ne. Miskien maar net vergeet of anders wou hy doelbewus 'n situasie skep met die fariseërs. Hy het 'n woord op die hart gehad en dit was nou net die regte geleentheid om dit te sê. Hoe dit ook al sy, Hy het skaars aangesit of die fariseër lig sy wenkbroue; „Was Hy dan nie voor Hy eet nie?”

Julle fariseërs was die buitekant van die bord en die skottel skoon en dit is goed so. 'n Mens moet sindelik wees. Dit wat baie belangriker is vergeet julle, want binne is julle vol roof en boosheid. Julle moet leer dat dit belangriker is om te let op die innerlike as op die uiterlike. En dit was nie die enigste keer dat Jesus die fariseërs tereg wys oor hulle hart wat vol doodsbereidheid is nie.

Dit gaan hier oor hulle gesindheid. Hulle is hoogmoedig en liefdeloos en hulle kan hard en meedoënloos wees teenoor hulle minderes. Hulle pleeg onreg teenoor ander en skroom nie om die weduwee te

veronreg nie. Hulle hele gesindheid teenoor die lewe en medemens is verkeerd omdat hulle vol selfsug en eiewaan is. Solank hulle net uiterlik korrek en volgens wet is. So is die skottel buite skoon en binne vol roof.

Ons wat in Christus verlos is moet soos dankbare kinders soek om God te dien, nie alleen met uiterlike gifte nie, maar ook met 'n rein en sagmoedige hart.

22 Februarie

Lees Luk. 12:1-3, Matt. 10:26-30.

Teks: Luk. 12:1(b).

TEVERGEEFSE MOEITE

Die fariseërs was mense wat baie gesteld was op die onderhouding van allerlei „godsdienstige“ wette. Voor die fees van die ongesuurde brode het hulle byvoorbeeld met die grootste sorg letterlik elke krummeltjie brood wat met suurdeeg gebak is, uit die huis verwyder, sodat daar op die feesdag geen suurdeeg in die huis moes wees nie.

Op de oog af lyk hierdie nougesette optrede na godsdienstige netheid. Die Here Jesus noem dit egter tevergeefse moeite. Dit is geveinsdheid. God het geen behae daarin nie, want terwyl hulle voorgegee het dat hulle die Here met hulle nougesetheid dien, het hulle tog eintlik alles só gedoen dat die ander kon sien hoe goed hulle is. Só het hulle hulself gedien en nie die Here nie.

Nou is daar mense wat dink dat godsdienstige slordigheid en onverskilligheid die teenoorgestelde van geveinsdheid is. Dit is 'n groot misverstand. Die Here het daarin net so min behae as in fariseïsme, want hierdie mense leef so godsdienstig ongebonde sodat die ander moet sien hoe ongeveinsd hulle is. In die grond van die saak is dit dan ook tog maar geveinsdheid want dit gaan nie oor God nie, maar oor gewaande menslike voortreflikheid. Ook dit is tevergeefse moeite!

Die regte pad? Dit is om **selfvergetend** nougeset en netjies God se Wet te doen. Want só dank ons Hom met 'n rein hart vir onverdiende genade.

23 Februarie

Lees Luk. 12:4-12.

Teks: Luk. 12:8 & 9.

BELYDENIS MET WOORD EN DAAD

Ons kan God nie anders vrees as om Jesus Christus as ons Heer en ons Verlosser te bely nie. Hierdie belydenis is egter nie net 'n saak van woorde nie, maar ook van daade. Ons kan nie die Here Jesus met ons mond bely as ons Hom met ons lewe verloën nie. Ons moet Hom met woord en daad, met ons hele lewe bely voor die mense, want met sy woord en daad dra Hy ons na die genadetroon van die Vader toe.

Daar is net Eén wat ons lewe werklik ingrypend en blywend kan raak. Hy is God. Hy kan mense in die ewige verdoemenis stort. Maar Hy kan ook uit loutere genade aan mense die blydskap van die ewige lewe skenk. Hy het egter geen behae in die dood van 'n sondaar nie. Hy wil dat mense ewig sal lewe. Ons kan eintlik sê dat sy heilswil sterker is as sy oordeelswil. In en deur Sy Seun Jesus Christus begeer Hy vir ons die lewe bo die dood. Hy begeer dit nie alleen nie. Hy bewerk dit ook vir ons. Só dra Jesus Christus ons tot ons heil en verlossing tot by die genadetroon van God.

Daarom is die eis om God te vrees deur Jesus te bely, nie 'n eis tot dooie pligpleging nie. Dit is oproep tot dankdiens — 'n lewenslange voorreg! En wie sal nou so'n blye voorreg onaangegryp by hom wil laat verbygaan?

24 Februarie

Lees Luk. 12:13-21,

Teks: Luk. 12:21.

ONMAG OM TE HOOR

Terwyl die Here Jesus besig is om sy dissipels te leer aangaande die goddelike heilsbeslissing wat oor mense gevel is, is daar een besondere man in die gehoor. Hierdie besondere man is só besig met wat hy as 'n groot probleem beskou, dat hy nie kan hoor wat die Here Jesus sê nie. Sy versoek: Here, sê my broer moet my ook van die erfporsie gee, skok 'n mens eintlik.

Omdat hy nie werklik kan hoor wat die Here Jesus sê nie, sien hy kans om die Here vir sy eie voordeel te gebruik. Hy wil as't ware deur die Here wins maak.

Daar is baie sulke mense in die wêreld. Ons ken diegene wat wel sal bid vir reën sodat hulle 'n groot oes kan insamel en 'n groot bankrekening kan opbou. Maar daar is ook diegene wat nie geldelike voordeel uit die godsdienst wil trek nie. Hulle wil ander voordele verkry. Bekend is die mense wat hulle kerk verlaat omdat hulle deur middel van 'n ander kerk 'n beter betrekking of meer sosiale aansien kan verkry. Hierdie mense kan nie hoor wat Jesus sê nie.

Om ryk te wees in die Here beteken om met oop ore elke woord van die Here op te vang sodat ons kan begryp dat Hy nie daar is om vir ons kleinlike winsies te besorg nie, maar dat ons ons lewe het nie vir onself nie, maar vir God (Rom. 6:11).

25 Februarie

Lees Luk. 12:22-34.

Teks: Luk. 12:25.

SORGELOOS LEWE

Hier op aarde het ons ons lewe as 'n lewe vir God. Deur ons te kwel oor die onderheid van hierdie lewe, word ons aandag en kragte afgelei van die werklike doel en eindpunt van ons lewe: die koninkryk van God. Hierna moet ons soek.

Ons teks waarsku ons dan ook uitdruklik dat ons deur kwelling oor kos en klere nie een el by ons lengte kan byvoeg nie. Lengte het in hierdie teks 'n dubbele betekenis. Dit dui op die lengte van ons liggaam en op die lengte van ons lewensdae. Kwelling oor aardse dinge kan nie ons liggaam 'n duim langer maak nie of ons lewe met selfs een uur verleng nie. Dit kan met ander woorde eintlik niks aan ons mens-wees en menslike bestaan verander nie. Op die ou end blyk kwelling oor stoflike welsyn nutteloos te wees, want kos en klere kan nooit 'n doel op sigself wees nie.

Stoflike versorgdheid kan slegs 'n middel tot 'n doel, beter nog: die doel van ons lewe, naamlik die diens in en aan die koninkryk van God, wees. Hierdie teks pleit egter nie vir en keur moedswillige armoede ook nie goed nie. Intendeel! Die teks roep ons op tot die sorgelose lewe van diens aan die Koninkryk. Want wie werklik die ware lewensdoel met hart en siel en alle kragte in die diens aan die Koningryk van God, najaag, ontdek elke dag met nuwe verbasing dat hy hom nie hoef te kwel oor die middele wat nodig is om hierdie hoë lewensdoel na te streef nie. God gee dit. Hy gee kos en klere, gesondheid en liggaamskrag — selfs hierdie geloof kom van Hom. Waarom dan hieroor kwel? Hy gee dit alles „aan sy be-minde in die slaap”!

26 Februarie

Lees Luk. 12:35-48.

Teks: Luk. 12:38(b).

VERANTWOORDELIKHEID BAAR VREUGDE.

Die Here Jesus Christus is die Heer wat moet kom. Sy gelowiges, Sy gemeente is die slawe wat wakend Sy koms moet afwag: Sy kerk is die huis van die Heer waarvoor waggehou moet word, sodat daarin nie ingebreek en gerooft word nie. Daarom is die wag op die wederkoms nie verveelde niksdoen nie, maar waaksame besigwees.

Die kerk is ook nie 'n ding nie, want die kerk bestaan uit mense. Elke gelowige se persoon en sy lewe is 'n onvervreembare deel van die kerk. Daarom het elke gelowige 'n dubbele taak. Daar moet omgesien word na die geestelike welsyn van die kerk as geheel terwyl elkeen ook moet sorgdra dat sy eie lewe 'n christelike lewe sal wees. Dit is hoogsverantwoordelike werk, want dit is die Here se werk om waker en wagter te wees in die huis van die Here.

Daar is egter ook die weg van die ontroue en onverantwoordelike slawe. Hulle pas nie die huis van die Heer op nie. Hulle slaan die ander slawe en hou fuifparty in Sy huis asof Hy nie sal kom nie. Hulle straf sal nie uitbly nie.

Elke slaaf van die Heer moet elke oomblik kies. Wie nie telkens opnuut doelbewus en op verantwoordelike wyse kies om besig te wees met die Heer se werk nie, is ontrou en onverantwoordelik en sal sy straf ontvang. „Gelukkig is daardie slawe”, wat met hart en siel elke dag getrou Sy werk wil doen. Hulle verantwoordelikheid sal vir hulle vreugde baar — die vreugde van Sy ewige, hemelse feesmaal. As Hy weer kom sal Hy al sy getroues uit genade „aan

tafel laat gaan en hulle kom bedien." Dit het Hyself immers aan ons belowe.

27 Februarie

Lees Luk. 12:49-53.

Teks: Luk. 12:51.

DIE WAARHEID IS 'N SKEIDINGMAKER

Ons kan geloof ook 'n keuse noem. Om te glo beteken dan om vir Jesus Christus 'n keuse te maak. Om só te kies hou oneindig baie in

Die Here Jesus sê dat Hy 'n doop: het waarmee Hy gedoop moet word. Daarmee wys Hy vooruit na Sy kruis-lyding en -dood. Hierdie kruis-lyding en -dood is die volkome verlossing van sondears. Dit is die Goddelike Waarheid. En hierdie Waarheid is 'n skeidingmaker.

Die kruisdood was egter in die ou tyd die wyse waarop misdadigers omgebring is. Ook rebelle is op daardie manier doodgemaak. Die kruisdood was dan die bewys dat hulle misluk het. Só het baie mense in Jesus se eie tyd Hom as 'n rebel teen die keiser gesien en ge-eis dat Hy gekruisig moes word. En van daardie tyd af tot vandag toe is die Gekruisigde nog steeds vir baie 'n aanstoot. Hulle wil nie graag verlos wees deur 'n kruis wat eerder na nederlaag as 'n oorwinning lyk nie.

Die eintlike skeidslyn wat Jesus Christus getrek het stel twee uiterstes teenoor mekaar: geloof en ongeloof. Die gelowige kies vir Jesus en aanvaar volkome en dankbaar dat die skyn van nederlaag, die kruis, in die wysheid van God, die mees volkome oorwinning is wat ooit behaal kon word tot verlossing van sondears. Die ongelowige kies teen Jesus want hy kan nie die kruis aanvaar nie. Daarom probeer hy nog altyd om met allerlei stelsels en planne homself te verlos. En hoe mooi en vroom kan hierdie selfverlossingsgodsdienste tog nie soms lyk nie!

Maar Hy, Jesus die Gekruisigde, die Waarheid van God, is die skeidingmaker. Hy trek die skeidslyn tussen geloof en ongeloof. Daarom stel Hy ons voor die gewetensvraag: Aan watter kant van hierdie skeidslyn staan jy werklik?

28 Februarie

Lees Luk. 12:54-9.

Teks: Luk. 12:56.

GOD HET TYD VIR ONS

Die tyd waarin die Here Jesus as mens op aarde geleef het, was die vervulde tyd. Sy teenwoordigheid hier op die aarde het twee dinge na vore gebring.

Tyd beteken hier nie letterlik ure nie. Dit beteken eerder die gees van die tyd of miskien selfs ook die lewe van mense. Só het elke tyd sy gees wat hy openbaar omdat die mense van daardie tyd op 'n besondere wyse lewe. Jesus se teenwoordigheid het aan die lig gebring dat die tyd boos is. Omdat die mense sondears is, is die tyd

eintlik altyd boos. In die verskillende tydperke sien ons maar net altyd weer ander kante van die menslike boosheid wat skynbaar sonder einde is. Die hoofkenmerk van elke tyd is daarom dat dit verlossing nodiger as brood het.

Die tweede wat Jesus se koms laat sien het, is dat God tyd het vir die mense. Tyd beteken hier dat God barmhartig is, dat Hy raad het en die enigste antwoord op die nood van die wêreld kan bied.

As Jesus die mense verwyt dat hulle die natuurverskynsels kan lees, maar nie die tyd kan beoordeel nie, dan roep Hy hulle eintlik om hierdie wonder te begryp dat daar uitkoms uit die sondenood by Hom is.

Wat 'n wonder! God het tyd vir ons. Ons mag die nood van ons lewe na Hom toe aandra.

1 Maart

Lees Lukas 13:1-5.

Teks: Lukas 13:5.

BESKULDIGING OF BEKERING?

Die Jode was in die tyd van Jesus maar al te gretig om na die oorsaak te soek van iemand se ellende. En wat was makliker as om te verklaar, dat dit vanweë 'n besondere oortreding oor hulle gekom het. Hulle het wel effens moeilik gekry om 'n oplossing te vind waar iemand reeds vanaf sy geboorte 'n swaar las moes dra, byvoorbeeld 'n blindgeborene. So ken ons dan inderdaad 'n geval waar hulle oor so 'n blindgeborene 'n vraag stel aan Jesus: „Here, wie het gesondig, hy of sy ouers?”

Ook in ons Bybelgedeelte kry ons die indruk dat die naamlose nuusdraers eintlik 'n uitspraak van Jesus verwag. Moontlik was die vraag bedoel as 'n versoeking, in die hoop dat Jesus, waar dit nou juis gaan om Sy broers van Galilea, iets nadeligs sal sê aan die adres van Pilatus.

Maar Jesus reageer glad nie op die gebeure nie. Hy ken die mensehart, wat al te graag homself wil verskoon deur die blootlegging van ander se sondes en oortredinge. Vir Jesus is dit duidelik-dis 'n manier van wegskuil ten koste van ander, maar Jesus sien verder. Nie die ander se sonde moet jou laat kwel nie, maar jou eie. Want die sondaar wie se ondergang jy aanskou, is nie sondiger as jyself nie. Jy verdien presies dieselfde lot.

Daarom is Christus se antwoord 'n reëlregte oproep tot bekering. „Nee”, sê Hy, — 'n uitdruklike nee. Dis 'n waarskuwing en tege-lykertyd 'n bevel. Geen beskuldiging van ander nie, maar jou eie bekering is dit waarom dit gaan. Self sal jy jou daade moet verantwoord, nie jou buurman se daade nie. En jou eie bekering laat geen plek oor vir die beskuldiging van ander nie. Dit vra jou volle aandag, jou hele hart. Die hart wat aan Christus behoort.

2 Maart

Lees Lukas 13:6-9.

Teks: Lukas 13:9.

GODS GEDULD IS NIE EINDELOOS NIE.

Ons skrywe aan God graag allerhande eienskappe toe, sommige met reg, ander ten onregte. Tot ons troos moet ons vasstel dat dit 'n baie ou verskynsel is. So het Jona byvoorbeeld gedoen, toe hy God as onveranderlik voorgestel het en daarom tot die dood geskok was toe God Sy eerste besluit ten opsigte van die verwoesting van Ninevé gewysig het en hulle genade betoon het.

Nou moet ons egter oppas om hierdie genade nie te sien as 'n soort wet waaraan God nou gebonde is nie. Want as hierdie gedagte in ons posvat sal ons nie meer bekommerd wees oor 'n totaal onvrugbare lewe nie. Ons sal rustig op ons eie pad aangaan in die valse veronderstelling dat Gods genade onbeperk en sy geduld eindeloos is en dat op die ou end alles tog seker wel sal regkom.

Stellig het ook in Jesus se tyd baie mense so gedink en daarom word hulle met hierdie gelykenis gewaarsku.

Gods geduld is wel groot, want nadat Hy die mens so dikwels deur Sy profete gewaarsku het stuur Hy nog as bekroning van Sy genade Sy eniggebore Seun in Sy wingerd. Hy wil die onvrugbare bome nog 'n kans gee en Hy wil self al die moontlike doen dat hulle tog sal vrugte dra.

Hierdie genadedaad van God in Christus is egter die laaste middel wat God wil gebruik tot redding van die mens. As dit ook nie help nie, dan is die oordeel onvermydelik.

So'n waarskuwing uit die mond van Hom, wat sal kom om te oordeel die lewendige en die dode behoort elke valse gerustheid weg te neem en aan te spoor tot 'n nuwe vrugbare Christenlewe.

3 Maart

Lees Lukas 13:10-17.

Teks: Lukas 13:16.

GAWE EN OPGAWE.

Jesus het die streng tradisionele Sabbatsopvatting van Sy dae meermale bestry. Geen wonder, want dit het so'n sterk negatiewe karakter gedra, dat dit 'n las geword het, terwyl dit as 'n seën bedoel was. „Die Sabbat is gemaak vir die mens, nie die mens vir die Sabbat nie”, — so wys Hy by een geleentheid die Fariseërs tereg. (Markus 2:27).

In ons geskiedenis demonstreer Hy dit ook met daade. Op die Sabbat, wanneer die mens nie werk vir sy materiële verryking nie, bied God vir hom aan wat hyself nie in staat is om te verkry nie. Die seënende hande van Christus bring genesing en blydskap vir 'n verlamde vrou.

Die Christelike rusdag dra ook dieselfde karakter. Dit is nie 'n dag van niksdoen nie, nie 'n dag van duisende „magnie's” nie, maar

die dag waarop ons Gods groot geskenk, Sy verlossende Woord, mag ontvang. Daarom moet dit 'n dag van vreugde wees, soos dit 'n dag van vreugde was in die lewe van daardie verlamde vrou. Met vreugde moet ons in Gods huis vergader en ons harte oopmaak vir daardie groot gawe, die Woord, want daardeur gee Hy ons meer as op al die weksdae tesame. Daardeur bou Hy ons geloof, hoop en liefde, daardeur vertrou Hy ons en gee ons Sy vrede:

As ons dan die rusdag so beskou en daartoe sal gebruik, dat ons kom om die goddelike gawe te ontvang, dan sal dit vir ons nie 'n las wees nie, maar elke keer weer vir ons tot groot vreugde wees. Want: „Die Sabbat is gemaak vir die mens“.

4 Maart

Lees Lukas 13:18-21.

Teks: Lukas 13:19.

DIE MAG VAN DIE KLEINE.

„Hoedanig is die Koninkryk van God en waarmee kan Ek dit vergelyk?“. So soek Jesus 'n beeld om die verborge en wonderlike krag van Gods Koninkryk uit te beeld. Wat Hy vind is geen magtige of majestieuse beeld nie, maar 'n klein gelykenis van slegs een vers: „Dit is soos 'n mosterdsaad“.

Waar die koms van Gods Koninkryk in die besonder aan Christus gebonde is, kan ons hierdie gelykenis allereers op Hom toepas.

Sy verskyning op aarde was inderdaad 'n nederige. 'n Eenvoudige timmermansgesin, 'n stal in Bethlehem. Geen wonder dat die Jode met so'n Messias teleurgestel was nie, want inderdaad het Gods saak in Jesus sonder heerlikheid of aansien begin — soos 'n mosterdsaadjie.

Maar toe hierdie saad in die aarde val het hierdie gelykenis waarheid geword, want uit die saad het 'n groot boom gegroei. 'n Boom wie se takke rus, vrede en veiligheid gebied het, sodat almal wat vermoeid en belas is, daarheen kon vlug.

As ons dieper hierop ingaan, sien ons dat hierdie gelykenis nie net oor Christus self nie, maar oor Sy Kerk spreek. Want ook dit het begin soos 'n mosterdsaad. Dink maar net aan die paar eenvoudige vissers in Galilea en u sal verstaan waarom Jode, Grieke en Romeine spottend en geringskattend oor so 'n Kerk gepraat het. Maar dit het gegroei en 'n boom geword. Dit het 'n plek van beskerming, veiligheid, vrede en skoonheid geword, vir almal wat dit soek. Onthou egter altyd, dat die gelykenis nie oor 'n magtige akkerboom of 'n trotse seder van die Libanon gespreek het nie, maar oor die nederige boom, wat gegroei het uit 'n mosterdsaadjie.

5 Maart

Lees Lukas 13:22-30.

Teks: Lukas 13:24A.

BESKOUING OF BESLISSING?

Wanneer ons die Woord van God hoor kan ons op twee maniere daarop reageer. Dit kan baie nuuskierige vrae by ons laat ontstaan sodat ons allerhande teoretiese beskouings daaromtrent opbou. Of

ons kan verstaan dat Gods Woord 'n boodskap van beslissing is en daarom ook 'n beslissing vra.

Ons teks is 'n antwoord op 'n nuuskierige vraag van een van die hoorders van Jesus: „Is die wat gered word, min?” Ongetwyfeld 'n interessante vraag, waaroor jy interessante gesprekke kan voer en selfs boeke vol teorieë kan ontwerp. Maar dit sal jou niks help nie. Intendeel, dit kan jou selfs weerhou om die wesenlike van die saak te sien. Daar is immers mense wat meen dat die verdoemenis slegs 'n bangmaakstorie is en dink dat al die mense gered sal word. Hulle vat die lewe dus gemaklik, waarom sal jy bekommerd wees? Maar as die teenoorgestelde beweer word, nl. dat daar heel weinig mense gered sal word, sal baie mense alle belangstelling verloor. Want nou is dit weer te moeilik om dit te bereik en hulle sal meen dat dit slegs vir 'n klein eksklusiewe groep van supermense bedoel word.

Daarom gee Jesus geen antwoord op hierdie vraag nie of beter gesê, Hy gee in plaas van 'n antwoord 'n positiewe bevel: „Stry hard om in te gaan”. Dit is die wesenlike wat gedoen moet word wanneer jy verneem dat die poort van die ewige lewe oop is. Wat ander mense doen, dit is hulle saak. Of daar baie of min van hulle ingaan, dit is Gods geheim. Maar die Here Jesus roep jou.

6 Maart

Lees Lukas 13:22-30.

Teks: Lukas 13:26-27.

WOORDE EN DADE.

'n Mens vertel dikwels met trots as hy met grote of beroemde mense saam geëet het of as hy op een of ander manier, bv. deur woonplek of geboorteplek verbonde is aan die lewe of werk van 'n groot figuur. Hiermee probeer die dikwels klein en betekenislose mens hom assosieër met 'n grootheid met wie hy eintlik niks gemeen het nie. Uit ons tekswoord kan ons aflei dat Jesus dit moontlik ag dat mense aanspraak sal maak op Gods Koninkryk alleen op grond van so'n assosiasie. „Ons het geëet en gedrink in U teenwoordigheid en U het op ons strate geleer”.

Maar soos Jesus ook reeds by verskeie geleenthede enige bevoorregting op grond van verwantskap baie streng en onmiskenbaar afgewys het, so stel Hy ook hier weer duidelik dat slegs hulle aanspraak kan maak op die regte verwantskap van kinders tot hulle hemelse Vader, wat Sy wil doen en wat lewe volgens Sy insettinge. Nie die feit dat ons saam met Hom eet en drink of van ver af of selfs van naby Sy leringe aanskou of aanhoor, maak ons tot Sy kinders nie, maar slegs die geloofsdade wat daaruit voortkom 'n lewe volgens Sy opdragte, gebaseer op Sy aanwesigheid tussen ons. Ons kan eet en drink in Sy teenwoordigheid by elke Nagmaal, maar dis sinneloos, wanneer dit nie werklik daardeur gevoed en gesterk tot Christendade voer nie. Ons kan Sondag na Sondag Sy leringe aanhoor, maar dis waardeloos wanneer dit nie ons hele lewe omskep tot 'n lewe van gehoorsaamheid, dankbaarheid en blye diens nie.

Ons kan nog kies tussen die twee moontlikhede en daarvan hang dit af of Christus ons sal ken, wanneer ons eendag by Hom aanklop.

of ons sal afwys omdat Hy ons nie ken nie. Daarvan hang dit af of Hy sal sê: „Gaan weg van My”, of: „Goeie en getroue dienskneg, gaan in in die vreugde van jou Heer”.

7 Maart

Lees Lukas 13:31-35.

Teks: Lukas 13:34.

OORDEEL EN GENADE.

Terwyl Jesus op pad na Jerusalem die mense leer oor die Koninkryk van God, word Hy gewaarsku dat Sy lewe nie veilig is nie. Alhoewel Jesus weet dat Sy lot miskenning en verwerping sal wees, bring hierdie berig tog bittere klagte op Sy lippe. „Jerusalem, Jerusalem . . . Die heilige en geliefde stad van Israel is by uitstek ook die stad wie se inwoners die gesante van God telkens weer verwerp en ook doodgemaak het. Die geduld en lankmoedigheid van God het nie gehelp nie, ook nie die oproep van Jesus tot bekering nie.

Die sorg van Jesus word vergelyk met 'n hen wat haar kuikens met haar vlerke bedek om hulle teen die dreigende gevaar te beskerm. Ook Jerusalem verkeer in gevaar, want die oordeel van God kom soos Johannes die Doper reeds aangekondig het. Maar Jerusalem laat hom nie red nie, hy verwerp die aanbod van genade soos waardelose goed. Hy wil eenvoudig nie.

Daarom kan Jesus nie anders nie, Hy moet aan hierdie stad van onwillige diensknegte en profetemoordenaars die oordeel aankondig. Want hy wat ook die genade van God in Christus verwerp, moet weet dat so geen redding bestaan nie, omdat daar geen ander Redder as Jesus is nie.

Daardie selfde sorg en liefde wat Jesus aan Jerusalem bestee het, staan ook vir ons gereed. Laat dan u onwil geen rede tot verwerping word nie.

8 Maart

Lees Lukas 14:1-14.

Teks: Lukas 14:5.

HULP OP 'N SABBAT!

Hierdie verhaal speel af op die laaste Sabbat van Jesus se bediening op die aarde. Die gebeurtenisse wat op die dag in die huis van 'n owerste plaasvind, is opmerklik. Die persone wat teenwoordig was, is almal daarheen genooi. Dit was blykbaar gewoonte by die mense om laat op die Sabbat oor en weer te kuier, soos wat ons ook maar die gewoonte het. Jesus was ook een van die genooies. Hy vind daar 'n kritiese atmosfeer. Onder al die gaste was daar ook 'n man wat watersiekte gehad het. Die vraag is wat het hy daar gemaak? Vanselfsprekend is hy ook genooi, maar hy is nie genooi omdat die gasheer graag sy teenwoordigheid wou hê nie, maar om 'n ander rede. Jesus het geweet, waarom die man daar was. Hy is daarheen gebring, om te sien of Jesus op die Sabbat mense gesond sou maak. Hulle was bewus daarvan, dat Jesus die gewoontes van die mense geminag het en dat hy die valse sanksies wat hulle om die Sabbat opgestel het, telkens gebreek het. So doen Jesus ook hierdie keer

die onverwagte — Hy maak die man gesond. En dan stel hy 'n vraag wat die mense se skynheiligheid blootlê: Wie van julle se osel of os sal in 'n put val, wat dit nie dadelik op die Sabbat sal uittrek nie? M.a.w. as julle eerlik wil wees, moet julle erken, dat julle iets wat vir julle dierbaar is, selfs op 'n sabbat te hulp sal snel. Die praktiese toepassing van Jesus se vraag, kan ons maar gerus in ons eie lewens in werking stel.

9 Maart

Lees Lukas 14:7-14.

Teks: Lukas 14:11.

SELFVERHOGING.

Jesus Christus, wat by genoemde funksie, teenwoordig was, het gesien hoe dat mense probeer het om die belangrikste sitplekke te neem. Onder hierdie mense was daar nie armes en ellendiges nie; hulle was almal die vooruitstewendes, rykes, aansienlikes, vernames en selftevredeendes. Dis hulle wat die vernames plekke soek. Vir hulle sê Jesus: Moenie 'n ere plek soek nie, want die ereplek is vir die eerbare mens bedoel en 'n mens wat spook om op 'n ereplek te gaan sit, lewer bewys daarvan dat hy nie 'n eerbare mens is nie. 'n Ware eerbare mens is nie 'n eresitpleksoeker nie.

Indien ons onself wil verhoog, stry ons om 'n ereplek. Indien ons niks vir onself wil hê nie, sal ons nooit stoei en spook om op 'n ereplek te lande te kom nie. Want ons weet, wie homself verhoog sal verneder word. Laat ons daarom nie soek na mense-eer nie, maar laat ons ons lewens stel in diens van ons medemens.

10 Maart

Lees Luk. 14:15-24.

Teks: Luk. 14:17.

DIE GENOOIDES.

Dit is opvallend dat nie een van die mense wat na die fees genooi is, gekom het nie. Dit is uitsonderlik. Daar moet dus 'n vyandigheid by al die genooides teenoor die gasheer wees. Hulle wil egter nie hulle vyandigheid openbaar nie en daarom maak hulle allerhande verskonings.

Iemand het daardie Sabbat in daardie byeenkoms gesê: „Salig is hy wat brood eet in die Koninkryk van God.” Daar was dus nie 'n gebrek aan bewondering vir die Ryk nie. Om 'n ideaal te bewonder is een ding, maar om jou daaraan te onderwerp om dit te ontvang, om daarin te gaan, is 'n ander saak.

Daar was geen ander toegangsreg as alleen die feit dat die mense genooi is nie. Dit was genade alleen. Nemand het in homself enige reg gehad nie. Almal was genooi, en tog wou niemand gaan nie. Hulle besittings, hulle rykdom en persoonlike verbintenisse het hulle van die fees af weggehou, soos wat die dinge ook baie mense uit die Koninkryk van God hou.

Is u in die Koninkryk? Indien nie, wat is u ekskuus? En wat is die eintlike rede wat agter daardie ekskuus lê?

11 Maart

Lees Luk. 14:25-35.

Teks: Luk. 14:26, 27, 33.

DIÉ SOORT MENS KAN NIE 'N DISSIPEL WEES NIE.

In dié bybelgedeelte herhaal Jesus driekeer hierdie ernstige woorde: „hy kan my dissipel nie wees nie.” En dit mag wees dat ernstig denkende mense die saak van God skade berokken het, deur hierdie strenge voorwaardes uit die oog te verloor.

Dit is waar dat elkeen wat wil, kan kom en neem; dat elkeen wat in Hom glo nie verlore sal gaan nie; dat die deur van genade wyd oopstaan. Maar dit is ook waar, dat die geloof wat red sulke toetse soos hierdie moet kan slaag. En indien die geloof die toetse nie slaag nie, is dit nie van die kwaliteit wat 'n siel sal dra deur die doodsvallei heen nie.

Hierdie drie toetse kan ons as volg weergee:

Afstanddoening:- Dit gebeur soms in die lewe van 'n dissipel dat die werk van Jesus in een rigting lê terwyl die bande met 'n huis in 'n ander rigting lê. Aan die eenkant wag die ploeg in die voor en aan die anderkant is daar die verpligtinge teenoor huisgenote. In sulke tye kan daar vir die ware dissipel maar net een keuse wees.

Kruisiging:- Elkeen het sy eie kruis. Iets waarin die wil van God ons eie wil kruis. Christus beveel ons om die kruis op te neem, en tog is daar baie mense wat daarvoor wegstrem. Hulle reken dat hulle Christus kan volg sonder die opneming van die kruis, maar dis onmoontlik. As ons vir die kruisopneming terugdeins, is ons nie dissipels nie.

Prysgawe:- Alles wat ons het, moet ons gewilliglik aan Christus skenk as Hy daarom vra, of ons moet die benaming van dissipel laat vaar.

12 Maart

Lees Luk. 15:1-10.

Teks: Luk. 15:4.

VERLORENHEID.

Dit gaan in hierdie Skrifgedeelte oor die verlorenheid. 'n Skaap is seker een van die onnoselste dinge. Oral waar hy 'n gaping sien, wil hy deur. Hy gaan nie stilstaan om te dink nie; hy kan nie dink nie. Daar is 'n gat in die heining en die stomme dier gaan daardeur, en weg is hy. Hy dwaal al verder en verder totdat hy naderhand nie meer die pad terug kraal-toe kan kry nie. Hy is verlore! Hoeveel mense gaan nie verlore as gevolg van so 'n onnoselheid nie?

Die nadruk val hier egter op die woord „verlore” en nie op die toestand van die een wat verlore is nie. Die nadruk word gelê op die angs in die hart van die een wat die skaap verloor het. Die herder ly meer as die dwalende skaap, want die dwalende skaap weet nie dat hy verlore is nie, terwyl die herder dit weet. Daarom vergeet hy nie daardie een skaap nie, al het hy nog nege-en-negentig ander skape. So vergeet God ook nie daardie een mens nie, al is daar nog baie ander by Hom.

Daarom is 'n godsdienst wat die menigte daar buite verafsku wat verdwaal is, wat ongewas is, 'n godsdienst wat geen godsdienst is nie. So 'n houding demonstreer geen kennis van God nie. Vir 'n godsdienst waarin daar alleen plek is vir die koue nugtere denke en geen gevoel vir die een wat verlore is nie, is daar in hierdie verhaal geen plek nie.

13 Maart

Lees Luk. 15:11-24.

Teks: Luk. 15:11-15.

DIE LIEFDE VAN DIE VADER.

In hierdie eeu van tyd en ruimte, met sy groot getal mense, word dit al moeiliker om te aanvaar dat God bemoeienis met een enkele mens sal maak. Jesus gee egter 'n antwoord op hierdie probleem in die verhaal van die twee onverstandige seuns van 'n edele vader.

Een van de seuns het sy bronne van geld, tyd, energie, karakter en selfrespek vermors. Hy het 'n goeie huis verlaat, na verkeerde plekke gegaan en met die verkeerde mense omgang gehad. Die gevolg was dat hy sedelik laag gesink het. Die ander seun het tuis gebly, hy het sy vader se wens in gedagte gehou, hy het sy plig gedoen en was oor die algemeen respektabel. Hierdie twee seuns beleef egter elkeen 'n persoonlike krisis. Die verlore seun het sy verlorenheid besef. Hy sien homself op een lyn met varke en ag homself onwaardig om weer in sy vader se huis in te gaan. Vernederd en ootmoedig sou hy tevrede wees met die plek van dienskneg. Met die terugkeer van hierdie seun het die ander een 'n vertoning gegee van selfsug en hoogmoed. Daarmee het hy openbaar dat sy eerbiedwaardigheid maar net 'n lagie vernis was. Hy was slegter daaraan toe as sy verlore broer. Hy het geobjekteer teen sy vader se jammerhartigheid, hy het geen begrip van vergiffenis gehad nie, hy wou die een wat gesink het nog dieper in ellende inskop.

Die Vader, wie se hart gevul is met liefde en vreugde, het egter sy verlore seun in sy huis welkom geheet. Netso het Hy ook sy ander seun liefgehad en hom in alle geregtigheid behandel. Op hierdie wyse word die liefde van die Vader geopenbaar teenoor elke kind van Hom. Hoe ver afgedwaal en hoe „snaaks” ons ookal mag wees, Jesus leer ons, dat die Vader elkeen van ons liefhet en dat Hy en die engele vol vreugde is as ons na Hom-toe terugkeer.

14 Maart

Lees Luk. 15:25-32.

Teks: Luk. 15:32.

VREUGDE IN DIE HEMEL.

Dikwels hoor die mense uit die mond van iemand, dat die engele in die hemel hulle verbly oor een sondaar wat tot bekering kom. Dit is 'n uitspraak wat ook volkome waar is. Dit is ook in ooreenstemming met Luk. 15:7. In Luk. 15:10 lees ons, dat daar blydschap voor die engele is. Afgesien daarvan dat die engele hulle kan verheug, sien hulle vreugde voor hulle. En by wie sien hulle die vreugde voor hulle? By God! Hulle sien altyd die aangesig van God. (Math. 18:10). Godself verbly Hom telkens by die bekering van 'n sondaar. En hierdie vreugde by God is nie maar net inwendig of stil nie, want die engele sien dit.

Dit is 'n geweldige gedagte, dat God, die Almagtige, Volsalige, Algenoegsame Hom kan verheug, sigbaar verheug kan wees, oor een enkele sondaar wat tot bekering kom. 'n Gedagte wat ons stil moet maak in aanbiddende dank.

So lees ons ook in Sef. 3:17 „Hy verheug Hom oor jou met blydskap. Hy juig oor jou met gejubel.”

15 Maart

Lees Luk. 16:1-13.

Teks: Luk. 16:9.

AARDSE GOED TOT SEËN VAN ANDER.

Die Heiland leer nêrens dat stoflike besit as sodanig sondig en onrein is nie. Jesus spreek met betrekking tot die regte gebruik van stoflike goedere. Hy leer dat ons vry moet wees van lae en selfsugtige motiewe en hebsug. Aardse goedere moet so gebruik word dat dit tot seën van ander en tot ons ewige welsyn sal wees.

Die Fariseërs was bekend vir hulle gierigheid en het die oneerlikhede van die geldskieters self beoefen. Jesus leer ons dat ons vry van geldgierigheid moet wees. Besiel met ware, onselfsugtige liefde, moet ons met hart en siel stoflike goedere meedeel aan persone wat dit nodig het. Die Here vermaan Sy dissipels, die kinders van die lig, om op dieselfde wyse eerlik en verstandig met die onregverdige Mammon, die geld, om te gaan terwyl ons nog daartoe die geleentheid het. Dan sal ons nie alleen vriende verwerf nie, maar in die „ewige tente“, d.i. in die hemel, sal daar diegene wees wat ons met blydskap inwag!

Nou spot die Fariseërs oor die woord van Jesus, maar Hy spreek hulle skerp aan. Hulle sal nog ontmasker word en hulle sal moet insien dat God hulle bedorwe harte ken. Jesus sê: „Dit is julle wat juis regverdig voor die mense, maar God ken julle harte; want wat by die mens hoog geag word, is 'n gruwel voor God.” Die praktyk wat hulle hoog ag, is voor God 'n gruwel.

Ons moet van ons aardse goedere meedeel aan die een wat behoefte het. Tog moet ons waak dat ons nie met openbare vertoon aalmoese uitdeel en selfverheerliking nastreef nie. Die vraag is egter nie of ons deur ons rykdom en uiterlike vroomheid geeër is by mense nie, maar of God ons hoog ag.

16 Maart

Lees Luk. 16:19-25.

Teks: Luk. 16:25.

GELEENDE GOED UIT SY MILDE O WERVLOED.

Die tweede gelykenis wat die regte aanwending van die rykdom toelig, is dié van die ryk man en Lasarus (= God help). Dit is die enigste gelykenis waarin Jesus van 'n persoonsnaam gebruik maak, waarskynlik omdat Hy deur die betekenis van die naam die arm man se vertroue op God wil aandui.

By die poort van die ryk man het Lasarus gelê. In sy ellende en swakheid het die honde sy swere gelek. Die ryk man moes elke dag die bedelaar gesien het, maar het hom niks van die man se ellende

aangetrek nie. Hy het dus geen oog en hart vir die behoeftes en smart van ander gehad nie, maar geheel en al in selfsugtige genotsoekery vervall.

Die ryk man maak na sy aardse lewe, sy oë in die doderyk oop. Op 'n afstand sien hy Abraham en Lasarus by hom. Dan roep hy na Abraham en vra dat Lasarus net die punt van sy vinger in water doop en sy tog kom verkoel. Abraham wys egter op die verlede. Die ryk man moet daaraan dink dat hy sy goeie dinge in sy leeftyd gehad het, maar Lasarus die slegte.

„Die hartelose ryk man het aardse rykdom en weelde gekies as sy hoogste goed. Hy het hom daarin geheel verlustig sonder om skatte vir die ewigheid te versamel. Hy het gedurende sy lewe sy aardse besittings as sy eie beskou — as goedere wat hy slegs ter wille van eie eer, gemak en genot hoef te gebruik. Hy het dit nie beskou as gawes van God aan hom toevertrou met die doel dat hy dit tot welsyn van ander en tot eer van God moes gebruik nie. Die ryk man het dus die aardse verbygaande gekies as sy deel en daarom is dit aan homself te wyte dat hy nou in dié jammerlike toestand verkeer”.

Die lewe hier op aarde is die plek en geleentheid waar die beslissing val! En laat ons ook dit onthou:

„Ons is gans en al onwaardig!

Eis U dan u gifte weer,
nimmer is dit onregvaardig.
want van U is alles, Heer!
Dit is maar geleende goed
uit u milde owervloed.”

17 Maart

Lees Luk. 16:26-31.

Teks: Luk. 16:29.

GOD HET ONS SY WOORD GEGEE.

Die ryk man spreek 'n woord. Hy rig 'n versoek aan Abraham om Lasarus na sy vyf broers te stuur, want hulle leef soos hy geleef het. Hulle bekommer hulle ook nie om God en die naaste nie. Die ryk man wil hê dat 'n bode „uit die ewigheid” vir sy broers sê: wat van hom geword het en om hulle te waarsku vir hulle ewige verderf. En hy sê: „Ek bid u dan, vader, om hom na my vader se huis te stuur”

Dit is geen deernis met die lot van sy broers nie, maar eerder jammerlike selfverdediging; dit is 'n bedekte verwyt dat hy self nie genoegsaam gewaarsku was nie.

Abraham antwoord egter dat sy broers geen verskoning het as hulle onbekeerd bly, want hulle het Moses en die Profete. As hulle na dié nie luister nie, sal hulle ook nie gehoor gee aan iemand wat uit die dood opgestaan het nie. 'n Skim uit die doderyk sou niks anders en niks meer kan betuig as wat in die Woord van God oor die weg tot die saligheid en die weg tot die rampsaligheid geskryf staan nie. Abraham antwoord egter dat as hulle so in ongeloof en wêreldgesindheid vervalle is dat hulle nie na die Woord van God luister nie, hulle hul sal verhard in ongeloof, selfs al sal iemand uit die dode opstaan. Sonder die regte gesindheid en geloof baat selfs 'n teken niks.

Moses en die Profete, die Woord van God, is die volkome en genoegsame Gids vir die lewe. Wie op die Woord nie let nie, sal na niemand luister nie! Dit is vandag die tyd van welbehae; daarom moet ons as ons Sy stem hoor ons harte nie verhard nie. Alleen langs die koninklike weg van die Woord word ons geleer om te luister en te doen. Deur die krag van die Woord en Gees word die hardvogtige en selfgenoegsame ryk man 'n Lasarus — 'n arme van gees wat God tot sy hulp het.

18 Maart

Lees Math. 18:21-35.

Teks: Luk. 17:4.

LIEFDE HOU GEEN STATISTIEK NIE.

As goeie leermeester herhaal Jesus sekere dinge wat Hy voorheen reeds gesê het. Op die manier word dit ingeskerp. Petrus het volgens die beskrywing in Mattheus 18 na Jesus gekom en gevra: „Here, hoe dikwels sal my broeder teen my sondig en ek hom vergewe? Tot sewe maal toe?” Hy, Petrus, stem saam met wat Jesus gesê het, maar is daar nie 'n grens aan die vergewing nie? Hoeveel keer moet 'n mens bereid wees om te vergewe? Die Jode het gesê drie maal. Moet die dissipels verder gaan en bereid wees om sewe maal te vergewe?

Volgens Lukas het Jesus ook gesê dat as 'n broeder sewe maal op 'n dag teen jou sondig en elke keer met berou kom verskoning vra, moet jy hom elke keer vergewe. Is sewe keer die perk? Wat van die agste keer? Sou 'n mens by die agste keer kan sê: „Ek vergewe nie weer nie?” Petrus dink in terme van getalle en statistiek. Maar dit is nie 'n saak van hoeveelheid nie, maar van hoedanigheid. Die liefde hou geen statistiek nie.

Die dissipels se vergewensgesindheid moet egter nie swakheid wees nie. Hulle moet eers die skuldige bestraf en hom wys op die verkeerdheid van sy optrede en handelswyse. Daar mag egter geen perke aan die vergewensgesindheid teenoor berouvolles wees nie.

In Jesus Christus vergewe God ons ons sonde. Hy is lankmoedig en groot van goedertierenheid. Hy handel met ons nie na ons sonde en vergeld ons nie na ons ongeregtigheid nie. Die vergewing wat ons in Christus deelagtig geword het, moet ook ons tot vergewensgesindheid stem. As God ons alles vergewe, moet ons ook ons broeder wat teen ons sondig vergewe. Ja, die liefde hou geen statistiek nie!

19 Maart

Lees Luk. 17:1-10.

Teks: Luk. 17:5.

LEWENSKRAGTIGE GELOOF

Die dissipels is as gevolmagtigde gesante van Christus met hulle amptelike taak besig. Dit bring mee dat daar geweldige eise aan hulle gestel word. Hulle weet dat hulle aan die eis wat Christus gestel het kan voldoen slegs indien hulle meer geloof het. Daarom vra hulle: „Gee ons meer geloof.” Jesus antwoord: „As julle geloof gehad het soos 'n mosterdsaad, sou julle vir hierdie moerbeiboom sê: Word ontwortel en in die see geplant — en hy sou julle gehoorsaam wees.”

Die dissipels dink aan 'n hoeveelheid geloof. Jesus antwoord deur te wys op die hoedanigheid van die geloof. Die Here sê dat hulle nie behoefte het aan méér geloof nie, maar aan die regte soort geloof — lewenskragtige geloof.

Jesus wys op die mosterdsaad. Die mosterdsaad hoort tot die kleinste van die saadsoorte maar as dit geplant word, ontwikkel dit tot die grootste onder die groentesoorte. Dit groei tot 'n hoogte van agt tot tien voet en word selfs „'n groot boom" genoem.

Die mosterdsaad is dus uitsonderlike klein, maar dit bevat die kiem van lewe. Die geloof moet wees soos die mosterdsaad, so klein wat sy hoeveelheid betref, maar so kragtig wat sy hoedanigheid betref. Die geloof kan uitgroei en so sterk word dat 'n mens in die geloof die menslik onmoontlike sal kan doen. Deur die geloof kan die skynbare onmoontlike tog moontlik word omdat wat by mense onmoontlik is, moontlik is by God.

Dit lê in die aard en wese van die geloof self dat dit vastigheid en sekerheid bied. Die feit dat ons meestal so swak en wankelmoedig is, kom dikwels daarvandaan dat ons nie ons geloof uitleef nie. Ons moet steeds soek en bid om 'n sterk geloof, en al vind ons in onself geen steun of sekerheid nie, in Christus bly die beloftes van God ja en amen.

20 Maart

Lees Math. 5:38-48.

Teks: Luk. 17:10.

ONVERDIENSTLIKE DIENSKNEGTE.

By die liefde en geloof moet daar ook dienswilligheid wees. Die dissipels is soos 'n dienskneg wat bedags hard werk op die land, en as hy in die aand by die huis kom, word hy nie na tafel genooi nie, maar hy moet eers sy heer bedien, en daarna kan hy self eet. Hy het geen aanspraak op beloning nie, maar is alleen daar om te dien.

Dit is ondenkbaar dat 'n heer, nadat sy dienskneg sy dagtaak voltooi het, hom sal nooi om by sy tafel aan te sit, hom bedien en hom prys asof hy deur die blote uitvoering van sy pligte besondere loon en eerbewyse toekom.

Wanneer gelowiges die gawe van 'n lewende geloof ontvang het en gevolglik instaat is om heerlike dinge in Sy diens te verrig, is die gevaar baie groot dat hulle reken dat besondere eerbewyse hulle toekom. Netsoos die dienskneg het die volgelinge van Jesus geen aanspraak op beloning nie, maar is alleen daar om te dien. 'n Dissipel moenie beloning of verdienstelikeid nastreef nie.

Bly ons as gelowiges nederig wanneer ons in staat gestel word om ons opdragte getrou uit te voer? Maak ons nie tog en grág aanspraak op dank nie? Leef ons onder die besef dat al ons liefde, kragte, tyd en diens die Here regmatiglik toekom? Erken ons dat ons geen aanspraak op beloning en dank het nie? Gelowige verlostes en verlose gelowiges is onverdienstlike diensknegte en diensmaagde wat maar net doen wat hulle verplig is om te doen. Wat hulle doen, doen hulle uit dankbaarheid.

21 Maart

Lees Luk. 17:11-19.

Teks: Luk. 17:17.

NET ÈEN DANKBARE.

Tien melaatses staan op 'n afstand en roep: „Jesus, Meester, wees ons barmhartig!” Jesus aanskou hulle ellende en sê vir hulle: „Gaan vertoon julle aan die priesters.” Jesus raak nie die melaatses aan nie, maar gee opdrag dat hulle na die priester moet gaan om volgens die bepaling van die wet hulle aan hom te vertoon. Die tien aanvaar die woord van Jesus en gaan na die priester, want dit beteken dat hulle reeds mag aanneem dat hulle genees is en dat hulle nou deur die priester rein verklaar moet word.

Onderweg bemerk hulle dan ook dat hulle genees is, want die melaatsheid het hulle verlaat. Groot blydschap moes hom onwillekeurig van hulle meester gemaak het. Die groot Geneesheer het genesing geskenk!

Een van die tien bly staan. Vir hom is dit 'n drang van die hart om God te dank vir die genesing, eerder as om voort te gaan. Daarom draai hy om om God te verheerlik en voor die voete van Jesus te val en Hom te dank. Jesus vra waar die ander nege is. Tien is tog gesondgemaak, en net een, 'n Samaritaan, het teruggekom en God verheerlik.

Dié een se dankbaarheid het die egtheid van sy geloof geopenbaar. Hoewel die ander nege ook genesing ontvang het, het hulle, vanweë die oppervlakkigheid van hulle geloof en ondankbaarheid, buite die ware gemeenskap met Jesus gebly.

Ons moet ook waak dat die geskenkte genade en verlossing in Jesus Christus nie by ons verbygaan nie, maar dat ons in die ware gemeenskap met Christus dankbare verlostes sal wees wat deur ons handel en wandel gestalte aan die dankbaarheid sal gee.

22 Maart.

Lees Luk. 18:1-8.

Teks: Luk. 18:7.

VOLHARDING IN GELOOF EN GEBED.

Die hartklop van die gelowige is die gebed. So het ons Heiland self vir ons geleer hoe om te bid nl. „Onse Vader.” Die Skrif gee ons dan ook die versekering van die verhoring van die gebed. „Bid en vir julle sal gegee word, soek en julle sal vind, klop en vir julle sal oopgemaak word.” En verder „As julle dan wat sleg is, weet om goeie gewoontes aan julle kinders te gee, hoeveel te meer sal die hemelse Vader die Heilige Gees gee aan die wat Hom bid?”

Ongeag hierdie versekerings in Luk. 11 en elders, vertel die Here Jesus ons ook nog hierdie gelykenis van die onregverdige regter. Hy was 'n man wat God hoegenaamd nie gevrees het nie en ook geen mens ontsien het nie. En tog het die weduwe sonder ophou, aanhoudend, by hom kom pleit totdat hy aan haar reg laat geskied het.

Met hierdie gelykenis wil die Heiland ons opnuut oortuig, ja, eindelik dwing om te glo dat Hy 'n verhoorder is van die gebed. In vergelyking met hierdie goddelose regter het Christus Hom nog altyd aan ons geopenbaar as die barmhartige en genadige Ontfermer.

As 'n onregverdige mens dan uiteindelik gehoor gee, hoeveel te meer die regverdige God? Maar dit moet elkeen altyd onthou dat die Here ook in die verhoring van die gebed die mens se geloof wil beproef. Daar kan eers sprake wees van geloof as jy, nieteenstaande want ons is verseker daarvan dat ons na die volharding van die wedloop, ongeag alles, bekroon sal word met die bekroning van die verhoring.

23 Maart.

Lees Luk. 18:9-14.

Teks: Luk. 18:13b.

REGVERDIGING VAN DIE SONDAAR.

Kenmerkend van bykans alle mense is dat hulle tog van tyd tot tyd so ietsie van hulle goeie hoedanigheid ten toon wil stel. Al doen ons dit nou nie so direk nie, dan tog wel op 'n indirekte wyse. Die mens wil ook graag van ander hoor dat hy tog bepaalde talente het wat hy goed gebruik.

Hierteenoor stel die Heidelbergse Kategismus as eerste en onmisbare voorwaarde tot die verlossing dat die mens moet weet hoe groot sy sonde en ellende is. Dit immers is die wese van die mens toe hy in ongehoorsaamheid aan God in die paradys van die verbode vrugte geëet het; toe het die Here hom verdryf in die vreemde in, in sy ellende in.

Daar buite die Paradys was die mens beroof van al sy glorie en moontlikhede. Al wat oorgebly het, is sy sonde en sondeskuld, 'n greep van die bose magte waaruit hy homself nooit weer kan los kry nie, gedoem tot die dood en ewige verderf.

Daarom het die Seun van God mens geword. Want alleen iemand wat waaragtig God en waaragtig mens is, kan aan die Vader gehoorsaam wees tot die dood toe om sodoende te kan vermag waartoe ons nie instaat is nie.

Eers wanneer ons Christus so volkome aanbid as ons enigste Verlosser kan die mens geregverdig word. Maar dan moet jy soos die tollenaar met jou leë hande voor Christus in die gebed en in die lewe verskyn. Dit beteken Christus en Christus alleen en nie Christus plus my bietjie weldade, my sabbatsonderhouding, my doop, of wat ookal nie.

Die regverdiging bestaan slegs na die gebed, „O, God, wees my, sondaar, genadig.”

24 Maart.

Lees Luk. 18:18-30.

Teks: Luk. 18:24.

VERLOSSING NIETEENSTAANDE RYKDOM.

Te dikwels moet ons hoor dat die Heilige Skrif homself weerspreek of dat daar baie uitsprake in die Bybel is wat nie rekening hou met die werklikheid van die alledaagse lewe nie. In hierdie verband word daar dan dikwels verwys na die ryk jongman en Christus se woorde aan hom, nl. dat dit makliker vir 'n kameel is om deur die oog van 'n naald te gaan as vir 'n rykman om in die koninkryk van God in te gaan.

Dan word daar gesê, maar as dit dan so is, waarom word Job 'n gelowige genoem en tog was hy skatryk. Salomo het kennis verkies en tog skenk die Here aan hom ook skatte. M.a.w. die Here gee aan my rykdom maar dan dien hierdie gawe om my uit te sluit uit die Koninkryk van God. En tog was dit God wat die verbondsvolk uit slawerny gebring het in 'n land wat oorloop van melk en heuning, 'n land waarvan die klippe yster is, 'n land waarvan jy uit die berge koper sal kap.

Maar, en dit is die belangrikste, „Neem jou in ag dat jy die Here jou God nie vergeet deur sy geboorte en sy verordeninge, en sy instellinge wat ek jou vandag beveel, nie te hou nie.“ Die doel waarom die Here die mense seën met goed en gawes, is nie omdat die bepaalde mens so wonderlik is nie of dat hy dit verdien nie, maar slegs om vir andere tot 'n seën te wees.

Dit moet die mens altyd onthou. Dat hy arm en naak in hierdie lewe gekom het en netso weer hier uitgaan. Die besittings wat die Here aan ons skenk, sluit vir ons die hemelpoorte wanneer die besittings dus god geword het, wanneer ons krampagtig daaraan vas-kleef en as gevolg hiervan swaar sterf. As dit nodig is moet ons alles en almal kan verlaat terwille van Christus en op hierdie wyse staan ons met ons geleende goed volwaardig in die diens van Christus.

25 Maart.

Lees Luk. 18:35-43.

Teks: Luk. 18:42.

DIE KRAG VAN DIE GELOOF.

Die mens praat vry algemeen te maklik oor die geloof. Dit verg nie veel om te sê ek is 'n gelowige nie. Dikwels word kennis ook vermeng met geloof. Geloof is eers werklik geloof wanneer dinge en moontlikhede vas en seker is wat buite die gesigsveld en die menslike moontlikhede geleë is.

So het hierdie blinde man buite die poort van Jerigo dag na dag gesit en aan die lewe gebly van die oorskiet van ander mense. Hy het homself tevrede gestel uit die wete dat nóg hyself nóg ander mense iets kan doen om sy gesig te herwin — totdat Jesus die Nasaréner daar verby gegaan het. Toe het hy onkeerbaar na Christus geroep selfs nie-teenstaande die feit dat mense hom probeer stilmaak het. So onwrikbaar was sy geloof dat niks en niemand dit kon demp nie. En in sy geloofsverwachting vra hy vir Christus slegs om hom barmhartig te wees sodat hy weer kan sien. Hy het maar slegs gehoor van Christus, hyself het Hom nog nooit gesien nie. Slegs uit die gehoor van die dinge aangaande Jesus is sy geloof gebore en het dit gegroei — so vas gefundeer dat die onmoontlike vir hom werklikheid geword het.

Die blote feitekennis is nog geen geloof nie. Al weet ons alles van die lyde en sterwe van Christus, dan beteken dit vir my hoegenaamd niks in lewe en sterwe nie, mits hierdie sekere kennis kan oorgaan in geloof dat hierdie sterwe vir my die lewe beteken.

Al sou hierdie blinde man alles van Christus af geweet het, ja selfs al sou hy kon sien dat Christus hier by hom verbygaan en al het hy geweet dat Hy die Seun van God is, sou dit hom niks baat as hy nie in geloofsoorgawe Jesus aangespreek, of nog beter, aanbid het nie.

Op slegs hierdie wyse word die onmoontlike moontlik, naamlik dat die sterwe vir my die lewe word.

26 Maart.

Lees Luk. 19:1-10.

Teks: Luk. 19:5.

CHRISTUS VIR SONDAARS.

Saggéus en sy medetollenaars was van die mees gehate mense in Israel. Hulle was die uitbuiters wat hulle sakke gevul het met selfs bloedgeld van die armes. Hierdie mense was in die oë van Israel die skuim en uitvaagsels van die volk. Boonop was Saggéus aan die hoof van hierdie tollenaars.

Dit is seker as gevolg van hierdie feit dat hy nie saam met die skare Christus ingewag het nie, maar ook vanweë sy klein postuur dat hy in die wildevyboom geklim het om darem iets van hierdie Man te sien. Verder wil hy ook nie juis iets met al die dinge te doen hê nie omdat hy self en sy werk genoeg verantwoordelikhede het. Daarom verkies hy om maar net as toeskouer die hele aangeleentheid vanuit die boom te beskou.

Groot moes daarom sy verbasing gewees het toe Jesus opkyk en hom by sy naam aanspreek en sê „maak gou en klim af, want Ek moet vandag in jou huis bly.”

Geen sprake van langzaamheid nie, of hom kans gee om dit te oorweeg nie. Spoedeisend, nou, hede.

So wil Christus met groot sondaars gemeenskap hou en redding skenk. Maar dan moet die mens eers afklim uit die wildevyboom. Of kan ons dit anders stel, die mens moet gewillig wees om uit sy boom van sonde en ongeregtigheid uit te klim na Jesus. En dan ook nie laks en stadig nie, maar onmiddellik moet Saggéus uit sy toeskouerskap afklim, uit sy tolhuis uitgaan, want Christus skenk nie gemeenskap en redding in jou volgehoue sonde nie maar in jou bekering.

M.a.w. volwaardige gemeenskap en redding wanneer die oue mens in jou gekrusig word, wanneer jy onvoorwaardelik jou rug keer op jou vorige sondige lewe en jy jouself geheel en al toekeer tot Christus. Dan is geen sonde te groot om deur Christus vergewe te word nie.

27 Maart.

Lees Luk. 19:29-37.

Teks: Luk. 19:37.

VERHEERLIKING VAN JESUS.

Die begroeting van Jesus deur die menigte met Sy intog in Jerusalem laat 'n mens dink aan Johannes 6:26 toe Jesus gesê het dat die mense Hom soek terwille van die brode wat hulle ge-eet het en nie terwille van Homself nie.

Hier word Jesus ook lofprysend begroet nie as die Verlosser van mense nie, maar slegs terwille van die kragtige daade wat Hy gedoen het, maar wanneer Hy die hoogste prys aan die skandhout sou betaal, dan wanneer hulle moet kies tussen Jesus en Barabas, dan hoor ons: kruisig Hom, kruisig Hom. As iemand wat die aardse koninkryk vir

Israel weer kan herstel, sien hulle Hom graag as koning en behandel hulle Hom dan ook as sulks.

En nou is dit nie so 'n baie vreemde verskynsel selfs in die twintigste eeu nie. Ons ken die Here in tye van nood, van krankheid, van ernstige droogte. Die Here wil nie so gevolg en gedien word nie, maar 'n ootmoedige wandel met Hom. Dit is wel waar dat 'n gedeelte van die nageslag van die Voortrekkers Geloftedag wy aan God en dit is ook goed, maar wat word daar in die res van die jaar gedoen?

Van die allergrootste betekenis tog is Goeie Vrydag waar ons nie van die Zoeloes verlos is nie maar van die ewige dood. Wat baat dit dat ons die hele wêreld win en ons siel ly skade? Daarom, soek eers die koninkryk van die Here en al die ander dinge sal vir ons toegevoeg word.

28 Maart.

Lees. Luk. 19:37-44.

Teks: Luk. 19:44b.

DIE GUNSTIGE TYE.

Een van die lewenservaringe wat die mens verteer soos kanker, is selfverwyd. Die dag wanneer jy moet ontdek dat dit te laat is. Daar word gesê: „met die water wat verby is sal jou meule nooit weer maal, uit die assies van jou vuurherd sal jy nooit geen vlam weer haal“.

So is dit inderdaad gesteld met die lewe, elke dag wat verby is, word in die geskiedenis weggebêre om nooit weer herleef te kan word nie. Elke geleentheid wat hom voordoen, word nie weer herhaal nie.

„Omdat jy die gunstige tyd toe God jou besoek het, nie opgemerk het nie.“ God besoek die mens. Hieruit spreek God se onbegryplike barmhartigheid. Dit is nie ons wat die Here opsoek nie, maar die Here soek ons op omdat Hy geen lus het in die dood van die sondaar nie, maar daarin dat hy hom sal bekeer en lewe.

Baie mense merk nie hierdie geleenthede op nie, hoor hierdie stem nie omdat daar te veel ander dinge ongemerk moet word en na te veel ander stemme geluister word. Hoe sal ons ooit weet of daar nog 'n volgende dag gaan wees, nog 'n volgende oomblik sal wees? En omdat ons dit nie weet, daarom moet ons ons dae so tel dat ons 'n wyse hart mag bekom.

„Daarom, soos die Heilige Gees spreek: Vandag as julle sy stem hoor, verhard julle harte nie, soos in die verbittering, in die dag van versoeking in die woestyn nie“.

Staan op uit die dode, o sondaar, en leef,
laat Christus ook lig oor jou lewe.

Staan op uit die dode, o sondaar of beef
voor God en sy vierskaar verhewe.

Nog roep jou Heiland en nog is daar raad.

Staan op uit die dode, dis weldra te laat.

29 Maart.

Lees Luk. 20:9-18.

Teks: Luk. 20:13.

DIE LIEFDE VAN GOD-EN-MISKIEN LUISTER ONS!

Die gelykenis van die landbouers toon die onbegryplike geduld en liefde van God teenoor sy uitverkore volk Israel. Dit toon egter ook die volk se volhardende wederstrewigheid teen Hom en hul verwerping van Hom.

God het Israel as sy wingerd uitverkies. Israel is God's erfdeel. Oor hierdie erfdeel moes die Joodse godsdienstige leiers waak. God wil dat hierdie erfdeel vrugte sal voortbring, die vrugte van die geloof.

Omdat God eienaar is, verwag Hy van die wingerd Israel, die geloof en gehoorsaamheid wat Hom toekom. Hy het die profete gestuur, maar Israel het die hande aan sy gesante geslaan.

Ten laaste besluit God om sy eie Seun te stuur, die Messias. Soos die eienaar, sê ook God: „Wat sal Ek doen? Ek sal my geliefde Seun stuur, miskien sal hulle ontsag hê as hulle Hom sien”. God's Seun is Jesus Christus.

Miskien sal die volk en sy leidsliede na Hom luister. Tog sou hulle Jesus doodmaak en Hom buitekant die wingerd werp. Jesus voer dan aan dat nie die afstammelinge van Abraham nie, maar die nuwe Israel, naamlik die gelowiges, toegang sal hê tot die koninkryk van die hemele.

So het God sy Seun tot ons gestuur, die gekruisigde en opgestane Heer. Ons is deur Hom met God versoen. Jesus het opgevaar na die hemel. Vandaar regeer Hy sy gemeente deur Woord en Gees. Miskien luister ons nie en verwerp ons Hom. Dan sal die poort tot die ewige lewe vir ons gesluit word. Miskien luister ons en word God's wil volbring om Hom te dien en vrees en skape van sy wei te wees.

„Glo in die Here Jesus Christus, en julle sal gered word!”

30 Maart.

Lees Luk. 20:19-26.

Teks: Luk. 20:25.

BETAAL AAN GOD, WAT HOM TOEKOM.

Jesus se intog in Jerusalem was triomfantelik. Israel se hoop het hoog opgevlam dat Jesus hul van die Romeinse heerskappy sou verlos. Die vertroue van die volk het gevaar voorspel vir die planne van die owerpriesters en die skrifgeleerdes.

Hulle bedink 'n listige plan. Sommige Fariseërs asook Herodiane word na Jesus gestuur. Die Fariseërs is die verteenwoordigers van die Joodse nasionalisme en die Herodiane is Jode wat die Romeine ondersteun. Met 'n strikvraag: „Is dit geoorloof om aan die keiser belasting te betaal of nie?”, wil hulle Jesus in onguns bring by die volk of die Romeine. Indien Jesus in Joods-nasionale sin Messias was, sou Hy belasting aan die keiser afkeur. Dan sou die Romeine gegriefd wees. Indien Hy die belasting sou goedkeur, sou Hy die guns van die volk kwyt wees.

Jesus herken die geveinsdheid agter hierdie vraag. 'n Muntstuk waarop die beeld van die keiser voorkom, dien as bewys dat die munt aan die keiser behoort, en dat die volk wat dit gebruik, belastingpligtig was. „Betaal dus wat aan die keiser toekom en aan God wat God toekom“, antwoord Jesus.

Die konflik met Rome sou egter kom, want Rome was in eie oë nie 'n dienaar van God nie, maar God self. Die beperking van die kieserlike mag lê daarin om te betaal aan God wat God toekom.

Wat moet die Jode, ja ons, aan God laat toekom? God vra van ons gehoorsaamheid. God wil geloof, hoop en liefde. God het ons in Jesus Christus liefgehad. Geen groter liefde is daar as dit, dat iemand sy lewe vir sy vriende gee, en Hy noem ons sy vriende. Ons word gedring om Hom lief te hê, omdat Hy ons eerste liefgehad het. Om Hom lief te hê, beteken om jou op Hom te werp vir tyd en vir ewigheid.

31 Maart.

Lees Luk. 20:27-40.

Teks: Luk. 20:38.

DIE SEKERHEID VAN DIE OPSTANDING UIT DIE DOOD

Die Sadduseërs, waartoe 'n groot deel van die owerpriesters behoort het, was 'n Joodse groep wat slegs die boeke van Moses erken het, en ou-testamenties wou lewe, terwyl hul die opstanding uit die dood ontken.

Hulle stel aan Jesus 'n vraag, waardeur bedoel word om met die opstandingsgeloof te spot. In die vraag haal hulle die leviraatswets uit Deutr. 25:5 vervolg aan, wat beveel dat 'n kinderlose weduwe deur die broer van haar oorlede man as vrou geneem moet word. Om die onhoudbaarheid van die opstandingsleer te probeer bewys, haal hulle 'n voorbeeld aan van sewe broers wat na mekaar met dieselfde vrou trou en kinderloos sterf. „As daar dan 'n opstanding bestaan, wie van die sewe se vrou sal sy dan wees?, vra hul aan Jesus.

Hierdie opstandingsgeloof was vir baie Jode wat slegs na die wet van Moses wou leef, 'n dwaasheid. Die antwoord wat Jesus sou gee, sou van groot belang wees vir die dissipels, vir die Kerk van Jesus Christus op aarde, vir die martelare wat ter wille van sy Naam sou ly.

Jesus verwyt hulle dat hulle die skrifte nie ken nie, en ook nie die krag van God nie. In die opstanding sal die gelowiges nie ten huwelik uitgegee word nie, maar soos die engele van God in die hemel wees. Abraham, Isak en Jacob het gesterwe, maar is nie dood nie. God is nie 'n God van dooies nie, maar van lewendes.

Daarom sou Jesus sterwe om weer op te staan en te lewe. Hy leef vir ons. God het geen behae in die dood van die sondaar nie, maar daarin dat hy hom tot God bekeer en lewe. Christus is opgewek, anders was ons prediking tevergeefs en ons geloof tevergeefs. Elkeen wat in Hom glo, sal lewe, al het hy ook gesterwe.

Laat ons ons nie, soos sommige in hierdie dae, van hierdie heilsvérvagting, beroof nie.

1 April

Lees Luk. 20:41-44.

Teks: Luk. 20:44.

JESUS CHRISTUS SE WARE HERKOMS.

Die skrifgeleerdes en die hele volk het aanvaar dat die Messias 'n afstammeling van Dawid sal wees. Toe Jesus opgegaan het na Jerusalem, het die blinde Bartimeüs en die singende menigte Hom gesien as die langverwagte seun van Dawid.

Jesus wil aantoon dat die Verlosser meer is as net uit die geslag van Dawid gebore. Hy is immers bekend met die misverstand wat onder die volk geheers het, toe hulle Hom „Hosanna.” toegeroep het. Jesus Christus is die Here, want Dawid noem selfs die Christus, sy seun Here, toe Dawid gespreek het as profeet en mondstuk van God. Die Fariseërs verwag 'n aardse Messiaskoning, maar God sê deur Dawid dat Hy aan sy regterhand sal sit, en dit beteken dat Hy saam met God uit die hemel sal regeer.

Die Heiland het ook vooruit geweet dat wanneer Hy later voor die Sânhedrin sou verskyn, en Hy onomwonde sou verklaar dat Hy inderdaad in absolute en unieke sin die Seun van God is, hulle aanstoot aan sy woorde sou neem.

Dit is helaas so dat baie mense vandag nog die Godheid van Jesus Christus in gedrang bring. Diegene wat 'n „sosiale evangelie” verkondig, sien Jesus as 'n mens wat sosiale hervormings teweeg wil bring en sosiale geregtigheid op aarde wil bewerkstellig. Jesus het tog immers nie gekom om ons aardse behoeftes te bevredig en 'n vrede van hierdie wêreld te bring nie. Hy het vir ons sonde gesterwe en so die boete vir ons betaal. Hy het die dood vir ons oorwin, sodat ons sy vrede, God's vrede deelagtig mag wees. So sou Christus later vir sy dissipels sê: „So is dit geskrywe, en so moes die Christus ly en op die derde dag uit die dode opstaan, en bekering en vergewing van sondes in sy Naam verkondig word aan al die nasies, van Jerusalem af en verder”.

2 April

Lees Luk. 20:45-47 en Math. 23:13-36.

Teks: Math 23:27

UITERLIKE VROOMHEID BEDEK INNERLIKE ONREINHEID.

Jesus noem die Fariseërs en skrifgeleerdes geveinsdes. Ons kan sê dat hulle toneelspelers, huigelaars is, mense wat voorgee om te wees wat hulle nie is nie.

Uiterlik vertoon hulle pragtig. Hulle dra 'n besondere eregewaad as teken van waardigheid en hulle hou van openbare bewyse van verering. Hulle sit graag op die verhoog en vra vir hulle hulp en raad meer as wat die weduwees kan bekostig.

Die Fariseërs brei die bepalinge van Deutr. 12:6 insake die tiendes, uit tot die nietigste kruie, maar die funksies van die liefde soos reg, barmhartigheid en trou, laat hulle na. Hulle sien die splinter in die oog van hul broer, maar die balk in hul eie oog merk hulle nie op nie.

Hulle skottelgoed wat van buite blink maar van binne vuil is, bied 'n beeld van hulle eie lewe. Hulle voedsel en drank is die vrug van die roof wat hulle in hul handelonderneminge pleeg. Hulle is soos gewitte grafte wat van buite wel fraai lyk, maar van binne vol doodsbene en allerhande onreinheid is. As godsdienstige leiers versorg hulle die grafte van die profete en verklaar vroom dat as hulle in die dae van die vaders geleef het, hulle nie deel aan die moord op die profete sou gehad het nie. Hulle besef egter nie dat hul opnuut skuldig is deur hul houding teenoor Johannes die Doper nie. Hulle het reeds moorddadige voornemens teen Jesus.

Wee ons as ons soos die Fariseërs is. Wee ons as ons ons innerlike onreinheid deur 'n kleed van uiterlike vroomheid wil bedek. Sommige verberg hul eie onwil om die Here God te dien, deur met die vinger na die medemens te wys. Sommige meen dat hulle verdienstelik is en bely nie soos die hoofman oor honderd, die eie onwaardigheid voor God nie. As ons deur eiegeregtigheid die versoeningswerk van Jesus misken, sal ons in die eindgerig verantwoordelik wees vir ons eie ondergang.

3 April

Lees Luk. 21:1-4.

Teks: Luk. 21:3.

GOD SIEN DIE HART AAN.

Jesus bevind Hom in die voorhof van die tempel. Daar staan ook die skatkis waarin vrywillige offergawes vir die tempeldiens gestort word. 'n Priester is aanwesig om die gewers te prys of te vermaan, namate die gawe groot of gering was.

Rykes het gekom en groot bedrae gestort. Hul offer was egter geen werklike offer nie, want hulle het genoeg oorgehou. Hulle het gegee om deur mense gesien en geprys te word.

Jesus teken hiermee die gesindheid van die skrifgeleerdes wat met al hul wettiese vroomheid, tog ver van die Ryk van God af staan. Vir hulle het die Seun van God geen aandag nie. Vir hulle offergawes het Hy geen waardering nie. Die skrifgeleerdes is die hebsugtiges. Dit is hulle wat soos Annanias en Saffira voorgee om eerlik te wees, maar in werklikheid hul volle gawe van God weerhou, omdat hulle nie geleer het om in selfverloëning hulself ten volle aan God te gee nie.

Teenoor hulle staan die arm weduwee, wat volgens Jesus, uit haar gebrek alles ingegooi het wat sy gehad het om van te lewe. Vir haar was dit 'n offer. Sy is waarlik offerbereid. Jesus prys haar omdat sy haar eie belange vergeet het en bewys lewer dat sy met alles wat sy besit, aan God behoort. Sy het haarself verloën. God is vir haar alles. So verteenwoordig sy die ware volk van God.

Laat ons nie wees soos die skrifgeleerdes wat reken om God so te dien, om deur ons geestelike en stoflike gawes deur mense geroem te word nie. Laat ons die Here dien deur onself aan Hom te gee. Ons moet God liefhê met ons hele hart, met ons hele siel, met ons hele gemoed en al ons kragte. „Die offers van God is 'n gebroke gees: 'n gebroke en verslae hart, sal U, o God, nie verag nie“.

4 April

Lees Luk. 21:34-36.

Teks: Luk. 21:36.

WAAK EN BID!

Jesus roep sy dissipels, ja alle gelowiges op tot waaksaamheid. Die tyd van sy wederkoms is nie bekend nie en kan nie bereken word nie. Dit kan kort of lank duur, die gemeente moet waak!

Die gemeente moet wakker wees. Die onbekendheid met die tydstop van die wederkoms gee ons geen reg om die arbeid te staak nie. Die arbeid lê daarin om voortdurend te stry teen die eie sondige en swakke menslike natuur. Want wat die vlees bedink, is vyandskap teen God.

Die gemeente moet wakker wees ten opsigte van so baie gevare wat dreig. Ons moet op ons hoede wees dat ons nie aan hierdie wêreld gelykvormig word nie. Daar kan soveel geestelike ontaarding, innerlike aangetasheid en doodsheid by ons intree. Die gemeente moet voortdurend waak teen sonde en afdwaling in eie hart en lewe. Die christen sal nood en stryd ken, wat voor die koms van die einde 'n hoogtepunt sal bereik.

Ons moet egter nie dwaas wees deur sy wederkoms en gerig as 'n verre werklikheid te sien nie. Die Here „kom” in besondere sin voortdurend in ons lewe deur beproewing, lyding en by die werklikheid van die dood. Die geloof moet brandende in ons wees, ons moet gereed wees soos die verstandige maagde met hul brandende lampe.

Die aanbreek van die gerig sal ook allesomvattend oor die mensdom ingryp, en die ewige lot van elke mens sal finaal en vir ewig bepaal word. Daarom waak en bid. Hef die hart op tot Hom wat in die hemele is. Want waar ons hart is, sal ook ons skat wees. Die waak-same gelowiges sal temidde van skrikwekkende uiterlike nood staande bly, in die gerig behoue bly, om as verlostes in God's teenwoordigheid te bly vir ewig.

5 April

Lees Lukas 22:1-23.

Teks: Lukas 22:4-5.

EN HULLE WAS BLY . . .

De owerpriesters en skrifgeleerdes is besig om te oorweeg en te beraadslaag aangaande Jesus Christus. Hulle wil sielsgraag die saak tot finaliteit bring. Aan die wyse waarop Jesus Christus hulle voor die keuse en beslissing stel, het hulle dermate aanstoot geneem dat hulle met niks minder as sy dood tevrede gestel kan word nie. As Hy omgebring is sal hulle weer rustig op eie patroon kan voortleef. By die selfvoldane en eiegeregtige is die onrus van God steeds 'n hinderlike en onuitstaanbare saak.

Die opstand teen God is egter nie 'n bloot buitekerklike verskynsel nie. Satan vaar in die lewe van hulle wat naby die Here staan. Hier by die Here word die krisis nog feller. Hier gee die sondaar hom gelowig oor aan God, of hy lewer die Here op verraderlike wyse uit aan die vyand. Satan skroom nie om sy verleidingswerk langs en by die Here te doen nie. Die ongeloof maak hy in die nabyheid van die Here

tot 'n verterende vuur. Die breuk met God dui hy aan as die uitweg, die verraad as die uitkoms.

Vir die een wat loop is daar 'n ontvangs — 'n blye verwelkoming. Die haters van die Here is verheug oor elke afvallige. Met vriendskap en geld word die samesweerder begroet. Die sonde is steeds bly oor die verraad in die kerk.

Te midde van hierdie haat en verraad gaan God voort in Jesus Christus en daar is blydschap voor die engele van God oor een sondaar wat hom bekeer.

6 April

Lees Lukas 22:24-38.

Teks: Lukas 22:31-32.

BEHOUE DEUR VERSOEKING HEEN.

By die lees van hierdie gedeelte bly ons aldeer gevange gehou deur die vraag: Kan die mens ooit loskom van homself en sy status? Eiebelang en eiedunk skyn so vervleg te wees met sy menswees dat die mens oor niks en niemand groter en ernstiger kan dink as bloot oor en aan homself nie. Elkeen is besig om sy eie koninkryk te bou en sy eie troon te vestig. Hoe skerp val die lig van God nie op ons kleinmenslikheid nie as die dissipels rondom Jesus Christus, wat weldra aan die kruis sy lewe sal aflê vir die sondaars, nog tyd het om te vra wie die grootste geag moet word en hierdie selfsugtige bemoeiing terwyl Satan vurig begeer om hulle soos koring te sif. Met slegs die verraad van Judas is die mensemoordenaar nie tevrede nie. Hy reken daarop dat as hy die mens se gedagtes steeds so onlosmaaklik aan homself verbind kan hou, hy hulle as gewiglose en betekenislose kaf van die Here af kan laat wegwaai.

Maar, en dit is die vertroostende van die evangelie, Jesus Christus tree versoenend en verlossend in vir die sondaar. In sy kruisdood oorwin Hy nie net vir Satan nie, maar verlos Hy ons van onself. Hy heilig ons vir God, dit wil sê deur Hom word dit vir ons moontlik dat God meer word en ons minder. Die bekering moet vir Petrus en elkeen van ons ook wees 'n loskom van onself en ons eie moontlikhede sodat ons deur die bede en sterkende krag van die Here behou mag word deur elke versoeking heen.

Jesus Christus is die enige en ewige antwoord op ons vraag aan die begin gestel. Hy beskik vir ons 'n koninkryk en by Hom is die troon om op te sit. Wie deur Hom vry gemaak is, is vry van Satan en homself en vry vir God.

7 April

Lees Lukas 22:39-62.

Teks: Lukas 22:57.

OM DIE HERE TE KEN

Omdat die mens in die ontmoeting met God sy mag, liefde, wysheid, genade en geduld ervaar het, het sy kennis van God tot inhoud: liefde, gehoorsaamheid, verwagting en vertroue. Dit is hierdie kennis van God wat die Psalmdigter laat uitroep; „U geregtigheid bedek ek nie binne in my hart nie; van u trou en u heil spreek ek; u goedertierenheid en u trou verberg ek nie vir die groot vergadering nie.” Wanneer

hierdie kennis nie volkome is nie, ontbreek die verwagting en die ver-
troue, sodat vervaardheid en vrees meester word in die mens se lewe.
Hoewel dit Petrus was wat die heerlike belydenis aangaande Jesus
Christus uitgespreek het, tref ons hom hier aan as die man wat sê:
Ek ken Hom nie. Deurdat hy die Here verloën, is dit 'n ontsaglike
skuld wat hy oor homself bring. En tog dit is waar. Petrus
het die Here nog nie ten volle geken nie. Eers deur die dood en op-
standing van die Here sou Petrus waarlik die neerbuiging genade en
guns van God in Jesus Christus leer ken. Wat na ons menslike oor-
weginge nie vergewe kan word nie, word hier oorwin. Iets wat tussen
ons mense altyd weer na bo sou kom word hier voor God se aangesig
bedek. Die groot belyer, Petrus, die rotsman in die Kerk, is nie 'n
held nie. Hy is 'n erbarmlike mens wat God alleen deur God kan ken.
God tel die vernietigde dissipel op. Hy neem hom op in sy diens.
Hy maak hom 'n pilaar in die kerk.

Dat so iets moontlik is, dat soveel swakheid en mensevrees God
nie verhinder om uit die sondige mense sy gemeente te bou nie, dit
kan ons alleen leer ken en verstaan uit die liefde en genade van God
wat in Jesus Christus openbaar is. So mag ons Hom ken en bely.

8 April

Lees Lukas 23:1-25.

Teks: Lukas 23:25.

OORGELEWER AAN DIE WIL VAN DIE SONDAARS.

Vir Jesus word die pad hoe langer hoe eensamer. Die dissipels het
almal gevlug en rondom Hom drom hulle saam wat vra na sy dood.
Hierin is Israel, die uitverkore volk en Pilatus sowel as die legioensoldate,
die heidendom, betrokke.

Die menigte veroordeel Jesus tot die dood. Maar dit is tog die-
selfde gewone mense van die vorige dae, die menigte wat graag na
Hom geluister het. Dat die gewone mense so is dat hulle op die
kritieke moment radikaal **nee** sê teenoor Hom wat hulle enkele dae
tevore besing het as van God gestuur, (Ps. 118) dit kom ons, self
gewone mense, byna duiwels voor. Onwillekeurig dring die vraag
hom aan ons op: Is ons dan ook so? Om herop ja te antwoord en
waarlik ja te bedoel, is die erkenning van 'n sondigheid, 'n vyandig-
heid teenoor God, so ru en hard dat niemand homself daarvan kan
verlos nie.

Maar juis daarom het Jesus Christus op ons plek kom staan. Hy,
die Lam van God wat die sonde van die wêreld dra, het so op hierdie
plek kom staan sodat Hy waarlik die sonde van „weg met God” op
Hom kon neem en dra. Juis so het Hy daar kom staan sodat hulle ook
aan Hom kon doen wat hulle wou en dat Hy dit kon bedek, uitwis en
ophef. So alleen kan die verlore mens en hierdie verskriklike wêreld
terwille van die heilige offer van Jesus tot in alle ewigheid voor die
aangesig van God bestaan.

So gaan Hy deur hierdie eensaamheid tot in die verskriklike van die
Godverlatenheid, sodat ons nimmermeer van God verlaat sou word nie.
Dat ons vas en seker kan weet: in Christus is dit vir ons Immanuel —
God met ons.

9 April

Lees Lukas 23:26-49.

Teks: Lukas 23:35.

ANDER HET HY VERLOS

Te midde van die volk wat aanskou, die owerstes wat skimp, die soldate wat spot en die mede-kruiseling wat smaad, hang Jesus aan nie te hoë kruis nie, sodat die verbyganger Hom haas van aangesig tot aangesig kan beskou. Markus vat die gedagte van alle omstanders saam in een sin: Laat die Christus, die Koning van Israel, nou van die kruis afkom, sodat ons kan sien en glo! In die woordjie **nou** word die eis van die wêreld aan God gestel. Dit moet geskied aan hierdie kant van die dood, hier by ons, in ons wêreld en in ons bestaanswyse. Hier het die wêreld 'n koning nodig wat weet hoe om van die kruis af te kom, onder so 'n koning kan die wêreld by homself en aan homself gelyk bly.

Hierin lê die sataniese diepte van die spot uitgedruk: Die wêreld vra na iemand wat homself kan verlos en nie na iemand soos Jesus nie, daarom stoot hulle Hom uit.

As Hy hier roep: My God, my God, waarom het U My verlaat?, dan word dit duidelik hoe diep die dood is. Die nood wat uit hierdie gebed spreek, openbaar die afstand wat daar is tussen God en die sondaar, God doen dit om ons op daardie afstand te bereik. God het God verlaat om ons te ontmoet: Dit is waarlik God by ons. Helder oordag sak die duisternis oor die wêreld en die mense sodat die ewige lig van God vir ons des te duideliker kan deurbreek.

Teenoor die spottende eis van die wêreld: Kom nou af, staan die troostende aanbod van die Here teenoor die biddende misdadiger: Vandag sal jy met My in die paradys wees. Hulle wat in Jesus aan die kruis die diepte van God se liefde merk, vir hulle gaan die deur na die ewige vrede waaragtig oop. So het Hy ons verlos.

10 April

Lees Lukas 23:50-60.

Teks: Lukas 23:52-53.

EN HULLE HET HOM SY GRAF BY DIE GODDELOSE GEGEE.

God die Seun in menslike vlees is begrawe. Hier lyk dit asof die duiwel die oorhand oor God gekry het. Maar ook hierin roep die evangelie ons toe dat die Here die diepte en donkerheid van die graf betree het tot ons heil en lewe. As ons iemand ter ruste lê, dan word hy na ons oordeel in die stof van die dood gelê. Aan hierdie gedagte van die vernedering ontkom ons nie maklik nie. Maar Jesus die Lewensvors aanvaar ook hierdie vernedering van die mnes. Hy betree saam met en vir ons die staat van die dood. Hy is by en met ons ook waar ons in die graf gelê word. Maar Hy is die Heiland en Verlosser. Ook hier staan Hy bevrydend in vir ons. Ook hier wil Hy die synes bewaar en afsonder vir die ewige heerlijkheid wat Hy toeberei het. Calvyn praat daarom heel tereg van die lewendmakende Gees wat deur die begrafnis van Jesus in ons graf gekom het.

Hie waar Jesus in die graf gelê word vind ons reeds die beginsel van die oorwinning oor die dood. Hy betree die ryk van die dood om

dit stygend te oorwin en seëvierend uit die graf te kom, nie terug na die kant van die dood nie, maar na die kant van die ewige lewe.

So word die graf vir die gelowige meer as net die laaste rusplek. Dit word deur die oorwinning van die Here die oord van wag en verwagting, want hier het ons aangekom by die poort, die deurgang tot die ewige heil en lewe.

11 April

Lees Lukas 24:1-12.

Teks: Lukas 24:5b en 6a.

DIE DOOD IS OORWIN.

In die opstanding van Jesus Christus val die helder lig van God se genade en verlossende krag oor die duisternis van ons skuld en dood. Uit die krag van hierdie heilsgebeurtenis kon die apostels die wêreld deurgaan met die blye tyding van waaragtige verlossing en lewe. Dis hierdie tyding wat die kerk deur die eeue laat leef en wat ons as gelowiges laat hoop. So groot is hierdie wonder dat ons dit nie kan peil nie, maar aanbiddend voor God kan ons saam met die Psalmdigter uitroep: Toe die Here die lot van Sion verander het, was ons soos die wat droom.

Vanuit die feit van die opstanding kry die belydenis, dat ons 'n lewende Heer het, sy ryke sin en betekenis. Die vroeë kerk het sy belydenis aangaande Jesus Christus begin met sy opstanding. Vanuit hierdie heilswaarheid het 'n wonder lig geval oor die diepte en betekenis van sy dood. Die dood van Jesus is hierin verstaan as die offer vir die versoening, die versoening vir die skuld van die wêreld en die versoening van die toorn van God. Die evangelie van die kruis en die opstanding deel ons mee dat Jesus gesterf het vir ons sondes en opgewek is tot ons regverdigmaking.

Die apostel Paulus wys ons daarop dat Jesus deur sy opstanding kragtiglik bewys is as die Seun van God. Die heilsgeheim van Jesus word in sy opstanding onthul: Hy is God die Seun in menslike vlees.

Sy opstanding is nie net opstanding uit die dood nie, maar Hy het die dood oorwin. Jesus Christus het die ewige lewe aan die lig gebring. Hy skenk dit aan ons.

12 April

Lees Matth. 28:1-6.

Teks: Matth. 28:1.

DIE HEER HET OPGESTAAN.

Met die aanbreek van die lig van 'n nuwe dag — laat na die Sabbat — is daar 'n groepie vroue op pad. Hulle is baie bedruk, waar hulle op pad is na die graf. Hulle neem speserye met hulle saam waarmee hulle Jesus se liggaam wil gaan balsem.

Dit is duidelik dat hulle hele gedagtegang deur Jesus se dood oorheers word. Hulle het heeltemal van hulle toekomsverwagting ten opsigte van Jesus afstand gedoen. Hy is dood. Vir hulle bestaan daar net maar die verlede en geen toekoms nie. Daar is gladnie eers meer geloof in hulle harte aanwesig dat Hy sal opstaan nie. Hulle het skynbaar al vergeet dat Hy aan hulle gesê het dat Hy sal opstaan. Of het hulle dit nie verstaan nie?

Hulle loop net aan die graf en dink. Hoe sal hulle die steen weggerol kry? Dit is so swaar! Jesus was in die graf van Josef van Arimatea, wat uit die rots gekap was, neergelê. En voor die opening was daar 'n groot klip gerol om die opening te bedek.

Hoe oorweldig is hulle as hulle by die graf kom en die klip is weggerol. Daar op die klip sit 'n Engel wat aan hulle die blye boodskap bring dat die Heer opgestaan het.

Hoe beskaamd is hulle nou? Hulle het na die graf gekom om te balsem en om te behou. En nou hoor hulle die blye tyding dat die Heer waarlik opgestaan het. Nou het hulle nie meer net herinneringe van Jesus nie! Die toekoms is vir hulle hoopvol die Heer het opgestaan! Alles is nie verlore nie.

Ook in ons lewens is daar dikwels moedeloosheid te bespeur. Soos daardie vroue op pad na die graf, loop ons dikwels ook met geen hoop vir die toekoms nie. Het ons dan vergeet dat Hy uit die dode opgestaan het?

By die beluistering van die blye boodskap dat die steen weggerol is, dat die Heer opgestaan het, sal ons ook blymoedig ons lewensweg aandurf. Want so seker as wat Jesus Christus uit die dode opgestaan het, so seker is daar hoop vir elkeen wat in geloof in Jesus Christus die lewensweg aandurf. „Jesus leef en ons met Hom”.

13 April

Lees Matth. 28:1-6.

Teks: Matth. 28:5.

MOENIE VREES NIE.

By die verskyning van die Engel het groot vrees almal oorweldig. Want sy gedaante was soos weerlig en sy kleding wit soos sneeu. Die wagters is deur 'n dodelike vrees oorweldig en het blykbaar na alle kante toe gevlug.

Die vroue daarenteen word deur die Engel gerusgestel en aangespoor om nie bevrees te wees nie. Die Engel spreek hulle direk aan sodat hulle sal weet dat daar geen rede vir hulle is om verontrus te wees nie.

Hierdie magtige tekens wat gepaard gaan met Jesus se opstanding hou alleen vir sy vyande angs en verskrikking in. Daarenteen is daar heil en verlossing in opgeslote vir almal wat na Jesus soek. Daar by die graf hoor hulle die blye boodskap dat Jesus nie daar is nie maar dat hy opgestaan het. Hulle hoef hulle nou nie meer blind te staar teen die graf nie. Wat tans gebeur het is die bekroning van al die tekens en wonders wat tydens Sy lewe gedoen het. Die verlossingswerk is voltooi. En in Hom het almal wat glo die gerusstelling ontvang dat daar vir hulle hoop vir die toekoms is. Die sigbare bewys daarvan is die leë graf. Met watter groot blydschap het daardie vroue, wat aanvanklik so beangs was, gegaan om hierdie blye tyding aan sy dissipels te gaan vertel.

Soos daardie wagters ontsettend beangs was en weggevlug het sal elkeen wat hom nie ken nie, wil wegvlug en uitroep: Berge val op my en heuwels bedek my!

Die gerusstelling van die Engel: „Moenie vrees nie” klink vandag nog helder en duidelik in elkeen, wat na Hom soek en in Hom glo se ore. Soos daardie vroue kan elkeen wat in geloof daar by die leë graf gestaan het, gaan om aan almal hierdie blye tyding te bring dat Hy opgestaan het soos Hy beloop het.

14 April

Lees Matth. 28:5-8.

Teks: Matth. 28:7.

’N OPDRAG.

Nadat die Engel aan die vroue gesê het dat die Heer opgestaan het (hulle kan hulle self kom vergewis dat die graf leeg is) gee hy ’n opdrag aan hulle, hulle moet aan die dissipels gaan sê dat die Heer opgestaan het. Waar is die dissipels, moes hulle nie eintlik ook hier gewees het nie? Hulle het weggevlug en nou weet hulle nie dat die Heer opgestaan het nie. Die vroue moet dit aan hulle gaan vertel sodat hulle hierdie blye boodskap verder kan uitdra. Hierdie blye boodskap is nie net vir die vroue daar by die graf bedoel nie, nee, almal moet hierdie blye boodskap beluister.

Die Engel gee ’n opdrag waarheen die dissipels moet gaan. Hulle moet na Galilea gaan. Vermoedelik was hulle in Jerusalem gewees. Hulle moet na Galilea gaan waar Jesus die meeste van sy wonderwerke verrig het en die Evangelie ook verkondig het. Dis ook die landstreek waar, volgens die profesie, die lig sou opgaan in die doodskaduwee. Daar wil die Heer Sy verstrooide skape weer versamel, soos ’n skaapherder sy skape versamel. Daar sal die profetiese woord in vervulling gaan. Daar sal hulle met hulle eie oë Sy heerlikheid aanskou.

Die feit dat die Engel by herhaling aan hulle sê; Kyk ek het dit vir julle gesê, lê weereens nadruk op die gewigtigheid van sy opdrag. Die vroue moet besef dat hulle verantwoordelik is vir die uitvoering van hierdie opdrag.

So moet ons ook hierdie blye boodskap uitdra. Daar is so baie wat in diepe duisternis sit en in volkome onkunde lewe. Gaan sê aan hulle dat Hy opgestaan het. En kom laat ons ook na Galilea gaan.

15 April

Lees Matth. 28:11-15.

Teks: Matth. 28:13-15.

OMKOOPGELD NIE AANVAARBAAR NIE.

Toe die Engel verskyn het, het die wag baie bang geword. Want so iets het hulle nog nooit gesien nie. Sommige van hulle het blykbaar gevlug en later weer na die stad teruggekeer om aan die owerpriesters verslag te doen van wat gebeur het. Hierdie wag was blykbaar tot beskikking van die owerpriesters gestel om die graf te bewaar.

Die aangeleentheid van Jesus se opstanding is blykbaar in die Sanhedrin bespreek. Daar is besluit om die soldate omkoopgeld aan te bied sodat hulle ’n leuen sal versprei. Daar is verder aan hulle ’n belofte gemaak dat die joodse owerstes vir hulle in die bresse sou

tree as die Romeinse goewerneur hulle dalk tot verantwoording sou roep.

Die soldate aanvaar die omkoopgeld. Want hulle is bang dat hulle in die moeilikheid sal beland as hulle die guns van die owerstes sou verbeur. Die owerstes kan hulle dalk by die goewerneur gaan aankla van pligsversuim. Hulle aanvaar die omkoopgeld en behou sodoende die kragtige steun van die Joodse owerstes. Hulle het waarskynlik ook reeds opgemerk hoedat die goewerneur, in hierdie verband, deur die Jode beïnvloed was.

Inplaas daarvan om by die aanskouing van die gebeure op Paasfees te erken dat Jesus die Christus is, word hierdie gruwelike leuen die wêreld ingestuur.

Laat ons daarom steeds daarop gedug wees dat daar eweeens gepoog sal word om ons te oorreed om ons beginsels prys te gee en 'n leuen te vertel. Laat ons antwoord op sulke pogings steeds 'n ondubbelsinnige „Nee” wees. Ons laat ons nie omkoop nie. Ons is te duur gekoop, vrygekoop deur Hom onse Verlosser Jesus Christus.

Laat ons tog nie daaroor begaan wees om die guns van mense te behou, ten koste van ons geloof nie! Nee ons gehoorsaam alleen Sy Evangelie! Daarom bly ons antwoord „Nee” aan die wêreld en al sy pogings om Jesus Christus te verloën! Ons sal alleen die waarheid praat en geen leuen vertel nie.

16 April

Lees Luk. 24:13-16.

Teks: Luk. 24:15.

„'N ONBEKENDE” METGESEL.

Die twee Emmausgangers is van Jerusalem af op pad huis toe. Hulle is skynbaar teen die aand op pad na Emmaus wat ongeveer sewe myl verder geleë was.

Daar in Jerusalem het hulle van alles gehoor wat daar plaasgevind het. Op hulle terugreis is hulle nou besig om oor al hierdie gebeurtenisse te praat. Hier word op 'n treffende wyse uitgebeeld wat daar in hulle gedagtes omgaan. Hulle is baie bedroef en teleurgesteld. Hulle het Jesus baie lief gehad en Hom gesien as die beloofde Messias. Hulle het verwag dat daar iets groots op d'e fees sou gebeur.

Maar toe word Jesus gevange geneem, gekruisig en begrawe en nou het hulle ook verneem van die leë graf en van die Engel wat aan die vrou verskyn het. Hulle is verwar, hulle verstaan nie al hierdie dinge nie. Wat sou tog die betekenis hiervan wees?

Gekwel deur al hierdie vrae loop hulle en praat. Hulle is so beetgepak deur al hulle kwellinge dat hulle niks anders raaksien nie. Hulle sien, maar tog sien hulle ook niks nie. Hulle kan alleen maar net oor hulle droefheid loop en praat. Hoe is dit moontlik dat so 'n groot profeet wat soveel tekens en wonders verrig het nou in die graf neergelê moes word?

Terwyl hulle so loop en praat sluit Jesus self by hulle aan. Maar hulle is so deur hulle smart meegevoer dat hulle hom nie eers herken nie en dink dat dit 'n vreëmdeling is. O, hoe kon hulle Hom nie herken nie?

Op elkeen se lewensweg kom daar die momente dat daar talle vrae opduik waarop ons geen antwoord het nie. Soos die Emmausgangers word ons dalk ook soms so aangegryp deur ons kommer en sorge dat ons niks ander kan raaksien nie. En hoe meer ons daaroor dink hoe kwellender word al die vrae. Ons dink dat ons heeltemal alleen staan en is geneig om in moedeloosheid te verval.

Laat ons ons tog nie so blind staar teen al ons probleme wat ons 'Hom, wat saam met ons wil loop, nie eers herken nie. O, dat hy nie vir ons 'n vreemdeling sal bly nie. Mag ons oë oopgaan dat ons hom sal ken, nie meer as die onbekende nie maar as die bekende Heer onse Verlosser Jesus Christus.

17 April

Lees Luk. 24:17-24.

Teks: Luk. 24:19.

WATTER DINGE.

Waar Jesus by die Emmausgangers kom, vra Hy aan hulle waaroor hulle loop en praat? Deurdat Jesus aan hulle vra „Watter dinge” hulle oor begaan is, bring Hy hulle sover om hulle kwellinge aan Hom mee te deel. Maar toe Jesus hierdie vraag aan hulle stel kyk hulle Hom verbaas en vererg aan. Is Hy dan alleen 'n vreemdeling in Jerusalem? Die gebeure rondom Jesus se veroordeling, kruisiging, begrafnis en opstanding is aan almal so bekend, dat hulle, hulle net nie daarin kan indink dat iemand wat van Jerusalem af kom nie daarvan sou weet nie.

En dan vertel hulle aan Hom dat hulle oor Jesus die Naserener praat. Noudat hulle bemerk dat hierdie „vreemdeling” opreg belangstel, stort hulle, hulle hart uit in woorde wat getuig van hulle liefde van Christus en van 'n onwrikbare oortuiging dat hy 'n buitengewone Godsgesant is.

'n Mens bespeur ook die vertwyfeling wat daar in hulle harte leef. Hulle het gehoop dat hy sy volk van alle vyande sou verlos. Dit het nie gebeur nie en nou word hulle tussen hoop en wanhoop rondgeslinger. Dit was daarom sekerlik nodig dat Jesus hulle sou bestraf. Hulle het net die eenkant van die profesie raakgesien en geglo. Daarom het sy dood en kruisiging hulle met wanhoop gevul.

Die vraag van Jesus „Watter dinge” roep ons ook daartoe op om al ons nood ons kommer en sorge, ons angs en vertwyfeling in die gebed aan hom bloot te lê. Hy is begaan oor ons welwese, Hy wil dat ons sal lewe. En wie so met sy node en kommer met sy sorge na Jesus die Naserener kom, se lewe is nie met wanhoop vervul nie, maar gaan hoopvol die toekoms tegemoet. Daar hoor ons ook sy vermaning „O, onverstandiges”. Daar laat ons ook met skaamte ons hoofde sak. O, hoe kon ons so blind gewees het, dat ons hom nie herken het nie?

18 April

Lees Luk. 24:28-35.

Teks: Luk. 24:31.

DIT IS DIE HERE.

Hoe besonder kort was die reis vir hierdie twee Emmausgangers. Voor hulle besef is hulle by Emmaus en Jesus wat eers vir hulle 'n vreemdeling was het nou 'n leermeester geword en is nou 'n vriend.

Hulle wil daarom hê dat hy nie verder sal gaan nie maar by hulle sal oornag.

En watter groot voorreg sou hulle verbeur het as hulle Hom nie uitgenooi het nie? Hoe sou hulle dan geweet het dat die Jesus is? Met watter groot eerbied word hy ontvang. Die gas word die gasheer! Hulle gaan sit rondom die tafel, Hy neem die brood, spreek die seën uit breek dit en gee dit aan hulle. En dan besef hulle meteen wie dit is. Dit is die Here! Die gas is niemand anders as Jesus nie. O, hoe was hulle hart nie brandende in hulle nie.

Hiermee het Jesus sy doel bereik. Alle twyfel is uit die weg geruim. Hulle weet nou dat Jesus opgestaan het. En dan verdwyn hy uit hulle gesig. Die sekerheid dat Jesus opgestaan het bring lig en blydschap aan hulle hart. Hulle voel hulle onweerstandbaar gedwonge om ander ook in hierdie vreugde te laat deel. Daarom gaan hulle blykbaar sonder versuim nog dieselfde aand, terug na Jerusalem om dit aan sy dissipels te vertel.

Watter groot voorreg verbeur ons nie waar ons nie na sy Evangeliewoord wil luister nie. As die Emmausgangers nie na Sy Woord geluister het nie sou hulle Hom seker nie ingenooi het nie. En dan het Jesus van Nasaret by hulle deur verby gegaan. Jesus wil in Sy Evangeliewoord ook alle twyfel in ons harte uit die weg ruim. En waar ons gehoorsaam na hom luister en hom as gas in ons huis wil hê doen ons ook die blye ontdekking: Dit is die Here.

19 April

Lees Markus 16:1-8.

Teks: Markus 16:6.

PAASFEES.

Op Kersdag is die Heiland gebore. Op Goeie Vrydag het Hy gesterwe. Geboorte en sterwe is natuurlik gebeurtenisse in die lewe van die mens. Daardie spesifieke eerste dag van die week — in ons tekshoofstuk — bring ons egter in aanraking met 'n gebeurtenis wat vir ons vreemd is, 'n gebeurtenis wat in stryd is met die natuurlike in die lewe van 'n mens. Die jongman met 'n lang wit kleed om — dit is die engel van die Here — sê aan die vroue wat vroeg daardie môre met speserye vir die liggaam van hulle Meester by die graf gekom het: „Hy het opgestaan“. Die natuurlike gang van die lewe en sterwe het Hy verbreek met Sy opstanding en hiermee openbaar Hy Hom as iemand wat sterker is as die dood en die graf. Ons sien Hom nou as Heer van lewe en dood, iemand oor Wie die dood en graf geen mag het nie. Hier op Paasdag sien ons die skynbaar swakke Kruiseling van Goeie Vrydag as die oorwinnaar oor graf en dood. Ons sien Hom as die Ewige en Sterke God. Nóg die vyand, nóg die sware steen, nóg dood en graf, kon hom vashou en aan bande lê.

As Hy met sy sterwe en begrafnis van die wêreldtoneel verdwyn het, sou ons miskien sy nagedagtenis geëer het, van sy wonderdade en tragiese einde vertel het, verder sou Hy vir ons maar net nog 'n mens gewees het wat geleef, gewerk en gesterf het. Deur sy opstanding uit die dood is Hy egter „Die Gans Andere“, en is Hy die Een van Wie ons sing: „Triomf, Triomf, Immanuel, rys uit die graf

Die dood en hel buk voor Sy magsbeskikking." Ons is almal sterflik. Die dood is seker en gewis. Sy opstanding sê en beteken egter vir ons alles. Die opstanding van Christus is die triomf van God se liefde, en nou weet ons dat God ons nie tevergeefs lief het nie. Hierdie liefde van God vir ons is sterker as die sterkste mag op aarde, sterker as die dood. En nou het hierdie Ewige Sterke eenmaal gesê: „Wie in my glo sal lewe al het hy ook gesterwe". Sy opstanding is die waarborg van die opstanding van almal wat met Hom geleef en in Hom gesterwe het. Daarom: Laat vrees nóg angs ons harte kwel. Hy leef vir ons, Immanuel. Ges. 137:3.

20 April

Lees Joh. 20:24-28.

Teks: Joh. 20:24.

GEMEENSAP VAN DIE GELOWIGES.

As 'n mens begin om 'n weg te bewandel, weg van en anders as die een wat God vir jou bepaal en beskik het, as 'n mens plekke besoek waar jy nie tuis hoort nie, as jy jouself eers losmaak het van die gemeenskap van die gelowiges — dan bevind jy jou heel spoedig in situasies van onsekerheid en van vertwyfeling. Dan loop alles in die lewe vir jou verkeerd, die nood word al dringerder, die laste al swaarder en eindelik is daar geen hoop en blye verwagting vir so 'n mens meer oor nie. So het dit gebeur in die lewe van Thomas.

Nadat Jesus gekruisig, gesterwe en begrawe is, het Thomas van sy mede-dissipels afgedwaal. Waarheen hy gegaan het en wat hy gedoen het, weet ons nie. Ons weet slegs dat Thomas nie saam met die dissipels by die vergaderplek was toe die Heer na Sy opstanding aan hulle verskyn het nie. Eensaam, weg van sy vriende, troosteloos, dwaal hy êrens daarbuite in die nag rond. Hy was self teenwoordig toe Jesus gevange geneem is. Van ver het hy die geskreue van die volksmassa gehoor: „Kruisig Hom, kruisig Hom . . .". Van ander het hy miskien gehoor van die spot en die hoon in Gabbata. Miskien het hy vanaf 'n veilige afstand gesien hoe dat sy Meester met die kruis, omring deur soldate — na die plek wat Hoofskedel genoem word, loop. En nou weet hy: die Een op wie hy gehoop het, die Een van Wie hy alles verwag het — is dood. Dit is verby. Alles is verlore. Dit is die einde. Miskien was dit die rede waarom daar geskrywe staan: „En Thomas . . . een van die twaalf, was nie saam met hulle toe Jesus gekom het nie". Vir ons maak dit eintlik nie saak wat die rede was nie. Van groot belang vir ons is, dat ons hieruit sal leer dat Thomas, deurdat hy weg was van die plek waar hy behoort het, ontsettend verloor en skade gely het. Hulle wat teenwoordig was, het die vertroostende woorde: „Vrede vir julle", gehoor. En in die harte van hulle wat ook bedroef was het vreugde en blydskap gekom — hulle het die Here gesien. Nuwe hoop en blye verwagtinge het weer opgevlam in hulle binneste.

Thomas deel egter nêe in hierdie vreugde en blydskap nie. Vir hom is daar geen hoop om sy leed te versag nie. Vir hom was daar geen „Vrede vir julle" nie. Deur sy afwesigheid is hy 'n hele week langer, in spanning en ongelooft gehou terwyl almal rondom hom hulle verheug

het in die gedagte aan 'n opgestane Heer. Daarom laat ons die vermaning van die skrywer van die Hebreërbrief ter harte neem: „Laat ons ons onderlinge byeenkoms nie versuim nie” Deur van die erediens weg te bly, verloor ons, net soos Thomas, oneindig baie.

21 April

Lees Joh. 20:24-29.

Teks: Joh. 20:28.

DIE BELYDENIS VAN THOMAS.

In die Evangelies is daar vir ons die geloofsbelydenisse van verskillende mense opgeteken. So staan daar in Joh. 1:1 die Evangelis Johannes se eie belydenis ten opsigte van die vleesgeworde Woord, Jesus Christus. Hy bely: „In die begin was die Woord, en die Woord was by God en die Woord was God.” In dieselfde hoofstuk vind ons die belydenis van Natanael: „U is die Seun van God, U is die Koning van Israel.” „U is die Christus, die Seun van die lewende God” sê die apostel Petrus toe Christus aan die twaalf die vraag gestel het: „Maar julle, wie sê julle is ek?” „My Here en my God!”

Ons tekswoord is die geloofsbelydenis van Thomas. Thomas, die dissipel wat gesê het dat hy nie sal glo as hy nie eers gesien en gevoel het nie. Hierdie belydenis van Thomas gaan verder as enige ander belydenis wat nog deur enige van die dissipels ten opsigte van Jesus in die Evangelies afgelê is. Dit word gesê of Thomas van die uitnodiging van die Heer gebruik gemaak het nie. Bloot om Jesus te sien was vir hom genoeg. Selfs in die hart van die „ongelowige” Thomas is alle twyfel oor die feit van die opstanding van Jesus en oor Sy Godheid nou oorwin. Sy belydenis is 'n onvoorwaardelike erkenning van die volkome Godheid van Christus. „My Here en my God!” Hierdie woorde is 'n onmiskenbare, duidelike verklaring dat Thomas glo dat die Een wat nou hier voor hom staan, nie alleen mens, maar ook God is.

Daarby was dit ook 'n belydenis wat die Heer ontvang en nie verbied het nie, 'n verklaring waarteen Hy geen woord van afkeer spreek nie.

Die Godheid van Christus is een van die groot grondwaarhere van die Christendom. Indien onse Here Jesus Christus nie God is nie — dan beteken dit die einde van sy Middelaarskap, sy versoening, sy voorspraak en sy hele verlossingswerk. Laat ons God ewig dank dat die Godheid van Christus oral in die Skrifte geleer word. Laat ons met ontwyfelbare vertroue ons saligheid alleen van Hom verwag, van Hom wat waagtig God en ook waagtig regverdig mens is. Hy is mens en daarom kan Hy ook medelye hê met ons swakhede. Hy is God en „daarom kan Hy ook volkome red die wat deur Hom tot God gaan”. Wie nou saam met Thomas kan sê: „My Here en my God!” het werklik geen oordeel te vrees nie.

22 April

Lees Joh. 21:1-14.

Teks: Joh. 21:6a.

VERSKYNING VAN JESUS BY DIE SEE VAN TIBERIAS.

Die verskyning van Jesus aan sy dissipels hier by die see van Tiberias, was die derde keer nadat Hy opgestaan het uit die dode.

Hulle glo nou dat hulle Meester waarlik uit die dood opgestaan het. Hulle kon egter nog nie begryp, watter groot verandering hierdie heilsfeet, in hulle lewe sal bring nie. Dit leer hulle egter met hierdie verskyning van die opgestane Heer.

Nadat Christus gesterwe en begrawe is, die lewe vir hulle maar weer gewoonweg verloop het, het die dissipels weer na hulle ou beroep teruggekeer. Hulle het weer gaan visvang. Dat Jesus die dood oorwin het, beteken skynbaar vir hulle persoonlik nie veel nie. Deur alles wat met Hom gebeur het, het Hy vir hulle ver en vreemd geword. Maar wat nou in ons tekshoofstuk gebeur is eintlik 'n gelykenis, 'n preek waardeur hulle moet leer dat die opstanding van Christus in werklikheid hulle eie lewe raak, en dat hulle voortaan getuie van hierdie heilswaarheid sal moet wees.

Ons lees dat hulle daardie nag niks gevang het nie. Hulle was tog ervare vissers! En dan kom die bevel — „Gooi die net aan die regterkant van die skuit” Dit is eienaardig, dit is ongewoon. So doen 'n ervare visser nie. Tog gehoorsaam hulle . . . en dan gebeur die verrassende „deur die menigte van visse was hulle nie meer in staat om dit te trek nie”. Die lewe wil nie meer vir hulle gewoonweg verloop nie maar dit mag ook nie. Aan hulle ou lewe het 'n einde gekom. So ook aan hulle eertydse beroep. Hulle word geroep om vissers van mense te word.

Met hierdie verskyning van Jesus het die dissipels ook nog iets geleer. Die opgestane Heer is nie ver en vreemd nie. As die kruisweg Hom in die eensaamheid gebring het, as die dood en graf Hom van hulle weggeneem het, dan bring die opstanding Hom weer na sy gemeente terug. Hy is nie net meer by hulle in die skuit nie maar wel op die oewer. Hy het die stryd volstry, en daarom kan Hy as oorwinnaar die wat aan Hom behoort, vanaf die oewer troos en lei, selfs wanneer daar teleurstellings en mislukkings is, selfs wanneer die gebeure onbegryplik en onverstaanbaar is. Die dissipels moes teen die gewoonte in, die net aan die regterkant uitgooi. Hulle en ons moet leer om die bevel van die Opgestane Heer altyd te gehoorsaam. Hier in ons tekshoofstuk word 'n nuwe visvangs geleer, 'n visvangs waarby eie insig, ervaring en goeddunke nie die belangrikste is nie. Uit die gebeure daar by die see van Tiberias moet ons leer dat daar op ons arbeid as vissers van mense, alleen seën kan en sal rus as ons die Heer gehoorsaam is. Alleen as ons volgens sy voorskrifte die nette van die Evangelie deur die wêreldsee sleep, kan en sal daar deur ons ingesamel kan word, sondaars vir sy Koninkryk ingebring kan word.

23 April

Lees Joh. 21:15-17.

Teks. Joh. 21-15b.

„SIMON, SEUN VAN JONA”

„Simon, seun van Jona” Hierdie manier van aanspreek is deur die Heer, alleen by hierdie geleentheid, en toe Petrus die eerste keer na Hom gekom het, gebruik. By daardie geleentheid het Jesus Christus aan die broer van Andreas gesê: „Jy is Simon, die seun van

Jona; hy sal genoem word Cefas, wat vertaal word Petrus". Sommige meen dat die Heer die naam „Petrus" hier opsetlik verswyg, om hom daaraan te herinner dat hy hom enkele dae gelede glad nie soos 'n Petrus, soos 'n rots, gedra het nie naamlik toe hy gesê het: „Ek ken die man nie". Ander weer meen dat die Heer, deur Petrus so aan te spreek, hom aan daardie dag wil herinner waarop hy as apostel die goeie belydenis gedoen het, naamlik dat Christus die Here is en Jesus by daardie geleentheid vir hom gesê het: „Salig is jy Bar Jona".

„Simon, seun van Jona, het jy my waarlik lief, meer as hulle hier?" Hierdie vraag word drie maal aan Petrus gestel. Hierdie drie maal herhaalde vraag het waarskynlik ten doel om die apostel te herinner aan sy eie drie maal herhaalde verloëning van die Heer. Omdat hy Jesus drie maal verloën het, daarom gee Hy hom ook die geleentheid om sy liefde vir Hom drie keer te bevestig.

Hierdie „meer as hulle hier" kan een van twee dinge beteken: Met hierdie vraag vra die Heer eintlik „het jy My meer lief as hulle, dit wil sê die ander dissipels my liefhet?" Petrus moes hom seker die geleentheid herinner het toe hy met soveel oortuiging en selfver-sekerheid gesê het: „Al sal almal ook aanstoot aan u neem, ek sal nooit aanstoot neem nie". Kan Petrus na alles wat gebeur het nog verklaar dat hy getrouer en beter is as die ander?

Dit kan ook beteken: „Het jy my lief, meer as die wat rondom jou is, jou skuit, jou werk, jou vriende — het jy my lief, meer as die dinge van hierdie wêreld?" Daar staan geskrywe „Hy wat vader of moeder bokant my liefhet, is My nie werd nie."

„Ja Here, u weet dat ek u liefhet". In sy antwoord beroep Petrus hom op die Heer se kennis van sy hart. Hy dit egter nie om 'n woord aangaande ander te spreek nie of om sy liefde met die van die ander te vergelyk nie. In ootmoed en in opregtheid kan hy verklaar dat hy die Here liefhet. Kan Petrus hierin napraat?

„. . . . Het jy my waarlik lief?" Hierdie vraag openbaar ook Christus se liefde vir Petrus. Ondanks sy verloëning sny Christus die bande met Petrus nie deur nie. Ten spyte van al ons sonde en ongeregtigheid laat God die sondaar nooit los nie. Ten spyte van ons ontrou en liefdeloosheid het God nie opgehou om ons lief te hê nie. God se liefde soek en vra na wederliefde. Hierdie vraag „het jy my lief?" is eintlik God se antwoord op die val van Petrus en die sondeval van die mens. Agter die vraag na Petrus se liefde vir Christus is daar die sekerheid van God se liefde. Gedring deur Sy liefde het God Sy Seun hier na ons toe gestuur om op te soek en te red wat verlore moes gaan. Sy liefde is soekend, vergewend en alles vergetende liefde. Oor die val van Petrus word hier geen woord gespreek nie. So word ook om Christus ontwil ook ons ongeregtig-heid so ver van ons verwyder as wat die Ooste verwyderd is van die Weste.

24 April

Lees Joh. 21:15-17.

Teks: Joh. 21:17c.

„LAAT MY SKAPE WEI"

Die driemaal herhaalde vraag „Het jy my lief?", het gelei tot die driemaal herhaalde opdrag: „Laat my skape wei". Met hierdie opdrag

is die gevalle Petrus weer in sy amp herstel. Die Heer roep hom hiermee weer tot die werk van apostel. „Laat my skape wei” is die bewys dat die Heer die struikel en val van Petrus volkome, geheel en al vergewe het. Alle skuld is weggeneem. Daar bly geen wantroue agter nie. Aan Petrus word ’n groot en verantwoordelike taak toevertrou. Petrus kan en mag herder wees, want hy het homself eers leer ken as ’n verlore skaap wat deur die Groot Herder gesoek en gevind is.

„Laat my skape wei”. Die skape hier in ons teksvers sien op die kudde van die Heer. Dit is die gemeente van Christus. Dit is die kudde van die Goeie Herder wat eenmaal sy lewe vir Sy skape afgelê het. Met sy bloed het Hy hulle vrygekoop uit die mag van die Satan — en so het hulle sy eiendom geword. Petrus ontvang hier die opdrag om die kudde van die Heer op te pas. Soos wat ’n goeie skaapwagter sy kudde skape versorg en bewaak, so moet Petrus en ook almal wat tot die herderskap deur die Opper Herder geroep en aangestel is, aan die kudde van die Here weiding bied. Die herders moet die gemeente van Christus voed met die brood van die ewige lewe en oor hulle geestelike belange sorgvuldig en getrou wag hou. Hulle wat tot die herdersamp geroep en aangestel is mag nooit vergeet dat die kudde, nie hulle eiendom is nie, maar aan die Here behoort. Die herders moet verder ook onthou dat die kudde een dag aan die Opper Herder oorgegee sal moet word. Van elkeen sal daar aan Hom rekenskap gegee moet word. Die kudde is baie werd, so baie dat God sy Eniggebore Seun in hulle plek gegee het.

Veretroostend is dit om te weet: Christus laat sy gemeente nie onversorg en weerloos in die wêreld nie. Hy stel herders aan om sy kudde te versorg en hulle op te pas, want Hy wil dat nie een vir wie Hy gesterr het, verlore sal gaan nie. Hy wil ook dat sy kudde geen gebrek sal hê nie en daarom versorg Hy hulle met goeie gawes uit die hemel. O: s is die eiendom van Christus en as sulks moet ons lewe. Ons word daarom opgeroep om nie vir onself of vir die wêreld te leef nie, maar vir God en vir Jesus Christus aan wie ons toebehoort.

25 April

Lees Joh. 21:18-25.

Teks: Joh. 21:18b.

’N ANDER EEN SAL JOU GORD.

Nadat die Opgestane Heer in die voorafgaande verse aan Petrus die opdrag gegee het om sy skape te laat wei, wil Hy nou hier in vers 18 Petrus ook voorberei op wat hom te wagte sal wees in die uitvoering van die opdrag. Wie die herdersamp wil opneem, moet ook bereid wees om die gevare wat daaraan verbonde is te trotseer. Wie die kudde oppas het nie net met die skape te make nie, maar ook met wolwe. Die herder van die kudde moet self bereid wees om, as dit nodig is, te sterwe. Hierdie „’n ander een” in ons teksvers, sien op die vyande van Christus. Die Satan sal voortdurend aanslae op die gelowiges, die kudde maak, en die herder sal daarvoor geloof, moed en taaie volharding nodig hê.

„ Wanneer jy oud geword het, sal jy jou hande uitsteek en 'n ander sal jou gord en bring waar jy nie wil wees nie.” Hierdie woorde het waar geword — Petrus is gebring waar jy nie wil wees nie. Volgens oorlewering is hy gekruisig. Sy hande was uitgestrek, aan 'n kruis gebind soos sy Meester. Maar nou weet ons dat Petrus nie alleen in die stryd gestaan het nie. Sy Heer en Meester het aan sy kant van die stryd kom stelling inneem en is omgord met krag om die kruis te kan dra. En toe die vyande van die Christendom gedink het dit is nou gedaan met hom, het daar iets gebeur wat die wêreld nie kon sien nie. Toe het die Heer sy Hande na sy dienaar uitgesteek; en hy is gebring waar hy wel wil wees. „Gaan in in die vreugde van jou Heer!” Is dit nie 'n belofte en 'n bemoediging vir die gelowiges van alle tye nie? Sal ons nie almal graag eendag so deur Hom omgord wil wees, om ingebring te word in die Huis van die Vader met die baie woninge nie?

26 April

Lees 1 Kor. 15:1-8.

Teks: 1 Kor. 15:1.

ALTYD WEER.

Met die eienaardige manier waarop Paulus hierdie onderwerp inlei — ek maak bekend wat ek verkondig het — beklemtoon hy die belangrikheid van die saak. Paulus wil daarmee sê: Al het ek herhaalde male hieroor gespreek, al het julle die evangelie aangeneem, al is dit die grondslag waarop julle staan, nogtans moet ek by herhaling weer hieroor spreek. Ek dra nie aan julle my eie beskouinge oor nie, maar waarhede wat ek self ontvang het. Die kern hiervan is: Christus het vir ons sondes gesterf. Hierin is die profesieë vervul. Maar hierdie gebeurtenis het vir ons veral groot betekenis omdat Christus wat gesterwe het en begrawe is, op die derde dag opgewek is. Dit is 'n verdere vervulling van die profesieë (Hand. 2:31; Hand. 13:33-35; Ps. 2:7; Ps. 16:10; Math. 12:40). Dat Hy waarlik opgewek is, word bevestig deur baie getuies. Selfs aan my het Hy verskyn, ondanks my onwaardigheid.

Paulus wil met hierdie manier van skrywe dan beklemtoon dat hierdie evangelie altyd weer verkondig moet word, want dit is die grondslag van die waarheid. Dié wat reeds daardeur gered is, moet steeds weer oor die ryke betekenis daarvan nadink en hulle ooreenkomstig die grootheid van die verlossingswerk van Christus gedra.

Deur 'n toegewyde lewe, deur die bestryding van die kwaad en deur die aanhoudende verkondiging van die verlossing in Christus, moet dié wat nog ongelowig is, ingebring word. Leef ons nog onder die oortuiging van die altyd aktuele van die evangelie?

27 April

Lees 1 Kor. 15:9-28.

Teks: 1 Kor. 15:12.

VOLLE EVANGELIE.

Naas die feit van die opstanding van Jesus Christus, bespreek Paulus hier die vraag van die algemene opstanding van die dode, en hy doen dit omdat daar in Korinthe mense was wat dit in twyfel getrek

het. Alhoewel die meeste van hierdie twyfelaars wel die opstanding van Christus aanvaar het, stel Paulus dit eers as 'n onomstootlike feit vas deur 'n hele aantal oorgetuies op te noem. Daarna gaan hy verder en redeneer so: Daar is 'n onlosmaaklike verband tussen die opstanding van die gelowiges. En as daar geen opstanding van die gelowiges kan wees nie, dan kon Christus ook nie opgestaan het nie. Sou dit waar wees, dan tuimel die hele Christelike geloof inmekaar en is al die prediking tevergeefs, omdat almal dan nog in hulle sondes is en daarom verlore is. Hulle wat 'n valse hoop op Christus gebou het en miskien groot offers gebring het en baie vervolging en smaad verduur het, is dan bedroë.

As iemand dus sy hoop op Christus wil bou, moet hy die onvervalste evangelie aanvaar. Te dikwels kom dit in gesprekke met belydende lidmate van ons kerk uit dat mense kies en keur in verband met wat hulle uit die Skrif glo of nie. 'n Knap wetenskaplike het by geleentheid die uitlating gemaak dat hy tog nie in die verdoemenis glo nie, maar dat die evangelie vir hom in Joh. 3:16 — „Want so lief het God die wêreld gehad . . . sodat elkeen wat in Hom glo, nie verlore mag gaan nie, maar die ewige lewe kan hê” — saamgevat is. Hy het blykbaar nooit daaraan gedink dat dié vers wat hy aanvaar, ons juis leer dat Jesus Christus gekom het om ons die verdoemenis (waarin hy nie glo nie), te red.

28 April

Lees 1 Kor. 15:29-41.

Teks: 1 Kor. 15:36.

OPSTANDINGSWONDER.

Hier help Paulus die gelowige verder teen die dwaalleer van die verwerping van die leer van die opstanding uit die dode. Hy doen dit met 'n treffende beeld. Die ontkiemende saad is 'n beeld van die opstanding. Die lewendende plant wat bo die grond sigbaar word nadat die saad ontkiem en begin groei het, is vir die saad 'n opstandingsliggaam. Dit kon egter nie verskyn sonder dat die saad in sy oorspronklike vorm verdwyn, gesterf het nie.

Hierdie verskynsel van dood en opstanding by die saad en plant is vir ons daaglikse lewe nie 'n probleem nie, al verstaan ons nie die geheim van die lewe wat uit die saad voortkom nie. As deur die lewenskrag wat God self in die saad gelê het, egter uit die sterwe van die saad 'n plant voortkom met 'n liggaam soos God dit gewil het, gans anders en heerliker as die saad, waarom sal ons so dwaas wees om die opstanding van die dode as ongerymd of onmoontlik te beskou? Nog meer, in die opstanding gryp God Sy almag direk in en verrig 'n wonder. Sal Hy wat die wonderlike lewe in die natuur daar-gestel het, met 'n wetmatige sterwe en opstanding, nie 'n veel heerliker opstanding van die dode kan bewerk deur Sy wondermag nie, terwyl Hy reeds Sy ewiggebore Seun gestuur het om tot redding van die mens te sterwe en uit die dood op te staan?

Die verskeidenheid en die heerlikheid van die opstandingsliggaam word ook nog verder deur Paulus verduidelik (vs. 39-41).

Waarlik, so 'n heerlike opstanding wat wag, moet vir ons 'n ge-noegsame bemoediging wees om te volhard in die geloof.

29 April

Lees 1 Thess. 4:1-12.

Teks: 1 Thess. 4:12.

BOODSKAPDRAERS.

Die gelowige wat God in Christus leer ken het, het meteens ook 'n draer geword van die boodskap van Gods genade. Daarom het die gelowige nie alleen 'n verantwoordelikheid teenoor die medegelowiges nie, maar ook 'n besondere verantwoordelikheid teenoor dié wat nog sonder die genade lewe en biutekant die koninkryk van God is. Hy moet daardie genade so openbaar dat die buitestander, die ongelowige, daardeur aangetrek en bekoor sal word, dat hy daardeur gestig en vir Christus gewin kan word.

In hierdie opsig is alle gelowiges verkondigers van die evangelie en draers van die boodskap van die reddende genade van God. Ons kan hierdie verantwoordelikheid nie ontvlug nie. Ons stig of ons ontstig. Ons trek nader of ons stoot af. Ons versamel of ons verstrooi. Selfs daar waar ons doelbewus so kleurloos en onpartydig probeer lewe dat ons niemand aanstoot sal gee nie, is ons besig om mense te laat besluit dat dit nie die moeite werd is om 'n Christen te wees nie. Ons word dus geroep om nie alleen vroom en heilig te lewe in die kring van die gelowige nie, maar om welvoeglik te wandel teenoor dié wat buite is, sodat ons lewe vir hulle 'n vingerwysing kan wees na God wat ons uit genade gered het in ons Here Jesus Christus en ons uit die duisternis geroep het tot sy wonderbare lig.

30 April

Lees 1 Thess. 4:13-18.

Teks: 1 Thess. 4:16.

MARANATHA.

Ons het stilgestaan by ons roeping en verantwoordelikheid teenoor dié wat nog sonder die genade lewe. Nou word ons herinner aan die ontsettende waarheid dat die tyd van genade, die tyd om te glo aan die vergiffenis van sonde, die tyd om te lewe vanuit die verlossingsboodschap, eenmaal ten einde sal loop. Want die gemeente van God op die aarde sien vooruit na een groot dag in die toekoms — die dag van die wederkoms van Christus.

Hierdie dag sal die geleentheid wees wanneer die veragte Seun van die mens op die wêreldtoneel sal verskyn as die verheerlikte, almagtige Seun van God. Hy sal van die hemel neerdaal met 'n geroep — die stem van sy hemelse leërskare. 'n Aartsengel sal sy stem verhef om die koms van die groot Koning aan te kondig en die basuin van God sal weerklink om almal op te roep om voor Hom te verskyn.

Die gedagte aan die wederkoms van Christus hou 'n heerlike belofte vir sy gemeente op aarde in, want dit sal die dag wees waarop die Bruidegom en die bruid mekaar ontmoet en dan sal ons wat gelowiges is, vir altyd by die Here wees. Maar vir hulle wat Hom gesmaad en verag het, sal dit 'n dag van verskrikking wees, 'n dag van trane en rou en selfverwy, omdat die versmaad en veragte Redder dan die Regter sal wees.

Die tyd spoed ten einde. Laat ons waak en op Hom wag — so asof ons Hom elke dag op die wolke van die hemel verwag.

1 Mei

Lees 1 Thess. 5:1-11.

Teks: 1 Thess. 5:6.

ONTWAAK.

Die ongelowige en goddelose wêreld steur hom nie aan die ernstige en dringende waarskuwing in verband met die wederkoms van Christus nie. Jesus Christus is vir hom van geen betekenis nie en daarom ook nie die gedagte aan Sy wederkoms nie. Hierdie onverskilligheid word vir ons beskrywe as 'n slaap — tekenend van die ongelowige se volkome oorgawe aan die genietinge van die wêreld en sy gerustheid met betrekking tot die dag van die wederkoms van Christus.

Daarteenoor word die gelowige aangespoor om te waak en nugter te wees. Dit beteken dat ons op ons hoede moet wees teen die sonde, sodat ons nie daardeur verskrik word nie. „Maar pas op vir julle self, dat julle harte nie miskien beswaar word deur swelgery en dronkenskap en sorg van die lewe nie, en die dag julle nie skielik oorval nie.” (Luk. 21:34). Waaksaamheid en 'n sobere, matige lewenswyse moet dus die reël van die gelowige wees.

Die wêreld bied veel om ons Christelike gewete te verdof en ons te bewee om met die sonde 'n ooreenkoms te tref en ons sodoende aan die slaap te sus. Maar die Gees herinner ons aan die wederkoms van Christus en roep ons op tot gelowige volharding op die Christelike weg, terwyl ons die Satan weerstaan, en trag om die gebooie van Christus te bewaar.

2 Mei

Lees 1 Thess 5:12-28.

Teks: 1 Thess. 5:18.

ONS ANTWOORD.

Iemand het by geleentheid sy bewondering uitgespreek vir die apostel Paulus wat kon sê: „Ek het geleer om vergenoeg te wees met die omstandighede waarin ek is.” 'n Ander se antwoord daarop was: „Ja, maar Paulus het iets nog baie wonderliker gesê: „Wees in alles dankbaar.”

Die gelowige se lewe word nie deur 'n blinde noodlot beskik en bestier nie. Sy lewe en sy omstandighede is in die hand van God wat alle dinge ten goede laat meewerk vir dié wat Hom liefhet. Daar kom dus niks toevalligs in sy lewe voor nie en selfs die omstandighede wat vir die oomblik na 'n teleurstelling of beproewing lyk, werk later 'n wonderlike vrug van geregtigheid en heiligheid in sy lewe.

As ons dus vashou aan hierdie vertroue, dat ons hemelse Vader alles met wysheid en met liefde oor ons lewe beskik, dan begin ons te verstaan dat ons Hom vir alles kan dank, want alle dinge werk mee ten goede vir die gelowige. Ons dank Hom vir ons seëninge, want dit is onverdiende gawes uit Sy hand. Ons dank Hom ook vir die doring in die vlees, want daardeur leer ons die genoegsaamheid van sy genade ken. Ons dank Hom ook vir die kruis wat ons somtyds moet dra, want daardeur word ons aan Hom gelykvormig en ontdek ons Sy krag om ons in staat te stel om daardie kruis te kan dra.

3 Mei

Lees Rom. 5:1-5.

Teks: Rom. 5:1.

DEUR DIE GELOOF GEREGERDIG HET ONS VREDE BY GOD.

Die woord vrede het in die wêreld nog altyd iets aangenaams uitgedruk. Vyandskap ontstaan soveel makliker as vrede. Sowel op die wêreldfront tussen nasies as tussen aparte individue ontstaan daar so maklik misverstand, agterdog en haat. Sodoende word die lewens van mense in die wêreld onaangenaam.

Die vyandskap in die wêreld vervaag egter tot 'n nietigheid wanneer aan die vyandskap teenoor God gedink word. Dan moet ons saam met die Psalmis sê: Wat kan 'n mens my doen? (Ps. 118:6). Wat is enige mens tog in vergelyking met God? Dit laat 'n mens ook dink aan die woorde van Jesus: Moenie vrees vir die wat die liggaam doodmaak, maar die siel nie kan doodmaak nie; maar vrees Hom liever wat die siel sowel as die liggaam kan verderwe in die hel (Matth. 10:28).

As 'n mens dan jou sonde en tekortkominge raaksien, moet jy noodwendig vrees. Kyk jy na jou werke, dan moet jy saam met Paulus sê: Ek ellendige mens, wie sal my verlos van die liggaam van hierdie dood?

Hoe ons ookal gedink en bereken, ons sien alleen ons vyandskap met God. Gelukkig dan wanneer die twyfel en die onsekerheid ons oorweldig dat ons dan uit die Skrif mag leer dat die mens geregerdig word deur die geloof sonder die werke van die wet. En omdat ons dan uit die geloof geregerdig is, het ons vrede by God deur onse Here Jesus Christus.

4 Mei

Lees Rom. 5:6-11.

Teks: Rom. 5:10.

GOD ALLEEN VERSOEN EN RED ONS.

Ons het in vyandskap met God gestaan en bygevolg in die treurigste toestand waarin 'n mens jouself kan bedink. Vyandskap met 'n mens kan miskien nog beteken dat die ander persoon foute kon gemaak het, maar vyandskap met God beteken dat ons alleen skuldig is en onself alleen maar geblameer kan word. Ons kan geen argument in ons eie guns uitspreek nie.

Hierdie toestand kan alleen beëindig word deur die dood van die Seun van God. Soos die paaslam jaarliks geoffer is tot versoening van die sondes van die volk, so sterf Jesus aan die kruis. Voordat ons iets kon doen om ons saak met God reg te stel, sterf Jesus reeds. Terwyl ons nog vyande was, word ons met God versoen.

Maar Gods barmhartigheid reik verder. Hy stel ons nie alleen in die regte verhouding met Hom nie. Jesus sterf nie alleen nie — Hy word ook opgewek. Nou gaan dit nie net om die dood nie, maar ook om die lewe. Ons is dus seker van die ewige lewe. Jesus sterf tot ons versoening en Hy word opgewek tot ons redding.

Nou leef ons nie meer in vyandskap en bygevolg die dood nie, maar in vrede met God en bygevolg die lewe tot in ewigheid. So kom daar in ons gesigsveld die grote goedertierenheid van God deurdat Hy sondige mensekinders deur die dood van sy Seun wil versoen en salig maak.

5 Mei

Lees Rom. 6:7-11.

Teks: Rom. 6:11.

DOOD VIR DIE SONDE EN LEWEND VIR GOD.

Van al die dinge waaroor 'n mens nadink, is hierdie gedagte seker die aangenaamste. Paulus roep sy gemeente op om daaroor te besin dat hulle dood is vir die sonde en lewend vir God.

Die sondeval van die mens het meegebring dat hy vir die sonde geleef het en dood was vir God. Hy kon die paradys nie weer betree nie. Die sonde het hom daarbuite gehou. Daarbinne het hy geweet, was die boom van die lewe, maar dit was onbereikbaar en goed bewaak.

Dan kom Christus. In Hom is die lig en die lewe. Hy lê sy lewe af om die deur tot die paradys weer oop te maak. Hierdie gebeure vind egter nie ter wille van Homself plaas nie. Hy doen dit alles ter wille van die mens. As Hy dit nie gedoen het nie, sou ons by al ons berekeninge slegs tot een slotsom kon kom: Ons is dood in die sonde. Sy sterwe en opstanding bied egter aan ons die versekering dat ons deur Hom lewe.

Dit is egter nie 'n lewe ter wille van onself nie, maar ter wille van God. Daarom lewe 'n mens ook nie in die wêreld soos iemand wat leef vir die sonde om dit te dien en na te jaag nie. Ons besef voortdurend dat ons vir God moet leef, omdat ons dood is in die sonde en lewend vir God; omdat Christus deur sy dood en opstanding die vyandskap en die toorn van God weggeneem het en vir ons die lewendmakende gees verwerf het.

6 Mei

Lees Rom. 8:18-25.

Teks: Rom. 8:24.

ONS HOOP IS 'N BLYE HOOP IN JESUS CHRISTUS.

Paulus stel hier die teenswoordige en die toekomstige tyd teenoor mekaar. Die een staan in die teken van die verganklikheid en die ander in die teken van die heerlikheid. So staan die skepping in sy verganklikheid al sugtende.

Hierteenoor is daar 'n spanningsvolle afwagting, 'n hoop op die beëindiging van die verganklikheid. Dit het nog nie aangebreek nie — daar word nog hoopvol daarna uitgesien. Die oomblik wanneer die tyd aanbreek, waarna nou uitgesien word, word die hoop beëindig. Dan word die geloof aanskoue. Dan word dit werklikheid. Daar hoef nie meer op gehoop te word nie.

Die sekerheid van hierdie heerlikheid wat eenmaal aan ons geopenbaar sal word, vind ons in Jesus Christus. Hy het vir ons kom ly en sterwe toe ons nog sondaars was. Hy het deur sy soendood kom verseker dat ons van al ons sondes bevry sal word. Die vrees as gevolg van ons vyandskap met God is weg. Ons het nou vrede met God deur die redding in Jesus Christus. So word dit dan 'n hoop met sekerheid en blydschap op die heerlikheid wat aan ons geopenbaar sal word. Ons treur dan nie soos hulle wat geen hoop het nie, maar ons juig om Gods goedheid ontwil in Jesus Christus.

7 Mei

Lees Psalm 8 en Rom. 8:26-27.

Teks: Rom. 8:26.

GODS GEES TREE SELF VIR ONS IN.

Die Psalmis staan op 'n keer verstom oor die grootsheid van God se skeppingswerke: As ek U hemel aanskou, die werk van U vingers, die maan en die sterre wat U toeberei het — wat is die mens dat U aan hom dink en die mensekind dat U hom besoek?

Meteens staan die mens bewus van sy swakheid en sy nietigheid voor 'n almagtige God wat deur sy spreke wêreld en wesens tot stand kan bring. Hoe kan ons dan met al ons sonde en swakheid tot so 'n God nader? Ons weet waarlik nie reg wat om te bid nie. In alles wat ons sê, kleef ons sondigheid en onvolmaaktheid.

So groot is God se liefde egter dat Hy Homself oor sulke mense wil ontferm. Hy stuur nie alleen sy Seun om die mens van sy sonde te bevry en weer in die regte verhouding met Hom te stel nie. Hy gee ook vir ons sy Gees en die tree vir ons in met onuitspreeklike sugtinge. Daarom kan ons deur Hom roep: Abba, Vader, want ons staan nie meer in 'n gees van slawerny om te vrees nie, maar ons het ontvang die gees van aanneming tot kinders.

Word die hoop op ons redding en saligheid verydel deurdat ons onself as swakke en sondige mense voor God sien staan, sodat ons sprakeloos word in ons pleitroep, dan sien ons ook God se grote liefde wat Hy betoon het deur sy Gees wat vir ons wil intree.

8 Mei

Lees Rom. 8:27-28.

Teks: Rom. 8:28.

IN GOD WERK ALLES TEN GOEDE MEE.

So baie dinge in die wêreld kan gebeur wat 'n mens moedeloos maak. So lei siekte, pyn en ander terugslae soms by mense tot moedeloosheid. Baie mense begin dan redeneer dat God hulle vergeet het en nie meer aan hulle wil dink nie. Hulle kan hulleself nie voorstel dat alles ten goede meewerk nie.

Hierteenoor mag 'n mens nou miskien redeneer dat dit goed is dat 'n mens terugslae moet verduur omdat jy daardeur gelouter word en dit van jou innerlik 'n beter mens maak. Tog werk alles mee, nie net om van ons beter of gelukkiger mense te maak nie. Ons is in die eerste plek mense wat na die voorneme van God geroep is. In sy liefde het Hy ons aangeneem tot kinders — nie kinders met ongekende geluk en voordeel nie, maar kinders wat ook sy erfgename is deur die toedoen van sy Seun Jesus Christus.

Daarom het ons baie dinge wat ons weg moeilik maak soos verdrukking, benoudheid, vervolging, honger, swaard. Ons sien hierin ons swakheid: ons dreig om te struikel onder die laste. Ons sien onder hierdie laste hoe klein ons geloof kan word.

Tog werk dit alles ten goede mee omdat ons na die voorneme van God geroep is. Die uiteinde van dit alles is nie kwaad nie, maar die goeie, want aan die einde staan God met sy liefde. In al ons swakheid en alles wat ons ervaar, weet ons dat God ons liefhet en dat Hy ons roep.

9 Mei

Lees Rom. 8:31-39.

Teks: Rom. 8:35.

NIKS KAN ONS SKEI VAN DIE LIEFDE VAN CHRISTUS NIE.

Juis die gemeente in Rome moes ten tye van hierdie brief met moedeloosheid oorval word. Wat help dit om te glo? Of het God hulle dan vergeet? Hulle word onskuldig deur die regters veroordeel tot die wreedste strawwe. Daar is geen regverdigheid nie. Niemand wil vir hulle intree nie. Hulle is oorgegee in die hande van 'n gewetenlose heidense owerheid. Hulle is bekend met verdrukking, benoudheid, vervolging, honger, naaktheid, gevaar, swaard. Hulle moet dit alles verduur teenoor die godloënaars wat voorspoed en geluk ken.

Maar niks kan die brandende vuur van die geloof blus nie. By al die verdrukkinge rol dit onstuitbaar voort. Daar leef in hierdie mense 'n krag wat onbegryplik is vir die heidene. Hulle vrees geen swaard of gevaar nie. Daar leef by hulle die hoop, die blye verwagting op die verwesenliking van iets wat nog in die toekoms lê. Hulle word nie meegesleur deur die verganklike dinge van die wêreld nie, want die lyding van die teenwoordige tyd kan nie opweeg teen die heerlikheid wat geopenbaar sal word nie.

Daar het in hulle harte 'n liefde gekom wat groter en sterker is as enigiets van die wêreld: Christus het kom sterf toe ons nog sondaars was. Daarom kan niks ons skei van die liefde van Christus nie. „Want ek is versekerd dat geen dood of lewe of engele of owerhede of magte of teenwoordige of toekomstige dinge of hoogte of diepte of enige ander skepsel ons sal kan skei van die liefde van God wat daar in Christus Jesus, onse Here, is nie.”

10 Mei

Lees Ex. 32:30-35, Rom. 9:1-5.

Teks: Rom. 9:3.

DROEFHEID OOR BROERS.

Talle van ons hoor van of sien of beleef dikwels groot droefheid en onophoudelike smart vanweë lewensomstandighede veroorsaak deur ouderdom, siekte dood en so meer. By hoeveel is daar egter groot droefheid en onophoudelike smart oor die ongeloof van hul broers, hul stamgenote na die vlees?

Hieroor is Paulus egter bekommerd. En so eg bedoel hy dit dat hy uitroep: „Ek spreek die waarheid in Christus, ek lieg nie — my gewete getuig saam met my in die Heilige Gees —” Ja, so ondubbelhartig bedoel hy dit as hy sê: „Want ek sou self kon wens om ter wille van my broers, my stamgenote na die vlees, 'n vervloeking te wees, weg van Christus af.” So het Moses eeue gelede oor dieselfde volk gevoel in Ex. 32:32.

Wat het God nie alles aan hierdie volk geskenk deur Jesus Christus nie! Hy het aan hulle geskenk die aanneming tot kinders, die heerlikheid, die verbonde, die wetgewing, die erediens en die beloftes. En tog verwerp hulle dit omdat hulle nie glo in Jesus Christus nie.

Paulus is so bekommerd oor die ongeloof van sy broers na die vlees dat hyself ter wille van hul redding 'n vervloeking sou wou wees weg van Christus af. Vir hom was daar niks erger as om weg van Christus te wees nie want dit beteken die dood.

Hoe kan sy broers dan die duisternis verkies bo die lig! Daarom die verskriklike droefheid oor sy broers.

En aan ons as Afrikaners is dieselfde geskenk as aan die stamgenote van Paulus. Tog, hoeveel stem die Kerk vandag tot groot droefheid en onophoudelike smarte oor die ongeloof van duisende?

Hoeveel is vandag bewus van hierdie droefheid en smart in die hart van gelowiges — die Kerk, oor hul ongelowige broers?

11 Mei

Lees Rom. 9:6-21.

Teks: Rom. 9:16.

GEROEP DEUR GOD.

Daar is talle mense wat glo dat alles tot stilstand sal kom sodra hulle nie meer daar is nie. Die voortgang van die gemeenskap is van hulle afhanklik. Hul glo meer in hulself as in God en het hul self liewer as God.

Dit is dan ook hierdie mense wat aan God vrae sal stel en God van onreg beskuldig as die dinge nie verloop volgens hulle wil nie. Uit die gelese gedeelte word ons bewus van die soort vrae wat hulle gewoonlik vra: „Is daar miskien onreg by God?” en „Waarom verwyt Hy dan nog, want wie het sy wil weerstaan?”

Dit is mense wat God nie waarlik ken en daarom ook niks weet van die roeping, barmhartighede en genade van God nie. Hulle beseef nie dat die mens maar net is wat hy is volgens die roeping van God nie. Die lewe van die mens hang geheel en al af van die barmhartigheid van God aan ons bewys in Christus. „So hang dit nie af van die een wat wil of van die een wat loop nie maar van God wat barmhartig is.”

Vir ons is die belangrikste, nie dat ons wil of loop, d.w.s. met inspanning woel en werk nie, maar dat God ons in Christus geroep het om sy kinders te wees. God was nog altyd eerste. Hy het eerste na ons gekom, ons eerste liefgehad en ons geroep afgesien van wat ons wil of dink.

En dit is ons troos dat God in Christus na ons-toe gekom het om sy barmhartighede aan ons te bewys. En ons wat ons self so graag verhef, wat is ons dat God aan ons sal dink? Tog dink God aan ons in mededoë.

En onthou, God se wil is geen willekeur nie. Want wat hy wil is goed, en wat goed is, dit wil hy.

12 Mei

Lees Rom. 10:1-11.

Teks: Rom. 10:9.

DIE GELOOF RED.

Die lewe is die kosbaarste besitting van die mens. Daarom wil die mens dit dan ook onder geen omstandighede verloor nie. Die mens soek gedurig na metodes om dit te beveilig en te bewaar. Die

een glo dat dit te vinde is in die versameling van aardse besittings. Die ander een weer glo dat posisie en sosiale status die waarborg is. En so kan talle beveiligingsmetodes opgenoem word.

Hierdie lewensvraag is dan ook in die hart van Nikodemus as hy in die nag na Jesus kom. So kom ook die ryk jongman en die sipier van Filippi: „Wat moet ek doen om gered te word?” Aan elkeen kom egter dieselfde antwoord: „Glo in die Here Jesus Christus en jy sal gered word.”

Hierdie lewe het die Jode verwerp en hul eie geregtigheid probeer oprig. Hulle het nie in Christus geglo nie en so die lewe verloor. En God het ons so liefgehad dat Hy sy Seun na ons gestuur het sodat ons kan glo en lewe. Niemand het nodig gehad om in die hemel op te vaar of in die afgrond neer te daal om Christus, wat die lewe is, na ons te bring nie. God het Hom gestuur. Ons moet net met die hart glo dat God Hom uit die dode opgewek het sodat ons kan lewe.

En hoe kan die mens wat in Hom glo swyg. Dit is die mens wat bely dat die lewe in Christus te vinde is.

Hoeveel is daar vandag wat die redding, die lewe, in Christus soek? Talle mense speel met hul kosbaarste besitting — die lewe.

Glo u en ek nog in Christus? Bely ons Hom nog met die mond? Glo en verkondig ons met blydschap dat hy die opstanding en die lewe is?

Die lewensvraag word so maklik deur God beantwoord: „Glo in die Here Jesus Christus en jy sal lewe.”

13 Mei

Lees Rom. 10:12-21.

Teks: Rom. 10:16.

'N PROFESIE VERVUL.

Vir amper tweeduisend jaar klink die blye evangelie in die ore van miljoene mense. Hoeveel het gesterf ter wille van die verkondiging van die woord? Hoeveel het dit gedoen in die eensaamheid van 'n donker spelonk. Onverpoosd gaan dit voort deur die eeue heen tot vandag. Duisende dienaars van die woord verkondig dit van kansels, by huise, in hospitale en gevangnisse. Miljoene rande word bestee in diens van die Evangelie van Jesus Christus.

Tog moet ons saam met Paulus vra: „Here, wie het ons prediking geglo?” Met hierdie vraag sê Paulus eintlik ook dat die Profesie van Jesaja in vervulling gegaan het toe hy geprofeteer het oor die koms van Christus. Toe het Jesaja al gesê: „Wie het geglo wat aan ons verkondig is?”

Met 'n bedroefde hart erken Paulus dat Jesaja se profesie vir sy eie volk, die Jode, in vervulling gegaan het. Hulle glo net nie die prediking aangaande Jesus Christus nie. Hulle verkies die duisternis bo die lig, die dood bo die lewe.

Hulle kan egter nie verwyt dat hulle nie gehoor het nie, want: „Oor die hele aarde het hulle stem uitgegaan en tot by die eindes van die wêreld hulle woorde.”

Vandag word die profesie nog vervul in die lewens van duisende. Duisende ook van ons eie volk en ons eie kerk. Niemand kan die Kerk verwyrt dat die woord aangaande Christus nie verkondig word nie. En te midde van die verkondiging van die woord neem die afval toe. So is die mensdom van vandag ook besig om die profesie van die Nuwe Testament te vervul met betrekking tot die ongeloof van die laaste dae.

En ek, wat nog 'n dag geleef het, glo ek in die Saligmaker wat aan my verkondig is deur die jare of deel ek ook in die vervulling van hierdie profesie?

14 Mei

Lees 1 Kon. 19:9-18, Rom. 11:1-5.

Teks: Rom. 11:3.

DIE GELOWIGE MAG NIE MOEDELOOS WORD NIE.

Daar is so baie dinge wat die mens op sy aardse pad moedeloos maak sodat hy later verslae langs daardie pad gaan sit. So is die lewe dikwels vol teëspoede, teleurstellings, siekte en ellende vir talle mense. Dit is alles dinge wat kan maak dat die mens, ja selfs die gelowige mens, moedeloos en wanhopig kan raak.

Daar is egter ook iets anders wat die kind van God moedeloos kan maak en dit is die feit dat die mens nie wil luister na die verkondigde woord nie. In die dae van Paulus wou die Jode nie glo en hulle bekeer nie. As Paulus dan wil moedeloos word, dink hy terug aan die dae van Elia toe daar na hom nie geluister is nie. Moedeloos het Elia dan ook onder 'n besembos gaan lê en gewens om te sterwe, want in plaas van dat die mens na hom luister en hulle bekeer het hulle die profete van God doodgemaak en sy altare afgebreek. Elia het dan ook geglo dat hy alleen oorgebly het. Wat het sy prediking tog gebaat?

God kom verseker hom egter dat daar nog ander gelowiges ook oorgebly het. Daar was tog seën van God op sy arbeid. Paulus glo daarom dat God die arbeid van die gelowiges in die Nuwe Testamente bedeling ook sal seën. Ons mag nie moedeloos word nie. Al lyk dit vir ons te vergeefs is alle dinge tog by God moontlik. So het Jesus ook sy moedelse dissipels getroos met die woorde: „By God is alle dinge moontlik.“

Hoeveel van ons glo ook vandag dat alles tevergeefs is; dat ons woorde tog geen indruk maak op ons kind of ons ouer of ons medemens nie? Hoeveel dink vandag te midde van 'n goddelose mensdom dat hulle alleen oorgebly het?

Ons mag nie moedeloos word nie. God sal altyd die oorblyfsel van gelowiges daar laat wees. Ek moet met die oog gerig op Jesus Christus hierdie Evangelie getrou bly verkondig.

15 Mei

Lees Gen. 45:1-8, Rom. 11:7-21.

Teks: Rom. 11:8.

OE WAT NIE SIEN NIE.

Paulus haal hierdie woorde van Moses aan uit Deut. 29:4. Daar sê Moses dat die Here die Israeliete wonders laat sien het wat hy aan

Farao en sy land gedoen het en tog verstaan hulle, s'en en hoor hulle dit nie. Hulle oë kan nie sien nie.

Paulus sê dat in die dae van Jesus Christus op aarde en daarna dieselfde lot die Jode getref het. Hulle het oë wat nie sien nie en ore wat nie hoor nie. Daarom herken hulle Christus nie.

Dit laat mens onwillekeurig dink aan Josef van Ouds wat nie deur sy broers erken is nie. Waarom het hulle nie vir Safenat-Paneag, die naam wat Farao aan hom gegee het, herken nie? Hy het in die eerste plek die Egiptiese seëlring gedra, hulle kleredrag aangehad en op 'n Egiptiese rytuig gesit. Tweedens was hy 'n heerser oor Egipte. En in die derde plek het hy 'n vreemde taal gepraat en 'n Egiptiese naam gehad. Ook het hy tevoorskyn getree as die bevryder van baie lande.

Is dit nie ook grotendeels die redes waarom die Jode Jesus Christus nie herken het nie? Ons dink aan sy naam, Jesus Christus; aan sy taal, Aramees; ook hy het gekom as verlosser van al die nasies, waaronder ook die heidene.

Josef het sy broers laat wag voordat hy vir hulle gesê het: „Ek is Josef.” Van die Jode lees ons ook dat hulle Christus sal herken as hy weerkom. Ons lees dat hulle eendag sal opkyk na hom wat hulle deursteek het en berou hê.

Christus het Hom ook aan óns geopenbaar. Sien ons Hom nog en hoor ons Hom nog? Sal ons Hom herken en erken as Hy weer kom om Hom aan sy broers te openbaar?

Mag ons so lewe dat ons nie eendag uit sy mond hoor: „Ek het julle nooit geken nie.”

16 Mei

Lees Job. 42:1-6, Rom. 11:33-36.

Teks: Rom. 11:34.

DIE RAAD VAN GOD.

So baie skepsele het al probeer om God te verklaar. Sovele deur die eeue heen het al getrag om Gods verordeninge te peil. Male sonder tal het ons al die hoekoms en die waaroms van die lewe self probeer beantwoord. Die mens wil net nie aanvaar dat hy hier op aarde deur 'n spieël in 'n raaisel sien nie. Die mens wil nie wag tot op die dag dat hy van aangesig tot aangesig sal sien nie.

Die mens raak dan ook dikwels so verwaand dat hy selfs met God begin redeneer en twis. Kan die maaksel ooit vir die maker vra waarom hy hom so gemaak het?

Na elke stryd wat die mens met God aanknoop moet hy dit maar weer gewonne gee met die erkenning dat hy die gedagte van die Here nie geken het nie en ook nie sy raadsman gewees het nie. In Ps. 73 sê die psalmis dat hy nagedink het om te verstaan, maar dit was moeite in sy oë.

Die mooiste voorbeeld is seker die van Job wat met God begin redeneer het. Job moes die stryd egter gou gewonne gee toe God vir hom sê: „Wie maak die raadsbesluit daar tot duisternis met woorde sonder kennis? Gord dan as 'n man jou heupe — dan sal ek jou ondervra, en onderrig jy My.” Job erken dan ook ruitelik: „Wie

verberg die raadsbesluit daar sonder kennis? So het ek dan gespreek sonder om te verstaan, dinge te wonderbaar vir my, wat ek nie begryp nie." So kan ons maar net 'n lofsang sing op die Raad van God.

So sal ons ook nooit die wyse verstaan waarop God ons kom verlos het toe Hy sy Seun na die wêreld gestuur het nie. Net soos vir Petrus is die lyding en sterwe van Jesus Christus vir ons duister.

Tog mag ons saam met Paulus 'n lofsang aanhef: Ons is verlos!

17 Mei

Lees Matt. 28:16, 17.

Teks: Matt. 28:17.

SOMMIGE TWYFEL.

Die skrywer van die Mattheüs-Evangelie sluit sy boek af sonder om iets van die hemelvaart van Jesus Christus te sê. Die laaste mededeling wat hy oor die Here gemaak het, wys egter daarop dat Jesus pas daarna weggeneem is. Hy praat van 'n berg waar die Here sy dissipels bestel het. Jesus se laaste woorde teen die dissipels het Hy daar op die berg aan hulle gesê.

Wat egter baie belangrik is, is dat die dissipels hierdie bevel van Jesus gehoorsaam het om Hom op 'n sekere berg te ontmoet. Die belangrikheid lê daarin dat Jesus daar aan hulle verskyn het. Hulle het Jesus gesien. Ná sy opstanding uit die dood was Hy nie altyd vir hulle sigbaar gewees nie. Hy het vir 'n kort rukkie aan hulle verskyn en dan weer verdwyn.

Toe Jesus nou weer aan hulle verskyn het op die berg, het die dissipels Hom daar aanbid. Maar nie almal nie. Sommige van hulle het getwyfel, hulle was onseker en verwar. Selfs die feit dat Jesus Hom lewend aan hulle vertoon het, het nie die onsekerheid weggeneem nie. Dit laat ons aan Thomas dink.

Maar as die wat gesien het getwyfel het, wat dan van ons? Die Here het aan ons gedink toe Hy vir Thomas gesê het: „Omdat jy My gesien het, Thomas, het jy geglo. Salig is die wat nie gesien het en tog geglo het". Dit is dus wel moontlik om te glo sonder om te twyfel al het ons nie gesien nie. Ons het al die getuienisse van hulle wat gesien en geglo het. Meer as Gods Woord het ons nie nodig nie. Die Heilige Gees gebruik net daardie Woord en die prediking daarvan om ons tot ware geloof in Jesus Christus te bring.

18 Mei

Lees Matt. 28:18-20.

Teks: Matt. 28:18.

JESUS, DIE ALMAGTIGE.

In Sy laaste gesprek met die dissipels verklaar Jesus openlik dat Hy die Een is wat oor alle mag beskik, in die hemel en op die aarde. Alles en almal is aan Hom onderworpe, Hy regeer oor die ganse heelal. Daarby is ingesluit al die nasies en die koninkryke van die wêreld. Maar so lank die nasies nog nie Sy dissipels is nie, het Hy niks aan hulle nie en word Hy nie deur hulle as die Here erken en aanbid nie.

Om dit te bewerkstellig, kry Sy dissipels die geweldige opdrag om die wye wêreld deur te trek en oral die Evangelie van Jesus bekend te

maak en dissipels vir Jesus te maak. As volgelinge van Jesus het die dissipels werklik iets om aan al die volkere en nasies te vertel. Dit is dat die Koning van die Heelaal die sondeskuld van alle mense weggeneem het en dat daar redding is vir elkeen wat in Hom glo. Hierdie heilsboodskap moet oor die hele wêreld weerklink.

Die ongelowige wêreld is egter 'n vyandige wêreld. Op eie kragte alleen sal die dissipels nie die opdrag van die Here kan uitvoer nie. Vir hulle alleen is die taak te groot. Dit weet Jesus ook. Daarom voeg Hy dit nog by dat Hy self met hulle sal wees. Hy wat die Almagtige is en wat alles in Sy hande het, Hy sal hulle bystaan en help. En omdat dit 'n lang proses sal wees, belowe Jesus dat Hy saam met hulle sal wees tot die einde toe.

Alhoewel die kerk deur al die eeue heen nog steeds besig is om dissipels van al die nasies te maak, is die taak nog lank nie afgehandel nie. Miljoene mense ken Jesus nog nie en aanbid Hom ook nie. Ons tref hulle oral aan, selfs in ons huise en oral rondom ons. Ons het 'n taak, 'n opdrag om te vervul terwille van Koning Jesus. Ons moet meewerk om van alle mense dissipels vir Hom te maak.

19 Mei

Lees Luk. 24:50-53.

Teks: Luk. 24:51

AFSKEID VAN JESUS.

Ongeveer 33 jaar voor hierdie gebeurtenis het 'n hemelse boodskapper na die aarde toe gekom en aan 'n klompie verskrikte skaapwagters die wonderlikse nuus meegedeel. Hy het gesê: „Moenie vrees nie, want kyk, ek bring julle 'n goeie tyding van groot blydschap wat vir die hele volk sal wees.” Kort daarna het die hemelse leërskare God geprys en gesê: „Eer aan God in die hoogste hemele en vrede op aarde”. Die boodskap wat die engel gebring het en die lofsang van die hemelse leërskare word in die slottoneel van die Evangelieskiedenis wat Lukas geskryf het, sinvol verantwoord.

Jesus het nou alles afgehandel wat gedoen moes word en Hy was gereed om terug te keer waarvandaan Hy gekom het. Op 'n volmaakte wyse het die Heiland die menslike lewe met sy stryd, versoeking, smarte en dood deurlêwe en oorwin. Met 'n verheerlikte hemelse liggaam het Hy op die Paassondag ongestaan en aan baie verskyn. Maar nou het die tyd aangebreek dat Hy geheel-en-al in Sy Goddelike krag en heerlikheid by Sy Vader in die hemel herstel word.

Die uur van afskeid het ook vir Jesus aangebreek. Daarvoor het Hy sy dissipels uitgelei na Betanië. Toe het Hy sy hande opgehef en hulle geseën. En so het Jesus van Sy dissipels afskeid geneem en terwyl Hy hulle geseën het, is Hy in die hemel opgeneem. En tog het dit dissipels nie tot droefheid gestem nie. Inteendeel, hulle het Jesus aanbid en was met groot blydschap vervul. Met Sy vertrek kon hulle soos die engele met sy geboorte tereg gesing het: „Eer aan God in die hoogste hemele, vrede op aarde en in die mense 'n welbekom”. En dit is wat die hemelvaart van Jesus ook vir ons beteken. Nie droewige gedagtes van afskeid nie, maar 'n lofsang vir onse God.

20 Mei

Lees Hand. 1:1-9.

Teks: Hand. 1:9.

DIE HEMELVAART VAN JESUS.

Die hemelvaart van die Here Jesus was onvermydelik. Sy lewe op aarde het daarop afgestuur. Hy het Sy dissipels daarop voorberei en hulle ingelig. „Ek gaan om vir julle plek te berei. En as Ek gegaan en vir julle plek berei het, kom Ek weer” „En waar Ek heengaan, weet julle en die weg ken julle”. Met hierdie en nog ander woorde is die dissipels goed onderrig.

Jesus het nie plotseling en onverwags uit hulle midde verdwyn nie. Toe Hy klaar met Sy volgelinge op die Olyfberg gepraat het, is Hy opgeneem terwyl hulle met hulle oë Hom kon sien. Hulle het Hom agterna gekyk totdat 'n wolk Hom omhul het en Hy onsigbaar geword het. Die feit dat Jesus na die hemel opgevaar het, was vir die dissipels die finale bewys dat Hy in waarheid die Christus, die Seun van God is en dat Hy, aan wie alle mag gegee is, in staat sal wees om al Sy beloftes waar te maak.

Die hemelvaart is die laaste van die gebeurtenisse met betrekking tot die lewe en die persoon van Jesus Christus. Hierdie gebeurtenis is ook nie minder belangrik as Sy geboorte en opstanding uit die dode nie. Want daar waar Jesus nou aan die regterhand van die hemelse Vader op Sy troon sit, tree Hy vir ons in by die Vader. Vandaar regeer Hy ook oor Sy kerk hier op aarde en waak Hy daarteen dat die Satan dit nie oorweldig nie.

Ons lewe vandag in 'n moeilike tyd. Sonde, goddeloosheid, onverskilligheid en openlike vyandigheid teen God en sy gelowige kinders neem daaglik toe. Die aanvalle teen die kerk word al heftiger. Maar die hemelvaart van Jesus troos ons en bemoedig ons omdat Hy met ons midde in die stryd staan. Hoe heftig die stryd ook al mag wees — uiteindelik sal ons oorwin.

21 Mei

Lees Hand. 1:10-14.

Teks: Hand. 1:11

DIE WEDERKOMS VAN JESUS.

As daar droefheid in die harte van die dissipels gewees het oor die vertrek van hulle geliefde Meester dan sou die versekering van sy wederkoms hulle tot groot troos gewees het. Die wete dat Hy nie vir ewig van hulle af weggegaan het nie, maar dat hulle Hom weer sou sien, het die dissipels met blydschap vervul.

Soos in die geval van die ander wondergebeurtenisse soos geboorte en opstanding, stuur God by Jesus se hemelvaart ook engele om die gebeurtenis te verduidelik. Wat die dissipels besig was om te aenskou, was nie maar sommer 'n alledaagse gebeurtenis nie — dit was iets uitsonderliks — Jesus is in die hemel opgeneem. Hy het nie sommer in die niet verdwyn nie. Hy het na 'n bepaalde plek gegaan — die hemel.

Alhoewel Jesus na die hemel opgevaar het, sal Hy nie vir ewig daar bly nie. Hy sal weer kom. Hierdie feit is so waar en werklik net soos wat Jesus se hemelvaart waar en werklik is, want hulle het met

hulle eie oë aanskou hoe Hy na die hemel opgevaar het. Maar wanneer sal dit wees? Dit weet niemand nie, net die Vader in die hemel. Hy sal egter skielik en onverwags wees — soos 'n dief in die nag. Daarom roep Gods Woord ons almal op om te waak en te bid sodat ons nie deur die wederkoms onvoorbereid oorval sal word nie.

Wat kom Jesus doen wanneer Hy vir die tweede keer kom? Hy kom almal haal wat aan Hom behoort, dit is almal wat in Hom geglo het en Hom aanbid het. Hy sal hulle saam met Hom neem die Hemel in. Dan is dit die einde van alles. Dan sal daar 'n nuwe hemel en 'n aarde wees. Die wat volhard tot die einde toe sal gered word.

22 Mei

Lees Hand. 1:15-20.

Teks: Hand. 1:18.

DIE LOON VAN ONGERECHTIGHEID.

In die Evangelie volgens Matthéüs lees ons iets van die geweldige innerlike stryd wat Judas, die verraaier, deurgemaak het. Sy skuldgevoel het hom geen rus gegun nie. Dit het hom tot raserny gedryf sodat hy die geld wat hy ontvang het om Jesus aan sy vyande uit te lewer, in die tempel gaan neergooi het. Die 30 silwerstukke het hom as't ware so gebrand dat hy geen nut daarvan kon hê nie. Toe het hy selfmoord gepleeg deur homself op te hang. Met die geld is toe 'n stuk grond gekoop wat as 'n begraafplaas vir vreemdelinge gebruik is. Dit het die skrikwekkende naam gedra van Akeldama — Bloedgrond.

Die einde van Judas se lewe, soos Lukas dit in bostaande Skrifge-deelte beskrywe, verskil effens van Matthéüs se verhaal. Die twee verhale is nie eintlik strydig met mekaar nie, maar vul mekaar eerder aan. Wat by albei skrywers duidelik na vore gebring word, is die feit dat Judas geen natuurlike dood gesterf het nie, maar gewildadig aan sy einde gekom het. Die loon van ongerechtigheid, of die ver-raaiersgeld, wat hy ontvang het en aanvanklik daarmee in sy skik was, het hom geen rus gegun nie. Bitter was sy berou en selfverwyt. Sy, berou het hom egter nie na Jesus toe gedryf nie. As hy na Jesus toe gegaan het met sy swaie skuld, sou hy ook vergifnis ontvang het soos Petrus, want Petrus was nie minder skuldig as Judas nie.

Ongelukkig het Judas se berou hom nog verder van Jesus af gedryf sodat hy uit wanhoop sy eie lewe geneem het. Geen skuld is te groot om vergewe te word nie. Maar dan moet ons nie daarmee wegvlug nie. Ons moet na Jesus toe gaan. Hy vergewe sonder om te verwyt.

23 Mei

Lees Hand. 1:21-26.

Teks: Hand. 1:26.

'N PLAASVERVANGER.

Die Here sorg altyd vir plaasvervangers. As dié een nie kan kom nie, dan nooi Hy 'n ander een. 'n Mooi voorbeeld hiervan vind ons in die gelykenis van die groot maaltyd. Toe die genooïdes allerhande verskonings gehad het, toe het die huisheer sy dienskneg opdrag gegee om ander mense te nooi sodat sy huis kon vol word. Hier vind ons dieselfde optrede toe Judas, wat vir Jesus verrai het, homself

om die lewe gebring het. Daar moes iemand in sy plek gekies word, want die werk moes voortgaan. Die Here het aan sy dissipels 'n taak gegee wat dringend was en dit is om dissipels van al die nasies te maak. Die werk kan nie en mag nie opgehou word nie.

Judas het as medewerker van Christus gefaal en moes vervang word. Die lot wat toe gewerp is, het Matthias aangewys en hy het die leë plek volgemaak. Die Here sorg tot vandag toe vir plaasvervangers. Die leë plekke in die kerk word deur ander ingeneem. Die wat hulle pos verlaat omdat die stryd te swaar is of omdat hulle soos Demas die teenswoordige wêreld liefgekry het, se plekke word altyd weer deur ander opgevul.

God se werk gaan voort. Hy sorg self daarvoor. Hy doen dit ongeag of ons daarby is of nie. Hy is nie van ons afhanklik nie. Maar Hy wil ons graag in Sy diens gebruik as ons gewillig is en as ons getrou is. Vir hulle wat Hom so dien sal daar aan die einde van die tyd 'n welkomswoord wees wanneer die Heer sal sê: „Mooi so goeie en getroue dienskneg, oor weinig was jy getrou, oor veel sal Ek jou aanstel. Gaan in in die vreugde van jou Heer”.

24 Mei

Lees Openb. 4:1-6.

Teks: Openb. 4:1.

DIE UITNODIGING.

„Kom op hierheen”.

Die hemelvaart het die dissipels wees gelaat. Die seun het die uitnodiging van die Vader aanvaar: Kom op hierheen! Hy het gaan sit aan die regterhand van die Vader om vandaar as Koning te heers oor Sy Ryk. Die dissipels moes wag in eensaamheid met gebed en vas op die vervulling van die belofte van die koms van die Heilige Gees. Die uitnodiging na 'n ver land beteken heel dikwels om nie weer jou geliefdes en dierbares te sien nie. In tye van nood en aanvegting kan die distansie onmeetlik ver skyn te wees.

Enkele dekades later leef die kerk weer onder die gevoel van weesheid en eensaamheid. 'n Vloedgolf van verdrukking en aanvegting het oor die jonge gemeente losgebars. Onder hierdie omstandighede skyn die Koning van die Kerk troosteloos ver te wees. Gelowiges krimp ineen by die aanskoue van die een stoet na die ander van hulle mede broeders en susters wat na die arena gesleep en gemartel word.

Die banneling van Patmos, Johannes, ontvang van die verhoogde Heer en Heiland die opdrag om te bemoedig en te vertroos.

Andermaal kom die uitnodiging: „Kom op hierheen”. Hy word uitgenooi tot die hemelse heilgdom. Hierin is die Gees hom tot troos en krag. Welke troos bring die Gees nie mee nie? Die ewige lewe word werklikheid!

Tydlike lyde en verdrukking gaan verby. Steeds bly die uitnodiging aan elke geloofstryder wanneer die einde van die lewensdae nader; Kom op hierheen! En hoe heerlik teken die Skrif ons nie die blye en heuglike uiteinde van die lewenstyd in hierdie aardse jammerdal nie! Maar meer nog: Ons mag leef onder die vaste en sekere wete: Daar is Een wat heerskappy het oor lewe en dood. Aan Hom is gegee alle mag in hemel en op aarde: Onse Here Jesus Christus.

25 Mei

Lees Openb. 4:1-11.

Teks: Openb. 4:3.

DIE VOLKOME SIRKEL.

„ en rondom die troon was 'n reënboog”

Die pragverskynsel in die skepping bly die reënboog. Ons sien altyd net 'n halwe reënboog. Heel dikwels sien ons net 'n onvolmaakte halwe.

Die reënboog verkondig aan ons Gods ewige trou aan Sy genadeverbond, maar tegelyk ook die onvolmaakte van hierdie wêreld. In hierdie lewe het ons te doen met die halwe, die onvolmaakte.

Paulus sê: „Ons ken ten dele en ons profeteer ten dele.” (1 Kor. 13:9).

Ons beste werke, ons studie, ons kunste, alles dra die waarborgmerk van die hemelse buro van standarde; onvolkomel onvoltooid!

Al ons vreugde, ons blydschap is onvoltooid.

Ons leef dan ook elke dag in die verwagting van die volkomene en die voltooide.

Na die hemelvaart word die oog van die geloof dan ook na bowe gerig. Ons leef in die spanning van die voltooiing van alle dinge — die nuwe hemel en die nuwe aarde. Die skepping self wag met vurige verlange.

Hierdie volmaakte word aan Johannes getoon. „ . . . rondom die troon was 'n reënboog” In die hemele is alles volmaak, volledig. Daar is niks half nie. Geen halwe redding, geen halwe verlossing, geen halwe genesing, geen halwe vreugde nie.

Die sirkel bly die volmaakte. Dink maar aan u troupan. Sonder begin en sonder einde. So volmaak stel ons die liefde voor. So volmaak is Gods ewige heerskappy in Jesus Christus. Hierdie heerskappy is sonder begin en sonder einde. Hy is die Alfa en die Omega, die begin en die einde.

Noudat Hy die troon bestyg en die heerskappy aanvaar het, wag die geloof spannend op die onderwerping van hierdie bese aarde aan sy volmaakte heerskappy. Die reënboog rondom die troon sal hom dan uitstrek rondom die ganse skepping. Die skoonste harmonie keer dan terug.

Kom Skepper! Gees! Maak alles nuut! Laat alles soos op die sewende dag rus in volkomendheid!

Wag u met spannende verwagting op Sy wederkoms?

26 Mei

Lees Openb. 5:1-5.

Teks: Openb. 5:3.

TOEKOMS ONTHULLING.

Wie onder ons waag nie telkens om die toekoms vooruit te wil loop nie? Ons raak versot en verspot op rubrieke soos: die sterre voorspel, madame so-en-so, u fortuinvertelster, die teeblaartjies in u koppie. En wat van daardie slaams?

By al ons begeertes om te weet wat gaan gebeur en hoe sake gaan verloop, bly die boeke vir ons verseël.

Wat gaan van die Kerk word? was miskien ook die algemene vraag vir die banneling op Patmos. Die antwoord op die vraag was 'n verseëld boek. Hy moes geduldig wag totdat die seëls een na die ander oopgemaak is.

Ons moet met geduld wag op die ontplooiing van Gods ewige raadsbesluite. Die onbekendheid met die toekoms, maak hierdie lewe tot leerskool van die geloof. Leer van die aartsvaders Abraham, Isak en Jacob om die toekoms met geloof aan te durf. As ons die grootheid van die sorg wat op ons wag, vooruit moes sien, sal slegs die gesig daarvan ons siel in ons laat wegwyn. En as ons die vreugde wat ons voorgehou word deur die Heiland, reeds nou moes aanskou, dan sal die pyn en smart en verdriet van die hede vir ons ondraaglik word. En as ons die sekere oorwinning of nederlaag voorsien van elke slag wat ons veg vir vryheid, reg en waarheid, waar sal ons moed, ons geloof, ons geduld wees?

God bewaar met reg die doel en bestemming van ons lewe na Sy alwyse Raad. Ja, ook of ons lewe kort of lank, voorspoedig of rampspoedig moet wees.

God verberg al hierdie dinge vir ons sodat ons alleen op Hom sal vertrou, ons geheel en al aan Hom sal toevertrou. Daar is net Een wat oorwin het wat waardig is om die toekoms aan ons te ontsluit. Wat nodig is vir ons saligheid het Hy ten volle aan ons geopenbaar. Hy is die Leidsman en Voleinder van die geloof; onse Here Jesus Christus. Waag u die toekoms met Hom?

27 Mei

Lees Openb. 6:1-8.

Teks: Openb. 6:2.

oorwin.

Hoe sterk is u geloof? Het u Hebr. 11 by herhaling aandagtig gelees? Kan u geloof in daardie katalogus opgeneem word? Met skaamte sal u miskien erken: nee! My geloof is nie tot soveel in staat nie. Maar waartoe is u geloof in staat?

U probleem deel u met baie — selfs die kerk. Lyk die kerk nie dikwels na 'n tevergeefse stryd wat alleen maar aan die verloor is, 'n verslane klomp nie? Staan die Kerk nie verleë by al die veldslae wat hy verloor nie?

So dink ons almal — behalwe Hy wat oor Sy Kerk regeer. „Hou Christus self sy Kerk in stand — Vergeefs die hel se woedel Gesetse aan Gods regterhand, Hou Hy haar in sy hoedel!” Hy weet dat sy Kerk 'n wêreld-en allesoorwinnende mag is.

Die Evangelie ry op 'n wit perd. Die doel van die rit is die oorlogsfront. Hy is wit want die skitterende oorwinning is reeds daar. Die Evangelie kom nie na die sitkamer waar dit rustig en kalm is nie, maar hier waar die satan hom teen die geloof werp. Die Evangelie kom nie toevallig onder mense nie, maar word gestuur om te oorwin. Daar is geen preek sonder sy opdrag nie — ook nie hierdie korte nie. Die sukses van die Evangelie is nie op goeie geluk of op goeie wense af nie. Die Evangelie is die strydende en oorwinnende mag van die

hemelse Bevelvoerder. Hy ken elke terroris en saboteur in Sy Koningryk. Die swakpunte in die gevegslinie van die vyand is op Sy radarnetwerk sekuur afgebaken. Hy kom met grofgeskut. Pasop! Voor Hom hou niemand stand nie — selfs nie die satan, sonde of dood nie. Die pyle van sy boog deurdring die harte. Hy kom om te oorwin al is dit om net een siel uit die greep van Satan te gryp. Veg u saam? Staen op aandag en salueer hom as hy by u verby kom! Hy het uitgegaan as oorwinnaar om te oorwin. Nou sal u weet hoe sterk u geloof moet wees, want Hy sê ook aan u: „Hou goeie moed! Kyk, Ek het oorwin!“

28 Mei

Lees Openb. 7:1-3.

Teks: Openb. 7:1.

WINDSTILTE.

Winde van verandering! Sedert hierdie woorde deur 'n politikus van wêreldfaam in ons parlement gebruik is, het al 'n geëikte idioom geword. Soos die wind kan verander en op een dag uit verskillende rigtings waai, so kan die geestelike winde onder die mense ook verskillende rigtings inslaan. Altyd is daar weer nuwe winde wat opsteek.

„Die wind waai waar hy wil, en jy hoor sy geluid, maar jy weet nie vanwaar hy kom en waarheen hy gaan nie. So is eikeen wat uit die Gees gebore is“. (Joh. 3:8).

Maar selfs die Satan kan die wind aanspoor tot sy diens. „Toe kom daar 'n stormwind op die see af en die skuif het begin vol word, en hulle was in gevaar. Hy staan toe op en bestraf die wind en die watergolwe, en hulle het bedaar en daar het 'n stilte gekom“ (Luk. 8:23, 24).

Die aanvegting kan uit alle windrigtings kom. Vier winde van die aarde dui die volledige omvang aan van die kwaad wat oor die aarde losbrand. Die wind van vervolging, van valse leer, van disillusie, van versoeking, van terugslag, van frustrasie. Winde waardeur die Kerk maar al te maklik verwaaid raak. Al hierdie dinge word winde genoem vanweë hulle vyandigheid. Hulle breek die takke, verskroei die vrugte en ontwortel die bome in Gods wyngaard.

Vier winde — hulle is universeel. So ook hulle verwoesting. Die aarde is hulle werkplek en hulle is uitgesluit uit die hemel. In hierdie wêreld woed die winde met geweld.

Die wêreldtoneel is beslis stormagtig. Ook u kan maklik die slagoffer van vreemde winde word as u die hart nie laat deurwaai deur die Gees van God nie. Soos Christus die wind op die see tot stilte gemaak het, so tree Hy u tegemoet om deur Sy genade die winde in u lewe tot stilte te maak. Kom. Skepper-Gees, deurwaai ons harte!

29 Mei

Lees Openb. 8:1-4.

Teks: Openb. 8:1.

HEMELSE STILTE.

Stilte! Is dit nie 'n wonderlike moment in u lewe nie? Peinsend sit u nou by die oopgeslane Bybel en mediteer. U verlang stilte. Ons besef al te goed die waarde van 'n stille halfuurtjie. In hospitale,

koshuise, kampe — oral word 'n halfuurtjie vir stilte afgesonder. Ernstige siekte vra stilte. Rondom die sterfbed moet dit stil gaan. Hier pas rumoer en lawaai en onstigtelikheid glad nie. Daar is 'n pouse tussen die hier en die hierna, tussen die tydelike en die ewige. Selfs die terrein van die ontslapenes, word genoem: stille rusplaas van die dooies. Daar suis alleen die winde deur die dennebome.

Welke wonderlike geladenheid lê daar nie in die stilte nie? 'n Hemelse geladenheid. In die hemele kom daar stilte wanneer die gebede van die heiliges opgaan voor God. As Jesus gaan bid doen Hy dit in stilte. Hy leer ook ons om na ons binnekamer te gaan wanneer ons ons gebede offer aan God.

Iets van hierdie hemelse stilte vind ons elke Dag van die Here terug in die Kerk. Koning Salomo het selfs die bou van die tempel so gereël dat die klippe kant en klaar gemaak is by die breekplek: hamers, koubeitels, enige ystergereedskap, is nie gehoor by die huis toe dit gebou is nie.

Gebed vereis stilte. Buig ons die hoofde in stilte voor Gods aangesig, kom daar stilte in die hemel.

Maar hoe verskil die stilte hier benede nie van die daar bowe nie?

In ons stilte lê heel dikwels die skreeu in opgesluit na rykdom en geluk — begeertes wat nie maklik vervul word nie. Elke dag verrys met skoner glans oor ons lewe om in die aand te verkwyn, beplek met sonde en mislukking. Oor ons hang die skadu van die dood. Ons pouseer en sê: totsiens.

Anders is die hemelse stilte. Daar is geen dood of verlies of afskeid nie. Daar verrys die lig van die lewe: 'n pouse; wees welkom! „Hy het die storm 'n gesuis gemaak, en hulle golwe het stil geword. Toe was hulle bly, omdat dit rustig geword het, en Hy het hulle gelei na die hawe van hul begeerte” (Ps. 107:29, 30).

30 Mei

Lees Hand. 2:1-13

Teks: Hand. 2:11.

EENDRAGT MAAKT MAGT.

Eendragt maakt magt.

Verstom u nie oor hierdie woord nie. Dit is ons historiese leuse. Die leuse van die ou Zuid Afrikaanse Republiek, van ons huidige Republiek, van ons Provinsie Transvaal, van ons Hervormde Kerk. Slaan die Almanak oop, of die Hervormer of welke kerklike Publikasie ookal en u kry die wapen en leuse: Eendragt maakt magt.

As hierdie woord so nou met die Kerk verbonde is, moet ons die betekenis ook in Bybelse lig besien.

Wat tref ons in die Bybel aan?

Welke Eendragt en welke Magt?

twee groot gebeurtenisse verrys voor ons oë.

Die treurspel van Babel en die blyspel van Jerusalem.

Eenheid en mag vind ons terug in Gen. 11 en Hand. 2.

In Babel gaan dit ook om groot dade — groot dade van mense.

In Jerusalem gaan dit ook om groot dade — groot dade van God.

In Babel was taaleenheid en kom daar taalverwarring — deur die sonde en die oordeel van God.

In Jerusalem was taalverskil en kom die taaleenheid — deur die genade en versoening van God.

Eendrag en mag is die wêreld vol — daar is die V.V.O., die Wêreldraad van Kerke, die Kommunistiese en Kapitalistiese moondhede. — altyd maar weer nuwe Babelbouers.

Eendrag en mag is egter ook die Kerk vol.

En sal die wêreld en ons nie van God leer nie?

Eendrag en mag is alleen moontlik as ons vervul is van die Gees van God.

Taaleenheid is alleen moontlik deur die inwoning van die Gees van God in ons harte.

Grensllose verwarring heers omdat ons nie dieselfde taal praat nie.

Pinksterfees is die afbraak van alle Babeltorings.

Pinksterfees is die fees van die eendrag en mag in Christus.

Eendrag en mag is alleen daar waar ons vervul is met die Een: Jesus Christus!

Ja, dan praat ons mekaar se taal!

31 Mei

Lees Hand. 10:9-16.

Teks: Hand. 10:15.

DIE EVANGELIE AAN DIE HEIDENWÊRELD.

Die Jood het 'n diepgewortelde afkeur gehad aan alles wat volgens die norm van die wet onrein was. So was sekere voedsel deur die Jood onrein geag. Die heidene wat hierdie onreine voedsel geëet het, was na die mening van die gelowige Jood daardeur besoedel en het daardeur self ook onrein geword. Daarom was dit vir die Jood ook verkeerd om tafelgemeenskap met die heiden te hou. Die heiden was beskou as onrein en die Jood het nie maklik met hom gemeng nie.

Hierdie houding van die Jood wat in die ou bedeling van toepassing was, word in die voorgelese gedeelte reggestel. Ook Petrus was 'n Jood en het nie maklik met die heiden gemeng nie. Dit was 'n hinderenis in die weg van evangelieverkondiging. Die evangelie was 'n bedoel vir die Jood alleen nie. Christus was immers gekruisig vir die ganse verlore gaande mensdom. Die evangelie moes verkondig word aan elke volk en taal en nasie. Hiervoor het die apostels aanvanklik teruggedeins. Die opdrag van Christus: „Gaan dan heen, maak dissipels van al die nasies” was vir hulle 'n moeilike opdrag.

Op Pinksterdag vind ons die eerste deurbraak van die evangelie oor die grense van die taleverskeidenheid heen. Wat God rein gemaak het, mag jy nie onheilig ag nie. Nog steeds kon Petrus dit nie verwerk nie. Daarom die gesig uit die hemel.

Is ons vooroordele nie ook dikwels 'n struikelblok op die weg van evangelieverkondiging nie? Ook ons het die taak om die evangelie uit te dra aan die ganse heidenwêreld om ons heen. Die tekswoord

sny hard deur ons eie lewens heen. Nog steeds is daar weerstand teen die kerstening van die heiden. Maar die opdrag hoe moeilik ookal, bly staan. Slaan dan die hand aan die ploeg en doen wat u hand vind om te doen.

1 Junie

Lees Hand. 10:17-23.

Teks: Hand. 10:19, 20.

DIE PERSOONSKAP VAN DIE HEILIGE GEES.

Ons glo en bely saam met die Kerk dat die Heilige Gees die derde Persoon in die Drie-Eenheid is. Die Heilige Gees is nie maar net 'n vae krag of mag wat geen selfstandigheid in sigself besit nie. 'n Persoon is immers iemand wat 'n selfstandige Wil het en van daaruit handelend kan optree en besluite kan neem.

Die Persoonskap van die Heilige Gees word vandag deur enkele sektes betwyfel en ontken. Die Heilige Gees is vir hulle alleen maar die onsigbare invloed van die Vader en die Seun en kan dus geen selfstandige wilsbesluite of handeling hê nie.

In ons teksvers word die selfstandige Persoonskap van die Heilige Gees baie duidelik gestel. Petrus was nog in onsekerheid oor die betekenis van die gesig uit die hemel. Terwyl hy besig was om hieroor na te dink sê die Gees vir hom. Die Heilige Gees spreek dus met Petrus. Dit is nie maar net 'n vae krag of mag nie. Nee, die Heilige Gees spreek hom direk aan.

Die Heilige Gees gee hom 'n opdrag: „Staan dan op, klim af en gaan saam met hulle sonder om te twyfel.” Maar die Heilige Gees het ook die drie manne wat na Petrus kom aangespreek en 'n opdrag gegee. Dit blyk duidelik uit die woorde: „want Ek het hulle **gestuur**”. Die Heilige Gees sê: „**EK**”. Alleen 'n Persoon kan dit sê.

Ons moet daarom met krag alle sektes en mense weerstaan wat in enige opsig die Persoonskap van die Heilige Gees betwyfel of ontken. Al noem die Heilige Skrif nie altyd met direkte woorde 'n saak nie, is uit hierdie skrifgedeelte baie duidelik dat die bewering van die sektes vals en verkeerd is. Bestudeer die belydenis van u Kerk, bestudeer die Woord van God en hou met alle mag vas aan die belydenis wat u eenkeer voor God en gemeente gedoen het.

2 Junie

Lees Hand. 10:27-33.

Teks: Hand. 10:33.

VOOR DIE AANGESIG VAN GOD.

Cornelius, sy vriende en familie het op Petrus gewag. Hy was 'n man wat geworstel het om tot helderheid aangaande die ewige dinge te kom. Terwyl hy besig was om te vas en te bid het 'n man in 'n blink kleed aan hom verskyn en gesê dat hy Petrus moet laat roep. Petrus sal met hom spreek en die weg tot saligheid bekend maak. Hy laat dan ook vir Petrus roep en wag met sy naasbestaendes om Petrus se woord te hoor.

Cornelius, sy familie en vriende is dus daar bymekaar toe Petrus opdaag. Hulle is dus feitlik 'n klein gemeentetjie wat daar wag op die

verkondiging, op die spreke van Petrus. As Petrus opdaag staan hulle dan eintlik voor Petrus. Tog sê Cornelius: „Ons is dan nou almal voor die aangesig van God”. Hulle staan voor God. Dit is die grootse van ons Kerkgang.

Wanneer ons die Huis van die Here besoek om die erediens by te woon, dan verskyn ons nie voor 'n mens nie, nie voor 'n dominee nie, maar in laaste instansie voor God. Ons gaan daarheen om Hom te dien. Waar twee of drie in Sy naam teenwoordig is, daar is Hy self teenwoordig.

En Cornelius en sy vriende is daar om te hoor wat Petrus aan hulle kan sê. Petrus verkondig egter nie sy eie woord nie. Ook dit besef Cornelius. Want hy sê dat hulle daar is „om alles te hoor wat deur God aan u opgedra is”. Petrus verkondig dus die Woord van God, dit wat deur die Here aan hom opgedra is.

Ook wanneer ons Kerk toe gaan, dan gaan ons nie om na 'n mens te luister nie. Dan gaan ons om na die verkondiging van die Woord van God te luister. Ofskoon dit 'n mens is wat die Woord moet uitleë en van toepassing maak vir diegene wat in die Kerk sit, moet ons dit tog nie sien as net 'n blote mensewoord nie. Dit gaan immers om die verkondiging van Sy Woord. Probeer altyd om met hierdie gesindheid na die erediens te gaan.

3 Junie

Lees Hand. 10:34-43.

Teks: Hand. 10:39.

ONS IS GETUIES.

Toe Petrus voor Cornelius en sy familie staan om te spreek wat deur God aan hom opgedra is, draai die hele inhoud van sy verkondiging net om Een: Jesus Christus. Hy is die Weg, die Waarheid en die Lewe. Niemand kom tot die Vader behalwe deur Hom nie.

Die Woord wat deur God opgedra is, is die evangelie van vrede deur Jesus Christus. Die apostels was die manne wat deur Jesus self uitgestuur was om van Hom te getuig. Hyself het immer aan Sy dissipels gesê: „En julle sal My getuies wees”. Dit was die taak wat op die dissipels gewag het om te getuig. Dit was die opdrag van Jesus: om te getuig.

Hulle moes egter nie van hulleself getuig nie, maar hulle moes getuig van die Verlosser van die Wêreld. Hulle moes van 'n Ander getuig. Hierdie Een van wie hulle moes getuig was die Seun van God, Middelaar, Verlosser, Redder. Hy is gekruisig, het gesterwe maar is opgewek uit die dode. Dit moes die inhoud van hul getuienis wees: elkeen wat in Hom glo sal vergifnis van hulle sondes ontvang.

Hierdie getuienis moes gebring word aan die volk. Volk moet hier in sy breedste betekenis verstaan en vertolk word. Dit moet gerig wees aan elke volk en taal en nasie. Almal moet die Blye Boodskap hoor. Daar moet getuig word van Jesus Christus aan die ganse mensdom.

Ons is getuies. Hierdie woord is ook waar vir ons almal wat byna 2000 jaar later lewe. Ook ons as gelowiges moet getuig. En die inhoud van ons getuienis mag niks anders as Jesus Christus en Hom

die Gekruisigde wees nie. Ons lewe in 'n wêreld wat vasgevang is in die greep van die Satan. Teenoor die ganse mensdom moet ons getuig: Hy is die Enigste Hoop van 'n verlore gaande wêreld. In woord en daad, altyd en oral moet ons van Hom getuig. Dit is ons christelike roeping.

4 Junie

Lees Hand. 11:10-18.

Teks: Hand. 11:19.

OOK AAN DIE HEIDENE.

Onder die Jode was daar 'n geweldige vooroordeel teenoor alle nie-Jode. Omdat hulle gelowe en gewoontes in skerp teenstelling met die geloof en gewoontes van die Jood gestaan het, is daar op die onbesnedes, soms met veragting, neergesien. Veral teenoor die Romeine, die gehate oorheersers, was daar skerp gevoelens van haat. Ook Cornelius, sy familie en waarskynlik sy vriende was Romeine. Hy was immers 'n hoofman oor honderd soldate.

Toe Petrus dus die evangelie aan hulle verkondig het en hulle tot bekering gekom het en gedoop is, was daar skerp kritiek op sy handelswyse. Ons lees dan ook dat die broeders wat in Judea was, dit gehoor het en dat die wat uit die besnydenis was met hom getwis het. Dit is tog nie moontlik nie — die Jode hou geen gemeenskap met die heiden nie. En Petrus het in hulle huis gegaan en met hulle geëet.

Petrus was dus genoodsaak om hom voor die gemeente te verantwoord. Hy was verplig om die volle geskiedenis hoe dat God ook sy eie vooroordele afgebreek het, te vertel. Hy moes die evangelie aan hulle verkondig — dit was opdrag van die Heilige Gees. En die resultaat — hulle kom tot die geloof. Ook aan hulle het God die bekering geskenk. Ons lees dat by die aanhoor van hierdie woord die gemeente God geloof en geprys het.

En net soos wat daardie mense hulle vooroordele gehad het, het ook ons ons vooroordele. Daar is nog baie teenstand ook by ons teen die sendingwerk onder die heidene rondom ons. Maar tog kan ons met dankbaarheid sien dat die werk onder die heidene groei en toeneem. Die Woord van God ook aan die heidene. Vanjaar is die Jaar van die Bybel. Kom, laat ons almal ons deel doen om die Woord van God in die hand van elke lewende mens te plaas.

5 Junie

Lees Hand. 11:19-24.

Teks: Hand. 11:20.

HULLE HET DIE EVANGELIE VERKONDIG.

Iemand het eenkeer gesê: Wie glo kan nie swyg nie. En dit is die waarheid. Waar die hart van vol is, loop die mond van oor. Reeds enkele jare na die uitstorting van die Heilige Gees het die christenvervolging skerp afmetings aangeneem. Hierdie vervolging het 'n aanvang geneem met die steniging van Stefanus.

Gaandeweg het die vervolging in skerpste en wreedheid toegeneem. Onder die vervolgers van die christene was Saulus van Tarsus een van die grootste. Hy het dreiging en moord teen die christene ge-

blaas. Alles het hy gedoen om hulle te vernietig en uit te delg. Hierdie vervolgte christene was ook naderhand verplig om hulle tuiestes te verlaat en te vlug vir hulle lewe.

Die bloed van die martelare was egter die saad van die Kerk. Die vervolginge van die christene was bedoel om die voortgang van die Evangelie te belet. Presies die teenoorgestelde het egter gebeur. Want die verstrooides, diegene wat gevlug het vir hulle lewe, het nie geswyg nie. Nee, waar hulle gekom het, het hulle die evangelie gebring. En in plaas daarvan dat die christenvervolginge die christene uitgeroei het, het die christendom juis gegroei. So het daar ook in die voorgelese gedeelte deur die verkondigingswerk van die verstrooides, 'n gemeente in Antiochië tot stand gekom. En nie net hier nie, maar ook selfs in baie ander dorpe en stede.

Hierdie taak is ook u en my taak. Wie glo, kan nie swyg nie. Waar ons ookal in die lewe kom, het ons die godgegewe taak en roeping — om nl. ons christenskap uit te lewe. En dit beteken om gesant van Christus te wees.

6 Junie

Lees Hand. 10:25-29 en Hand. 11:18-25. Teks: Hand. 10:26 en Hand. 11:23.

GEE DIE EER AAN GOD.

Elke mens het diep in sy hart die begeerte om belangrik te wees. 'n Mens wil tog graag by jou medemens in hoë aansien staan. Hulle moet aan jou dink as 'n eerbare en ordentlike mens. Maar so maklik kan hierdie begeerte om erken te word oorslaan in verkeerde en sondige hoogmoed. Dan word jyself die middelpunt van die wêreld. Alles draai dan om jou. Jou begeertes, verlange en belange staan altyd op die voorgrond. En dit is verkeerd. Dit is sondig. Dit was ook juis hierdie begeerte om groot te wees, om soos God te wil wees wat die mens in die Paradys tot sonde verlei het.

In die voorgelese gedeeltes het ons die tweeërlei lewenshouding van die gelowige en die ongelowige. Petrus val nie in die versoeking nie. Toe Cornelius en die andere neerval om hom hulde te bewys sê hy vir hulle: Staen op, ek is self ook maar 'n mens. By hom is dit duidelik: Sy lewe het alleen werklik waarde as hy staan in die diens van God. Hy moet meer word, en ek moet minder word. Dit was sy lewenshouding. Dit is die lewenshouding van die gelowe: Aan God die Eer.

Teenoor Petrus staan Herodus as die mens wat graag in homself groot wil wees. Sy sug na eer en aansien, sy begeerte om groot en belangrik te wees het hom, hoewel hy ook 'n Jood was, totaal vreemd van God. Daarom het hy graag gespog, graag sy grootheid ten toon gestel. Eenkeer toe hy sy koninklike kleed aangetrek het, op die troon gaan sit en die Tiriërs en Sidoniërs toegesprek het, het hulle hom toegeroept: „'n Stem van 'n god en nie van 'n mens nie”. En hy laat hom dit welgeval. Sy gevoel is gestreel. Dit is die houding van die ongelowige.

Dan lees ons: En 'n engel het hom getref omdat hy „die eer nie aan God gegee het nie”. Ook sy koninklike mag was immers gegee deur die Here onse God. Daarom moes die eer aan Hom gegee word.

Wees daarom dankbaar by alles wat u presteer, wat u verrig. U talente, u prestasies is genade van die Here. Aan God alleen die Eer!

7 Junie

Lees Hand. 13:1-12.

Teks: Hand. 13:7-8.

STRYD EN OORWINNING.

Sergius Paulus, die Romeinse goewerneur by Pafos op die eiland Ciprus, was 'n verstandige man. Nie soseer omdat hy iemand van ryke intellektuele ontwikkeling was nie, maar omdat sy gees oopgestaan het vir die hoëre dinge van die lewe. Die materiele was nie vir hom die enig wesenlike nie. Bo en behalwe dit het hy ook gesoek na lig en vrede op geestelike gebied. Dit is daarom ook nie vreemd dat hy Paulus en Barnabas laat roep en versoek het om die Woord van God te hoor nie.

Sonder dat hy dit self sou weet, is hy deur Gods genade aangeraak en wou Christus deur Sy Gees en Woord beslag lê op die Romein se hart. Maar waar Christus werk, is die duiwel ook besig. Waar die Woord van God aan die goewerneur verkondig word, gebruik die duiwel 'n sluwe, afvallige Jood, die toewenaar Elimas, om Paulus en Barnabas te weerstaan en die Romeinse goewerneur afkerig te maak van die geloof.

Die gevaar wat Sergius Paulus bedreig het, bedreig ons almal vandag nog. Ons mag nie ons oë sluit vir die ontsaglike teenstand wat die duiwel organiseer om ons afkering te maak van Gods Woord en die geloof in Christus nie. In klein dingetjies wat ons nouliks opmerk, lê hy hindernisse op ons pad juis wanneer ons moet opgaan om na die verkondiging van die Woord te luister of wanneer ons huisgodsdienste moet hou, om te verhinder dat Christus deur Sy Gees en Woord beslag lê op ons harte. Hierdie versoeknigs sal ons met mag moet teenstaan en beveg. Ons mag nie toelaat dat ons van die Woord van God, waardeur God ons verseker dat Hy ons al ons sondes om Christus ontwil vergewe het, en van die geloof waarmee ons dit aanvaar, vervreem word nie. Ons weet dat die mag van die Bose sterk is en ons eie krag swak. Maar ons weet ook dat die mag van Christus, die vleesgeworde Woord, sterker is. Hy het die hel se mag oorwin en in Hom is ons meer as oorwinnaars.

Wie Hom verkies as Heer,
Sy Woord opreg betrag,
word deur geen helse mag
die saligheid ontroof nie.

8 Junie

Lees Hand. 13:14-16, 42-52.

Teks: Hand. 13:45.

GEESTELIKE SELFSUG.

Die Evangelie van Jesus Christus moes verkondig word in Jerusalem sowel as in die hele Judea en Samaria en tot aan die uiterste van die aarde. Aan die Jode, maar ook aan die heidene dus. Hiermee kon die Jode hulle skynbaar nie vereenselwig nie.

In Antiochië en Pisidië het Paulus op die Sabbat in die Joodse sinagoge die geleentheid gekry om 'n woord van opwekking of vermaning tot die volk te spreek. Hierdie eerste rede wat ons van Paulus oorgelewer is, het so 'n indruk op die hoorders gemaak dat hulle versoek het dat daardie woorde op die volgende Sabbat weer tot hulle gespreek sou word. Die volgende Sabbat het dit gelyk of byna die hele stad by die sinagoge saamgekom het — so 'n toeloop was daar om Paulus te hoor. Maar toe die Jode die groot skare sien — veral die heidene onder hulle — het hulle Joodse trots wat neersien op alle ander nasies, teen Paulus in opstand gekom. Hulle Joodse hoogmoed is gekrenk deur 'n evangelie wat die poorte van die hemelryk ewe wyd oopstel vir die heidene as vir hulle. Daarom is hulle met nydigheid vervul en het hulle selfs met lasterlike woorde weerspreek wat deur Paulus gesê is. Dieselfde gees wat in die harte van die Fariseërs was wat nie kon verdra dat Christus die-deur-hulle-veragte tollenaars salig spreek nie, het ook in hulle harte geleef.

Maar kan ons die Jode verwy? Doen ons nie vandag nog dieselfde nie? Hoeveel teenstand word daar nie vandag nog ondervind ten opsigte van die kerstening van die heidene nie?

Afgesien daarvan dat ons toelaat dat die satan van ons trots gebruik maak om die evangelie onder die heidene teen te staan, kan hierdie trots ons van ons eie saligheid beroof soos die Fariseërs hulleself uitgesluit het uit die koninkryk van God omdat hulle nie kon verdra dat Christus saam met tollenaars en sondears eet nie.

Die heil wat ons van Christus ontvang het, kan ons nie vir onself hou nie. Met ons gebede en belangstelling en daadwerklike steun mag ons die uiterste van die aarde nie uit die oog verloor nie.

9 Junie

Lees Hand. 14:1-7.

Teks: Hand. 14:2 & 4.

VIR OF TEEN CHRISTUS.

Wanneer die mens met Christus in aanraking gebring word, word hy opgeroep tot 'n keuse. Hy moet iets met Christus doen. Geen mens kan hier neutraal bly nie. Hy moet vir Hom kies of teen Hom. Die Woord van Jesus is nog altyd waar: Hy wat nie met My is nie, is teen My; en hy wat nie saam met My versamel nie, verstrooi.

In Ikonium waar Paulus en Barabas die Evangelie verkondig het, het 'n groot menigte Jode sowel as Heidene gelowig geword. Het vele Christus aangeneem, vir Hom gekies, andere — eers Jode en later ook Heidene deur die Jode aangehits en verbitter — het Christus verwerp, téén Hom gekies. Die Joodse aanhitters het egter nie dadelik die gewenste resultate by die Heidene gevind nie en die apostels kon Christus nog 'n geruime tyd verkondig. So gebeur dit dat die aandag van die hele stad deur die Evangelie in beslag geneem word. Die hele stad moet nou kies: vir of teen Christus. Die aanhang van Christus groei, maar ook die teenstand. Die Jode wat die Heidene andersins verag het, skroom nie, as dit teen Christus gaan, om met hulle 'n bondgenootskap te sluit nie. Herodes en Pontius Pilatus het saam met die heidene en die volke van Israel teen Christus vergader (Hand. 4:27).

In die stryd vir of teen Christus skyn dit so dikwels dat die teenstanders die oorwinning behaal. Paulus en Barnabas moet vlug.

In Ikonium sou die styd egter voort geduur het: vir of teen Christus. Die stryd hou nie op nie. Die stryd word vandag nog gestry. Die stryd word gestry totdat Christus wat aan die kruis van Golgota skynbaar verloor het, weer sal kom as Oorwinnaar om elke teenstand vir ewig neer te werp.

Salig is u wat aan Hom nie aanstoot neem nie.

10 Junie

Lees Hand. 14:8-20.

Teks: Hand. 14:11

GODS SAAK GAAN VOORT.

Wanneer die Evangelie spreek word dinge in 'n ander lig gesien as wat ons dit soms wil sien. Die mens is maar beneig om dinge te sien soos dit hom pas of dit strook met wat die Evangelie wil, of nie.

Toe Paulus en Barnabas die Evangelie in Listre verkondig het, het die oorwinnende krag van Christus daar deurgebreek in die genesing van 'n man wat van sy geboorte af kreupel was. Dit het voor die hand gelê dat die inwoners van Listre sou aanvaar dat die wonder deur Christus wat deur Paulus verkondig is, gebeur het en dat hulle tot aanbidding van Christus sou kom. Dit gebeur egter anders. Dit pas hulle beter om te verklaar dat Paulus en Barnabas hulle gode nl. Jupiter en Mercurius was wat soos mense geword het en na hulle neerge-daal het.

Toe God in Christus werklik mens geword het om die mens van sonde en ongeregtheid te kom verlos, het dit die Jode, onder wie Hy verskyn het, beter gepas dat Hy Nasionale Held moes wees om hulle van die Romeinse mag te verlos.

Christus wou egter nie Koning van hierdie wêreld wees nie en hulle het Hom uitgewerp en gekruisig. Paulus en Barnabas het die inwoners van Listre afgewys om nie vir hulle te offer nie omdat hulle ook maar net mense was, en die inwoners van Listre, opgesteek deur die Jode van Antiochië en Ikonium, het Paulus byna dood gestenig.

Dieselfde verskynsel herhaal hom vandag nog. Wanneer sake nie verloop soos ons dit graag wil hê nie, dan keer ons ons rug op die kerk of ons onttrek ons aan die samewerking tot die bloei daarvan.

Dit val nie mee om te aanvaar dat die Evangelie anders is en geen voortsetting en bekroning van hoe dit ons pas of hoe ons dit wil sien nie.

Tog word Gods saak nie daardeur beëindig nie, maar dit gaan voort.
Die Heer se raad word nooit gekeer nie;
dit sal bestaan in ewigheid
Teen Sy besluit is geen verweer nie;
bestendig duur dit vir altyd.

11 Junie

Lees Hand. 14:19-28.

Teks: Hand. 14:22.

NA VERDRUKKING — HEERLIKHEID.

Dit kos dikwels groter en bitterder stryd om in die geloof te bly as om tot die geloof te kom. Afgesien daarvan dat die gelowige nog daagliks teen die bose luste van die vlees moet stry, is hy ook blootgestel aan die vervolging, haat en smaad van die wêreld. As hy nie vervolg word nie, word daar allerhande kwaad teen hom gespreek. In sommige tye is dit erger as in ander tye. Sommige tye is rustiger as ander tye. Die rustiger tye is egter uitsonderinge. Die normale is soos Jesus aan Sy dissipels gesê het: In die wêreld sal julle verdrukking hê.

Dit was Paulus se ervaring toe hy op sy eerste sendingsreis die Evangelie in die stede in Klein-Asië verkondig het — gesmaad, verdryf, gestenig. Sodat die pasbekeerdes nie deur hierdie ervaring geskok sou word en dan sou wankel in die geloof nie, het Paulus en Barnabas ondanks die vele gevare terug gegaan na die stede waar hulle die Evangelie verkondig het om die dissipels te versterk en te vermaan om in die geloof te bly deur te sê: Ons moet deur baie verdrukkinge in die koninkryk van God ingaan.

Dit was ook die weg van ons Here Jesus Christus. Hy het dit aan die Emmausgangers gesê: Moes die Christus nie hierdie dinge ly en in Sy heerlikheid ingaan nie?

Nou is 'n dienskneg nie groter as sy heer nie. Elke volgeling van Christus ontvang ook sy kruis. Langs dié weg gaan hy in in die koninkryk van God wat deur Christus se kruis vir hom toeganklik gemaak is. Hierdie ingaan in die Koninkryk vergoed vir alle verdrukkinge want

Na ons kortstondig aardse lewe
wag ons 'n ewige heerlikheid;
Daar volg na bange stryd en strewe
'n Hemel van volsaligheid;
Daar skenk God as genadeloon
Sy kinders die oorwinnaarskroon.

12 Junie

Lees Hand. 15:1-34.

Teks: Hand. 15:28.

DIE HEILIGE GEES EN ONS HET BESLUIT.

Die vergadering wat die apostels en die ouderlinge in Jerusalem gehou het, het besluit om aan die christene in Antiochië o.a. te skryf: Want die Heilige Gees en ons het besluit Daarmee is bedoel dat hulle besluit het onder die leiding van die Heilige Gees en dat hulle besluit die mening van die Heilige Gees vertolk.

Vandag se kerklike vergaderinge neem ook biddend besluite en sê ook: Die Heilige Gees en ons het besluit. Die vraag het miskien al opgekom: hoe om die mense aan die sekerheid dat hulle besluit die gedagte van die Heilige Gees vertolk?

Die vergadering in Jerusalem het hom besig gehou met Godswerk. Trouens die vraagstuk waaroor hulle moes beraadslaag was van die allergrootste belang vir die groei en uitbreiding van die christelike kerk. Hulle het die belofte van die Here Jesus Christus gehad dat die Gees hulle in die hele waarheid sou lei. As hulle nou in hulle beraadslaginge biddend sou vra: „Here wat wil U hê moet ons doen“, en Petrus, en ook Paulus en Barnabas, vertel van die groot werk wat God deur hulle diens onder die heidene gedoen het; hoe Hy die heidene sonder dat hulle hul laat besny het, tot die geloof gelei en aan hulle die Heilige Gees gegee het; en Jakobus ook uit Gods Woord aantoon dat dit alles in ooreenstemming was met wat God lankal reeds deur Sy profete voorspel het, kon hulle vrymoedig reken op die leiding van die Heilige Gees en seker weet dat dit die duidelike aanwysing van God is waarlangs Hy Sy gemeente voortaan wil lei.

So mag die kerklike vergaderinge vandag ook nog, wanneer hulle byeen is in die werk van God en let op die dade van God en hulle laat lei deur die Woord van God en hulle in hulle besluite biddend vra: „Here wat wil U hê moet ons doen“, verseker wees dat die Heilige Gees hulle in die hele waarheid sal lei en dat hulle met reg kan sê: Die Heilige Gees en ons het besluit.

13 Junie

Lees Hand. 13:13; 15:35-41.

Teks: Hand. 15:39.

BROEDERTWIS.

Wanneer Paulus sy tweede sendingsreis wil begin, maak hy sy voorname aan sy ou reisgenoot, Barnabas, bekend. Barnabas is gewillig om te gaan, maar wil Markus met hulle saamneem. Dit wou Paulus egter nie toelaat nie, omdat Markus hulle tevore in die steek gelaat het. So het Paulus en Barnabas met mekaar in botsing gekom en daar het toe 'n verbittering ontstaan sodat hulle van mekaar geskei het.

Die rusie tussen Paulus en Barnabas is geensins goed te praat nie. Trouens dit was verkeerd en sondig. Tog kan ons daaruit 'n paar dinge leer.

Die beste en voortreflikste mense is maar net sulke mense soos ons wat elkeen 'n eie opvatting, 'n eie siening oor 'n saak kan hê. Die opvatting, of siening van geen mens is egter heeltemal volmaak nie. Alleen die opvatting of siening van Christus is sonder enige gebrek omdat Hy die Volmaakte is, Mens sonder sonde.

Die veelvuldige rusies en selfs verbittering wat so dikwels onder broeders en susters in gemeentes gevind word wat betreurenswaardig is en waaroor ons ons behoort te skaam, hou vir die ander tog die bemoedigende troos in dat God ten spyte van die rusies Sy werk nog laat voortgaan. Sonder om die verbittering tussen Paulus en Barnabas goed te praat het daaruit tog voortgevloei dat daar in plaas van een nou twee sendingsreise na die heidenwêreld onderneem is om die Evangelie van Christus uit te dra: Paulus en Silas na Klein-Asië, Barnabas en Markus na Ciprus.

Die skeiding wat die verbittering veroorsaak het, was nie blywend nie. Tot driemaal toe skryf Paulus in verskillende briewe baie gunstig oor Markus, die laaste keer aan Timotheus: Markus moet jy gaan haal en saam met jou bring, want hy kan my baie tot diens wees. Dit kon ook nie anders verwag word nie van 'n Christen soos Paulus wat geskryf het: die liefde word nie verbitterd nie.

14 Junie

Lees Hand. 16:1-8.

Teks: Hand. 16:1.

TIMOTHEÛS.

Timotheüs was die seun van 'n gelowige Joodse vrou, maar van 'n Griekse vader. Paulus het hom alreeds op sy eerste sendingsreis ontmoet en na deeglike kerkisasie het Timotheüs die goeie belydenis voor baie getuies afgelê. Op sy tweede sendingsreis het Paulus Timotheüs omgepraat om saam te gaan. Daar is so baie werk om te doen vir die uitbreiding van die Kerk van Jesus onder die heidene. Dit stel geweldige hoë eise aan 'n mens se liggaamskragte. Daarom moet elke gelowige gewillig wees om sy of haar deel by te dra ter bevordering van die koninkryk van Jesus Christus.

So kry ons in die geskiedenis van Timotheüs die Kerk soos dit in die praktyk werkzaam is. Dit is die sentrale gedagte in die geskiedenis van die werksaamhede van die apostels. Die werk waarmee Jesus begin het, word onder die leiding van die Heilige Gees deur die apostels voortgesit. Omdat die Kerk steeds uitgebrei het en omdat daar nuwe gemeentes gestig word, moet die apostels mense vind om hulle met die werk te help.

Daarom betrek Paulus Timotheüs. Die belydenis van geloof wat Timotheüs mondelings afgelê het, moet hy nou in daad omskep. Dit beteken dat sy geloof vrugte moet dra, anders is dit 'n dooie geloof. Deur te bely dat hy in Jesus Christus glo, is Timotheüs tot die gemeente toegevoeg. Nou moet hy sy plek in die gemeente inneem en bereid wees om saam te werk tot die bloei van die Godsryk.

Is dit nie 'n leemte in die hedendaagse gemeente dat diegene wat belydenis van geloof aflê nie dadelik ingespan word nie? Vind hier nie 'n geweldige erosie van arbeidskragte plaas en dit juis wanneer daar so 'n groot behoefte aan arbeiders in die wingerd van die Here is nie? „Die oes is wel groot, maar die arbeiders min”.

Timotheüs is gou ingespan in die werk van die Kerk en hy het sy werk met groot onderskeiding verrig.

15 Junie

Lees Hand. 16:9-15.

Teks: Hand. 16:14.

LIDIA.

Paulus en sy geselskap bevind hulle in Troas, in die uiterste noordweste van Klein-Asië. Vooraf het hulle 'n roete beplan waarlangs hulle sou reis om die Evangelie van Jesus Christus te verkondig. In die nag sien Paulus egter 'n gesig van 'n Macedoniër wat hom smeek en sê: „Kom oor na Macedonië en help ons!”

Volgens die verdere beskrywing lyk dit asof Lukas, die skrywer van die boek en ook van die Evangelie wat sy naam dra, hier by die geselskap aangesluit het. Onmiddellik na die gesig van Paulus, vertrek hulle na Macedonië, 'n Romeinse provinsie in Griekeland.

Hulle kom in Filippi aan, 'n belangrike stad in Macedonië. Op die sabbatdag spreek hulle met 'n groepie vroue wat langs die rivier, waar die gebruiklike bidplek was, bymekaar gekom het. Die gelowige neem elke geleentheid waar om Jesus Christus te verkondig. Dit het Paulus en sy geselskap ook gedoen. Lidia, 'n godsdienstige vrou, het gehoor wat hulle gespreek het. Die Here het haar hart geopen en sy het gelowig geword. Daarop is sy en haar huisgesin gedoopt.

Dit is belangrik om hier te let op die feit dat, alhoewel vermeld word dat slegs Lidia geglo het, nogtans haar hele huisgesin saam met haar gedoopt is. Op ander plekke word dit ook vermeld dat die apostels huisgesinne gedoopt het. Hulle het dus die hele huisgesin, groot en klein, oud en jonk, gedoopt. Dit is soos hulle die opdrag van Jesus verstaan het. Daar was geen ouderdomsbepערking vir die doop nie.

So word Lidia die eerste Christen in Europa van wie ons iets weet. Netsoos Paulus sonder uitstel na Macedonië gegaan het, toe hy die Goddelike gesig gesien het, netso het Lidia sonder uitstel haar hart geopen om in Jesus Christus te glo. 'n Mens mag nie so 'n belangrike saak uitstel nie. Die beste tyd is nou, dadelik, onmiddellik.

16 Junie

Lees Hand. 16:16-24.

Teks: Hand. 16:17.

DIENAARS VAN GOD.

In die vreemde stad Filippi is daar 'n vreemde verskynsel. 'n Slavyn met 'n waarsêende gees agtervolg Paulus en roep gedurig: „Hierdie manne is dienaars van God, die Allerhoogste, en hulle verkondig aan julle die weg van verlossing.” Op hierdie manier het sy Paulus en sy geselskap bekend gemaak. Hulle is dienaars van God. Hulle dien Hom, en hulle bedien Sy Woord aan die ganse mensdom. Hulle het nie net Sy Woord in die Ou Testament nie, maar hulle het kennis gemaak het die vleesgeworde Woord. Hulle het Sy heerlikheid aanskou. Hulle het Sy prediking gehoor. Hulle is getuie van Sy wonderwerke. Hulle weet dat Hy gekom het om die sonde van die mense weg te neem. Hulle weet dat Hy opgestaan het uit die dode en na veertig dae ongevaar het na die hemel.

Ter wille van Sy opdrag, is hulle juis hier in Filippi. Ook hier wil hulle dankbaar Sy Evangelie verkondig. Deur Hom te verkondig, verkondig hulle die weg van verlossing. Sonder Jesus Christus is daar geen verlossing nie. Maar wanneer hierdie slavyn dae lank aanhou om so te skreeu, bestraf Paulus die gees in haar, waarop die gees haar dadelik verlaat.

Die eienaars van daardie slavyn was ontevrede omdat die bron van hulle wins weg was. Hulle moet kies tussen hulle wins en die weg van verlossing. Maar vir hulle is die weg van verlossing van weinig belang en daarom kies hulle die tydelike, materiele wins. Gou vind hulle 'n rede om die dienaars van God aan te kla en so beland Paulus en Silas in die tronk.

17 Junie

Lees Hand. 16:25-34.

Teks: Hand. 16:27.

DIE TRONKBewaarder.

Hoe eienaardig is die weë van die Here! In Troas is Paulus en sy geselskap gereed om die Evangelie van Jesus Christus te gaan verkondig volgens 'n vooropgestelde plan. Maar dan word hulle deur God weggeroep na Macedonië. In Filippi gaan dit maar stadig. Slegs een vrou, nl. Lidia, het gelowig geword. En nou sit Paulus-hulle in die tronk! In die tronk kan hulle tog seker niks doen om die Evangelie te verkondig nie!

Maar tog gebruik die Here hulle ook in die tronk vir die uitbreiding van Sy Kerk. Middernag sing Paulus en Silas lofliedere tot eer van God en die gevangenes luister na hulle. Die gevangenes is beïndruk. So 'n geloof het hulle nog nooit gesien nie! In plaas van angs, tranes en moedeloosheid, hoor hulle lofliedere en blydskap!

Skielik kom daar 'n groot aardbewing sodat die fondamente van die gevangenis geskud word; al die deure swaai oop en die boeie van almal het losgeraak. Ook die tronkbewaarder hoor die aardbewing. Toe hy opspring sien hy dat al die deure van die gevangenis oop staan. Hy skrik en omdat hy gedink het dat almal ontsnap het, wou hy homself om die lewe bring. Groot is sy verbasing toe Paulus vir hom sê dat almal nog in die tronk is.

Die gevangenes was verbaas oor Paulus en Silas. Almal was verbaas oor die aardbewing, die deure wat oopswaai en die boeie wat los val. Die tronkbewaarder was verbaas dat niemand probeer ontsnap het nie. Bewende vra hy vir Paulus en Silas: „Menere wat moet ek doen om gered te word?” Die antwoord is: „Glo in die Here Jesus Christus, en jy sal gered word, jy en jou huisgesin.”

So werk God. Totaal ander as ons beplan is Sy weë. Paulus en Silas moes in die tronk gegooi word om een huisgesin by die gemeente te voeg. Die Kerk mag nie hoogmoedig of afsydig word nie. Die Kerk moet op alle terreine indring om mense te bereik met die Evangelie van Jesus Christus.

18 Junie

Lees Hand. 17:1-14.

Teks: Hand. 17:3.

KERK EN WERELD.

Losgelaat uit die tronk sit Paulus en Silas die reis voort. Hulle kom in Thessalonika waar 'n sinagoge van die Jode was. Volgens sy gewoonte het Paulus na hulle gegaan en drie sabbatte lank met hulle gespreek uit die Skrifte. Die Jode in Thessalonika het 'n Messias verwag wat 'n aardse koninkryk sou kom stig. Maar Paulus lê vir hulle die Skrifte uit en vanuit die Skrifte toon Paulus aan dat die Messias moes ly en dat Hy uit die dode sou opstaan. Dit is van groot betekenis dat Paulus die Skrifte gebruik as hy oor Jesus spreek. Sy hoorders is Jode en hulle ken die Skrifte.

Paulus sê vir hulle: „Hierdie Jesus wat ek aan julle verkondig, is die Christus.” Jesus beteken Verlosser en Christus beteken Messias

of Gesalfde. Daarom moet die Jode Hom as Verlosser aanvaar en in Hom glo. Sommige het dit ook gedoen en by Paulus en Silas aansluit. So word die Christelike Kerk in Thessalonika gevestig.

Maar die wêreld was hiermee nie tevrede nie. Die ongelowige Jode was afgunstig en deur leeglopers het hulle 'n oproer onder die volk veroorsaak. Dit lyk na dieselfde as die hedendaagse betogings. Valse beskuldigings word deur hulle teen Paulus en Silas ingebring. Deur bemiddeling van Jason vertrek Paulus en Silas in die nag na Berea. Hier gaan dit beter en baie mense het gelowig geword, maar die vyandiggesinde Jode het hier dieselfde taktiek toegepas.

Paulus en Silas beywer hulle vir die uitbreiding van die Kerk van Jesus Christus. Teenoor hulle staan die vyandige wêreld in die gedaante van die afgunstige Jode wat die Kerk nie wil sien vooruitgaan nie. Hulle doen hul bes om die gang van die Evangelie te stuit. Vandag is daar nog meer vyandsmagte teen die Kerk. Die wêreld werp alles in die stryd vir die behoud van die mensesiel. Die Kerk sal vanuit die Skrifte aanhoudend moet verkondig dat Jesus die Christus is.

19 Junie

Lees Hand. 17:15-21.

Teks: Hand. 17:18.

DIE EVANGELIE EN DIE WYSBEGEERTE.

Paulus kom in Athene aan. In baie opsigte het Athene in daardie dae 'n leidende rol gespeel. Hier het demokrasie ontstaan; maar ook vir sy letterkunde, beeldhoukuns en wysbegeerte was Athene bekend. Paulus sien dat Athene vol afgodsbeelde was. Dit bring hom in opstand en daarom spreek hy met die Jode en godsdienstige mense in die sinagoge, maar ook elke dag op die mark met diegene wat hy daar teëkom. Aan die westekant van die mark het die wysgere en redenaars versamel. Daar was die Epikureïese en Stoïsyne wysgere. Die Epikureïese wysgere het geglo dat die siel 'n samestelling van materie is en ophou om te bestaan by die dood. Daarom moet geluk gesoek word in 'n lewe van kalmte, vry van pyn, emosies en bygelowige vrees. Die Stoïsyne glo aan die rede. Die hoogste wysheid bestaan in die vermy van ondeug en beheersing van hartstogte.

Daarteenoor staan die Evangelie van Jesus Christus. Hy het vir die mensdom die Blye Boodskap gebring dat elkeen wat in Hom glo, sekerlik nie verlore sal gaan nie, maar die ewige lewe sal beërwe. Waar die wysbegeerte leer dat die siel tot niet gaan by die dood, daar leer Jesus die opstanding uit die dode en 'n ewige lewe. Die wysbegeerte het dus geen troos vir die hiernamaalse lewe nie. Die Christengelowige leef vir die toekoms — 'n toekoms na die dood; 'n toekoms in die koninkryk van God. Die hoogste goed is nie in die mens geleë nie, maar in God. Al verander alles — God verander nooit. Hy bly altyd dieselfde. Daarby is Hy die Almagtige, die Skepper van hemel en aarde. Hy heers oor alle dinge — ook oor die natuur.

Dit is die boodskap wat die Evangelie teenoor die wysbegeerte verkondig. En daardie boodskap is vandag nog dieselfde.

DIE ONBEKENDE GOD.

Paulus bevind hom in Athene. Orals is daar afgodsbeelde, tempels en altare. Daar is selfs 'n altaar vir die Onbekende God. Paulus kom in opstand hierteen. Die wysgere gee Paulus die geleentheid om hulle toe te spreek. Paulus sê dat hy juis die Onbekende God verkondig, en aangesien die Atheners dié God nie ken nie wil hy graag vir hulle vertel wie Hy is.

Paulus vertel hulle dat dié God die hemel en die aarde gemaak het. Die Grieke ken nie so 'n God nie. Hulle erken 'n oermag, stof en materie en verder het hulle afsonderlike afgode. Hierdie God woon nie in tempels wat met hande gemaak is nie. Hy is op berge en in dale en oweral. Hy is die Bewaarder wat nie sluimer of slaap nie. Hy is groter as tyd en ruimte. Sy Almag ken geen perke en geen grens is daar vir Sy gesag.

God het Homself geopenbaar in Sy skeppingswerke, maar nou het Hy Hom ook geopenbaar in Sy Seun. Hy het Sy Seun na die aarde toe gestuur om die mense tot bekering te bring sodat hulle van Gods toorn gespaar kan word in die dag van oordeel.

Van hierdie God vertel Paulus hulle. Maar toe hulle van die opstanding van die dode hoor, het sommige begin spot omdat hulle nie daaraan geglo het nie. Tog lees ons van Dionisius en Damaris wat gelowig geword het. So het ook in die heidense Athene die Christelike Kerk tot stand gekom. Al was daar maar twee om mee te begin, was die saad van die Evangelie gesaai.

DIE EVANGELIE IN DIE GROOT STAD.

Die stad Korinthe, waar Paulus hom nou bevind, het na die verwoesting in 146 v.C. reeds weer gegroei tot 'n wêreldstad, „die ster van Griekeland”. Korinthe was 'n hawe- en handelstad. Hier het die mense geld verdien en spandeer. As gevolg van die arbeids- en winsmoontlikhede, maar ook vanweë die glans en plesier van die wêreldstad, is 'n bonte mengelmoes van mense uit alle lande daar saamgetrek. Maar Korinthe was ook 'n berugte stad. Hawestede was te alle tye en op alle plekke oorde van ondeug en misdaad. Wanneer Paulus vanuit Korinthe sy brief aan die Romeine skrywe, dan het hy as gevolg van sy verblyf in hierdie stad genoeg aanskouingsmateriaal voor oë om 'n lang lys van die gruwelikste misdade te kan opstel. (Rom. 1:18vv.) Korinthe was dus nie alleen 'n goeie handels- en nywerheidsgebied nie, maar ook 'n bodem waar misdaad en ontug, vreemde kultusse en primitiewe bygeloof hoogty gevier het. Maar juis van hierdie nuwe-testamentiese Sodom, juis van Korinthe sê Christus: „Wees nie bevrees nie . . . want Ek het baie mense in hierdie stad”. Dit het Paulus ook later uitgevind. Onder al die lae van die bevolking was daar tog mense wat nie geslote gebly het vir die vreemde boodskap van die kruis nie. Nie net 'n skare van

onedeles en veragtes in die wêreld nie, maar ook invloedryke, wyse en hooggebore mense. Daar in Korinthe het 'n Christelike gemeente ontstaan en gegroei tot een van die lewendigste gemeentes van daardie tyd. Op 'n uitstekende wyse word ons hier gestel voor die geheimenisse wat 'n „Christelike gemeente“, genoem word. 'n Bonte, saamgehoopde groep van Jode, heidene, slawe en vrymanne. Mense wat dikwels daaraan herinner is dat hulle uit die afgronde en moerasse van die wêreld kom. Maar hulle is gewas, geheilig, geregverdig in die naam van die Here Jesus en deur die Gees van God. In hierdie groot stadsvolk toon die Here Jesus Christus wat Hy as Redder van verlorene kan vermag. Hier word dit duidelik dat die Christusboodskap „'n krag van God is tot redding vir elkeen wat glo.“

22 Junie

Lees Hand. 18:9-17.

Teks: Hand. 18:9 en 10.

„MY KRAG WORD IN SWAKHEID VOLBRING“.

Dit is opvallend hoe skerp, eintlik oor-duidelik juis hier in Korinthe openbaar word dat dit Christus alleen is wat die wonder van die gemeente geskape het. Paulus was nêrens op sy sendingsreise so âf en op die nulpunt nie, as juis hier in Korinthe. Hierdie dieptepunt in sy lewe kom reeds in hierdie geskiedenis tot uitdrukking en dit word verder bevestig deur talle bykomende opmerkings uit sy briewe. Slegs na die uiterlike gesien, was sy geld gedaan en het hy in die gegintyd in Korinthe selfs honger gely. Hy word genoodsaak om werk en brood te soek. Die vind hy by twee vriende Priscilla en Aquila. Saam met hulle gaan hy na die sinagoge. Hy is aanvanklik terughoudend, sukkelend en bevrees in sy optrede onder hierdie mense. Maar dan daag Silas en Timotheus uit Macedonië op. Hulle bring geld en nog belangriker, goeie berigte uit Thessalonika. Dit gee weer vaart en vreugde aan Paulus se arbeid. Maar dan begin die terugslae opnuut. Die Jode bied aanhoudend weerstand teen die evangelie. Daar ontstaan selfs n verskriklike lastering teen Christus, met die gevolg dat Paulus hom van hulle onttrek. Hierdie breuk met die Jode, wat in Korinthe talryk en invloedryk was, moes besonder heftig en driftig gewees het. Die Christene vergader vervolgens in 'n huis naasaan die sinagoge, n toestand wat die reeds gespanne situasie verder verskerp en vergiftig het. Dit gaan uiteindelik so ver dat Paulus aan vlug begin dink. In hierdie tyd gebeur dit dat Christus direk en persoonlik ingryp. Deur 'n gesig in die nag sê die Heer aan Paulus: „Wees nie bevrees nie, maar spreek en moenie swyg nie: want Ek is met jou, en niemand sal die hand aan jou slaan om jou kwaad aan te doen nie.“ Uit hierdie openbaring blyk dit dat Christus eintlik die handelende persoon is wat die voortgang van die evangelie bepaal. Deur die kragtige toesegging van die blywende teenwoordigheid van Christus, asook deur Sy kragtige beskerming teen alle aanslae en terugslae, word Paulus weer versterk om voort te gaan met sy arbeid. Selfs al maak die Jode van die regeringswisseling gebruik om 'n regssaak teen hom te begin, dan geluk dit hulle tog nie om die werk van die Here in Korinthe tot niet te maak nie. Selfs tussen die twee groot fronte van Jodendom en heidendom word daar groot suksesse vir die Christendom gebore.

23 Junie

Lees Hand. 18:18-28.

Teks: Hand. 18:18.

DIT IS GOD WAT LAAT GROEI.

Die berigte in verband met die lyding en stryd van Paulus in Korinthe is maar uiters skraal. Ons is hier hoofsaaklik aangewys op enkele verwysings van die apostel self. In die Romeinebrief skrywe hy dat Priscilla en Aquila hulle lewe vir hom gewaag het. By welke doodsgevaar dit gebeur het, weet ons nie. In die teksvers vind ons 'n verwysing na een of ander persoonlike nood. Paulus moes in uiterste benoudheid 'n gelofte gedoen het dat hy sy hare nie sou skeer voordat 'n sekere tydperk verstryk het nie. Sulke geloftes was gebruiklik by genesing van 'n sware krankheid en by redding uit die dood. Wat 'n mens ookal oor hierdie gelofte mag vermoed, ons kan met redelike sekerheid aanneem dat dit ook dui op die een of ander storm in Korinthe. Ons weet trouens dat Paulus in die herinneringe van die Korintheërs voortgeleef het as 'n lydende, swakke, angevogte mens. Baie van die Korintheërs het aanstoot geneem aan die nederigheid van die apostel en sy kritici vel oor hom die harde oordeel: „die briewe is wel gewigtig en kragtig, maar die persoonlike teenwoordigheid is swak en die woord niks werd nie”. (II Kor. 10:10). En nou is dit verbasend. Juis in hierdie dieptepunt van sy lewe, waar Paulus swak en veragtelik was, word sy arbeid geseën soos nooit tevore in sy lewe nie. Gedurende die agtien maande in Korinthe het Paulus in groot swakheid en onder vrees en bewing die gekruisigde en opgestane Christus verkondig. Maar ten spyte van die feit dat sy verkondiging veragtelik was in die oë van baie, het Christus daar in Korinthe vir hom talryke geloofskinders verwek. Na anderhalfjaar is die werk van Paulus in Korinthe volbring. Nou ontvang hy verlof om Korinthe te verlaat. Priscilla en Aquila gaan met hom saam tot in Efese. Daar word die bekwame redenaar en skrifgeleerde Apollos deur die twee mede-arbeiders beter onderrig in die weg van die Here. Apollos word dan na Korinthe gestuur om die werk voort te sit. Van die hele Korinthiese onderneming sê Paulus later: „Ek het geplant, Apollos het natgemaak, maar God het laat groei”. As God d'e wasdom nie gee nie, dan is al ons arbeid tevergeefs. Waar Christus egter laat groei, daar kan die tuiniers arm en swak en siek wees. „Want hy wat plant en hy wat natmaak is niks nie, maar God wat laat groei”. Daarom is daar in elke dorp en stad 'n groot Godsvolk.

24 Junie

Lees Hand. 19:1-7.

Teks: Hand. 19:6.

EFESE — 'N BOLWERK VAN DIE DUISTERNIS.

By die lees van hierdie geskiedenis kom ons onder die indruk daarvan dat hier iets groots aangepak word. 'n Vesting word stormgeloop. En wat 'n vesting was dit nie. In sy brief aan die gemeente in Efese spreek Paulus uitvoerig van die godevyandige magte waarteen hier gestry moet word. Hy praat van die „heersers van die duisternis”, „die bese geeste in die lug” en „die vurige pyle van die bese”. Paulus sien ongetwyfeld in hierdie groot stad aan die weskus van klein Asië, 'n soort weerstandsentrum. 'n Hoofkwartier van die magte van

die duisternis. Die aanval op hierdie besondere bolwerk van die heidendom is lank deur die Here voorberei. Die gedagtes, die planne en veral die gebede van Paulus het reeds 'n lang tyd rondom Efese gekring. Reeds op sy tweede sendingsreis wou Paulus al na Efese kom en so die duiwelse magte van voor stormloop. Maar die Heilige Gees het hom dit nie toegelaat nie en hy moes Efese verbystee, en na Macedonië gaan. Eers op sy terugreis kon hy by Efese aandoen. Priscilla en Aquila bly daar agter om die voorbereidings te tref vir die latere gebeure. Dit is opvallend dat Paulus hierdie keer Efese van die noorde af oor land nader en nie, soos te verwagte, van die see se kant nie. Hy besoek eers 'n paar, reeds bestaande, gemeentes op die hoogland van Klein-Asië. Waarskynlik doen hy dit om hulle te versterk en om deur hulle versterk te word. Seker ook om hulle tot voorbede op te roep met die oog op die komende gebeure. As Paulus opruk teen die duiwelse magte dan maak hy seker dat hy die volle wapenuitrusting van God aan het. Christus die Here het besluit om ook in die stad Efese Sy koningsheerskappy op te rig. Die stryd sou hard en moeilik wees. Maar die oorwinning is seker. Christus is altyd die oorwinnaar. In Efese tref Paulus twaalf gelowiges aan. Na 'n gesprek met hulle word hulle gedoop, hulle ontvang die Heilige Gees, en begin profeteer. So begin die Heilige Gees in Efese werk — soos die gesuis van n sagte stilte. Spoedig sou dit aanswel tot 'n sterk wind en uiteindelik sou die storm losbreek teen die vesting van die heidendom.

25 Junie

Lees Hand. 19:8-12.

Teks: Hand. 19:11.

DIE VESTING WORD INGENEEM.

Die eerste gevolge van die werkinge van die Heilige Gees in Efese is dat daar 'n magtige stryd om Israel ontstaan. In die sinagoge van Efese spreek Paulus op so 'n begenadigde wyse dat die Jode drie maande lank, op elke sabbat, na hom luister. Op geen ander plek het die prediking in die sinagoge so lank aangehou nie. Gewoonlik kom daar spoedig, na 'n paar weke, 'n breuk met die Jode. Tog het die ou verwagting by Paulus bly lewe dat Israel nog vir die Christendom gewen sou word. Maar toe daar verhardheid by die Jode intree, en Christus belaster word, het Paulus hulle ook hier laat vaar. Hierna preek Paulus en hou hy gemeentelike samekomste in die saal van 'n sekere Tirannus, waarskynlik 'n heidense filosoof. Hierdie lokaal word algaande die sendingsentrum vir die hele provinsie. Vir twee jaar lank leer en preek die apostel hier. En deur die werking van die Heilige Gees dring die evangelie deur tot in die verste uithoeke van die land. Ons lees hier: „Al die inwoners van Asië het die Woord van die Here gehoor, Jode sowel as Grieke”. Hierdie Woord van die Here word verder onderstreep, bevestig en gestaaf deur genesingswondere. Selfs die buitengewone gebeur nou. As daar net kledingstukke van Paulus op die siekes gelê word, het hulle gesond geword. Maar nou was dit nie die klere van Paulus nie, ook nie Paulus self wat hierdie wonderde vermag het nie. Dit was Jesus Christus, die lewende, teenwoordige Heer, wat hier sy heerskappy laat deurbreek het. Jesus

Christus is ook in Efese die oorwinnaar. Sy evangelie is ook kragtig en sterk genoeg om die skanse van die heidendom neer te werp en die vestings in te neem.

26 Junie

Lees Hand. 19:13-22.

Teks: Hand. 19:20.

DIE SEEVIERENDE TEEN DIE TOORKUNS.

Die verbasende gebeure daar in die saal van Tirannus het natuurlik al die toweraars en Magiërs, waarvan daar 'n menigte in Efese was, geweldig geïnteresseer. Een van die groepe het gedink dat die wonders van Paulus soortgelyk aan hulle duiwelkuns was. As hulle hoor dat Paulus die naam van Jesus uitspreek dan dink hulle dat dié naam ook in hulle mond soos 'n toorformule sou werk. Maar toe hulle die naam van Jesus gebruik by 'n geval wat deur die bese geeste beset was, spring die man in wie die bese gees was op hulle. Hy oorweldig hulle en skeur hulle klere, sodat hulle nakend en gewond moes vlug. Hieruit word een saak baie duidelik. Met 'n skyngehoof en met 'n skynchristendom kan ons die demone van ons tyd nie bedrieg nie. Hulle sien deur so 'n ydele spel. Teen 'n ydele „Here, Here-sê“, kom hulle in opstand. Miskien belewe ons juis vandag die opstand van die duiwelse magte, wat menige vrome mantel afdruk en menige skynheilige instansie nakend laat staan. Die duiwelse magte vrees alleen Jesus die oorwinnaar. Hulle swig alleen voor diegene wat sterk en weerbaar is deur 'n vaste geloof in Hom. Hierdie ontmaskering van die skynvrome towenaar, het in Efese geweldige gevolge. Onder die Jode, die heidene en die Christene begin 'n groot suiweringsproses, wat veral die Christelike gemeente tot in sy diepste skud. Die Christene van Efese merk nou eers hoe verknog hulle aan die toorkuns was. Baie van hulle kom doen belydenis van hul dade en in die openbaar verbrand hulle die duur boeke oor die swart kunste. In Efese word die groot verlossingskrag van Christus sigbaar. En hier waar die woord van die Here toeneem; hier waar die duiwelse magte sidder omdat Christus sy heerskappy oprig; hier is dit vir Efese 'n geseënde tyd, die tyd van die „eerste liefde“. Hier het die duiwel die slag verloor.

27 Junie

Lees Hand. 19:23-40.

Teks: Hand. 19:34.

MAGTELOSE GESKREEU.

In Efese het een van die sewe wonders van die destydse wêreld gestaan. Dit was die tempel van die vrugbaarheidsgodin Diana, of Artemis soos sy ook genoem word. Hierdie godin het wye aansien geniet en 'n stroom van pelgrims en besoekers het jaarliks na die tempel van die grote Diana gekom. 'n Sekere Demétrius was gemoeid met die vervaardiging en verkoop van reisaandenkings en wonderwerkende amulette. In die besonder was daar die silwer beeldjies van Diana en die heilige tempel. Hierdie bedryf het natuurlik werk verskaf aan 'n menigte arbeiders. Maar dan begin die bedryf van Demetrius agteruitgaan. 'n Ondersoek bring aan die lig dat die agteruitgang al twee jaar tevore begin het, juis toe 'n sekere Paulus van

Tarsus met sy prediking in die stad begin het. Hy het geleër dat dit geen gode is wat met hande gemaak word nie. Demetrius roep toe sy arbeiders bymekaar en lê die saak uit. Hulle besluit dat daar opgetree moet word teen Paulus en sy verkondiging. „n Oproer ontstaan. Die menigtes stroom na die reuse skouburg van Efese. Daar gebeur iets merkwaardigs. Uit die versamelde skare breek daar skielik 'n geroep los. „Groot is die Diana van die Efesiërs“. Vir twee uur lank hou die geskreeu so aan. Sulke gedrag dra die stempel van die duiwelse. In die Evangelies word daar vertel dat die duiwels so skreeu en weeklaag in die teenwoordigheid van Jesus. Iets daarvan hoor ons ook op Goeie Vrydag wanneer die massa vor Pilatus skreeu: „Kruisig Hom! Kruisig Hom!“ Hier hoor ons ook die geskreeu van die demone wat as gevolg van die nabyheid van die Here en die werking van die Heilige Gees gekwel en bedreig word. Hierdie twee uur lange geskreeu is egter 'n magtelose geskreeu. Die duiwelse magte kan maar net onmagtig skreeu voor Christus die oorwinnaar. „Groot is die Diana van die Efesiërs“. Groot is die afgode van hierdie wêreld. Maar, „Hy wat in die hemel woon, lag; die Here spot met hulle.“

28 Junie

Lees Hand. 20:1-6.

Teks: Hand. 20:1

DIE GELOWIGES TEMIDDE VAN OPROER.

Aan die einde van die vorige hoofstuk word oproer in Efese beskrywe. Die oproer het onder die mense ontstaan teen Paulus en sy medegelowiges. Die stadsklerk bring die oproerige mense tot bedaring. Nou tref dit ons dat in die dae van Paulus oproer 'n algemene saak was. Die mensdom is altyd besig met wrywing onder mekaar. Baie dikwels is die Kerk daarby betrek. Dan is dit nie so dat die Kerk die oproer veroorsaak nie. Nee, dit is wanneer die Kerk, soos dit in Efese gebeur het, die Evangelie verkondig het en alles en almal ondergeskik aan Christus gestel het.

Maar nou tref dit ons ook wat die optrede van Paulus was. Nadat die oproer tot bedaring gekom het, het hy nie met haas uit die stad pad gegee nie, maar hy maak gebruik van daardie tydelike stilte en herstel ook eers die orde onder die gelowiges. Dit was nie meer vir hom veilig in Efese nie. Maar hy laat nie die omstandighede in so 'n warboel as wat 'n oproer veroorsaak nie.

Hy het die gelowiges na hom toe geroep. Dit wil sê dat hy die Christene in Efese en die ander in die omliggende gebied geroep het, met hulle gepraat het en hulle vermaan het. Want hulle probleme kon groter geword het. Daar was sekerlik mense wat die lewe vir hulle moeilik kon maak. Hulle moet gesterk word sodat, hulle kan voortgaan. Sy vertrek uit die stad beteken dan nie 'n neerlaag vir die Evangelie nie.

As hy dan groet en vertrek, het die werk in Efese nie geëindig nie. Die gelowiges en die gemeente bly. Die oproer van heiden en wêreld sonder Christus breek die werk van Christus nie af nie. Dit is die genade wat aan ons gegee is. In die wêreld van die opstandingheid teen God gaan ons voort en hou aan om die Evangelie te verkondig.

29 Junie

Lees Hand. 20:7-16.

Teks: Hand. 20:7.

OP DIE EERSTE DAG VAN DIE WEEK.

Paulus het op sy pad na Jerusalem van Filippi verder gereis na Troas. Hier het hulle sewe dae vertoef. Daar was nie veel tyd om in Troas te vertoef nie. Hulle kon maar net sewe dae bly, want daar moes voortgegaan word. Tog het hulle nie berus in die gedagte dat die tyd te kort was om iets te doen nie. Die tyd was te kort om in die geloof besig te wees nie.

Want ons lees dat die gelowiges op die eerste dag van die week vergader het. Dié dag is Sondag. Vir die eerste keer lees ons nou dat die Sondag deur die gemeente gebruik word om te vergader. Op hierdie Sondag doen hulle wat 'n gemeente in die geloof moet doen. Hulle gebruik die sakrament, want ons lees „toe die dissipels vergader het om brood te breek“.

Die gemeente verkeer saam en word ook hiermee verder gestig. Nooit word dit gedoen los van die verkondiging nie. Paulus het hulle toespreek, dit sê dat hy aan hulle verkondig het. In die korte tyd, is daar tyd om die Woord aan te hoor. Dit is ook duidelik dat die vertrek vol mense was, want Eutuches het in die venster gesit. Ook die gemeente was begerig om deel te hê aan die gemeenskap van die gelowiges. Daarom is dit so dat die gemeente steeds daarmee besig is en moet besig wees. Eintlik so besig was asof dit vir almal maar 'n kort tyd is. En dit is inderdaad waar: ons lewe is maar hoogstens sewentig of tagtig jaar. Dit gaan ook gou verby. Ons het net ons tyd van ons lewe om in die geloof tot eer van God besig te wees.

30 Junie

Lees Hand. 20:17-27.

Teks: Hand. 20:24

BEREIDHEID

Paulus deel die ouderlinge mee dat hy na Jerusalem gaan. Hy gaan na Jerusalem, „gebind deur die Gees“. Wat dit vir hom sal meebring weet hy nie. Hy aanvaar egter en sê dat „boei en verdrukkinge my wag.“ Dit is beslis nie waarheen enige mens hom sal wend nê. Gewoonlik vermy ons sulke moontlike gebeure. Ons soek na die tye en geleenthede waar dit vir ons gemaklik is.

Tog gaan Paulus na Jerusalem en hy sê: „Maar ek bekommer my glad nie“. Hy is die een wat die lyding en kruisiging van Christus verkondig het. Ook Christus het dit gesien aankom. Hy het dit nie ontsien nie. Paulus as gelowige in die Christus kan dan geen moeite ontsien om vir Hom te lewe en te arbeid in sy Naam nie. Daarom dat hy selfs nie sy lewe vir homself dierbaar ag nie. Dit het vir hom nie waarde en betekenis in vergelyking met die uitlêwe van die geloof nie. Hy ag homself gering as hy besef waartoe hy geroep is. Sy lewe is nie kosbaarder as wat hy moet doen nie. Hy wil met blydschap sy loopbaan volbring, al moet hy sterwe. Dit gaan vir hom „om kragtig te getuig vir die Evangelie van die genade van God“. Daarom: geen menslike prestasie nie en geen roem aan Paulus nie. Nee, inteendeel, dit word gedoen met die bereidheid van die geloof tot eer van God en tot stigting van die Kerk van Christus.

Tot hierdie bereidheid is die gelowige in die wêreld geroep. Nooit mag ons dit ontwyk nie. Geen ander saak, ja selfs ons lewe, mag belangriker wees nie. As ons gelowiges is, is ons dit tot eer van God. Die geloof laat ons nie rondom ons kyk nie, maar laat ons opkyk na Hom in die hoogste hemele.

1 Julie

Lees Hand. 20:28-38.

Teks: Hand. 20:35.

SALIGER OM TE GEE.

Paulus wys die ouderling van Efese op die voorbeeld wat hy vir hulle gestel het deur só te arbei om ook „die swakkes” te help. Dit het hy nie sonder meer gedoen om maar net goed te doen nie. Nee, hy het dit gedoen om met sy eie arbeid homself en ook ander te versorg omdat dit opdrag van Christus is. Daarom sê hy ook: „en die woorde van die Here Jesus moet julle onthou”. Die „woorde van die Here Jesus” is nie ’n enkele of ’n paar woorde nie, maar eintlik die hele Evangelie wat hy hier saamvat.

En op grond daarvan sê hy: „dit is saliger om te gee as om te ontvang”. Christus het die woord salig gebruik teenoor die gemeente. Dit is salig dat hulle arm is, vervolg word en treur. Dit is eintlik so omdat ons daarin verkeer dat Christus aan ons kan gee. Ons is dan die afhanklikes, die behoeftiges en Hy is die een wat dan gee sodat ons kan ontvang. Daarom is dit vir ons ’n salige posisie.

Om te kan gee het Christus ons geleer. Ons ken dit nie vanuit onself nie. Die wêreld het ons dit nie geleer nie. Maar omdat ons Christus ken, weet ons ook om te gee. Ons weet dit is saliger om te gee as om te ontvang. En nou kan ons baie gee. Ons kan gee aan die wat arm is, die wat swak is; ook aan die wat swak is in die geloof; só gee om te help, te troos en te bemoedig.

Ons kan gee omdat ons ’n dankbaarheid teenoor God het. Hy het eintlik eerste vir ons gegee. Hy het aan ons getoon dat Hy gee in oorfloed sonder om ons ooit daaraan te herinner of ons ooit daarvoor te verwyt.

2 Julie

Lees Hand. 21:1-14.

Teks: Hand. 21:4 & 11.

BESLISTHEID.

Dit gebeur nou in hierdie gedeelte twee keer dat ander gelowiges Paulus wil ompraat om nie na Jerusalem te gaan nie. In vers 4 lees ons „en hulle het vir Paulus deur die Gees gesê om nie op te gaan na Jerusalem nie”. Aan hulle is dit bekend dat Jerusalem vir hom gevaar inhou. Hulle wil hom teen daardie bedreiging waarsku. Tog het Paulus nie afgesien van sy plan nie. En die reis word verder voortgesit.

As hulle in Cesarea kom, dan kom daar ’n sekere profeet Agabus van Judea. Hy besoek Paulus en op ’n besondere wyse wys hy wat met Paulus sal gebeur. Met Paulus se gordel bind hy sy voete en hande vas. So sal Paulus in Jerusalem gebind word. Nou was dit simbolies. Daar staan Paulus hulpeloos en gebind. Net soos in die

Ou Testament die profete dikwels uitgebeeld het wat sal gebeur, só word dit hier gedoen. Andermaal lees ons „Dit spreek die Heilige Gees“. Almal was oortuig dat die apostel gewis baie probleme sal hê. Daarom pleit hulle ook by hom om nie op te gaan nie. Miskien kan die optrede van die dissipels wat pleit 'n versekering wees om van God se weg af te wyk.

Paulus erken sy hart word week, maar hy volhard en is beslis om wel na Jerusalem te gaan. Hy glo en is oortuig dat ook daar die arbeid gedoen moet word. Dit is inderdaad waar; die weg van die gelowige is nie 'n gedagte nie, nie net 'n voorneme nie, maar dit is daad. Dit is nie 'n ideaal nie, maar dit is werklikheid.

3 Julie

Lees Hand. 21:15-26.

Teks: Hand. 2:23.

AANKOMS IN JERUSALEM.

Paulus en diegene saam met hom word met blydschap in Jerusalem ontvang. Hy was vir 'n geruime tyd nie in die stad nie. Daarom het hulle baie gehad om oor te praat. Paulus kon vertel „wat God onder die heidene deur sy diens gedoen het“. Elke plek waar hy aangedoen het en die Evangelie verkondig het, is gemeentes gestig, wat God gedoen het onder die heidene word daardeur bewys. Hieroor was daar groot blydschap en hulle het God geprys.

Maar ons verneem ook wat in Jerusalem gebeur het. Duidelik word vir ons gesê dat in Jerusalem het die gemeente steeds gegroei. Duisende Jode het gelowiges geword. Jakobus was 'die voorganger en met sy ywer saam met die van die ouderlinge was alles ordelik gereël. Die gemeente het egter uit Jode bestaan. Daarom lees ons, dat hulle verneem dat Paulus op sy reise die Jode selfs afgeraai het om hulle kinders te besny. Hulle glo dit is nie waar nie, maar dit moet nie net met die woord bewys word nie, maar ook met die daad. Daarom moet Paulus saam met die vier broeders wat 'n Nasireërgelofte afgelê het in die tempel ingaan, wanneer hulle hul offers op die agste dag bring. Ons lees van hierdie Nasireërgelofte in Num.6 verse 1-21. Ook in Hand. 18:18 lees ons dat Paulus saam met Priscilla en Aquilla ook onder hierdie gelofte gestaan het.

Aan die wat nie Jode was nie, is die vereiste nie gestel nie. Vir die gelowige gaan dit alleen om Christus. Daarom dat Paulus dit aan niemand gestel het as 'n voorwaarde om te glo en in Christus gered te word nie. Die wet is in Christus vervul. Ons word in Hom gereinig voor God.

4 Julie

Lees Hand. 21:27-40.

Teks: Hand. 21:33.

TERWILLE VAN CHRISTUS.

Toe die sewe dae van die reiniging verby was, sien die Jode vir Paulus in die tempel. En dit is juis hier waar die opstand teen hom ontstaan. Die Jode van Asië was in Jerusalem om die fees van die weke te vier. Hulle erken Paulus want in Efese het hy drie jaar gewerk. In Efese het hulle nie geslaag om hom gevange te neem nie.

Nou hits hulle die skare aan. Die aanklag is dat hy Trofimus, 'n Efesiër, in die tempel ingebring het. Die Joodse wet het bepaal dat geen nie-Jood in die tempel kon ingaan nie. Hulle kon alleen tot sover as die „voorhof van die heidene gaan“. Indien iemand dit doen, was dit strafbaar met die dood. Dit was dus 'n ernstige aanklag teen Paulus, hoewel hy dit nie gedoen het nie.

Maar dan gebeur soos wat die Gees wel aan hom bekend gemaak het. Hy word geslaan deur die skare, die Romeinse wag boei hom en moet hom selfs deur die skare dra. Tog maak dit alles Paulus nie stil nie. Onder al daardie geskreue en geslaan en boeie versoek hy om die volk toe te spreek. Want dit is waar dat die gelowiges as getuie van Jesus Christus nie deur hierdie dinge iets anders kan word nie. Ons kan nie vanweë druk en vyandskap meteens onself gaan verontskuldig en die Evangelie verander of maar net stil bly nie.

Nee, dit is dan dat ons maar verdra terwille van die Evangelie, al sou 'n mens dan ook alleen tussen baie staan . . . en dan die geloof behou. Dit gaan in die Evangelie meer as om mense te behaag. In die geloof word ons opgeroep om God te behaag.

5 Julie

Lees Hand. 22:1-9.

Teks: Hand. 22:1.

VERDEDIGING TENOOR DIE VOLK.

Gebied deur die Gees, het Paulus na Jerusalem gegaan, hy kon nie anders nie. In elke stad het die Heilige Gees kragtig getuig dat boeie en verdrukkinge op hom wag. (Hand. 20:22, 23). En nou staan hy geboeid met twee kettings terwyl hy hom verdedig teenoor 'n skare van die Joodse volk.

Eintlik verdedig hy nie homself nie, maar die nuwe Weg, dit is die geloof in Jesus Christus, waarop hy deur 'n ingryping van die Here self geplaas is. Hierdie Weg is die enigste weg tot saligheid omdat dit nie bewandel word deur eie krag en deur eie-geregtigheid as yweraar vir die wet nie, maar alleen bewandel kan word wanneer jy gebind gaan deur die Gees en gedra word deur die liefde en genade van God in Jesus Christus.

So word die verdediging van Paulus 'n verkondiging van Jesus Christus wat hom op die pad na Damaskus bekeer het. As yweraar vir die wet het selfs so'n ywer as die gevangene en veroordeling van gehate Christene hom nie by God gebring nie. Deur geen menslike pogings kom jy by God uit nie, maar alleen wanneer jy deur Jesus Christus gegryp word. Dan leef die ek nie meer nie, maar Christus leef in my. Hierdie is nie 'n eie nie, maar 'n vreemde geregtigheid. Dit word nie van onder na Bo, d.w.s. van die mens af na God toe verwerf of verower nie, maar van Bo na onder uit genade geskenk, d.w.s. van uite ons tot ons redding.

Dit wil Paulus aan die volk verkondig om daarmee Christus te verkondig en so sy volk aan hulleself te verlos en aan Christus te verbind. Die ongelowige wêreld vra 'n verdediging van ons geloof. Dit is 'n geleentheid vir ons om Christus te verkondig, in en deur Wie ons tot God bekeer is, sodat ons nie meer na die vlees sal wandel nie maar na die Gees, op die nuwe en lewende weg wat Christus vir ons ingewy het as Leidsman en Voleinder van die geloof.

6 Julie

Lees Hand. 22:10-16.

Teks: Hand. 22:15.

DIE OPDRAG TOT GETUIENIS.

„My weë is nie julle weë nie“, is die waarheid wat tot Paulus deuring wanneer hy blind na Damaskus gelei word. Op hoe 'n jammerlike en gans ander wyse as wat hy beplan het, kom hy in Damaskus aan. Die Saulus wat dreiging en moord teen die dissipels geblaas het, slaan 'n patetiese en hulpelose figuur. Hy moet die weg na Damaskus voltooi, elke moeisame tree daarvan, en in hierdie proses moet alles afgebreek word wat hom as vervolger aan Jesus Christus gekenmerk het, want hy moet getuie van Jesus Christus word.

Om 'n betroubare getuie te wees, moet 'n mens instaat wees om te luister. Niemand kan 'n boodskapper wees as hy nie eers noukeurig na sy opdrag geluister het nie. By die hoor daarvan sowel as by die oordra daarvan wag niks van die getuie se woorde of voorliefdes bygemeng word nie. Daarom moet die getuie se eie persoon op die agtergrond staan.

Veel meer geld dit vir 'n getuie van Jesus Christus. So'n getuie moet nederig wees en alle eie belang en eie waardigheid moet uit die weg geruim en vernietig word. Die trotse eie wil moet gebuig word. So is met Paulus gehandel en so het Paulus hom onderwerp aan die hand van Jesus Christus wat hom toegerus het vir hierdie opdrag. Sy taak was om teenoor al die mense 'n getuie te wees van wat hy aangaande Christus gesien en gehoor het. Dit is sy verdediging teenoor die volk. Hy kan nie anders as om van Jesus Christus te getuig nie.

Hierdie selfde opdrag het ons ontvang. Om dit te kan uitvoer moet ons onself verloën en moet ons in die eerste plek nederig en gelowig luister. Ons mag nie onself verkondig of ons eie opvattinge nie, maar Jesus Christus as Here, wat ons duur gekoop het om sodoende sy eiendom te verlos. Paulus en baie ander se getuienis het marte-laarskap meegebring en tog het hulle nie geswyg of teruggedeeins nie. Wat het van ons getuienis geword in uiters gunstige onstandighede?

7 Julie

Lees Hand. 22:17-29.

Teks: Hand. 22:21.

NA DIE HEIDENE.

Paulus moet hom ook teenoor die volk verdedig vanweë die feit dat hy die heiden-apostel is. Dat hy apostel onder die heidene was was 'n verdere rede tot die gramskap en woede teen hom. Hierdeur het hy homself volgens die Joodse gebruike verontreinig en verder is hy daarvan beskuldig dat hy die Jode onder die heidene leer om van Moses, d.w.s. die wette van Moses, afvallig te word, deur hulle nie te laat besny nie en ook nie volgens die sedes moet wandel nie.

Paulus beroep hom nie op sy eie willekeur waardeur hy na die heidene gegaan het nie, maar op Jesus Christus self, wat aan hom verskyn het en aan hom die uitdruklike opdrag gegee het om na die heidene te gaan. Dit was Paulus se oortuiging dat hy deur God van die skoot van sy moeder af geroep is om Jesus Christus onder die heidene te verkondig. (Gal. 1:15 & 16).

Hierdie sending van Paulus na die heidene raak almal van ons. Het hy nie na die heidene gegaan en so onvermoeid onder hulle gearbei nie, dan het ons waarskynlik nie vandag in Christus geglo nie. Deur die kerstening van die heidene het ons gelowig geword en dit het op ons die verantwoordelikheid geplaas om die Evangelie aan die heidene te verkondig.

Hierdie verantwoordelikheid rus nie alleen op die kerk in sy geheel nie, maar ook op elkeen van ons afsonderlik as gelowiges. Op watter wyse ons ookal ons deel bydra, die Evangelie van Jesus Christus mag nie alleen die privaatsesit bly van die gevestigde Kerk of van die wat reeds glo nie, maar moet na die heidene uitgedra word. In die geleedere van ons eie volk is daar ook 'n heidendom aan die groei. Die vraag is wat die kerk daaraan doen en verder, wat ons as gelowiges daaraan doen; ons wat elkeen priester van Jesus Christus is, om die Woord van verlossing te bedien. Wat sal ons verdediging wees as ons nagelaat het om na die heidene te gaan?

8 Julie

Lees Hand. 23:1-11.

Teks: Hand. 23:6.

oor die hoop en die opstanding voor die gereg.

Die Fariseërs het wel geglo in die opstanding, maar dit was 'n geloof sonder grond en sonder waarborg. Die opstanding van die mens is eers gewaarborg in en deur die opstanding van Jesus Christus. Wie nie in die opstanding van Jesus Christus glo nie, kan nie werklik glo in die opstanding van die vlees nie, want die opstanding van die vlees is nie moontlik buite die opstanding van Jesus Christus om nie.

Die opstanding van Jesus Christus is nie alleen die hoogtepunt van sy aardse werk nie, maar ook die blye boodskap aangaande Jesus Christus. „Ons het die Here gesien“, is die blye boodskap wat die dissipels aan Thomas verkondig het. Hy het waarlik opgestaan.

Wie dit glo is 'n mens met hoop en met 'n bly toekomsverwachting, want ons is gered in hoop. Vir die gelowige bestaan daar geen twyfel meer oor ons redding nie. Ons redding is eenmaal en volkome deur Christus bewerk op die paasmôre. Maar, dit is in hoop dat ons gered is m.a.w. alleen hulle wat Jesus Christus as hulle enigste Verlosser bely, sal gered word.

Die hede waarin ons lewe, lê nie alleen (wat die tyd betref) tussen die opstanding van Jesus Christus in die verlede en sy wederkoms in die toekoms nie. Ons hede, d.w.s. ons hele bestaan, word deur hierdie twee gebeurtenisse gedra. Kragtens die opstanding van Jesus Christus wat alreeds in die verlede geskied het en waarin ons onwankelbaar glo en as gevolg van Sy wederkoms en ons opstanding in die toekoms waarop ons hoop, moet en kan ons nou verantwoordelik en met blye verwagting en reikhalssende verlange lewe. Wie so lewe, lewe in die liefde waartoe die geloof en die hoop ons instaat stel.

Oor hierdie opstandingshoop staan Paulus voor die gereg. Mag dit so wees dat ons ook oor hierdie hoop en opstanding ons altyd sal verdedig deur dit te glo, daarin te leef en dit te verkondig.

9 Julie

Lees Hand. 23:12-22.

Teks: Hand. 23:14.

SAMESWERING.

Die hand van die duiwel kan duidelik gesien word in hierdie sameswering, waardeur veertig sogenaamde wetsgeleerdes hulle verbind het om die sesde gebod te oortree en so wederegtelik die reg in eie hande te neem. Hulle het ook baie goed geweet dat hierdie voorneme van hulle gegrond was op 'n oortreding van die negende gebod aangesien alle getuienis aangaande die oortredinge van Paulus vals was. En dit juis die valse getuienis aangaande die naaste wanneer hy voor die regbank staan, wat in die eerste plek deur God in Sy wet verbied word.

Hierdie sameswering is egter nie alleen teen Paulus gemik nie, maar veral teen die Evangelie wat hy verkondig en daarom teen Jesus Christus en God self. Wie 'n Christen vervolg of 'n apostel van Christus, vervolg niemand anders nie, as Jesus Christus self. Dit het op die Damaskuspad tot Paulus deurgedring met die vraag: „Waarom vervolg jy My?“.

Laat niemand van ons beweer dat ons nog nooit teen ons naaste of teen God saamgesweer het nie, want ons is van nature geneig om God en ons naaste te haat. Die tong is 'n vuur, die wêreld van ongeregtigheid. Dit is 'n onbedwingbare kwaad vol dodelike gif. Daarmee loof ons God en die Vader, en daarmee vervloek ons die mense wat na die gelykenis van God gemaak is.

Dit is 'n onuitspreeklike groot gawe om na mekaar te kan luister en met mekaar te kan praat. 'n Nog groter gawe is dit om na die Woord van God te mag luister en deur gebed met God in gesprek te tree. As ons maar meer wil luister en verstaan en minder wil praat, oordeel en ontstig en valslik allerhande kwaad rondstrooi met die tong.

Laat ons uiters bedagsaam wees oor wat ons van ons naaste dink en sê. Laat dit tot stigting dien en nie die lewe van ons naaste verwoes nie, maar veeleer bevorder. God het ons nie die gawe van spraak gegee om mee af te breek nie, maar om met liefde te stig. Elke kwaadwillige woord teen ons naaste is 'n sameswering teen hom en teen God. Dit is nie alleen valse getuienis nie, dit is moord.

10 Julie

Lees Hand. 23:23-35.

Teks: Hand. 23:29.

AAN GEEN DOOD OF BOEIE SKULDIG.

Die Romeinse regstelsel is tot vandag toe bekend vir sy billikheid en regverdigheid. Daarom kon nie toegelaat word dat 'n persoon onverhoord en onskuldig op wettelose wyse deur samesweerdere om die lewe gebring word nie. Dit was Paulus se redding. Selfs die heidense owerheid vind in die beskuldiging niks wat die dood of die boeie verdien nie. Vir die owerste is dit 'n saak van twisvrae en hy verstaan nie waarom dit gaan nie.

Die dood en boeie word vir Paulus geëis omdat hy die dood en boeie van Jesus Christus verkondig het. Hieraan is nie alleen Paulus skuldig nie, maar ook die samesweerders en die owerste en elke mens. In ons plek en vir ons skuld is Hy geboei en geboeid veroordeel en gekruisig.

Wie erken en bely dat hy die boeie en die dood van Christus deur sy sonde verdien het, dié mag ongeboeid d.w.s. vry uitgaan en dié verdien ook nie die dood nie, maar mag lewe. In Christus en deur sy plaasvervangende lyding en dood, is die skuldiges onskuldig omdat Hy, die onskuldige, vir ons skuldig gemaak is. Wie hierdie waarheid nie bely en glo nie sien hulle self as die onskuldiges en juis daarom is hulle skuldig.

Wat pleit ons? Onskuldig? Dan is ons skuldig aan die boeie en die ewige dood. Skuldig? Dan is ons onskuldig, dan moet ons vasstaan in die vryheid waarmee Christus ons vrygemaak het en mag ons lewe. So sal ons nie aangeklaag kan word van iets wat die dood of selfs die boeie verdien nie. Die waarheid sal ons vrymaak dit is Jesus Christus en sy Evangelie, want wie sou hom dan nog verklê wat deur God verkore is? Ons is lewend vir God in Christus Jesus onse Here. Hy is ons voorspraak by die Vader, Hy het ons met God versoen.

11 Julie

Lees Hand. 24:1-27.

Teks: Hand. 24:5.

GEEN BEROERDER VAN ISRAEL.

Getrou aan Sy roeping en opdrag lewer die advokaat Tertullus sy betoeg voor die goewerneur. Maar, hoe vurig hy ookal sy aanklag mag lewer, hy is besig met 'n verlore saak. Hy is besig om teen God te stry en wie kan met God 'n regsak begin?

Hy beskuldig Paulus as 'n verwekker van oproer onder al die Jode in die wêreld asof Paulus die Beroerder van die Israel van hierdie tyd is, soos Agab Elia eers beskuldig het. Soos die profeet van God nie aan beroering skuldig was nie, so ook nie die apostel van die Here nie. Die omgekeerde is ook hier waar.

Om die hoop en die opstanding, en die geregtigheid van God te verkondig en altyd voor God en die mense 'n rein gewete moet hê, is geen beroering nie. Dit is egter wel 'n beroering onder hulle vir wie die kruis van Christus 'n dwaasheid en 'n struikelblok is. Maar wie is dan die skuldiges? Sekerlik nie die verkondigers van die Evangelie van die kruis nie.

Ons hoor egter vandag uit baie oorde van die teologie van die rewolusie. Hiervolgens wil die liberalisteise en kommunisties geïnspireerde kringe die Evangelie van Jesus Christus vertolk en misbruik as 'n middel om rewolusie in die wêreld te stook. Om hierdie rede steun die Wêreldraad van Kerke ook die sogenaamde vryheidsvegters veral teen Suid-afrika. So'n beroering is alles behalwe evangelieverkondiging.

Die Evangelie van vrede tref diep in die hart en daarom ontroer dit hulle wat nie deur die Evangelie ontroer word en tot die geloof kom nie, die word wel beroer, want die Woord van God is 'n tweesnydende swaard. Die Woord bevry maar kan ook verdoem, nie omdat die

Woord willekeurig verlos en veroordeel nie, maar omdat sommige hierdie Woord verwerp. Mag die wêreld in sy sonderoes steeds deur hierdie Evangelie wakker geroep word, al sou dit ook hoe 'n groot beroering gebring. bring. Die Evangelie wil egter nie beroer nie, maar vrede bring in elke hart en lewe.

12 Julie

Lees Hand. 25:1-12.

Teks: Hand. 25:12.

KERKLIKE BEROEP OP DIE OWERHEID.

Paulus bestraf in 1 Kor. 6:1 vv die gelowiges omdat hulle met hulle onderlinge kwessies reg gaan seek het voor die ongelowiges.

En nou het dieselfde Paulus aan Festus gesê: Ek beroep my op die keiser. Meer nog: Sy beroep op die heidense Romeinse keiser was tegelyk 'n openlike verklaring dat hy in Jerusalem geen reg kan vind nie. Dit was 'n openlike breuk met die „kerklike” leiers.

Sou hy meer reg vind in Rome as in Jerusalem, by Nero as by die Sanhedrin, by Pilatus as by Kajafas? Moet die burgerlike, ja soms heidense owerheid die laaste woord spreek oor kerklike aangeleenthede? In die Korinthierbrief sê Paulus uitdruklik: Nee!

Daarom is Paulus se beroep op die keiser nie 'n beroep om uitpraak te gee oor kerklike sake nie en ook nie 'n beroep in die eerste plek om die beskerming van sy eie lewe, naam of eer nie. Dit was 'n beroep om reg, die reg naamlik wat die Joodse Raad hom wou ontnem, die reg om die Evangelie van Jesus Christus te verkondig.

Wat sou Nero meewarig glimlag as Paulus hom die dienaar van Gods (Rom. 13) noem terwyl die Romeinse keiser as godeseuns aanbid is! Wat sou Nero sê van die voorbedding van die gelowiges vir alle konings en hooggeplaasdes: „Sodat ons 'n rustige en stil lewe kan lei in alle Godsvrug en waardigheid. Want dit is goed en aangenaam voor God, ons Verlosser, wat wil hê dat alle mense gered word en tot kennis van die waarheid kom” (1 Tim. 2:2 vv).

Maar juis daarvoor het Paulus hom op die keiser beroep — Nie net 'n beroep op die keiser nie maar boweal 'n beroep om voor die keiser te verskyn en te getuig van die Geregtigheid van Christus, die Here. Daarom doen Paulus voor die owerhede niks anders as om die Evangelie te verkondig nie.

Die onvervreembare reg van die kerk is om die Evangelie te verkondig en om die beskerming van hierdie reg beroep die kerk hom op die owerheid. Maar nou kan die owerheid alleen hierdie goddelike opdrag gehoorsaam as die kerk op sy beurt aan hom die Woord van God verkondig. Daarvoor het Paulus hom op die keiser beroep.

Ook die keiser en elke owerheid sal eenmaal voor die Regterstoel van God verskyn.

13 Julie

Lees Hand. 27:9-20.

Teks: Hand. 27:10.

KERKLIKE VERSIENDHEID.

Hoe het Paulus geweet van die storms wat hulle op see sou tref? Wat het hy bedoel toe hy gesê het: „Ek sien”

Was dit algemene kennis van skeepvaart en noukeurige berekening? Skeepvaart was gevaarlik na 15 September; tussen 11 November en die 5e Maart het dit heeltelmal tot stiltand gekom!

Of het Paulus 'n gesig gesien oor die skipbreuk? Die woord „sien” beteken hier „diep inkyk”, beteken so iets soos „profetiese insien” en profetiese insig berus altyd op die geopenbaarde Woord van God. Met profetiese versienheid het Paulus gewaarsku dat die vaart op 'n ramp afstuur.

En soos dikwels tevore en soveel keer daarna sou die hoofman (die wêreld) die woorde van Paulus (die Kerk) gering ag. Die mensdom in sy vaart deur die wêreld sal liewer ag gee op die woord van die stuurman, die eienaar van die Skip die meerderheid van sy reisgenote. Sy kennis, sy vaardigheid, sy eie belang, sy eie gerief, die stem van die meerderheid het nog altyd vir hom meer gewig gedra as die profetiese woord van die kerk.

Die profeet is van oudsher af doodgemaak of doodgeswyg. Wie is die kerk nou eintlik om te kan spreek? Ondanks die waarskuwende profetiese woord van die kerk sal die mens altyd weer met die sonde eksperimenteer — met noodlottige en verwoestende gevolge.

Goddank as die wêreld Christus aan die kruis wil stil maak, God en Sy Woord vir ewig die swye wil oplê dan bid Hy: „Vader vergeef hulle want hulle weet nie wat hulle doen nie”!

Ook Paulus bly op die skip al sien hy dat die skip onherroeplik op 'n ramp afstuur. En hy bly daar nie omdat hy nie anders kan nie, hy bly daar sodat almal op die skip wat uiteindelik na sy Woord sou luister behoue kon bly en gered kon word.

14 Julie

Lees Hand. 27:21-44.

Teks: Hand. 27:24.

KERKLIKE SOLIDARITEIT.

Gelowiges en ongelowiges, Paulus en die ander passasiers was lotsgelyk. Hulle was almal op dieselfde skip, geteister deur dieselfde golwe, bedreig deur dieselfde rampe.

In hierdie lotsgelykheid van kerk en wêreld moet albei maar hând aan hand, skouer aan skouer werk om die beste van 'n slegte saak te maak? Nee geen gesamentlike pogings om die skip te verstewig, die vrag ligter te maak, hulleself te red het uitkoms gebring nie. Geen gesamentlike poging van kerk en wêreld hetsy deur politieke of sosiale programme kan redding bring nie.

Christus is die hoop van die kerk en die wêreld. Die engel het vir Paulus gesê: „Moenie vrees nie Paulus. Jy moet voor die keiser staan en kyk, God het aan jou geskenk almal wat saam met jou vaar.”

Daarom is die saamwees van Paulus en die passasiers, die kerk en wêreld nie bloot 'n lotsgelykheid op 'n stormgeteisterde skip wat afstuur op 'n rampspoedige einde nie maar 'n God bedoelde solidariteit van die kerk met die wêreld.

Eienaardige solidariteit — Paulus word gespaar terwille van die wêreld (die keiser, Rome moet die Evangelie hoor). Die wêreld, die passasiers van die skip word behou terwille van Paulus (die kerk wat die Evangelie moet bring) (Petr. 3)

Christus is die hoop van die kerk en die wêreld. Maar daar is 'n voorwaarde vir albei aan verbonde:

Vir die kerk: Dat hy gehoorsaam en getrou aan sy opdrag bly. Die gehoorsame kerk (Paulus) word behou omdat hy voor die keiser moet verskyn. Die vluggende slapende kerk (Jona) beland in die diepte van die see en is 'n bedreiging vir die wêreld.

Vir die wêreld: Dat hy die Woord van Paulus (die kerk) onvoorwaardelik moet glo en gehoorsaam. Hoop is daar beslis nie vir diegene wat soos die soldate hulself met hulle eie sleepbootjie wil red nie.

15 Julie

Lees Hand. 28:1-10.

Teks: Hand. 28:6.

KERKLIKE IMMUNITEIT.

Die inwoners van Milete het die slangbyt gesien as wraak van die godin van Geregtigheid. Paulus het wel die skipbreuk oorleef maar nou het die wraak hom ingehaal. As Paulus dan immuun blyk te wees teen die gif van die slang dan gee hulle 'n geheel ander verklaring: Hy moet 'n god wees.

Dit is nie net die heidene van Milete wat teenspoed sien as 'n besondere straf van God oor 'n bepaalde sonde en voorspoed as 'n seën op 'n besondere deug of kwaliteit van die mens nie.

Dit is hierdie onbybels, reglynige verklaring van teenspoed en voorspoed in oorsaak en gevolg wat soveel mense gebring het tot diepe vertwyfeling enersyds en hoogmoedige eiegeregtigheid andersyds.

Uit die gebeure met Paulus is dit duidelik dat die gelowige nie immuun is teen teenspoed en siekte so dat die slang hom nooit sal byt nie. Die troos van die gelowige is ook nie dat teenspoed en kruis nooit oor hom sal kom nie (bv. Job) Sy troos lê daarin dat ondanks die giftige slangbyt hy nie sal sterwe nie. Geen dood of lewe, owerheid of mag kan ons skei van die liefde van God in Jesus Christus nie (Rom. 8:33 vv).

So is die kerk nie immuun teen die sonde dat die kerk die gemeenskap van sondeloses is nie maar so dat dit die gemeenskap van begenadigde sondaars in Jesus Christus is. Die gelowige is nie immuun teen die sonde, so dat hy nooit sal sondig nie, maar so dat elkeen wat glo in Hom wat verhoog is aan die kruis, soos Moses die slang in die woestyn verhoog het, (Joh. 3:14) sal lewe.

Dit sal goed wees om te let op wat Jesus geantwoord het op die vraag „Wie het gesondig“ (Joh. 9:3): „Hy het nie gesondig nie en sy ouers ook nie maar die werke van God moet in hom openbaar word“.

Nie die hoekoms en waaroms nie, nie 'n analise van oorsaak en gevolg is wat saak maak nie maar dat die werke van God geopenbaar word en God verheerlik sal word. Dit sou goed wees as ons ook in ons siekte en teenspoed onthou dat God verheerlik moet word. Oor die liefde van God hoef die gelowige nooit te twyfel nie.

16 Julie

Lees Hand. 28:11-16.

KERK EN WÊRELD.

Teks: Hand. 28:15

Rome was 'n wêreldstad, die hart van die Romeinse ryk. Alle paaie lei na Rome. En nou was Paulus, die apostel van die Here op pad na Rome. Kerk en wêreld staan hier in skerpe kontras teenoor mekaar.

Die Appius-weg waarmee Paulus nou gegaan het na Rome was seker meer as eenmaal die toneel van Romeinse generaals wat in hul triomfoptogte terugkeer na roemryke veldslae. Paulus kom nie in 'n kleurrike triomfoptog nie maar as 'n gevange as 'n geboeide.

Sy ervaring in groot stede het hom geen rede tot optimisme gegee nie. In Athene word die name van een man en een vrou genoem wat gelowig geword het. Die ander het hom uitgelaag.

In hierdie stad Rome, waar mense roep om brood en spele, hoe sou in die rumoer van die stad die Woord gehoor word, die boodskap van Hom wat Sy stem op straat nie laat hoor nie (Jes. 42:2).

Die oormag van die wêreld, die onmag van die kerk, die dwaasheid van die prediking. Kon iemand Paulus verwyt het omdat hy kleinmoedig geword het?

By die Appius-mark en die Drie Herberge het gelowiges hom teemoet gekom, medegelowiges, mede broeders. Ons lees dat Paulus 'moed geskep het en God gedank het. Paulus het in die ontmoeting met die medegelowiges, in die gemeenskap van die heiliges weer die perspektief van die geloof gekry: „Maar ons het hierdie skat in erdekruike, sodat die voortrefflikheid van die krag van God mag wees en nie uit ons nie. In alles word ons verdruk maar ons is nie terneergedruk nie ons is verleë maar nie radeloos nie, vervolgd maar nie verlate nie, neergewerp maar nie vernietig nie“.

„Nie deur krag en geweld nie maar deur My Gees spreek die Here“. Die werk van die kerk is die meegaan in die triomftog van die Gekruisigde deur die wêreld.

17 Julie

Lees Hand. 28:17-29.

KERK EN ISRAEL.

Teks: Hand. 28:23.

Die Christelike kerk is in die begin beskou as 'n Joodse sekte. Die woord „sekte“ het in die begin die betekenis gehad van die Fariseërs of Sadduseërs. Later het die woord „sekte“ die slegte betekenis gekry van ketterse of afvallige party. Miskien kry ons hier al in 'n sekere mate hierdie laaste betekenis as die Jode in Rome vir Paulus sê: „want wat hierdie sekte betref, is dit ons bekend dat oral daarteen gespreek word. (V.22).

En nou sê Paulus van homself en daarmee van die Christelike kerk, dat hy nie geboei is omdat hy 'n ketter is of 'n bederwer van die sedes van die volk nie maar dat hy geboei is oor die Hoop van Israel, Jesus Christus. Die Christelike kerk is die ware Israel omdat hulle glo in Jesus Christus die hoop van Israel. Uit die Wet en profete het hy Paulus hulle probeer oortuig aangaande Jesus Christus. Die bestemming van Israel was nie slegs dat Jesus Christus uit die geslag van

Juda gebore sou word nie maar ook dat Israel sal glo in sy Messias: Jesus Christus. Daarom is die kerk die ware Israel, Israel na die Gees. As Paulus eers na die Jode gaan met sy boodskap, ook in Rome, dan doen hy dit nie omdat hy daar makliker aanknopingspunt kan vind of omdat hyself 'n Jood was nie, maar hy gaan na hulle juis omdat God sy uitverkore volk sy bestemming wou laat vind in Jesus Christus.

Sommige Jode het geglo. Ander het ongelowig gebly. Hulle harte het „stomp” geword. En daarom het Jood en heiden voorwerp geword van die evangelisasie van die kerk.

Die uitverkore volk het sy Messias verwerp. Maar ook in sy ongehoorsaamheid en verharding sal hy getuie van God wees; Getuie van Gods gerig; net soos die kerk (gelowige Jood en heiden) getuie is van Gods barmhartigheid.

Kerklieke bemoeienis met die Jode berus nie op een of ander inlewende kwaliteit van die Jood nie maar alleen in die Verbondstrou van God. En hierdie Verbondstrou van God moet ook tot uiting kom in die voortdurende verkondiging van die kerk aan Israel aangaande die hoop van Israel Jesus Christus, sodat ook hulle getuies sal word van Gods barmhartigheid.

18 Julie

Lees Hand. 28:16-31.

Teks: Hand. 28:31.

KERK EN KERKER.

Paulus het hom op die keiser beroep en so het hy in Rome tereg gekom. Ons lees ook dat hy „met volle vrymoedigheid sonder enige verandering” die Evangelie verkondig het.

En tog was daar juis veel wat na ons mening as 'n „verandering” kon geld, veel wat Paulus as verskoning kon aanvoer waarom hy nie die Evangelie kon verkondig nie.

Hy het wel in 'n huurhuis gebly maar met 'n soldaat wat wagstaan voor die deur — eintlik was dit niks anders as 'n tronk nie.

Paulus self was 'n gevangene. Hy kon nie beweer waar hy wou nie. Vir twee jaar moes hy wag op 'n verhoor. Daar is min dinge wat so verlamdend op 'n mens inwerk as 'n doellose sinelose gewag. Die wêreld gaan aan. Wat sou hy hom bekommer oor Paulus. Dit was gevaarlik om die Evangelie te verkondig. Was hy nie juis om hierdie rede 'n gevangene nie.

Vyandskap van die kant van die Jode was daar seker genoeg. Ook van die Romeine was daar nie veel heil te wagte nie. Dit is so dat die omstandighede vir Paulus om die Evangelie te verkondig alles behalwe gunstig was.

Ons bereken die toekoms van die kerk en die Evangelie so maklik in terme van omstandighede wat „gunstig” sou wees al dan nie. Ons vind so maklik verskonings wat ons dan sou verhinder om die Evangelie uit te dra aan die heidene; verskonings waarom ons nie meewerk tot die bloei van die Godsryk in die algemeen en die Ned. Hervormde Kerk in die besonder nie. Juis hierdie voorraad opname van uiterlike omstandighede en eie moontlikhede lê ons lam en maak dat ons stryd weinig meer as 'n wanhoopsdaad is.

Dit openbaar ons eie ongeloof in die Evangelie wat 'n krag van God tot saligheid is. Juis omdat Paulus geweet het dat die moontlikheid en die werklikheid van die „sukses” van die Woord in die Woord self lê omdat dit die Woord van God is, daarom was sy verleentheid sy geleentheid, sy wagtydperk sy geleentheid tot arbeid, sy vyande sy arbeidsveld, sy kerker sy kerk. Daarom het hy die Evangelie verkondig „met volle vrymoedigheid sonder enige verandering”.

19 Julie

Lees Gal. 1:1-10.

Teks: Gal. 1:1.

DIE APOSTELSKAP VAN PAULUS.

Paulus skryf hierdie brief omdat invloedryke persone, Christene van Joodse herkoms, kort ná sy tweede besoek aan die Galatiese gemeentes 'n dwaalleer aan hierdie gemeentes verkondig as sou naas Christus ook die Mosaïese wet vir hul saligheid noodsaaklik wees. Paulus probeer deur hierdie skrywe aan die gemeentes die dwaling van die Judaïste aan die lidmate uitwys.

Hierdie dwaalleraars het ook die gesag van Paulus se apostelskap ontken. Hulle beweer dat Paulus se apostelskap deur mense aan hom gegee is en nie deur Christus soos die ander ware apostels nie. En hier in die opskrif van die brief verdedig Paulus sy apostelskap en die gesag waarmee hy optree.

'n Apostel moes deur Jesus Christus Self geroep en uitgestuur wees en hy moes ook getuie wees van die opstanding van Jesus Christus. Deur God Self met onafwysbare apostoliese gesag beklee, rig Paulus hierdie skrywe aan die Galasiërs. Daarom skryf hy: „Paulus, 'n apostel nie vanweë mense of deur 'n mens nie, maar deur Jesus Christus en God die Vader wat Hom uit die dode opgewek het” Paulus grond sy apostelskap op die gebeure op pad na Damaskus waar die opgestane Heer hom geroep en uitgestuur het as apostel, vgl. Hand. 26:16. Deur Christus geroep en met die verkondiging van Homself gevolmagtig tree Paulus op as 'n gesaghebbende oor- en ooggetuie van Christus se woorde en daede.

Paulus is dus 'n gesant van Jesus Christus wat Jesus Christus en Hom as Gekruisigde alleen verkondig. Om daardie rede moet die Galasiërs en ook ons die evangelie wat aan ons verkondig word, aanvaar as die woord van God. „Dit is 'n betroubare woord en werd om ten volle aangeneem te word.”

20 Julie

Lees Gal. 1:6-24.

Teks: Gal. 1:6.

DAAR IS MAAR EEN EVANGELIE.

Paulus, die apostel wat so diep mog skou in die wonders van die „genade” is verbaas oor die optrede van die Galasiërs en daarom protesteer hy. Oor twee dinge verbaas die apostel hom: dat die gemeente so gou geneig is om „van die genade te verval”, (Gal. 5:4); en dat hulle hierdie verval van die genade 'n evangelie noem wat dit tog nie is nie. Baie duidelik stel Paulus dit ook aan die Galasiërs „dat die

evangelie wat deur my verkondig is, nie na die mens is nie". Nee, dit is vir die mens want Jesus Christus het na die wêreld gekom om sondaars te red wat verlore gaan.

Maar natuurlik het die mens sy eie evangelie: hy wil geregverdig wees deur die wet. Dit streef die menslike natuur, sy eie-ek, waarvan hy uiteraard alles verwag. Dit is die begeerte van die vlees. Paulus stel dit onomwonde dat dit geen evangelie is of ooit kan wees nie — dit is misleiding van jouself, duiwelse bedrog. Dit beteken alleen dat die mens die oordeel van God oor homself nie wil aanvaar of ernstig opneem nie. Dit beteken dat hy teenoor God sy eie „oordeel” handhaaf, en self onderskei tussen wat hy goed en kwaad noem. Dit is die verwerkliking van die oer-sonde: die mens wil soos God wees.

En hoe gou is die onverstandige Galasiërs bereid om hierdie vleeslike evangelie aan te neem en dit tot grondslag van hulle leer en lewe te maak. Soos die Roomse kerk is ons ook te geneig om die breuk tussen God en die mens nie radikaal te sien nie, maar van die mens se kant as 'n oorbrugbare kloof — deur goeie werke kan ons die hemel verdien.

Die Galasiërs moet kies: die werke van die wet of Christus. „Want in Jesus Christus het nog die besnydenis nog die onbesnedenheid enige krag, maar die geloof wat deur die liefde werk”.

Die keuse vir Christus beteken: die kruisiging van die hartstogte en begeerlikhede. Maar dit is die enigste ware evangelie, hierdie struikelblok van die kruis. Want hierdie kruisevangelie wat teenoor die regverdiging deur die wet staan, beteken die opheffing van die radikale breuk tussen God en die mense — dit kan alleen deur God in Jesus Christus gedoen word, Wie se Gees ons lei en ons die leweskensk.

Daarom geld alleen: dat ons die waarheid gehoorsaam sal wees, dit is die evangelie „deur die genade van Christus”.

21 Julie

Lees Gal. 2:15-21.

Teks: Gal. 2:19.

DOOD VIR DIE WET.

Die mens moet vir God lewe. En om vir God te lewe beteken: om te lewe volgens die wet, maar dan as rigsnoer vir die lewe van dankbaarheid.

Paulus skryf hierdie brief omdat invloedryke persone — Christene van Joodse herkoms, kort na sy tweede besoek aan die Galatiese gemeentes vir hul dwaalleer — as sou naas Christus ook die Mosaïese wet vir die saligheid noodsaaklik wees — onder die gemeentes ingang gevind het. Hierdie dwaalleraars het die Galasiërs verwar — hulle wat kort tevore nog heidene was, begin nou twyfel aan die evangelie wat Paulus aan hulle verkondig het. Wie ken hierdie twyfelvrae nie?

Nou skryf Paulus vir hulle: „want deur die wet is ek vir die wet dood” Watter wet? Die hele wet van God? Sonder twyfel. Daarvoor het Paulus gesterf op 'n bepaalde oomblik, toe hy in Jesus Christus mag glo. In geloofsgemeenskap met Christus sterf hy as't..

ware self aan die kruis en vervul die voorwaardes vir wetsgeregtigheid. So word vir Paulus die nuwe lewe moontlik.

Daar is geen lewe vir God moontlik as ons nie eers vrygespreek is in Christus — buite ons wetsvolbrenging om! Sprekend is die voorbeelde van Kain en Judas teenoor die van Dawid; Dawid vra: „Wees my genadig, o God, na die grootheid van U barmhartigheid“.

Die Opgestane Heer gee Sy Gees in almal wat na Hom toe kom in die geloof, wat hulleself aan Hom toevertrou.

„Deur die wet is ek gedood.“ Die wet het deur sy eie diens hierdie apostel gedood: want dit kan alleen eis — die onmoontlike entog die noodsaaklike. Dit is die krag van die voorlesing van die wet elke Sondag: dit wek by ons die besef van ons algehele verwerplikeheid. Daardeur kom ons sonde voor onself in die volle lig.

Wek dit wanhoop? Buite Christus om, sonder twyfel! Dood, angs en sorg. Maar nou het die kerk die Evangelie van Golgotha verneem: „... vir die wet dood om vir Christus te lewe“. Uit dankbaarheid vir Sy verlossing aan die kruis vir God te lewe, met die wet as die rigsgnoer.

22 Julie

Lees Gal. 3:19 & 4:7.

Teks: Gal. 3:23, 24.

DIE DOEL VAN DIE WET.

Die dwaalleraars het die wetsgehoorsaamheid as voorwaarde vir saligheid aan die Galasiërs voorgehou. Nou skryf Paulus aan hulle, dat tydens die Ou Bedeling die wet soos 'n tronkbewaarder was. Die regverdiging op grond van Christus se soendood was verborge in God en as't ware verskuil agter seremoniële wette. Die Ou Testamentiese gelowiges, sê Paulus, soos in 'n bewaakte tronk hunker, hoewel gevrywaar van invloede van buite, na vrywording van die houvas wat die wet op hulle het. Daarom skryf Paulus in vers 22: „Maar die Skrif het alles ingesluit onder die sonde, sodat die belofte uit die geloof in Jesus Christus aan die gelowiges gegee kon word“.

Die wet het egter 'n heel bepaalde funksie gehad in die heilsbedeling: die van gevangenis en tugmeester. God het Israel opgesluit in die tronk van die sonde — „onder die wet in bewaring gehou“. Die wet bring egter net 'n tydelike bewaring, 'n bewaring tot op die tyd waarop die geloof die nuwe lewe in Christus openbaar. Hierdie ou bewaring was 'n negatiewe krag wat in Israel op die kruis uitloop, maar hierdie nuwe bedeling met die koms van Christus is 'n positiewe krag wat vir die ganse aarde na die nuwe Jerusalem lei.

Paulus sê dat die wet ook 'n tugmeester was. In die ou tyd was so 'n tugmeester 'n slaaf wat tydens 'n kind se onmondigheid, in opdrag van sy vader, veelal op hardhandige wyse veral oor sy uiterlike gedrag en welsyn gewaak het. Dit is hier 'n beeld van die tydelike maar tog Godsgewilde ruwe tugtiging van die wet wat die mens tot wanhoop dryf en daardeur die weg baan tot Christus. Duidelik stel Paulus hier aan die onverstandige Galasiërs die verlossingswerk van Christus as die grond en die geloof as beginsel van regverdiging.

Die tyd van die bevrydende waarheid het vir Israel en die heiden-wêreld aangebreek met die koms van Christus. Uit die geloof kom die ware verhouding tot God voort, nie uit die tydelike sisteem van die Joodse wet nie.

Die wet as tugmeester het nou verval. Die gemeente van Christus staan nie meer onder die terugmeester nie, „want julle is nie onder die wet nie, maar onder die genade”. (Rom. 6:14). „Want Christus is die einde van die wet tot geregtigheid vir elkeen wat glo”. (Rom. 10:4).

Wat 'n verlossende en blye boodskap aan die Galasiërs en die ganse christendom.

23 Julie

Lees Gal. 5:1-12.

Teks: Gal. 5:1.

DIE WARE VRYHEID.

Paulus het die Galasiërs tot vryheid geroep, die vryheid naamlik wat in Christus is. Christus het hulle verlos van die vloek van die wet, deurdat Hy vir hulle 'n vloek geword het. Dit het aan die kruis gebeur; want daar is geskrywe: Vervloek is elkeen wat aan 'n hout hang. Die verdoemende krag van die wet bestaan dus nie meer vir hulle wat in Christus Jesus is nie. Wat vir die mens onmoontlik was, naamlik om te bly in alles wat geskrywe is in die boek van die wet om dit te doen, is deur Christus volbring. Hierdie blye boodskap verneem die Galasiërs van Paulus.

Sedert sy vertrek het daar valse broeders ingesluip om die vryheid te bespied wat die Galasiërs in Christus Jesus deelagtig geword het, sodat hulle hul tot diensbaarheid sou bring.

Teen dië Fariseïsme wat hom in tweeërlei vorm openbaar, waarsku Paulus. Hulle wou die gemeentes in Galasië tot diensbaarheid bring deur opnuut Ou Testamentiese vorme, gebruike en seremonies in te voer. Dan wou hulle ook „die hele wet” aan die Galasiërs voorhou 'as voorwaarde tot saligheid — die seremoniële- en sedewet. Die „doen dit en jy sal lewe” sou in die plek kom van die geloof in Christus Jesus, wat die hele wet vir die gelowiges volbring het. Vandaar die waarskuwing van Paulus in hoofstuk 5:3 en 4, teen die onderhouding van die hele wet tot saligheid.

Let ook op wat voorafgaan. In hoofstuk 4 vergelyk Paulus die verbond wat op Sinai met Israel gesluit is, met Hagar die slavin van Abraham. Ons egter, sê hy, is kinders van Sara, die vrye. Die teenswoordige Jerusalem is met haar kinders saam in slawerny — maar Jerusalem daarbo is vry; en dit is die moeder van ons almal. Op grond daarvan sê Paulus: „Staan dan vas in die vryheid waarmee Christus ons vrygemaak het, en laat julle nie weer onder die juk van diensbaarheid bring nie”.

Die Galasiërs word tot 'n besef van vryheid geroep, maar daar staan 'n voorwaarde by: Dit is die vryheid waarmee Christus hulle vrygemaak het. Hulle was vry, nie „tot diensbaarheid nie”, maar ook nie tot losbandigheid nie. Daar moes nie 'n „juk” wees nie, maar ook nie 'n „aanleiding vir die vlees” nie. Die wet sou in een opsig bly

naamlik om te dien deur die liefde (5:13), om te wandel deur die Gees (5:16). In plaas van knegte kom daar kinders wat „Abba, Vader” roep en die wet uit dankbaarheid volbring (4:6).

24 Julie

Lees Gal. 5:25 & 6:6.

Teks: Gal. 6:2.

DRA MEKAAR SE LASTE.

Hierdie vers staan in direkte verband met die hele inhoud van die brief. In die Griekse teks staan die woord „mekaar” met nadruk voorop in die teks. Paulus wil sê: Julle wil laste dra, verlei deur die „ingesmokkelde valse broeders wat ingesluip het om ons vryheid te bespied wat ons in Christus Jesus het” (2:4); julle wil dae en tye en maande en jare waarneem (4:10); julle wil jul selfs nog aan die besnydenis onderwerp (6:13); julle laat deur die valse leraars pakke saambind wat, soos Jesus aan die Farisiërs gesê het, swaar en moeilik is om te dra (Mat. 23:4); julle wil dissipels van Moses word om weer die ganse Sinaitiese wet te onderhou — daar is ’n baie beter vervulling van die wet: „Dra mekaar se laste”. Daardeur sal julle die wet van Christus vervul bestaande uit liefde tot die naaste.

Wat die wet van Christus inhou, kan ons alleen verstaan as ons weet wat die Evangele van Christus inhou. Die wet moet tog verstaan word vanuit die Evangelie. En die Evangelie van Christus is dit: Hy het ons laste gedra (Jes. 53:4, 5) en nou geniet ons die heerlike vryheid van die kinders van God. Maar omdat ons vry is, het ons tyd en krag en lus om die voorbeeld van ons Heer na te volg: dra daarom mekaar se laste.

Hier word nie van ons verlang dat ons hierdie wet van Christus sal gehoorsaam soos ons in die daaglikse lewe soveel wette moet gehoorsaam nie. Nee, hier word van ons verwag dat ons Christus gelykvormig sal word — Hom wat ons laste vir ons gedra het; dat ons ons lewe sal laat bepaal deur die grondbeginsels van Sy ewige koninkryk en nie deur die beginsels van hierdie wêreld nie, waarvolgens ons so lank geleef het: die beginsel van Kain — Is ek my broeder se hoeder?

Maar my naaste se laste, naamlik sy bestaan in ongunstige omstandighede en gesteldhede, moet ek dra omdat die wet van Christus beteken dat Hy vir Homself sowel as vir Sy volgelingen naasteliefde as reël gestel het.

25 Julie

Lees Gal. 6:11-18.

Teks: Gal. 6:17.

LITTEKENS OM CHRISTUS ONTWIL.

Paulus deel in Christus se lyde en verwag lojaliteit. Hy vermaan die onstandvastige christene in Galasië om in die vervolging hom nie moeite aan te doen deur sy apostelskap in twyfel te trek nie, want hy dra die littekens van Christus in sy liggaam, dit wil sê die spore van die ontsettende inspanninge en ontberinge in diens van die evangelie as bewys van troue Christus-diens en waarskynlik ook

van sy gemeenskap aan die lyde van Christus in konkrete sin.

Paulus skryf dat sommige die besnydenis as 'n merkteken aan hulle liggame sien, vergelyk vers 13, maar hy is op 'n ander wyse gemerk. En soos dit met lyding die geval is, verstaan alleen diegene wat dit deurgegaan het, wat dit beteken. Dit is vir Paulus duidelik watter sin die littekens op sy liggaam het — dit is vir hom 'n bewys en vir die buitestaander kan dit 'n bewys wees van die betroubaarheid van sy apostelskap.

Dit is amper ondenkbaar dat èen mens soveel lyding kon verduur as Paulus — liggaamlik en geestelik is hy gekwes. Hy was vol littekens, want hy is gestenig, geslaan, gegesel, het skipbreuk gely. Maar Paulus weet: dit wat hy gely het, het hy om Christus ontwil gely. Daarom sien Paulus ook die verband tussen die lewensgang van Jesus en sy eie lewensweg. Wat Jesus deurgemaak het, was die noodwendige gevolg van Sy opdrag wat Hy in die Naam van die Vader volvoer het; wat Paulus deurgemaak het, vloei voort uit die roeping waarmee Christus Sy apostel geroep het. Jesus en Paulus staan vir dieselfde saak, daarom waag Paulus om in Kol. 1:24 te skryf: „Nou verbly ek my in my lyding vir julle en vul in my vlees aan die oorblyfsels van die verdrukking van Christus vir Sy liggaam, wat die gemeente is” Die kruis het nie alleen aan die einde van Jesus se lewe verskyn nie, maar was aanwesig tydens Sy hele omwandeling op aarde, en in hierdie selfde teken staan die lewe van sy dienaar: Paulus.

Slawe is destyds gebrandmerk as teken aan wie hulle behoort en om te voorkom dat hulle wegvlug. Die littekens van Paulus is die waarmaker aan Wie hy toebehoort.

Gehoorzaamheid leer deur lyding, dit is die opdrag aan elkeen wat in die diens van Christus staan, soos Christus dit Self volbring het.

26 Julie

Lees Filip. 1:1-11.

Teks: Fillip. 1:6.

GOD IS GETROU.

Die brief aan die Filippense is gerig aan „al die heiliges in Christus Jesus wat in Filippi is, saam met die opsieners en diakens.” Filippi was die eerste stad op Europese bodem waar 'n Christelike gemeente deur Paulus gestig is. Die stigting van hierdie gemeente het met groot opofferings vir Paulus gepaard gegaan. Paulus is in Filippi selfs in die gevangenis gewerp. Hierdie ondervinding het hom egter nie verbitter nie. Net die teenoorgestelde was die geval. Die pynlike ondervinding het hom met 'n besondere teer gevoel teenoor die gelowiges in Filippi gevul. Dit blyk duidelik uit die inhoud van hierdie brief wat tintel van hartlikheid, en wat gedurig laat voel hoe innig skrywer en lesers aan mekaar verbind is.

Gedurig, so verklaar hy, **dank** hy sy God as hy aan die Filippense dink en gedurig **bid** hy vir hulle almal met **blydskap**. En in ons teks beklemtoon hy sy **vertroue** dat die Here „wat 'n goeie werk in julle begin het, dit sal voleindig tot op die dag van Jesus Christus.”

Die Here is getrou. Hy laat nooit enige werk onvoltooid nie. Hy doen ook geen halwe werk nie. Hy wat die Christendom in die wêreld geplant het en die geloof in enige hart uitgestort het, sal dit opbou en in stand hou. Voorts is die werk van genade in hierdie lewe slegs 'n begin en sal eers op die dag van Christus se wederkoms voltooi wees.

God kan en wil ook voltooi wat Hy in ons begin het!

27 Julie

Lees Filip. 1:12-26.

Teks: Filip. 1:21.

DIE LEWE CHRISTUS — DIE STERWE WINS.

Dit was nie lank voor sy sterwe dat Paulus hierdie woorde geskryf het nie. Die dood het hom reeds in die gesig gestaar. Sy reikhalssende verwagting is dat Christus mag groot gemaak word in sy liggaam, of dit deur die lewe of deur die dood is. Want vir hom is die lewe Christus en die sterwe wins.

Die verlange van die apostel is om heen te gaan en **met Christus te wees**, want dit is verreweg die beste. Maar vir die gemeente is dit nodiger dat hy sal bly en hy onderwerp hom aan die leiding en beskikking van sy Heer wat geen fout maak nie.

Die lewe Christus en die sterwe wins! Hoe anders is dit vir die wêreldling, vir wie die lewe nie Christus is nie! Vir hom is die dood liggerwint nie! Al die troos en al die hoop van sy lewe het gevloei uit aardse dinge en daarvan moet hy afskeid neem en alles agterlaat. Vir hom is die sterwe geen wins nie, maar 'n verlies.

Die gelowige aan die anderkant het hier op aarde menigmaal verlies en smart verduur terwille van die saak van sy Heer. Die dood is vir hom „**n ingang tot die lewe.**” Deur die dood stap hy oor na die rykdom van die ewige heerlikheid. Kinderlik-gelowig aanvaar hy die woorde van die Here Jesus: „Ek is die opstanding en die lewe; wie in My glo, sal lewe al het hy ook gesterwe” (Joh. 11:25). Nog meer: „Nou ken ek ten dele, maar eendag sal ek ten volle ken” (I Kor. 13:12). Daarom is die sterwe vir die gelowige wins.

28 Julie

Lees Filip. 2:1-11.

Teks: Filip. 2:5.

DIE GESINDHEID VAN CHRISTUS.

Daar was blykbaar n mate van selfsug en soek van eie belang by die Filippense en met die oog daarop roep Paulus hulle op tot **eensgesindheid en nederigheid**. Daartoe kan hy geen hoër en beter ideaal vind as wat in die menswording en ontlediging van die Here Jesus te vind is nie. Daardie ideaal moet ook deur ons nagestreef word. Om ons te red het die Here Jesus Homself ontledig deur die gestalte van 'n dienskneg aan te neem en aan die mense gelyk te word. Nogmeer: Hy het Homself verneder deur gehoorsaam te word tot die dood toe. Deur hierdie selfvernederings het dit vir 'n sondaar moontlik geword om verhoog te word, om opgetrek te word uit die slyk van die sonde en 'n kind van God te word.

Hierdie gesindheid van selfvernedering en diensbetoon wat slegs moontlik is deur die liefde moet die gesindheid van elke gelowige wees. Daarom wêk die apostel die Filippense op tot navolging van Christus en sê: „hierdie gesindheid moet in julle wees wat ook in Christus Jesus was.”

Daarom behoort ons gebed elke dag te wees:

Heil'ge Jesus, vorm my lede,
my kragte en begeerlikhede;
Maak my al meer Usself gelyk
in my sien en in my wandel,
dat in my denke, spreke, handel,
in alles slegs u beeld'nis blyk! (Ges. 62:6)

29 Julie

Lees Filip. 3:1-7.

Teks: Filip. 3:7.

WINS OM CHRISTUS ONTWIL SKADE.

Twee dae gelede het ons oor die dood van die gelowige gedink as wins. In ons teks praat Paulus oor wins in hierdie lewe wat hy vaarwel sê en wat hy om Christus ontwil skadelik ag. Hy sê: „maar wat vir my wins was, dit het ek om Christus ontwil skade geag.”

Wat 'n ommekeer in die waardes en die waardering van die lewe as die mens eenmaal sy voet gesit het op die ewige weg! As iemand kon praat van allerlei voorregte as Jood en Romeinse burger, dan was dit Paulus. Uit die oogpunt van die geregtigheid, op die standpunt van die wet, was daar geen fout met hom te vind nie. So ook wat sy algemene kennis en kultuur betref. Dit alles kon hy as wins boek op sy lewensrekening. En tog, toe Christus in sy lewe gekom het en daarin die heersende plek ingeneem het, het hy al daardie dinge oor-gebring op die bladsy van sy verliese. Wat vroeër voordeel en wins was, word nou gesien as skade en verlies. Hy het dit nou leer sien as 'n hinderpaal wat uit die weg geruim moet word en as iets wat ver van hom af gewerp moet word, insover dit hom van Christus weghou. „Ja waarlik”, so gaan hy verder, „ek ag ook alles skade . . . om Christus as wins te verkry.” Om Hom te ken, beter te ken, met 'n innige gemeenskap aan Hom verbind te wees, dit is vir hom die hoogste.

Hierdie innige gemeenskap met Christus moet ook in ons lewe eerste kom. Christus moet ons alles wees.

30 Julie

Lees Filip. 3:14-21.

Teks: Filip. 3:14

EEN DING DOEN EK.

Die christen sal op aarde nooit volmaak wees nie. Tog moet hy na volmaaktheid strewe. Hierdie gedagte beklemtoon Paulus in vers twaalf waar hy die welbekende woorde gebruik: „Nie dat ek dit al verkry het of al volmaak is nie, maar ek jaag daarna of ek dit ook kan gryp, omdat ek ook deur Christus Jesus gegryp is.”

Dieselfde gedagte word verder uitgewerk in ons teks deur die beeld van die hardloper op die renbaan wat alles wat agter lê, vergeet en vooroor buig na die voorgestelde doel waartoe hy hom met alle kragte inspan.

„Een ding doen ek,” sê Paulus, „ek vergeet die dinge wat agter is”. Daarmee bedoel die apostel nie dat hy sy bedrewe sondes en sedelike tekortkominge vergeet nie. Hy het steeds onthou dat hy Christus en Sy gemeente vervolg het, sodat hy die vernaamste van die sondaars was (1 Tim. 1:15). „Wat agter is” sien op die „alles” van vers 8. Alles waarin hy vroeër voor God sy roem gestel het en waarin hy sy geregtigheid gesoek het, het hy vergeet, daar dink hy nie meer aan nie sodat dit hom nie meer in sy loop kan hinder nie.

„En ek strek my uit na wat voor is”, so gaan hy verder. Die apostel het geword ’n man uit een stuk, ’n hardloper met een hartstog, naamlik om die wenpaal te bereik en die prys te behaal. Dit was moontlik deur sy ondervinding op die Damaskuspad waar hy deur Christus Jesus gegryp is. Dit is ook vir ons moontlik as ons deur Christus Jesus gegryp is.

31 Julie

Lees Filip. 4:1-9.

Teks: Filip. 4:4.

WEES ALTYDDEUR BLY.

Na ’n aantal besondere en algemene vermanings kom die apostel nou na die grondgedagte van sy brief terug: die opwekking tot blydschap in die Here onder alle omstandighede. „Verbly julle altyd in die Here; ek herhaal: verbly julle!” Ook in 1 Thess. 5:16 skrywe Paulus: „Wees altyddeur bly.” Maar toe het hy nog aan die begin van sy loopbaan gestaan. In ons teks het hierdie oproep baie meer betekenis, want nou is hy aan die einde van sy lewe: hy het baie deurgemaak — sit in die gevangenis — die dood staar hom in die oë.

Blydschap is een van die beste aanbevelings waarmee ons die lewe kan deurgaen. Die suur en sombere gesigte waarmee sommige Christene hul lewe ontsier, is genoeg om enigeen af te skrik van die pad van die Christendom. Dit is wel waar dat die Christen nie die vreugde van die wêreld deel nie: nie die luidrugtige, oppervlakkige en sinlike plesier wat sommige vreugde noem nie. Maar diep in sy hart kan die gelowige ware blydschap en vreugde geniet omdat sy lewe met God versoen is en omdat hy geleer het om met alles en onder alle omstandighede vergenoegd te wees.

Ook in ons lewe moet die sekerheid dat ons kinders van God is ons onder alle omstandighede bly maak. Veral moet dit blyk in ons loflied wat ons aanhef in die erediens of by die huisgodsdiens. As niks anders die diuwel sal laat vlug nie, sal sing en nogeens sing die gewenste uitwerking hê.

1 Augustus

Lees Filip. 4:10-20.

Teks: Filip. 4:13.

TOT ALLES IN STAAT.

„Ek is tot alles in staat deur Christus wat my krag gee,” sê Paulus in ons teks. Dit klink soms na grootspraak as iemand sê dat hy tot alles in staat is. Alles hang egter af van die gees waarin dit gesê word. In die geval van Paulus was niks seker verder van sy gedagte as om te roem in sy eie deug of krag nie. Dit is hierdie selfde apostel wat die Efesiërs toeroep: „Word kragtig in die Here en in die krag van Sy sterkte.” As iemand so onder die indruk verkeer van die onbeperkte krag van God wat tot sy beskikking staan, is dit seker nie grootspraak wanneer hy die genoegsame genade van God roem en Sy krag wat in ons swakheid volbring word nie. Tot alles is Paulus in staat deur Christus wat hom krag gee.

Alles deur Christus en dan ook niks sonder Christus. Soos die Here Jesus Self in Sy laaste onderwys aan Sy dissipels verklaar het: „sonder My kan julle niks doen nie.” (Joh. 15:5). Al bedoel ons dit hoe goed en al streef ons hoe hard, sonder Christus kan daar hoegenaamd geen vrug wees nie. Die Here Jesus is die ware wynstok en ons is die lote. Net soos die loot geen vrug kan dra van homself as dit nie in die wynstok bly nie, so ons ook nie as ons nie in Jesus bly nie. Maar wie in Jesus bly, is tot alles in staat. Hy dra baie vrug!

2 Augustus

Lees 1 Tim. 1:12-20.

Teks: 1 Tim. 1:15.

DIE VERNAAMSTE SONDAAR.

Wie is die grootste sondaar? Gou kan ons mense aanwys wat in ons oë voor in die linie van sondaars kan staan. Ons weet van al die boosheid en sonde wat hulle gedoen het — dit is so verskriklik! So-lank ons rondkyk en rondvra sal ons die vernaamste sondaar nooit vind nie. Paulus leer ons waar om te kyk en te soek. Dan is die ontdekking verbasend, selfs skokkend. „Van wie ek die vernaamste is”. Wanneer Paulus oor die reddning van sondaars praat, weet hy dat hy heel eerste genoem moet word. Met dubbele klem sê hy: ek, ja, ek is die vernaamste. Wat sou nou hierdie sonde van Paulus wees? Ons ken hom as 'n apostel wat voortrefflike diens aan die Evangelie van Jesus Christus gelewer het in woord en in daad. In vers 13 sê hy wat hierdie sonde was: onwetenskap en ongeloof. Onwetenskap omtrent die openbaring van God in die persoon en werk van Christus. Ongeloof in die genade en liefde van Jesus Christus as Verlosser en Redder van alle sondaars. Met verharding het hy Christus weerstaan. Maar om sondaars te red, daarom het Christus gekom.

Vir Paulus — hy noem homself die vernaamste. Waar staan ons nou? As ons nie rondkyk nie maar na onself, dan ontdek ons dat ons saam met Paulus eerste in die ry staan — ek die vernaamste. Dit is 'n betroubare woord en werd om ten volle aangeneem te word, dat Christus na die wêreld gekom het om sondaars te red.

3 Augustus

Lees I Tim. 2:1-8.

Teks: I Tim. 2:4.

SO WYD AS DIE HEER SE GENADE.

In baie gevalle en op baie kere sou ons graag die genade van die Here wou beperk tot ons eie kerk, of miskien tot ons eie volk. Ons sou ons selfs daarvoor beywer om dit net vir onself te hou. Dit is egter die teenoorgestelde, van die bedoeling van God. Hy is die Skepper van alle mense, daarom is Hy ook die Verlosser, „wat wil hê dat alle mense gered word en tot kennis van die waarheid kom”. Paulus bedoel hier dat daar geen aansiens der persoons is nie. Ongeag wie en wat die mens is. Die bedoeling van God is dat elkeen gered moet word van die verderf van sonde en dood, en tot kennis van die waarheid, wat Jesus Christus is, moet kom. Tog gaan dit nie net om enkele persone nie, maar wyer en verder om groepe, gemeenskappe, nasies en volke — om al die mense op die hele wêreld. So geweldig is die krag en spanwydte van die dood en opstanding van die Middelaar dat geen enkele mens daarvan uitgesluit mag bly nie. Paulus gee hier vir ons die oorsaak van die versoenende lyding en sterwe van Christus. Dit is die voorname en raad van God dat alle mense gered moet word en tot kennis omtrent die waarheid moet kom. Deur sonde en ongehoorsaamheid is alle mense in duisternis en onder die mag van die leuen. Dit deur die mens se eie toedoen. Tog bly die liefde van God vir sy mense — verlore sondaars. Maar so lief het God die wêreld dat Hy sy eniggebore Seun gegee het, dat niemand wat in hom glo, verlore sal gaan. So word die mense — verlore sondaars.

4 Augustus

Lees I Tim. 3:1-9.

Teks: I Tim. 3:4.

NOODSAAKLIKHEID VAN OUERLIKE GESAG.

Hier noem Paulus 'n belangrike eienskap van 'n ouderling. „Een wat sy eie huis goed regeer en sy kinders met alle waardigheid in onderdanigheid hou”. Hoewel dit in die eerste plek van die ouderling geëis word, kan dit van toepassing gemaak word op elke ouer en elke kind. Vir die ouer, vader en moeder, as gesagsdraer geld dat hulle daardie gesag as ouers van God gekry het. Wanneer gesag en dissipline ontbreek word nie net 'n verordening van God verbreek nie, maar word die lewe in die gesin, waar liefde, toegeneënheid en vreugde moet wees, op die lang duur heeltemal onmoontlik. Van 'n ander kant gesien beteken dit dat gesag en dissipline vir 'n kind net so noodsaaklik is as kos en klere. Geen ouer mag sy kind sommer maar laat gaan nie. Elke kind moet besef dat onderdanigheid aan sy ouers 'n noodsaaklike voorwaarde is, nie net vir 'n gelukkige saamlewe in die gesin nie, maar ook vir 'n rustige en ordelike lewe in die gemeenskap. Gedrag in die huisgesin is bepalend vir die gedrag op ander plekke. Omgekeerd is die gedrag buite dikwels 'n spieëlbeeld van die gedrag in die huisgesin. Ouderling, elke vader en moeder, weet u wat u kind doen as hy weg van die huis is? Is sy gedrag nie dalk 'n aanklag teen sy ouers nie? Die handhawing van gesag is nie

net 'n Christelike eis nie, maar 'n lewensnoodsaaklike verordening. As die grond van alle gesag, kan die betekenis van ouerlike gesag vir kerk en samelewing nooit te gering geag word nie.

5 Augustus

Lees II Tim. 1:7-14.

Teks: II Tim. 1:12.

DIE SEKERHEID VAN DIE GELOOF IN GOD.

Paulus wat homself 'n dienskneg, 'n slaaf van Christus noem; 'n gevangene van die Evangelie, moes juis t.w.v. die Evangelie ontsaglik baie verduur. Hoeveel keer was hy nie in die gevangenis nie. Waarskynlik skryf hy hierdie afskeidsbrief aan Timotheus terwyl hy in die gevangenis te Rome wag op die voltrekking van die doodvonnis. Tog twyfel hy vir geen oomblik nie en is hy nie vreesbevange nie, maar wil hy Timotheus nog aanspoor om te volhard, want hy weet in wie hy geglo het. In die Lewende God, die Vader van Jesus Christus, wat hom in genade uitverkies tot dié diens en tot die Saligheid. Paulus is oortuig dat die God mag het om sy pand te bewaar tot dié laaste dag toe. Die pand waarvan Paulus hierpraat, is sy volkome verlossing en saligheid, wat in veilige bewaring by God is. Hy sal dit later ontvang. Daarom kan hy aan die Filippense skryf dat die lewe vir hom Christus is en die sterwe wins. Die grond vir Paulus se sekerheid, is sy kennis van God in wie hy glo.

Te midde van alle onsekerheid, aanvegting en dood kan die mens wat in God glo, soos God Hom in Jesus Christus aan ons geopenbaar het, verseker daarvan wees dat sy verlossing en saligheid gewaarborg is. Juis hierdie kennis omtrent God gee aan die gelowige die krag om te volhard en eindelik alles te oorwin. Die sekerheid lê dus nie in die mens se eie vermoëns en krag nie, maar in die kennis van die God in wie ons geglo het.

6 Augustus

Lees II Tim. 2:1-10.

Teks: II Tim. 2:8.

DIE KRAAG VAN DIE OPSTANDING VAN CHRISTUS.

In die teksvers vermaan Paulus vir Timotheus om altyd te onthou dat Jesus Christus uit die dode opgewek is. Alleen deur altyd daaraan te dink, sal Timotheus die krag ontvang om in sy lewe en sy arbeid die stryd vol te hou. Verder mag hy dit nie vergeet nie, want juis die opstanding van Jesus Christus uit die dode moet die inhoud van sy prediking wees. Hy, uit die geslag van David, het geleef, gely, gesterwe, en het liggaamlik uit die dode opgestaan. In die opstanding van Christus vind ons die krag om ons lewensopdrag uit te voer. Om dit te onthou beteken nie net om af en toe daaraan te dink nie maar dit moet eintlik altyd in die grond van ons bewussyn wees. Soos ons leef, moet ons bedink dat Christus uit die dode leef. Dit moet altyd daar wees: Jesus het opgestaan. Die dood is nou nie meer vrees-aanjaend nie en geen vyand kan ons werklik iets aandoen nie. Om die lewensopdrag uit te voer is daar reëls van die Koninkryk naamlik die stryd teen die sonde; volharding in die gebed; die gehoorsaamheid van die geloof; en die aanvaarding van die lewe in geloof. Ook hiervoor sal die lewende teenwoordigheid van Christus deur Sy woord

en Gees ons krag gee. Daarom vrees ons ook die dood nie. Die Here leef en as ons aan Hom behoort, sal Hy sorg dat ons met Hom sal lewe.

Vir Paulus is die Evangelie die opstanding van Christus. Om dit te onthou, beteken dat elke dag Paasdag is, want Christus leef. Wanneer ons gaar lê en wanneer ons opstaan: Jesus leef.

7 Augustus

Lees II Tim. 4:1-9.

Teks: II Tim. 4:7-8.

DAAR WAG 'N KROON.

In die wêreld is die kerk altyd die strydende kerk. Ook die gelowige lidmaat van die kerk ken hierdie geloofstryd wat eintlik 'n lewenstryd is. In drie trappe wou Paulus vir ons hierdie lewe teken en inhoud daaraan gee. Wanneer hy sê dat hy die goeie stryd gestry het, bedoel hy dat dit gebeur het met die inspanning van alle kragte en met die hoogste selfopoffering moontlik. Alleen so kan mens die wedloop, lewensloop, voleindig. Hy het 'n lewenstaak gehad met 'n bepaalde doel voor oë, en dit het hy bereik. Dan meld Paulus, byna met verbasing dat in die lewenstryd en lewensloop hy die geloof behou het. Juis in die stryd en lyding word die geloof die meeste op die proef gestel. Omdat hy die geloof behou het, weet hy dat die kroon van die geregtigheid van die Here vir hom weggelê is, en dat hy dit op die laaste dag sal ontvang. Paulus is dus nie net met die inhoud van hierdie lewe besig nie, maar ons kry ook 'n blik in die toekoms: Daar wag 'n kroon!

Nou moet elkeen hom afvra wat die inhoud van sy lewe is, en belangriker nog of ons die geloof behou het. Hierin skuil 'n groot bemoediging en 'n ernstige vermaning. Die kroon wat ons sal ontvang is die geregtigheid wat deur Christus vir ons verwerf is. D.w.s. ons sal voor Gods aangesig kan lewe en Hy sal by ons wees. God sal alles in almal wees.

8 Augustus

Lees II Tim. 4:9-18.

Teks: II Tim. 4:10.

DIE HEERLIKHEID VAN DIE TEENWOORDIGE WÊRELD.

In al die gevare, verwarring en teleurstellings is daar die ontsaglike moontlikheid van die afval en verlorenheid. Demas is so 'n figuur wat die haglike posisie van die strydende Kerk en die strydende gelowige op die aarde uitbeeld. Hy was 'n gelowige wat 'n medewerker van Paulus was in die arbeid van die Evangelie. Hier verklaar Paulus met erns en met droefheid: Demas het my verlaat; hy het my in die steek gelaat; hy het die teenswoordige wêreld lief gekry. Waarom Demas vir Paulus verlaat het staan hier nie by nie. In sy Christenreis na die Ewigheid teken John Bunyan hierby 'n silwermyn — geld. Van die mag en bekoring van geld mag mens nie te gering dink nie. Deur geld het baie mense al geval en menige gelowige al afvallig geword. Maar daar is meer in die wêreld en sy heerlikheid as geld alleen. Elkeen kan dit maar vir homself opnoem. Belangrik dat Paulus hier praat van liefkry, want liefde is oorgawe, jou toevertrou aan iets of iemand met jou hart en bestaan. So is Demas deur iets gevang; toe laat hy

Paulus in die steek. Die Evangelie was vir hom te vaag en ongrypbaar. Teenoor die teenwoordige wêreld, die ervaarbare hede, wat Demas liefgekyr het, staan die toekoms van Jesus Christus — sy wederkoms en sy Koninkryk. Dit verwag ons, daarop hoop ons. Demas is 'n voorbeeld in welke onrus en beslissings die Evangelie ons dryf. Om met Christus te breek, is die ergste wat 'n mens kan doen, want dan is hy vir ewig verlore. Die moontlikheid van afval bestaan vir elkeen. Wie volhard tot die einde, sal salig wees.

9 Augustus

Lees Kol. 1:13-20.

Teks: Kol. 1:15a.

DIE „NEE” VAN GOD TEENoor DIE DWALING.

Dit was vir die apostel Paulus nodig om in hierdie brief van hom opnuut aan die gemeente dié weg van die saligheid te beklemtoon. As gemeente was hulle in die onrypheid van hulle geloof diensbaar aan die eerste beginsels van die wêreld. Die persoonlike saligheid het afgehang van die wêreld en sy behandeling van die mens.

Hierteenoor stel Paulus die „nee” wat God eenmaal teenoor hierdie dwaling gespreek het. God gee Sy seun om die mens deur sy kruisiging te verlos uit die mag van die duisternis en om die mens oor te bring in die koninkryk van Christus.

Dit is hierdie gekruisigde Christus, deur wie se bloed die sondevergifenis is, wat genoem word die „Beeld van die onsienlike God”. Die mens is vasgevang in 'n onkunde oor God die Vader. God is vir die mens iets vreemds. Maar tog wil God nie die vreemde ongekende God bly omdat Hy onsigbaar is nie. Hy sê self vir die mens hoe en wat Hy is. Dit sê Hy in Sy Woord. En hierdie Woord het vlees geword in Christus Jesus. As Filippus vra: „Here, toon ons die Vader,” antwoord Jesus: „Hy wat My gesien het, het die Vader gesien”. God toon Homself in Jesus Christus, Hy laat Sy beeld in Hom skyn. God, die God van die Bybel, is die God wat alleen deur hierdie „Beeld” geken kan word. Sonder hierdie „Beeld” is daar net dwaling oor God.

Die geloof waardeur die mens geregverdig word, moet dus altyd geloof in God wees soos wat Hy Hom openbaar aan die mense. Daarom is die saligmakende geloof nie moontlik sonder geloof in Jesus Christus nie. Immers, geloof in Jesus Christus is nie net 'n onderdeel van die waaragtige geloof nie, maar die waaragtige geloof hang af van dit wat van Jesus Christus geglo word.

10 Augustus

Lees Kol. 2:6-15.

Teks: Kol. 2:11.

DIE BESNYDENIS OORGEAAN IN DIE DOOP.

Die gedagte dat die mens deur die verdienste van Jesus Christus alles ontvang het wat nodig is vir sy saligheid, word in ons teksvers verder belig. Die streng uitoefening van die onderhouding van die vleeslike besnydenis as merkteken dat die besnedene ingelyf is in die genadeverbond met God, het oorbodig geword.

Die besnydenis wat altyd die teken was daarvan dat die besnedene ingelyf is in die verbond met God, was ook 'n teken van die vrywording van die sondige mens-wees. Nou word daar gesê dat die gemeente, klein en groot, niemand uitgesonder, in Christus Jesus besny is. Dog hierdie besnydenis is nie met mense-hande verrig nie.

Deur die koms, lyde en sterwe van Jesus Christus het die besnydenis as teken van die inlywing in die verbond met God en as teken van die aflegging van die sondige liggaam, verby gegaan. Jesus Christus het nou die waarborg geword dat die sonde nie meer mag oor die mens het nie. Hy het gekom, Hy het Hom laat offer, Hy het gesterwe, en het so alle geregtigheid volbring en vir al ons sondes betaal. Hy het deur die bittere en smadelike dood aan die kruis vir ons die waarborg verwerf dat ons hart gewas is van die sonde, dat ons besny is aan die voorhuid van die hart.

Van hierdie „besnydenis“ getuig ons doop. Wie gedoop is in die Naam van die Vader, die Seun en die Heilige Gees, het ondermeer die ontvanger geword van die teken dat die sondige oorwin is deur die kruisgebeure en deur die opstanding uit die graf.

11 Augustus

Lees Kol. 3:1-17.

Teks: Kol. 3:16a.

DIE WOORD VAN CHRISTUS MAAK DIE GELOWIGE TUIS.

Die gelowige is alleen tuis en onbesorgd en op sy plek daar waar hy onder die Woord van Christus leef en beweeg. Immers, die Woord van Christus is die Woord so vol en ryk van die genade van God vir die sondaar-gebore mens.

Wanneer die apostel Paulus die gemeente vermaan tot heiligmaking en broederlike liefde, dan bereik sy vermaning 'n hoogtepunt in ons tekstvers. Die Woord wat van Christus uitgaan en die Woord wat Christus tot inhoud het, is die woord wat eenmaal deur die verkondiging van apostels en profete tot die gemeente gekom het, en is die woord wat nog steeds tot die mens van die wêreld gespreek word.

Die vermaning dat die Woord van Christus ryklik onder die gemeente sal woon, wil tot gevolg hê dat die evangelie 'n ruim plek in die midde van die gemeente sal inneem, dit moet in die middelpunt van hulle belangstelling staan en moet oor die gemeente heerskappy uitoefen. Die ruimte wat beskikbaar is vir die Woord om in te ontkiem en te groei, sal die rykdom van die Woord vir hulle laat oopgaan. Immers, 'n woord wat geswyg word, is geen woord nie, 'n boek wat toebyl, dra geen boodskap nie, en 'n evangelie wat nie gehoor en geglo word nie is nie 'n krag van God tot redding vir elkeen wat glo nie.

Waar die Woord van Christus 'n vaste blywende woning onder gemeente of huisgesin het, daar ontvang die gemeente of huisgesin die rykdom van verlos te wees uit die sonde en van die dood.

12 Augustus

Lees Kol. 3:23 en 24; 4:2-6.

Teks: Kol. 4:5.

BUITEKERKLIKE TAAK VAN DIE BINNEKERKLIKE.

Die Kerk het nie net 'n taak binne die Kerk nie, d.w.s. teenoor die lidmate van die Kerk nie. Die Kerk het ook 'n taak wat vanuit die

Kerk gerig is op die buitekerklike wêreld; die wat vanweë hulle ongehoof of Bybels verkeerde geloof nie binne die ware Kerk is nie. T.o.v. hulle sê Paulus aan die gemeente: „Wandel in wysheid teenoor die wat buite is, en koop die tyd uit.” Vir hierdie taak wat die gemeente na buite het, gee Paulus hier die riglyne.

Elke mens kom in sy wandel te staan voor die wat nog daar buite is. Telkens kom mens in aanraking met die mens of mense wat nog dood is vir Christus, wat nog vir Christus gewin moet word. Nou is dit helaas waar dat sovele in hulle oorywer en oor-geestelikheid hierdie mense so ver weggejaag het van Christus af dat niemand en niks hulle ooit weer naby Christus sal kan bring nie. Hierteen waarsku Paulus. Wysheid moet aan die dag gelê word. Dit beteken nie dat die gelowige hierdie arbeid alleen kan verrig as hy 'n besondere breinskerpte besit nie, maar dit beteken dat dit reg en op die juiste manier gedoen moet word. Die tyd moet uitgekoop word. Hoelank daar nog vir hierdie taak tyd sal wees, kan niemand sê nie. Daarom moet ons ons geleenthede te baat neem, ons tyd nuttig gebruik met die wat buite is, voordat die tyd sal oorgaan in die ewigheid.

Wie met hierdie roeping besig is, kan nie anders as om te hoor; „Laat julle lig so skyn voor die mense, dat hulle julle goeie werke kan sien, en julle Vader wat in die hemel is, verheerlik.”

13 Augustus

Lees Titus 1.

Teks: Titus 1:5.

ORDELIKHEID EN GELOOF.

Titus word in Kreta agtergelaat sodat hy daar die organisasie en opbou van die gemeente waarmee Paulus begin het, kon voltooi.

Hierdie werk was nodig. Die mense van Kreta was in hoofsaak tugteloos gewees; mense is verlei en selfs hele huise is omgekeer. Die gevaar dat wanorde in die gemeente kon uitbreek, was groot. As dit sou gebeur, sou die geloof van die gemeente in gevaar verkeer. Die geloof sou uiteindelik sterf. Daarom was dit nodig dat Paulus in sy skrywe aan Titus baie dringend vermaan om af te handel dit wat nog nie klaar was nie, om sorg te dra dat daar orde en ordelikheid in die gemeente sal kom.

Waarom word daar ouderlinge ook in vandag se gemeentes verkies? Wat is een van die opdragte van die dienaars van die Goddelike Woord? Dat hulle die gemeente, die lidmate, in goeie orde en tug sal hou, sodat alles in die gemeente ordelik kan verloop. Van die lidmate word verwag om hulle aan hierdie orde en tug te onderwerp. Dit alles omdat goeie orde en ordelikheid so noodsaaklik is vir die groei van die geloof van die gemeente.

Eers wanneer ons die opdrag aan predikant en ouderling so verstaan, dan sal ons hulle nie verkwalik as hulle met ernstige vermaning en tug na ons in ons ongedissiplineerde lewe kom nie. Intendeel, ons sal ons voorreg om lidmaat van die kerk te wees ten midde van 'n ordelose wêreld, gebruik om altyddeur God te loof en te prys en te leef tot eer van Sy groot en heilige Naam.

14 Augustus
Lees Titus 2.

Teks: Titus 2:11.

GOD SE GENADE AAN ALLE MENSE.

Hierdie teksvers vorm die swaartepunt in die hele betoog van Paulus dat die hart van die mens alleen verander kan word deur die genade van God. Om genade te ontvang, beteken om guns in Sy oë te vind. God het welgevalle met die mens, met alle mense, sonder dat die mens dit verdien. Die verdienste van die mens is dat hy weggestoot moet word van God en Sy Koninkryk af. God se genade word egter aan hierdie mens bewys, want dit is die mens in sy ellendigheid wat guns by God vind. Dit is die behoud van die mens, want hierdie genade wat God aan die mens gee is 'n reddende, verlossende en bewarende genade. Dit is 'n vrymakende genade, want God wil dat die mens vry moet wees van die bande van die Satan en die sonde. Hierdie vrygemaakte mens moet in sy vryheid gebonde wees aan sy Skepper, die Vader wat hom so lief gehad het dat hy sy Eniggebore Seun gegee het sodat elkeen wat in Hom glo, nie verlore sal gaan nie, maar die ewige lewe sal hê.

God se genade het lewend geword, dit het mens geword, dit is gebore, dit is. Dit het verskyn daar waar 'n liggaam in die krib te Bethlehem neergelê is. Jesus Christus as God se genadegeskenk aan die mense — die teken dat die mens genade in Sy oë gevind het, is gebore. En nou is God nie selektief wanneer Hy Sy genade betoon nie. God is vir almal lief, en die krib bring heil vir alle mense op aarde, die wat hulle hoop en verwagting op Jesus Christus, die Leidsman en Voleinder van die geloof vestig.

Wie van God se genade leer, leer dat Christus tot sonde geword het vir ons, sodat ons deur Hom voor God geregverdig kan wees. Dit is voorwaar genade!

15 Augustus
Lees Filemon 8-21.

Teks: Filemon 18.

SELFOPOFFERING BRING NIE SKADE NIE.

In die Filippensebrief lees ons: „Want hierdie gesindheid moet in julle wees, wat ook in Christus Jesus was.” Daardie gesindheid, die bereidheid om Homself op te offer, om Sy lewe te gee as 'n losprys vir baie, dit weerkaats in die lewe en werk van Paulus self.

Aan Filemon vra Paulus dat alle skuld van Onesimus, droster-slaaf, op die rekening van Paulus self geplaas moet word. Hy neem dit op hom, hy onderneem om dit te betaal, hier waar hy self miskien nog gebrek ly in die gevangenis. Vir hom is die belangrikste dat die verhouding tussen Filemon as heer, en Onesimus as slaaf, herstel sou word.

So leer ons ook van Jesus Christus wat borg gestaan het vir ons. Ons wat diensbaar aan die Satan geword het, ons wat ons onttrek het van God, ons lewe het 'n doodloopstraat bereik. Die straf op die sonde, die dood, kan nie vrygespring word nie. Maar Goddank, Jesus Christus het vir ons borg gestaan. Hy was bereid om Homself te offer. Hy het Sy lewe gegee en in ons plek aan die kruis gesterwe om ons skuld by God te betaal en ons met God te versoen.

Paulus stel Christus nou vir ons tot voorbeeld, sodat ons, net soos hy (Paulus), dieselfde gesindheid in die daaglikse lewe sal openbaar. Wie glo dat Christus die Gekruisigde is deur Wie se bloed ons losgekoop is van die sonde, kan nie anders as om hierdie gees van selfopoffering in sy lewe te laat weerspieël nie, want die Gees van Christus sal ons daartoe dring en lei.

16 Augustus

Lees I Petrus 1:1-12.

Teks: I Petrus 1:1.

DIE DOEL VAN DIE BRIEF.

Die skrywer van hierdie brief is geen onbekende nie. Hy is Simon, die seun van Jona en een van die eerste dissipels van Jesus. Petrus noem homself 'n apostel van Jesus Christus. 'n Apostel is 'n gestuurde, 'n gevolmagtigde wat namens sy heer spreek en optree. 'n Apostel het dus geen boodskap van sy eie om te bring nie. Hy bring 'n boodskap wat hy van sy heer gehoor het. Hy mag niks by daardie boodskap voeg en niks daarvan weglaat nie. So is Petrus ook apostel. Dit gaan nie om Petrus nie, maar om Christus en sy gemeente.

Petrus skryf hierdie brief nie aan 'n enkeling of aan net een gemeente nie, maar aan 'n hele groep gemeentes, geleë in Klein-Asië. Aan die einde van die brief sê hy dat hy vanuit Babilon skryf. Hiermee word nie bedoel die ou Babel of Babilon in Egipte nie, maar dis 'n geheimsinnige aanduiding van Rome. Deur Rome simbolies Babilon te noem word hierdie hoofstad van die Romeinse wêreldryk vir die Christene aangedui as die sentrum van goddeloosheid en afgodediens. Volgens oorlewering het Petrus voor sy dood in Rome gewerk en het ook daar 'n marteldood gesterf.

Die Christene, aan wie hierdie brief gerig is, word beledig oor die Naam van Christus, hulle word belaster omdat hulle nie meer aan die heidense uitspattighede wil deel nie. Hierdie brief is bedoel om die bedreigde Christene te troos. Dit kan opgesom word met die woorde: „Want ek reken dat die lyding van die teenswoordige tyd nie opweeg teen die heerlikheid wat aan ons geopenbaar sal word nie.”

Vandag nog wil hierdie brief elke Christen, elke gelowige oproep om te volhard teneinde die einddoel van ons geloof, die saligheid van ons siele, te verkry.

17 Augustus

Lees I Petrus 1:13-25.

Teks: I Petrus 1:3.

LEWENDE HOOP.

Daar word dikwels van Paulus gepraat as die apostel van geloof, van Johannes as die apostel van liefde en van Petrus as die apostel van hoop. Na die inleiding begin Petrus sy brief met 'n lofprysing. Ten spyte van alles wat oor die gemeente gekom het pas dit nogtans om God te loof vir alles wat hulle in Christus ontvang het. God word geprys terwille van sy heilswerk. Hy is die Vader van Jesus Christus. In Christus het God bekend geword. Die gemeente ken geen ander god as die God wat hom in Jesus Christus geopenbaar het nie. Calvyn sê dat wie die ware God reg wil ken moet weet dat Hy die Vader van Christus is.

In die opstanding van Jesus Christus uit die dood het die barmhartigheid van God sigbaar geword. Hierdie opstanding beteken 'n beslissende keerpunt in die geskiedenis. Die opstanding van Christus het aan die mens 'n nuwe begin gegee. Christelike geloof is geloof in die opstanding van Jesus Christus. In die Nuwe Testament is hoop nie 'n uitdrukking van onsekerheid nie, maar van sekerheid. Hoop, gebou op die opstanding van Christus, is 'n lewende hoop en geen afbeelding van ons menslike drome en verlange nie. Uit die opstanding van Jesus Christus vloei voort die hoop op die ewige lewe. Dit is ons erfenis. Ons is erfgename van God en mede erfgename van Christus. Ons erfenis word vir ons bewaar in die hemel. Alle vlees is soos gras, en al die heerlikheid van die mens soos 'n blom van die gras. Die gras verdor en sy blom val af maar ons hoop op die ewige lewe deur die opstanding van Jesus Christus uit die dode.

18 Augustus

Lees I Petrus 2:1-10.

Teks: I Petrus 2:4.

DIE LEWENDE STEEN.

Die werkwoord „kom tot” kan verskillende betekenisse hê. Dit kan in die eerste plek die daad van 'n proseliet aandui. Maar dit kan ook 'n meer algemene betekenis hê soos wanneer 'n mens tot God kom om jou in diens van God te stel. Petrus gebruik die woord hier om 'n geloofsbeslissing aan te dui wat teenoor Christus geneem moet word. Wie na Christus kom stel hulle in Sy diens en behoort aan Hom. Dit is wat ook in die gemeentes in Klein-Asië moet gebeur. So bly die gemeente staande. Christus is immers die lewende steen, die hoeksteen waarop die kerk gebou is. Hoe sal die kerk daar uitsien as dit nie gebou is op Jesus Christus nie?

En tog is Christus nie altyd na waarde geskat nie. Hy is deur die bouers verwerp as nutteloos. Maar as die verworpene deur die mens het Hy geword die uitverkorende van God. Hy het 'n hoeksteen geword. Die kerk van Christus word gebou op 'n hoeksteen, op 'n lewende steen, op Jesus Christus. Vir die wat ongehoorsaam is, is hierdie Steen egter 'n steen van aanstoot en 'n rots van struikeling. So was Christus 'n struikelblok vir die Jood, en 'n dwaasheid vir die Griek. Maar vir die wat glo is Christus 'n krag, 'n rots, 'n hoeksteen waarop die kerk gebou word.

As Christus die lewende steen is, het die gemeente ook 'n rol om te vervul. Ons het die roeping om lewende stene te wees. Christus is die hoeksteen en onvervangbaar maar op hierdie steen moet die lede van die gemeente fungeer as stene. Ons word opgeroep om na Christus te kom en as lewende stene in sy huis te funksioneer.

19 Augustus

Lees I Petrus 2:11-25.

Teks: I Petrus 2:17.

DIE CHRISTEN IN DIE WÊRELD.

As gelowiges het ons die opdrag om voorbidding te doen vir die owerheid. Petrus skryf hier aan die gemeente voor hoe hulle gedrag moet wees. Op aarde is die gemeente bywoners en vreemdelinge,

maar al is hulle bywoners is hulle nogtans bewoners van die aarde en leef en werk hulle in hierdie wêreld. Die gelowige kan hom nie totaal losknoop van die dinge van die wêreld nie. Hy staan midde in die wêreld. Hy is betrokke by die gebeurtenisse op aarde. Hy is ook mede-verantwoordelik daarvoor. Daarom moet die gelowige deel neem aan die aktiwiteite van die gemeenskap. Hy moet betrokke wees by die kiesing van 'n owerheid wat vir rus en orde sal sorg. En vir die owerheid moet gebid word.

Die nodige eerbied moet ook teenoor die owerheid betoon word. Maar hierdie eer wat aan die owerheid betoon word, word begrens deur die vrees vir God. Die woord van die owerheid is ook nie die laaste woord nie. Gods Woord het die hoogste gesag. Dit is uiteindelik ook nie die owerheid wat die wêreld red nie maar redding vir die wêreld het gekom toe die Woord vlees geword het. Glo in die Here Jesus Christus en jy sal gered word. Maar Petrus vra dat die gemeente se gedrag so sal wees dat hulle geloof uit hul werke sigbaar sal word.

20 Augustus

Lees I Petrus 3:8-22.

Teks: I Petrus 3:8.

EEN IN CHRISTUS.

Nadat Petrus sekere groepe uit die gemeente in besonder aangespreek het, rig hy hom nou tot die gemeente as geheel. Die verhouding van mense tot mekaar word deur Christus radikaal verander. Almal het op één Heer hul hoop gevestig. Dit is nie moontlik om Christus te volg sonder om in aanraking te kom met ander wat Hom ook volg nie. Uit hierdie verhouding ontstaan daar 'n broederskap wat tot liefde lei. Ons is broeders en susters in Christus. Eensgesindheid is 'n kenmerk van hierdie liefde. Dit beteken nie dat alle Christene eenders dink en in alle dinge dieselfde is nie. So 'n uniformiteit maak dood. Die liefde maak lewend. Eensgesindheid beteken ook nie dat almal dit oor alles eens moet wees nie. Dit beteken wel om een te wees in Jesus Christus.

Ons moet egter nie net eensgesind wees nie, maar ook medelydend. Medelye moet egter nie net bestaan uit 'n gevoel van jammerte vir 'n ander wat in nood is nie. So 'n gevoel lei in die praktyk tot niks nie. Medelye met ons naaste beteken dat ons werklik deel moet hê aan sy lyding. Ons is almal lidmate van een liggaam, waarvan Christus die hoof is. As een lid ly, ly al die lede saam. Lying kan 'n mens eensaam maak. Maar in die gemeente word die eensaamheid verbreek deur die liefde. Die lydende mens vind broeders en susters wat saam met hom ly. So word die lyding draagbaar, veral omdat ons weet dat die hoof, Jesus Christus, vir ons gely het. En weereens besef ons dat die lyding van die teenwoordige tyd nie opweeg teen die heerlikheid wat aan ons geopenbaar sal word nie.

21 Augustus

Lees I Petrus 4:1-19.

Teks: I Petrus 4:7.

GELOOF EN GEBED.

Petrus sit sy vermanings voort deur die gemeente herinner aan die situasie waarin hulle hul bevind. Die einde van alle dinge is naby. Die werk van Christus is volbring. Daarmee het die eindtyd aange-

breek. Wat moes gebeur het plaasgevind. Al wat nou nog kan geskied, is dat die heerlikheid van Christus ten volle geopenbaar word. Die gemeente leef in die tussentyd. In hierdie tussentyd kan niks nuuts in die wêreld gebeur nie. Daarom is die tussentyd 'n kort tyd. Die einde staan voor die deur.

Daarom gaan Petrus voort met sy dringende vermanings. Dit is dringend omdat die einde naby is. Maar ten spyte van die feit dat die einde naby is mag die gemeente nie hul verpligtinge laat links lê nie. Hulle word opgeroep tot nugterheid. Daar mag nie verwarring onder hulle ontstaan nie. Geen losbandigheid moet geduld word nie. Wees nugter om te kan bid. Nugterheid lê tot die gebed. Gebed is die besondere voorreg van die gelowige. Die Christelike gebed is in besonder die gebed om die einde. Laat u koninkryk kom! Die gemeente moet 'n nugtere biddende gemeente wees. Die ongelowige bid nie. Wie bid, glo. As die Seun van die mens kom, sal Hy wel die geloof op die aarde vind? Die einde van alle dinge is naby. As die Seun van die mens kom, sal Hy 'n nugtere, biddende, gelowige gemeente op aarde vind?

22 Augustus

Lees I Petrus 5:1-14.

Teks: I Petrus 5:7.

GOD SORG VIR DIE GELOWIGE.

In die tussentyd kan die laste wat die gemeente moet dra soms baie swaar wees. Die gemeente kan selfs baie teenstand ondervind. Dit kan voorkom asof die einde oneindig ver is. Tog bly God altyd by sy gemeente. Ook in tye van moeite en sorg is Hy by hulle. Hulle worstel nie alleen met hul probleme en versoekinge nie. Petrus verseker die gemeente dat hulle ook in die eindtyd, in die tussentyd op God kan vertrou. Hulle kan selfs hul sorg op Hom werp. Die gemeente is nie sonder sorg en bekommernis nie. Maar hulle hoef dit nie alleen te dra nie. „Werp al jul bekommernis op Hom, want Hy sorg vir julle.”

Dit is moontlik vir die gelowige om medelydend te wees. Maar die mens kan nie sy medemens se lyding totaal weg neem nie. Met sy kommer en sy sorg kan die mens egter na God gaan. Dit is nie nodig om ons te bekommer oor wat ons sal eet en wat ons sal drink en wat ons sal aantrek nie. God sorg vir die voëls van die hemel, vir die felies van die veld. Is die mens nie baie meer werd as hulle nie? God sorg vir sy saak, vir sy Ryk. Na daardie ryk, die koninkryk van God, moet ons soek en al die ander dinge sal vir ons bygevoeg word.

23 Augustus

Lees II Petrus 1:1-11 en Joh. 15:9-17.

Teks: II Petrus 1:5-7

VERMANING OM DIE CHRISTELIKE DEUGDE TE BEOEFEN.

Die Bybel sê baie duidelik dat die gelowige 'n nuwe mens is. As 'n mens in Christus Jesus glo, dan het die oue verbygegaan en jy het nuut geword. Dit beteken dat die mens die oue mens met al sy sondige neigings sal afsterwe en in 'n nuwe godsalige lewe sal wandel.

Jy is nou deel van 'n nuwe volk . . . God se volk. En hierdie volk is anders as die volkere van die wêreld. Hulle leef nie soos die ongelowiges in **ongeloof**, sonder **hoop** en **liefdeloos** nie. Nee, die gelowige word maklik uitgeken. Voorop staan die **geloof**, daardie band wat die

mens op aarde aan God in die hemel verbind. Uit die geloof vloei dan ook alles wat die gelowige is en doen. Die gelowige lei 'n **deugvolle** lewe omdat hy besiel is met die wete dat na hierdie lewe van smart en stryd daar 'n lewe van oorwinning wag. Hierdie wete is gebou op die **kennis** van Gods Woord wat die mens noop tot 'n wonderlike **selfbeheersing** wat 'n aanduiding is van die **toewyding** aan die Here. Die toegewyde lewe kom ook duidelik uit in die **lydsaamheid** wat aan die dag gelê word. Met lydsaamheid bedoel die apostel hier (v. 6) dat die gelowige soos 'n troue wagter op sy pos bly en vasstaan teen die versoekinge. Tenslotte noem die apostel die **godsvrug** en die **naasteliefde**. 'n Godsvrugtige mens se lewe is op God gerig in eerbiedige diens aan die Here en die naasteliefde kom duidelik uit waar die gelowige daagliks met sy medegelowiges saamleef.

Hierdie kenmerke van die Christelike lewe kan ons opsom met die woorde van die apostel Paulus: „En nou bly geloof, hoop, liefde — hierdie drie; maar die grootste hiervan is die liefde.” (I Kor. 13:13.)

24 Augustus

Lees II Petrus 2:1-3 en II Thes. 2: 1-17.

Teks: II Petrus 2:1.

DIE VALSE LERAARS.

Vanaand, presies 398 jaar gelede het 'n vreeslike gebeurtenis hom in die koning se paleis in Frankryk afgespeel. Die koning se moeder, Catharina de Medici, 'n geharde Rooms Katolieke, was gladnie tevrede met die Protestantse Kerk se vooruitgang nie. Sy het 'n bose plan beraam. Na die bruilof van haar dogter het sy baie protestante uitgenooi. Niksvermoedend het hulle aan die fees deelgeneem. Toe gebeur die verskriklike — duisende soldate storm die bruilofsaal binne en maak elke protestant dood! Tienduiseende hervormers het daardie nag deur die swaard geval. In Rome is openlik fees gevier oor hierdie bloedvergieting en die pous het openlik sy goedkeuring aan die moordenaars te kenne gegee.

Stom van verbasing kan ons ook vra: kan so iets in die kerk gebeur? Kan die kerk soiets toelaat en selfs goedpraat? Miskien dink ons dat soiets net in die ou tyd gebeur het. Nee, in ons teks waarsku die apostel ons baie duidelik dat valse profete daar sal wees solank as wat die kerk van Christus op aarde sal bestaan. Ook die apostel Paulus waarsku openlik (II Thes. 2:4) dat die antichris nêrens anders gevind sal word as in die tempel van God nie. Hierdie valse leraars kan egter uitgeken word deurdat hulle 'n **valse leer** sal verkondig en die Here sal verloën, maar daardeur bring hulle 'n vinnige verderf oor hulleself.

As ons aan die bloedbruilof (bekend as Bartholomeusnag) dink, sien ons dat Christus self sy kerk in stand hou. Die bloed van die martelare was nog steeds deur die eeue heen die saad van die Kerk. Mag God gee dat ons nie sal verslap in die bestudering van Sy Woord nie, want dan staan die valse leraar reeds aan ons deur en wag gretig om ons die verderf in te lei.

25 Augustus

Lees II Petrus 1:12-21.

Teks: II Petrus 1:19.

EN DIE LIG SKYN IN DIE DUISTERNIS

In hierdie gedeelte wys die apostel die mense daarop dat die beloftes van God deur die verkondiging van die apostels en deur die profetiese woord bevestig word. Die koms van Jesus Christus na die wêreld was geen kunstig uitgedinkte menslike fabel nie, maar dit was die wyse raadsbesluit van die heilige en genadige God. Die feit dat die Verlosser sou kom is herhaaldelik deur die profete van die Ou Testament voorspel onder die leiding van die Heilige Gees.

Hier word die gelowige opgeroep om die Skrif te gebruik en te beskou as 'n lig wat God in die wêreld gegee het om die duisternis te deurskyn. Die Woord is 'n lamp vir die voet van hulle wat dit reg gebruik. In die Woord ontdek die mens die weg van God waarlangs hulle moet wandel. Die Woord alleen is die middel waardeur ons die weg tot die ewige lewe leer ken. Dit is eers as jy in die lig van Gods Woord staan dat jy sien hoe duister die wêreld is. Die wêreld is 'n plek van dwaling en onwetendheid. Van nature is die mens geneig tot die bese.

Dit is eers wanneer die lig van die Skrif deur die Heilige Gees in die donker mensesiel en verduisterde verstand straal, wanneer die dag breek en die môrester opgaan in jou hart. Die verligting van 'n verstand wat in nagtelike duisternis verkeer het, is soos die lig van die môreglans wat al helderder word tot die volle dag breek.

Die wêreldsituasie waarin ons ons bevind is duister — verleiding loer om elke draai. Maar juis in hierdie tyd skyn die helder lig van die profesie. Dit is die voorspelling van dié helder dag wat eenmaal in volle glorie sal breek wanneer Christus kom op die wolke. Ons het dus 'n lewenstaak om die Woord van God te ondersoek. Die gelowige kan dus nooit sê: ek weet genoeg van die Woord van God. Kan 'n kind ooit sê: ek het genoeg gehad van die stem van my Hemelse Vader?

26 Augustus

Lees II Petrus 2:4-9 en I Kor. 10:1-13.

Teks: II Petrus 2:9.

DIE HERE WEET OM DIE GODSALIGES UIT VERSOEKING TE VERLOS.

Ons vorige oordenking het afgesluit met die oproep om die Woord van God getrou te bestudeer sodat ons gewapen kan wees teen die aanvalle van die satan. Die satan val juis hulle aan wat ongewapen en onvoorbereid is om hulle onverhoeds ten onder te bring. Maar in ons teksvers verseker die apostel ons dat God saam met die versoeking ook aan die gelowiges die uitkoms gee sodat hulle die versoeking kan weerstaan.

Dit neem die gelowige nie lank om uit te vind dat jy voortdurend in 'n stryd staan nie. Die goeie en die kwade voer die tweestryd in jou binneste. Dit is satan self wat ons geestelike lewe bedreig en sy groot werk is om die mens tot sonde te verlei. Dit is dus seker ons bede dat ons deur geen versoeking oorwin of oorval sal word nie. Ons bid dat die krag van die Here ons sal beskerm teen alle vyandige magte van die bese wat ons bestorm; dat ons vas sal bly staan en nie beswyk voor die versoekinge nie. Ja, watter gelowige se harte-

wens is dit nie om teen die sonde, die dood en die poorte van die hel beskerm te word nie?

Maar ons weet dat ons nie deur eie krag instaat is om die duiwel te weerstaan nie. Die gelowige staan eintlik magteloos soos 'n lam voor die briesende krag van die brullende leeu. In ons teksvers gee die Heilige Gees vir ons die versekering dat God nooit sal toelaat dat sy kinders bo hul kragte versoek word nie. Die engel van die Here trek 'n laer rondom die wat Hom vrees. Dit is daarom dat Paulus ook kan uitroep: Ek is tot alle dinge instaat deur Christus wat my krag gee! Mag dit ook elke dag in ons lewens waar word.

27 Augustus

Lees II Petrus 3:1-13.

Teks: II Petrus 3:8.

GOD SE TYD.

Wanneer mens die Bybel lees dan kom jy telkens onder die indruk van die groot genade van God-drieënig. Nie alleen wil God die son-
daar verlos nie, maar ook het Hy medelye met ons swakhede en ook van die vrae wat ons kwel wil Hy beantwoord. Ons teksvers handel oor so 'n vraag: wanneer sal die Here weer kom op die wolke om te oordeel die lewende en die dode?

Die gelowiges in Petrus se dae het gesit met die probleem van die wederkoms van Christus. Aanvanklik het hulle geglo dat Jesus nog in hulle leeftyd sal terugkeer aarde toe. Maar toe dit nie gebeur nie, het die dwaalleraars beweer dat Jesus nie weer sal kom nie.

Daarom verduidelik die apostel vir die gemeente dat hulle hul nie moet blindstaar teen net een aardse tydsbegrip nie. Hy verwys na Psalm 90:4 en sê dat ons nie ons menslike tydsbegrip op God mag toepas nie. Ons voorstelling van lank of kort geld allee nbinne die grense van hierdie aardse tydservaring. God se tyd is anders as die menslike tyd. Daarom kan die mens beslis nie uitreken wanneer die dag van die wederkoms sal wees nie.

Een saak is seker en dit is dat die feit dat Jesus nog nie gekom het nie, nie vertolk mag word as 'n teken van swakheid asof God sonder enige sin en doel stilsit nie. Daar is 'n positiewe geheim agter die voortgang van die geskiedenis. Die geskiedenis het diepe sin en betekenis. God is juis sterk en geduldig in Sy lankmoedigheid! Hy gee die wêreld tyd Hy gee ons tyd en geleentheid om die verlossing in Jesus aan te gryp. Die tyd wat God hierdie wêreld skenk is dus 'n genade tyd: Hy wil dat in hierdie tyd gepreek word en soveel mense moontlik tot die geloof kom.

28 Augustus

Lees II Petrus 3:1-13.

Teks: II Petrus 3:13.

DIE NUWE HEMEL EN DIE NUWE AARDE.

Nadat die apostel in die eerste gedeelte van hierdie hoofstuk die valse leraars, wat die wederkoms van die Here loën, bestry het, gee hy nou 'n kragtige en duidelike formulering van die toekomsverwachting van die gemeente: ons verwag, soos God beloof het, 'n nuwe hemel en 'n nuwe aarde waarin geregtigheid woon. Geen twyfel of spot kan

die gemeente beroof van hierdie verwagting nie. Christus Jesus het dit self belowe. Ook die feit dat Hy uit die hoë hemel neergedaal het en op hierdie aarde gewoon het, is bewys van die erns van die saak: soos Hy eenmaal gekom het, so sal Hy weer kom. Ons geloof bestaan nou uit hoop, maar aan die einde sal die geloof oorgaan in aanskoue. Dan sal die uitverkore kinders van God die nuwe hemel en nuwe aarde sien.

In sy beskrywing van die nuwe hemel en aarde sluit die apostel aan by beskrywinge wat ons onder andere in Jesaja 65^e en 66 vind. Dit gaan om die herskepping van alle dinge, 'n volkome nuutwording van die hele kosmos. Ja, dit is nie alleen die verlostes wat met 'n nuwe verheerlikte liggaam beklee sal word nie, maar ook die aarde sal nuut wees. Hierdie wêreldorde sal ten einde loop, die vervalle wêreld soos ons dit ken, sal vir ewig verbygaan.

„Salig is die wat Sy gebooie doen sodat hulle kan reg hê op die boom van die lewe en ingaan deur die poorte in die stad. Maar buite is die honde en die towenaars en die hoereerders en die moordenaars en die afgodedienslaars en elkeen wat leuens liefhet en doen.” (Openb. 22:14, 15.)

„En 'n tempel het ek nie daarin gesien nie, want die Here God die Almagtige is sy tempel en die Lam. En die stad het die son of maan nie nodig om in hom te skyn nie, want die heerlikheid van God het hom verlig en die Lam is sy lamp.” (Openb. 21:22, 23.)

29 Augustus

Lees II Petrus 3:14-18.

Teks: II Petrus 3:18.

AAN HOM KOM DIE HEERLIKHEID TOE

Die skrywer van die Bybel het dikwels hulle geskifte onderbreek en dan 'n lofprysing geuit tot eer van God. Om die lof van God te besing is die groot voorreg en taak van elke gelowige, jonk of oud. Ja, selfs in die gryse ouderdom kan die gelowige getuie wees deur Gods lof te verkondig: „In die gryse ouderdom sal hulle nog vrugte dra, hulle sal vet en groen wees, om te verkondig dat die Here reg is, my rots en in Hom is geen onreg nie. (Ps. 92:15, 16.)

Wanneer die gelowige dink aan die wonderlike skepping, naamlik dat God deur sy Seun aarde, hemel en die mens uit niks geskape het en vandag nog onderhou en regeer, dan kom die lofuiting oor die grootheid van sy Skepper. Maar die gelowige dink ook met innige dankbaarheid aan Gods verlossingsplan. Dit wat nooit in die gedagtes van mense opgekom het nie, naamlik dat God medelye kan hê met 'n sondaar en dat God nie wil dat een mens verlore gaan nie, maar dat Hy belooft het: Elkeen wat glo in Jesus as sy Saligmaker en leef volgens sy Woord mag die ewige lewe beërwe.

Aan hierdie Redder en Bevryder kom toe die lof, die dank en aanbidding van onse harte. Die heerlikheid, majesteit, krag en mag kom God toe deur Jesus Christus ons Heer. So sal ook eenmaal in die ewige heerlikheid die verlostes God aanbid en sê:

Amen! Die lof en die heerlikheid
en die wysheid en die danksegging
en die eer en die krag en die sterkte
aan onse God
tot in alle ewigheid! Amen. (Openb. 7:12.)

30 Augustus

Lees Exodus 1:1-22.

Teks: Exodus 1:17.

GELOOFSMOED.

'n Mens vind nie net moed daar waar die mens hom soms met groot gebare in die stryd werp nie. Nee, moed is soms ook om getrou te wees aan die opdrag wat jou opgelê is, om volhardend daarmee voort te gaan as die omstandighede teen jou is. Die boek Exodus begin sy verhaal met die vermelding van so 'n daad, deur twee vroue wie se name Sifra en Pua was.

'n Nuwe koning het oor Egipte opgestaan wat niks geweet het van al die goeie wat Josef vir Egipte gedoen het nie. Hy was bang vir die volk Israel wat so vinnig sterk geword het. Daarom het hy gesê: „Kom laat ons 'n slim plan teen hulle beraam“. Toe is maatreels getref om hulle geleidelik te onderdruk.

Die koning het ook probeer om met behulp van hierdie twee vroue wat vroedvroue was, die pasgebore seuntjies stilletjies te laat verdwyn. Maar hulle het hulle teen die gebod van die koning gestel. Daarmee het hulle immers bely dat hulle weet, dat hulle behoort aan 'n volk wat in die eerste plek nie luister na die gebod van die koning van Egipte nie, maar na die geboorte van die lewende God.

Hulle word vroedvroue genoem. Die woord „vroed“ beteken: ervare, lewenswys, verantwoordelik. Staande in hierdie diens het hulle geweier om verraad te pleeg teenoor hulle roeping, teenoor die lewe, ja teenoor God self. Hulle het in die eerste plek nie gevra na dit wat sou gebeur as hulle die gebod van die koning nie nakom nie, maar het rustig voortgegaan met die werk wat hulle opgelê is, en so die kinders gespaar.

Ons weet wat hulle name is, maar wie sal kan sê, hoeveel ander naamlose vroue, wat dieselfde geloofsmoed aan die dag gelê het behoort nie aan ons volk en aan ons kerk nie.

31 Augustus

Lees Exodus 2:1-10.

Teks: Exodus 2:10.

OPVOEDING.

Die volk Israel het geleef onder moeilike omstandighede. Die ouers van elke kindjie wat gebore moes word het geweet dat as dit 'n seuntjie sou wees, hy dan sou moes sterwe, volgens die bevel van die koning van Egipte. In die tyd en onder sulke omstandighede is Moses toe gebore. Watter angs was daar nie in die harte van hierdie ouerpaar voor die geboorte nie? Maar toe hy gebore is, toe kon geen bedreiging meer die moment van hulle stille steelse vreugde wegneem nie. Hulle angs het toe plek gemaak vir 'n vindingrykheid. 'n Listige plan het in hulle gedagtes opgekom om hulle seuntjie te behou en met 'n nougeseheid het hulle dit volvoer.

Toe hy later gevind is tussen die biesies deur die dogter van Farao, het hy deur die toedoen van sy suster weer by sy moeder tereg gekom. Sy sou na hom opsien totdat hy groot genoeg is om weer terug te gaan na haar wat hom as vondeling gevind het. Terwille van die behoud van haar kind, moes sy hom toe afstaan en het sy die moeilike weg van afstand doen gegaan.

Dit is miskien ook die geskiedenis van elke ouerskap. Eenmaal wanneer die kind groot geword het moet die ouers afstand van hom doen, hom laat oorgaan van die eie sfeer na die groot en harde en vreemde wêreld.

Ons kan ons kinders opvoed met die beste opvoeding waartoe ons as ouers instaat is, met alles wat daarmee saamgaan, maar op 'n sekere tydstip het ons by die end gekom, dan sal ons hom moet loslaat. In vryheid sal hy dan self moet reageer op die vreemde omgewing. As ouers sal ons dan nog net kan bid en glo en vertrou, dat die Here God 'n magtiger wil het as die ergste vyand en dat Hy elke kind van Hom in die holte van sy hande hou.

1 September

Lees Exodus 2:11-15 en Hand. 7:20-29.

Teks: Exodus 2:15.

GROEI EN LOUTERING.

Aan die Egiptiese hof is Moses opgevoed asof hy 'n prins was. Die oorlewering wil dit hê dat hy onderrig is in al die wysheid van die Egiptenaars, en dat hy ook uitgeblink het in alle opsigte. Op veertigjarige leeftyd het dit egter in sy hart opgekom om sy broers, die kinders van Israel te besoek. By homself sonder, 'n bepaalde opdrag van God, het hy toe besluit om sy volk uit hulle verdrukking te verlos.

Op 'n dag sien hy hoe 'n Egiptenaar 'n Israeliet mishandel. In toorn het hy die Egiptenaar dood geslaan en hom in die sand begrawe. Miskien het hy gemeen om daardeur die dank van die mishandelde broer te ontvang en om al die ander Israeliete van die Egiptenaars te verlos. Sy daad, hoe goed bedek, het egter bekend geword. Dit het geblyk by 'n volgende geleentheid. Weer was daar 'n geveg. Maar hierdie keer tussen twee Israeliete. Toe Moses tussenby tree en die vrede wou herstel, het die een hom gevra: „Wie het jou as owerste oor ons gestel”?

Op daardie oomblik het daar iets in Moses gebreek. In hom het daar nie net angs opgekom omdat sy manslag bekend geword het nie, maar veral teleurstelling, diepe teleurstelling omdat hulle hom as Losser van sy volk verwerp het. Met gebroke ideale het hy toe die land van sy jeug ontvlug, en in Midian tereg gekom in armoede en vereensaming. Daar as 'n eenvoudige skaapwagter, het hy geleer dat God meer moet word en hy minder.

Dit is die pad wat elke gelowige ook in hierdie lewe sal moet gaan op weg na sy christen te wees. Hy sal losgemaak moet word van alle selfoorskating en dan deur God self opgerig moet word uit alle nerslagtigheid, voordat hy vir Hom 'n bruikbare instrument sal wees.

2 September

Lees Exodus 2:23-3:14.

Teks: Exodus 3:10-12.

ROEPING.

In Midian het die tyd vir Moses stilgestaan. Die een dag was vir hom dieselfde as die volgende een. In hierdie kringloop het Moses egter tot rus gekom, maar daar ver het sy volk nog voortbestaan swoegend en doelloos. Op een van hierdie eenderse dae het die

roepstem van God dan tot hom gekom. Nou, nadat hy feitlik alles verloor het wat hom in menslike sin te pas sou kom, en vir 'n lang tyd werk gedoen het benede sy krag en begeerte en noudat sy beste jare skynbaar doelloos verbygegaan het, nou was Sy tyd daar. Nou het God dit geskik geag.

Toe het Hy Moses verras by die berg Horeb in 'n brandende braambos en hom geroep om sy volk Israel uit Egipte uit te lei. Vroeër toe hy so bewus was van sy eie krag, toe sou hy seker dadelik ingestem het. Nou is daar egter geen bereidheid in hom te vind nie, maar net besware: „Wie is ek?” Hierdie besware van hom was egter nie 'n uitvloeisel van sy ongeloof nie, maar eerder van 'n gelowige beskeidenheid, van 'n selfkennis asook 'n wêreldkennis.

Hierdie besware van Moses het die Here ook nie weerlê of ontken nie. Nee, Hy het alleen aan hom die belofte gegee dat Hy met hom sal wees. Hy wat hom geroep het is ook getrou, Hy sal sy Naam waar maak waarheen Moses ookal gelei word. Hy sal deur Moses spreek in 'n taal wat die mensdom sal verstaan. En as dit moet, ook in die taal van wonders of gesigte.

Soos Hy Moses geroep het, so roep God ook vandag nog, deur sy gemeente, manne om Sy werk voort te sit. En vir hulle wat Hy roep is daar maar net een manier om hulle besware te oorwin: Te luister na, en jou in te leef in dit wat die Here self beloop het aan hulp en leiding. Hy wat roep is getrou, Hy gee aan elkeen wat Hy roep ook die krag om sy taak te vervul.

3 September

Lees Exodus 4:18-23.

Reks: Exodus 4:21.

VERHARDING.

Nadat die Here God, in die brandende braambos aan Moses verskyn het, het hy eers na Midian teruggegaan en toestemming van sy skoonvader Jetro gevra om na Egipte te gaan. En toe die ingestem het, is Moses met sy vrou en twee seuns daar weg. Op pad na Egipte het die Here hom bemoedig met die tyding dat al die manne wat sy lewe gesoek het, na die moord op die Egiptenaar al dood was. Toe het die Here die opdrag herhaal, dat Moses die wonders wat die Here hom instaat gestel het om te doen, voor Farao moes doen. „Maar Ek sal sy hart verhard”, het die Here daaraan toegevoeg.

„Verharding”. Dit is iets wat ook nog vandag in ons tyd voorkom. Hoe meer die mens hom teen God verset en teen die inwerking van sy Gees, hoe meer verhard word die mens. Dit is 'n goddelike wet. En elkeen wat die Woord van die Here minag en weerstaan, moet onthou dat hy nie net te doen het met wette wat deur verset daarteen, die verstand verduister en die hart verhard nie, maar met die lewende God wat die werking van hierdie wet ingestel het en wat ook die verharding bepaal het.

Onwillekeurig dink ons ook aan die woorde wat Jesus self eenmaal gesê het: „Aan elkeen wat het, sal gegee word en hy sal oorvloed hê, maar van hom wat nie het nie, van hom sal weggeneem word ook wat hy het. (Matheus 25:29) Elkeen wat gelowig meeleeft met die kerk van Jesus Christus in sy roeping op aarde, hy sal nog meer krag

en genade ontvang om sy taak te verrig. Maar hy wat nie gelowig meeleeft nie, van hom sal weggeneem word die bietjie geloof wat hy het sodat daar niks meer sal oorbly as net maar verharding nie.

4 September

Lees Exodus 4:18-31.

Teks: Exodus 4:25.

'N BLOEDBRUIDEGOM.

Moses en Sippora het twee seuns gehad. Die een se naam was Gersom, dit beteken: Ek het 'n vreemdeling geword in 'n vreemde land. Die ander een se naam was Eliëser, dit het weer beteken: Die God van my Vader was my tot hulp gewees. Van hierdie God het hy die opdrag gekry om terug te keer na sy verdrukke volk. Vir hulle sal hy middelaar van die ou Verbond word. 'n Verbond wat die Here God met Abraham en sy nageslag gesluit het. En as teken van hierdie Verbond het die Here die besnydenis ingestel. Daarom moes elke Israelitiese seuntjie ook besny word. Die eerste kind van Moses was besny, maar die tweede een nie. Dit het hy nagelaat.

Op pad na Egipte het die Here, Moses op grond van hierdie versuim, met 'n ernstige siekte getref, sodat hy byna gesterf het. Toe het Sippora omdat Moses te swak en te siek was, die kindjie besny. En het die Here Moses laat staan, dit is weer gesond gemaak. Toe het sy vir Moses gesê: „Waarlik jy is vir my 'n bloedbruidegom“. Bloedbruidegom; die woord is gewoonlik gebruik by die besnydenis van jongmense voor die huwelik. Wanneer sy hier vir Moses sê: „Bloedbruidegom“, dan bedoel sy daarmee dat sy hom nie anders kon behou het as deur die besnydenis van haar kind nie.

Sippora het Moses behou, maar hom tog straks verloor, want kort na hierdie voorval het hy Sippora en die twee seuns na Jetro teruggestuur. Hierdie bloedbruidegom moes sy weg alleen gaan. Ons die Nuwe Testamentiese volk van God, het ook 'n Bloedbruidegom, die enigste een wat ons uitgelei het uit die slawehuis van die sonde. Hy was waarlik die Bruidegom wat sy bloed gegee het vir ons sy bruidsgemeente. Hy het ons nie van hom weggestuur nie, maar aan ons die uitdruklike belofte gegee, dat Hy by ons sal bly tot aan die voleinding van die wêreld.

5 September

Lees Exodus 5:1-12.

Teks: Exodus 5:2.

WIE IS DIE HERE?

Bemoedig deur die goeie ontvangs van hulle boodskap, deur die Israeliete het Moses en Aäron vol hoop na die koning van Egipte gegaan en die versoek, of nog beter, die bevel van die Here aan hom gestel. Faraö het hulle egter kortaf geantwoord: „Wie is die Here na wie se stem ek moet luister“? Die God van die Hebreërs, die het hy nie geken nie, daarom het hy ook nie aan die eis voldoen nie, maar eerder nog swaarder laste op die Israeliete gelê.

„Wie is die Here, na wie se stem ek moet luister“? Dit is die vraag wat die ongelowige of die wêreld, vandag nog vra. Maar ons wat sy Woord het, waarin Hy Hom aan ons geopenbaar het, ons ken Hom

en ons kan enigsins hierop 'n antwoord gee. Hy is die God wat hemel en aarde geskape het en wat nog elke dag onderhou die werk van sy hande. Hy is die God wat heilig is. En omdat Hy heilig is, daarom haat Hy die sonde. Hy is die God wat regverdig is. Daarom sal Hy die skuldige nie verskoon nie. Maar Hy is ook die God van genade, wat nie behae het in die dood van 'n sondaar nie, maar daarin dat hy hom sal bekeer en leef.

Hy is ook die God van liefde, „Want so lief het God die wêreld gehad dat Hy Sy Eniggebore Seun gegee het” sodat Hy as Plaasvervanger vir die mens die straf sou dra wat op die mens moes kom vanwee sy sonde. En deur die verkondiging van hierdie blye Boodskap, Jesus Christus vir ons, probeer Hy om deur die werking van sy Gees, die sondaar, hierdie Jesus te laat aanneem, as sy Verlosser, sodat ook hy gered kan word.

Is Hy wat ons geskape het en wat in Christus Jesus dit alles vir ons gedoen het, nie ons liefde, ons oorgawe en ons gehoorsaamheid waardig nie?

6 September

Lees Exodus 7:1-13.

Teks: Exodus 7:4.

DIE HAND VAN DIE HERE.

In Egipte het die volk van God gewoon. Daar het God hulle sien swaarkry onder die hand van die heidense Farao. Hierdie toestand van Sy volk het God nie so gelaat nie, maar Hy het vir Moses uit Midian geroep om Sy instrument te wees. Moses moes God se bevel om Israel te laat trek, aan Farao oordra. En as Farao hierdie woord nie gehoorsaam nie, sal God Sy hand op Egipte lê.

God rus Moses en Aäron toe om wonders en tekens te gebruik sodat Farao sover kan kom om Sy volk te laat trek. Aäron se staf word 'n slang en die slange van Farao sê towenaars word deur hierdie slang verslind. Die kragte wat Farao kan ontketen, word verdelf. So wil God hierdie teken laat dien tot oortuiging van Farao.

Hierdie woord wat gebruik word vir wonder of teken of plaag, dui op iets baie groot of buitengewoon. In hierdie verband dui die Woord op die mag van die Here wat deur Sy hand na vore kom. Die tekens of plaë waarvan ons hier lees is dus buitengewone, opvallende verskynsels waardeur God se hand die aandag van Farao wil trek en waaraan God in verderflike karakter gee. Vir die heidense Egipte het hierdie tekens 'n vyandige strekking gehad. Van hierdie tekens is God die outeur en Farao die teëstander. Die doel van hierdie tekens blyk uit God se eie Woord: „Laat My Volk trek, dat hulle My kan dien.” (Ex. 9:12). Die doel van die plaë is die bevryding van Israel.

God lê Sy hand op Egipte. Hy span die water, paddas, muskiete, duisternis en die dood in om as spore van Sy ingrype te dien in die tyd en geskiedenis. Met Sy wolk- en vuurkolom lei Hy Sy volk na die land van belofte. Al lyk die staf van Farao se towenaars na die staf van Aäron — God se hand kon nie weerstaan word waar 'n ander hand op Sy volk beslag gelê het nie.

7 September

Lees Exodus 7:14-25.

Teks: Exodus 7:18(b).

DIE NYLGOD.

Om die uitverkore volk uit te lei uit Egipteland het God die Nyl met Sy hand tegemoet getree. Die Nyl wat skepping van Sy hande is, was byna die ganse Egipte se slagaar vir hulle daaglikse lewe. So belangrik was die Nyl dat hierdie rivier een van die gode van Egipte was. Farao het die gewoonte gehad om daar te gaan bad.

Met die staf wat in 'n slang verander het, word Moses gestuur na die oewer van die Nyl, om nogeens God se aanspraak te herhaal op Sy volk. As Farao nie luister nie, dan moet hy aan sy sonde herinner word. Die vraag aan Farao is om Sy volk te laat trek sodat hulle Hom kan dien in die woestyn. Tot nogtoe het Farao nê gehoor gegee nie, maar hy kry kans om God se bevel uit te voer. As hy egter in gebreke bly om te luister, laat God met Sy staf die slagaar van die volk se daaglikse bestaan afsny as die Nyl en elke holte se water in bloed verander. Die visse van die Nyl wat 'n belangrike voedingsbron was, sterwe.

So skrywe God nog 'n teken voor, hierdie keer in bloed, van Sy wil en Sy roepstem. Hy maak Egipte honger en dors. So voer hy oorlog. Hierdie wonder bring Farao egter nie tot inkeer nie omdat Sy towenaars soortgelyke kunste uitgevoer het en so het Farao se hoop opgeflikker. So het hy sy hart opnuut verhard.

Die hand van die lewende God, beheers ook die Nyl wat Sy skepping is — die water waaraan Hy oorsprong verleen en elke dag aan die nense gun.

Soos Farao het ons almal vasgeklou aan ons eie vermoëns. Al het God beskikkingsreg oor ons water wat ons drink en waarvan ons ewe, oor ons voedsel wat ons eet, dan het ons nog gesteun op onself, asof ons lewensmiddele die oorsprong verleen en asof ons 'n keuse het om God se opdrag uit te voer of nie. God het in Jesus Christus anders as Farao of die Nyl, voorsien in ons tydelike en ewige behoeftes.

8 September

Lees Exodus 8:1-15.

Teks: Exodus 8:8, 15.

FARAO SE BELOFTE.

Soos by die ander plaë is die van die paddas 'n bonatuurlike gebeurtenis uit die hand van God. Dit was bestem om oral en vir almal walging en vrees in te boesem. Selfs Farao en sy dienare word in hulle huise geteister met 'n oorstroming van paddas.

Die padda was vir die Jode onrein en is deur die Egiptenare afgodies vereer. In Egipte bestaan daar ook 'n god en godin wat met paddahoë voorgestel word, en wat soos hulle glo, 'n aandeel gehad het in die skepping van die wêreld. Maar nou spreek die God van Israel net en hulle vermenigvuldig ontsaglik.

Nou begin dit ook blyk dat Farao se geleerdes sy vertroue begin verloor want hy versoek dat Moses en Aäron 'n voorbede moet doen voor hulle God sodat die plaag weggeneem kan word. Sy erewoord,

dan mag hy naderkom om dit te vier, en hy sal soos 'n kind van die land wees."

15 September

Lees Exodus 13:1-22.

Teks: Exodus 13:2.

BEWYS DANKBAARHEID.

In die lig van vers vier het hierdie openbaring heelwaarskynlik tot Moses gekom toe die uittog aan die gang was, moontlik by Sukkot. (Vgl. 12:37.)

Die woordjie „heilig” beteken hier om van die wêreld afgesonder te wees tot die diens van God.

Die eersgeborenes moes geheilig word omdat hulle lewes, afgesien van die hele volk wat verlos is, in besonder aan die Here behoort het. So is dit omdat met die uittog, tydens die laaste plaag, al die eersgeborenes van Israel gespaar is teenoor die van die Egiptenare wat gestorf het.

Deur al die eergeborenes aan die Here te wy toon Israel nie alleen erkentlikheid aan God nie, maar toon en gee hulle ook dankbaarheid dat hulle eergeborenes gespaar gebly het, en dat die volk van die juk van Egipte verlos is.

Van al die diere is die manlike (vers 12) eergeborenes dan aan die Here geoffer. 'n Onrein huisdier is losgekoop (Ex. 13:1; Num. 18:15; Lev. 27:27.)

Onder die mense het egter die Leviete later die besondere diens van die eersgeborenes oorgeneem (Num. 13:11, 13) en kon die res van die volk hulle eersgeborenes loskoop teen 5 sikkels per hoof.

Soos die viering van die Pasga die herinnering in die geheel lewendig gehou het, so het die heiliging van die eergeborenes elke keer, elke huis weer daaraan herinner. Die gebeurlikheid moes dan ook aan die kinders vertel en verduidelik word dat hulle dankbaarheid kon bewys. Ook in die land waarheen die Here hulle lei om in besit te neem moet die besef daar wees dat die volk, land en vee aan die Here behoort. Uit dankbaarheid en erkentlikheid moet die eersgeborenes dan aan die Here gewy word.

16 September

Lees Exodus 14:1-31.

Teks: Exodus 14:13.

WEES NIE BEVREES NIE.

Vrees is gewoonlik die saak wat die mens die maklikste op sy knieë dwing en na hulp laat roep. Baie dikwels is hierdie hulpgeroep dan ook nie uit geloof nie, maar bly dit uit vrees. Vrees dwing 'n mens ook baie maklik tot pessimisme en dan sien die mens net die donker in sy lewe raak — selfs vorige reddende daade verdwyn voor die geestes oog.

So vergeet Israel, as die Egiptenare weer aankom, die „sparende verbygaan” van die Here by die eersgeborenes van Israel. So vergeet Israel die wonderbare verlossing uit die hand van die Egiptenaars en dink hulle terug aan die droefheid voor die verlossing. Ja so droef

het dit met hulle gegaan dat daar glad geen grafte meer was nie en daarom sou Moses hulle dan woestyn toe gelei het om daar begrawe te word.

Maar Moses herrinner hulle aan „die sterke hand” wat hulle uit Egipte uitgelei het en sê aan die volk: „Wees nie bevrees nie, staan vas en aanskou die verlossing van die Here wat Hy vandag vir julle sal bewerk”

Hierdie woorde van Moses spreek deur die eeue, ook vandag tot u en u huis, in die vreesaanjaende wêreld van vandag: „Wees nie bevrees nie, staan vas en aanskou die verlossing van die Here” en u sal Sy wonderbare krag ondervind. „Ook het Israel die magtige daad gesien wat die Here aan die Egiptenaars verrig het. Toe het die volk die Here gevrees en geglo in die Here en aan Moses sy kneg.”

17 September

Lees Exodus 15:1-21.

Teks: Exodus 15:18.

LOOF DIE HERE — HY REGEER.

Hierdie oorwinningslied van die Israeliete val in twee dele uiteen: Vanaf vers 2-12 sing hulle met n dankbare terugkyk op die wonderdade van God en prys hulle sy krag en grootheid.

Vanaf vers 13-18 spreek die lied profeties oor die toekoms so dat daaruit blyk dat Israel op daardie oomblik vertroue gehad het in die sterke hand van die Here vir die toekoms.

God het Israel op die weg gebring en tot op die bestemde tyd, dat Hy 'n einde daaraan sal maak, sal Hy hulle lei. Die wyse waarop God nou alreeds op hierdie weg opgetree het, is genoegsaam dat slegs die berig daarvan die vyand wat nog voorlê, neer sal slaan. So sing Israel. Ook is die beskerming wat God alreeds aan Israel gegee het baie en behoort dit hulle vertroue so te sterk dat hulle die Here sal bly loof tot in die beloofde land Kanaän.

So moet 'n mens jou lewe beskou. Jy moet al die swaarkry van die verlede sien en daarby sien hoe die Here jou uit die swaarkry verlos het en dan weet dat hy dit ook in die toekoms sal doen as die Ewige wat vir ewig en altoos beskik.

Dit was Israel se troos, dit moet ons troos wees dat: „Die Here sal regeer vir ewig en altoos.”

18 September

Lees Exodus 15:22-27.

Teks: Exodus 15:26.

DIE GETROUE ONTVANG SEËN.

„Maar wil jy weet, o nietige mens, dat die geloof sonder die werke dood is?” (Jak. 2:20.)

Dit is asof hierdie woorde van Jakobus telkens aan Israel op hulle weg uit Egipte na Kanaän gestel moes gewees het. Want die woord „murmureer” kan selfs tot vandag toe as 'n sinoniem vir Israel gebruik word.

Op sig self is hierdie plaag nie verderflik nie maar dit spreek van Gods toorn, soos dit later ook deur die hand van God duister geword het oor die aarde toe Jesus Christus aan die Kruis gesterf het. Daar was die antwoord van die mense aan God: Nee, daarom het hulle Sy Seun onskuldig tot die dood veroordeel. Die mense het geweier om toe te gee aan die eis van God.

En waar Farao nou te doen het met die God wat die lig en duisternis in Sy skepping beheer, probeer hy nog 'n kompromis vir oulaas. Die manne, vroue en kinders kan trek maar nie die kleinvee en die beeste nie. Hierdie kompromis kon Moses nie aanvaar nie en daarom volhard hy met sy oorspronklike eis om die ganse volk te laat trek met alles wat hulle het met die doel om God te dien en te eer.

Farao kon nie Psalm 24:1 aanvaar wat sê: „Die aarde behoort aan die Here en die volheid daarvan”

Nou kom die finale breuk want hier hoor ons die laaste onderhoud tussen Moses en Farao. Die verharding en bedrieglike optrede van Farao het die gesprek beëindig. Die volharding in sy ongehoorsaamheid aan God het tot gevolg dat God nou intree — dat God nou ter wille van die saad van die vrou, ter wille van die belofte aan Abraham die krasse maatreël bring van die tiende plaag. As die mens tot vervelens toe dan nie luister nie, onttrek God Sy hand en skend die mens met die dood waaroor Hy regeer.

12 September

Lees Exodus 11.

Teks: Exodus 11:4.

GOD TREK SELF DEUR EGIPTES.

Die Here het aan Moses bekendgemaak dat Hy Sy teëstanders in Egipte 'n genadeslag gaan toedien. God sal self met Sy eie hand 'n saak van stapel stuur, omdat Hy daartoe in staat is, wat sal dien tot bevryding van Sy mense, tot verlossing van die saad van die vrou. Van die vervulling van hierdie Woord is God seker.

En die opmerklike is nou dat God se diensknegte terugtree terwyl die Here self toetree tot die stryd. Met Sy hand bewerk God self die dood van eersgeborenes onder die Egiptenaars — van mens en dier.

Die voorafaankondiging deur Moses is nog 'n oproep tot bekering. Dan kom die krag van God se hand en die vreeslike ingrypende daad vind plaas. Met hierdie daad word diep ingegryp in die lewe van die hele Egipte. 'n Gebeurtenis wat elke mens tot nadenke en swye bring. Die vraag kan ontstaan waarom God hulle kinders so straf, terwyl hulle vaders eintlik skuldig is aan die verharding voor God. Calvyn sê egter tot ons gerusstelling: „Dit is sonde voor God, wie se onbegryplike wysheid alle menslike verstand te bowe gaan, om Hom voor te skryf watter maat Hy in Sy oordele moet gebruik.”

Dit het God behaag om hierdie pad te loop met Farao, om roubedryf sonder selfbeheersing onder hulle te veroorsaak. Hierdie spanning en paniek bring Farao by die instemming om God se volk te laat trek. En nieteenstaande sy valsheid van beloftes het hierdie volk getrek.

Met lange geduld het God Farao verdra en die geleentheid gegun tot inkeer. Maar op sy tyd het Hy Sy volk laat trek. Op Sy tyd is uit

hierdie volk die Christus gebore. So het op God se tyd die mensdom gekom by die enigste moontlikheid om uit die sonde en dood uit te trek in die geloof, die lewe en land van Belofte tegemoet.

13 September

Lees Exodus 12:1-42.

Teks: Exodus 12:13.

PASGA — PAASFEES.

Die naam van hierdie fees, in die oorspronklike betekenis, beteken om „lam te wees” of „soos ’n lamme te hink”.

In die nag van die dood van die eersgeborenes moes Israel bloed aan hulle deurposte stryk.

Wanneer die Doodsengel verby beweeg, bekyk hy elke deurpos, vertoef ast’ware ’n oomblik, en as hy sien die bevel van die Here is gehoorsaam dan gaan hy weer verder. Hierdie stap en kyk is soos. ’n lamme wat hinkende stap, so ’n hinkende verby-gaan by die gehoor-sames wat dan gespaar bly. Vandaar dan die betekenis van „’n sparende verbygaan” soos Ex. 12:13 dit stel „As Ek die bloed sien, sal Ek by julle verbygaan.” Hierdie woord vir verbygaan is juis van die stam waarvan „Pasga” is.

Die Pasga is ’n gedenktag, ’n fees ter eer van die Here, ’n fees van die sparende verbygaan.

Op grond van die bloed van Jesus Christus, wat juis op die Pasga gestort is, is daar ’n sparende verbygaan, ’n verlossing van die Here vir diegene wat in Jesus Christus is. Hierdie verlossing moet vir ons. ’n gedenktag, ’n gedurige vreugde wees tot eer van die Here wat die nuwe Israel op Golgota uit die slawehuis van die sonde gelei het en so ons lewens gespaar het.

14 September

Lees Exodus 12:43-51.

Teks: Exodus 12:43.

GODS FEES SLEGS VIR GELOWIGES.

Uit hierdie gedeelte is dit duidelik dat een wat nie deel het aan die kinders van God nie, ook nie deel het aan die heerlikheid van God nie. Wanneer daarom tot eer van die Here ’n fees gevier word, kan hulle, wat deur ongelooft nie die Here die verheerliking gee wat Hom toekom nie, aan die fees van verheerliking ook nie deel hê nie.

Daar moet eers ’n aanvaarding wees, ’n erkenning wie die God van verlossing, van die sparende redding is, ’n vertroue in Hom as die Almagtige Beskikker. ’n Lewe in die verbond is nodig. Daarom word, wat Israel al van die agste dag af besit, vereis nl. die besnydenis vir deelname aan die Pasga.

Hierdie deur, om tot God te kom, is egter nie vir uitlanders, vreemdelinge, ongelowiges gesluit nie. Dit is nie afgesny dat die ongelowige sy redding in God kan soek nie. Dit bly altyd ’n ope deur en ’n uitnodiging — maar allereers moet daar besef word dat die eer van die Here eerste is. Dit gaan nie net om die fees nie maar om die fees tot eer van die Here.

Daarom as ’n „vreemdeling tot eer van die Here pasga wil vier” dan kan hy nie net sommer deel hê nie, maar moet eers kind van die verbond word. Hy en diegene saam met hom, „almal wat manlik is” „en

sy belofte dat die volk God maar kan dien en trek, word deur hom gegee. Onder die druk van 'n noodtoestand in sy huis en by sy volk is hy bereid om te belowe, om deur Moses aan die Here 'n belofte te maak.

Hoflik en eerbiedig is Moses tot hierdie voorbidding bereid. Mōre-mag die volk trek; dit is goed só; afgespreek!

Toe „mōre“ aangebreek het, het Farao se hart weer verhard. Toe die paddas te sterwe kom, weier hy die volk om te trek. Toe dit blyk dat sy huis en volk buite gevare staan, breek hy sy woord. Toe dit weer rustig en veilig voorkom is hy bereid om sy belofte, sy ere-woord op te sê. Hy is bereid om deur die gebed van Moses vir God te lieg.

So leef in elke mens se sondige natuur die wesenlike oneerlikheid en swakheid om jou woord nie gestand te doen nie. So wil elke mens by storm, pyn en nood belowe net om deur God uitgelei te word. As God gehelp het is ek tevrede.

My woord is min werd, my tong belaster dikwels, soos die tong van Farao die naam van God. Gebed is daarom bedoel om Sy naam onaangestas te laat, Sy naam te eer en nie om Sy naam met valse beloftes te onteer nie.

9 September

Lees Exodus 8:16-32.

Teks: Exodus 8:19.

DIE VINGER VAN GOD.

Ook in die Psalms word die derde plaag vermeld: „Hy het gespreek en daar het steekvlieë gekom, muskiete in hulle hele grondgebied.” (Psalms 105:31).

Dit is merkwaardig dat Farao nou vir die eerste keer nie gewaarsku word nie. Aäron steek sy staf uit oor die stof van die aarde. Insekte, muskiete kom voort uit die stof van die aarde. Die voedingsbron en bodem van die Egiptenare word in 'n oomblik 'n bron van walging en ellende. Vir die Egiptenare was die verandering van die grond in insekte 'n ingrypende gebeurtenis, want by hulle is aan die vrugbare grond langs die Nyl heiligheid toegeken.

Ook die geleerdes van Farao probeer om hulle kunste aan die werk te stel, maar vir die eerste keer misluk hulle pogings. Ook Farao se voorste geleerdes kom onder die indruk van die wonder wat hier plaasvind en hulle sien in die voltrekking van hierdie wonder die vinger van 'n God of mag. Hulle verontskuldig hulleself met hulle onvermoë met die verklaring dat hulle deur 'n oormag oorweldig is.

As die townars die vinger van God noem as die oorsaak van hulle onvermoë, dan kom daarmee uit die mond van eiene 'n erkenning dat die God van Israel se mag die mense voor is. Die „vinger van God” dui dus op God se mag, die mag wat altyd die geskape vermoëns van die mens in verleentheid plaas. Ook op ander plekke in die Skrif dui „vinger” op die mag van God.

„As ek u hemel aanskou, die werk van vingers” (Psalim 8:4); „Maar as ek deur die vinger van God die duiwels uitdryf, dan het die koninkryk van God waarlik naby aan julle gekom”. (Luk. 11:20).

Reeds by die tweede plaag is vir die oog van die heiden die vinger van God duidelik, wat dui op 'n mag wat tog Sy volk sal laat trek. Die vinger van God wat deur die Skelfsee na die woestyn, na Kanaän, na die geboorte van Jesus Christus wys. 'n Vinger wat deur die graf na die ewigheid van God wys.

10 September

Lees Exodus 10:1-20.

Teks: Exodus 10:16.

SPRINKANE.

Die God wat heers en beskik selfs oor die winde was verder in staat om Egipte te teister deur 'n sprinkaanplaag. 'n Plaag van sprinkanewolk van God vry te laat uit sy slawehuis, dan kom daar die grootste kane was 'n gevreesde plaag in die Ooste.

En as Farao nou in sy verharding van hart aanhou weier om die sprinkaanplaag in mense heugenis. Alles wat die hael nie verwoes het nie, word verteer. Nieteenstaande aandrang tot toegewing aan die eise van die Here deur Moses en Aäron,, het Farao bly volhard. Die wekroep tot sy ore om die volk te laat trek sodat hulle 'n fees tot eer van die Here kan hou, het weer misluk.

As die sprinkane alles verteer en as die hand van die Here swaar word oor die land van Egipte, dan word Moses en Aäron weer ontbied. Farao versoek hulle om te bid tot hulle Here vir die wegneem van Sy sonde. Maar hierdie gebed was nie soseer 'n roep om wegneming van Sy sonde as juis 'n vrees nie. Dit gaan by sy motief tot hierdie vraag eerder om die afwending van die verderf en dood en verwoesting wat die sprinkane aangerig het.

Die motief van sy gebed deur Moses en Aäron was dus om homself en sy land te beskerm. Gebed het in sy heidense opvatting beteken Nog 'n middel en 'n moontlikheid om gevaar van sy lyf af te hou. Daarom ontsien Farao ook nie 'n leuen in sy belofte dat die volk kan trek nie. Want as die gebed van Moses verhoor is, trek Farao sy woord terug, betaal hy nie wat hy belowe het nie.

So het Farao met die verbreking van sy belofte met die wanbegrip van gebed gespeel met die gesante van God en daaraan met die Stuurder, God self.

So kan elke mens in die gebed eerder die eer van God soek, berou hê vir sy sonde, en die opdrag van God gehoorsaam as om berou te hou en beloftes af te lê om die gevare van sprinkane van jou lyf en land af te hou.

11 September

Lees Exodus 10:21-29.

Teks: Exodus 10:25.

DUISTERNIS.

As Moses sy hand uitsteek na die hemel dan kom daar duisternis, 'n tasbare en dikke duisternis oor Egipte. Die Israeliete in die land Gosen is uitgesluit by hierdie duisternis.

Egipte word met hierdie plaag 'n treffende beeld van die vyande van God, 'n beeld van die volke wat in duisternis wandel.

So pas het Israel 'n loflied gesing, die Here geloof oor die sterkte van sy hand wat hulle so telkens verlos het. So pas het hulle in dieselfde lied vertroue in die leiding van die Here uitgespreek op die pad vorentoe en die lied het seker nog in die ore van die volk geklink toe hulle by Mara kom.

Insteede van te vertrou kla en murmureer hulle. Die Here openbaar egter weer sy krag en maak die water soet. Die Here het hulle be-lydenis van lof met die mond beproef en hulle was swak, maar die Here help hulle en wys hulle daarop dat die vertroue daade moet word, dan sal hulle beskerm word en seën wegdra:

Vers 26 „As jy getrou na die stem van die Here jou God luister en doen wat reg is in sy oë, en luister na sy gebooie en al sy insettinge hou, dan sal Ek geneen van die siektes op jou lê wat Ek op Egipteland gelê het nie; want Ek is die Here wat jou gesond maak.”

Dit spreek ook tot ons van vandag om nie net maar te murmureer nie, maar te vertrou en uit die geloof te lewe.

19 September

Lees Exodus 16:1-36.

Teks: Exodus 16:20.

GEE DAAGLIKS BROOD.

„Gee ons vandag ons daaglikse brood.” As hierdie bede met die opregtheid van Agur (Spreuke 30:8) „Gee my nie armoede of rykdom nie, laat my geniet die brood wat vir my bestem is” die wêreld maar sou oorheers, dan sou die wêreld iets van die genade verstaan en waardeer het. Dan sou die wêreld 'n beter plek gewees het want die gierigheid verdring die liefde en uit dit wat die wêreld dan as liefde ken erkenning en dankbewys aan God.

So het Moses ook oor die laasgenoemde dinge in Israel kwaad geword. God gee aan hulle brood waarvoor hulle nie gewerk het nie, wat hulle nie verdien het nie — Hy versorg hulle van dag tot dag met genade-brood wat 'n bewys van Gods Voorsienigheid is. Daar kom egter 'n reël by wat bestem is om aan Israel gehoorsaamheid en vertroue te leer (sien vers 4). Vertroue dat die Here ook vir die dag van môre sal sorg. Maar party het hulle self te kort gedoen by die etery want: (2 Kor. 8:15) „Hy wat baie gehad het, het nie te veel gehad nie; en hy wat weinig gehad het, het nie te min gehad nie.” en tog het sommige nog van die kos oor laat bly vir die volgende dag „toe kom daar wurms in en dit bederwe”.

So is vroeg in die geskiedenis van Israel, en aan ons geleer, om God gehoorsaam te wees. Israel het die gehoorsaamheids toets ge-faal en die gawe (die manna) word bederf. Om egter na Israel vinger te wys is maklik, maar om die vinger om te draai en te kyk of ons nie ook soortgelyk handel, selfs met die rusdag, blyk 'n skaars geleentheid te wees. Die wete moet ons bybly dat ook ons daaglikse brood van God kom en dat ons uit dankbaarheid ook gehoorsaamheid (afgesien van nog ander en groter seëninge) aan God verskuldig is. Gehoorsaamheid is immers beter as offerhande.

20 September

Lees Exodus 17.

Teks: Exodus 17:7.

GENADE OP DIE PAD.

God lei Sy volk na die land van belofte. Tog gaan die pad deur die dorre woestyn, deur gevare van vyandigheid, honger en dors, deur die ondeurganklike Skelfsee, verby die bitter water van Mara. Hierdie ontberings laat dikwels die volk vergeet van Gods belofte wat voorlê en hulle verlang terug na die slawehuis i.p.v. voort te trek onder Gods hand.

Wat is die bedoeling van die ontberings op die pad na die Belofte?

God wil dat die volk sal leer om te leef, afhanklik van niks anders as van Hom nie, om te leef uit Sy Hand. Dit is genade, om alles onverdiend te ontvang.

As 'n mens slegs op jou eie stryd in die ontberings let, dan vra jy dikwels in ongelooft: Is die Here in ons midde of nie?

Maar as 'n mens gelowig Sy genade aanneem, dan merk jy dat die Skelfsee wat jy op jou eie nie kon deurtrek nie, nou 'n droeë pad word; dat uit die harde rots waar jy versmag van dors, nou water vloei, dat bitter water soet word, uit die skynbare niet, Gods Hand vleis en brood gee, oor Amalek die oorwinning.

Dan juig 'n begenadigde op die pad.

„Die Here is my banier”. (Ex. 17:15)

21 September

Lees Exodus 18.

Teks: Exodus 18, 19, 20 & 21.

KERKREGERING.

Oor Sy volk wat op pad is, regeer God self. Hy maak Hom merkbaar ook deur middels soos die wolk-kolom en vuur-kolom bo die tabernakel.

Tog weet God dat die mens, selfs ten spyte van die tekens van Sy teenwoordigheid, nog so verhard van hart kan wees, dat daar gedurig teen onordelikheid gewaak moet word.

Daarom roep hy mense om Sy volk te regeer. So word Moses geroep. Maar omdat die werk vir hom alleen te veel is, word ook ander betroubare manne wat onregverdige wins haat, gekies om in die regering te help.

So is dit dus van oudsher.

Ook in die kerkregering van vandag het God betroubare manne nodig om in die kerkregering te dien en goed toesig te hou oor die gemeente. Tog is daar ook in die tyd van Moses onderskei tussen hulle wat gearbei het in die Woord en die leer en die ander wat oor die volk opsig gehou het en regeer het. Laasgenoemde was toe al vir die wat die Evangelie preek (Moses) tot hulp en bystand. So lees ons: „Wat jou betref, wees jy die verteenwoordiger van die volk by God en bring jy die sake voor God en onderrig hulle in die insettinge en die wette en maak hulle die weg bekend waarop hulle moet gaan en die werk wat hulle moet doen. Maar kies jy uit die volk betroubare manne . . . en laat hulle gedurig oor die volk regspraak uitoefen”.

29 September

Lees Exodus 23:20-25.

Teks: Exodus 23:20.

DIE PLEK WAT EK GEREED GEMAAK HET.

Die belofte wat God lank gelede aan die aartsvaders van Israel, Abraham, Isak en Jakob, gemaak het, was dat God aan hulle die land Kanaän as erfdeel sou gee. Om daardie belofte na te kom het God die nageslag van hierdie aartsvaders uit die slawehuis van Egipte gelei om hulle in hierdie geloofde land in te bring. Nou bevind die volk Israel hulle op pad na die beloofde land. Hier in die woestyn waarsku God hulle om nooit van Hom af te dwaal nie, want dan sal Hy hulle ook nie in ag neem en hulle bystaan wanneer hulle in stryd is met die volke van Kanaän nie. In hierdie land aanbid die verskillende volke verskillende afgode en dis teen hierdie afgode en die volke se bose werke wat God hulle waarsku. God verwag dat hulle dankbaarheid sal betoon aan die God wat hulle uit Egipteland uitgelei en verlos het en Hom daarom gehoorsaam sal wees.

Toe God hierdie belofte van die beloofde land gemaak het, het Hy behalwe die aardse Kanaän ook nog 'n ander Kanaän belowe. Soos God 'n Engel voor hulle uit gestuur het om hulle te lei teen die inwonende volke van Kanaän, so het Hy ook 'n „Engel” na die verlore wêreld gestuur om ons te verlos van die vyand wat ons wil vernietig, nl. die sonde. Want deur die sonde kon ons nie die ewige land bereik nie. Daarom het ons die hand van Jesus Christus, ja die lewe van Jesus Christus nodig gehad, om ons te bring in die plek wat God gereed gemaak het — die ewige lewe.

30 September

Lees Exodus 24:1-8.

Teks: Exodus 24:8.

DIE BLOED VAN DIE VERBOND.

'n Verbond is 'n verbintenisse wat tussen twee partye plaasvind, 'n ooreenkoms. In die Ou Testament bestaan daar hoofsaaklik gods-dienstige verbintenisse, en dan veral tussen God en die mens. Die beste voorbeeld van 'n verbond in die Ou Testament is die verbond wat God met Abraham gesluit het waarin Hy hom belooft het: In jou sal al die volke geseen word.

Die verbond in ons gelese gedeelte word bekragtig met die bloed van die slagoffers: die helfte van die bloed van die offerandes word teen die altaar uitgegooi, die ander helfte word oor volk uitgegooi of gesprinkel. Met hierdie simboliese handeling is hulle aan God gebind deur middel van die bloed oor hulle gesprinkel en die bloed aan die altaar; hiermee het die volk dan toegetree tot die verbond.

In hierdie verbond het God aan hulle bystand belowe en van hulle kant verwag God toewyding. Die bloed van die offerande is dan ook teken van hierdie toewyding en ook van reiniging. God beskou hulle as gereinig deurdat die offerande hulle met God versoen het; hulle is gereinig van hulle sonde.

Hierdie offers moes telkens plaasvind om die volk te reinig van hulle sondes omdat dit nie volmaakte offers was nie. Die volmaakte offer is eers geoffer toe die bloed van Jesus Christus aan die kruis op Golgota vir ons sondes gestort is. Toe het die verbond met Abraham eers werklikheid geword, want só volmaak was hierdie offer dat ook die heidene daarby ingestuit is: ook hulle word gereinig as hulle glo in hierdie volmaakte offer.

1 Oktober

Lees Exodus 24:12-18.

Teks: Exodus 24:12.

DIE ONDERRIG.

Nadat God op die berg Sinai direk tot die volk gespreek het, was die volk so bevrees dat hulle Moses gesmeek het dat God nie direk met hulle moes spreek nie, maar deur middel van Moses. Daarop is Moses die berg op en daar het God aan hom die Tien Gebooe en die seremoniële wet gegee. Daar het Moses veertig dae en nagte gebly.

Toe Moses so lank weg bly, het die volk begin moedeloos raak en 'n goue kalf gemaak, wat hulle dan „voor hulle sou laat uittrek”, want hulle weet nie wat van Moses geword het nie. Oor hierdie daad van die volk wou God hulle as volk uitdelg, maar Moses het vir hulle gebed en God het vergifnis geskenk.

Terwyl God die wetlike voorskrifte aan Moses gegee het, het hierdie dinge plaasgevind. Nou moet ons onthou dat die volk so pas weg getrek het uit 'n heidense land waarin hulle vier honderd jaar lank gebly het. Baie van die heidense gewoontes het hulle reeds begin aanleer. Dit is daarom dat God aan hulle al hierdie voorskrifte gee vir die uitoefening van hulle godsdienste. En Moses kry uitdruklik die opdrag om die volk hierdie dinge te onderrig. En onderrig beteken dat hulle herhaaldelik daardie dinge wat God vir hulle gedoen het én alles wat God van hulle verwag moet aanhoor sodat hulle dit kan onderhou, uit dankbaarheid.

Dit is om dieselfde rede dat ons elke aand huisgodsdienste hou, elke Sondag kerk toe gaan, ons kinders Kategetiese onderrig gee en laat gee. Om die goedheid van God te onthou, moet ons gedurig daaraan herinner word. En net so moet ons ook onderrig word hoe ons ons dankbaarheid hiervoor moet uitleef.

2 Oktober

Lees Exodus 25:1-9.

Teks: Exodus 25:2.

VRYWILLIGE OFFERS.

Behalwe dat 'n offer versoening tussen God en die volk teweeg gebring het, kon 'n offer ook 'n dankoffer wees: 'n offer wat gebring word uit blydschap of dankbaarheid vir wat God vir die volk beteken het en nog elke dag beteken. Maar hierdie blydschap moet 'n blydschap wees wat in die hart is; nie 'n aangeplakte een nie: „van elkeen wie se hart hom aandrywe, moet julle My offergawe bring”.

25 September

Lees Exodus 22; Mth. 18, 23-35

Teks: Mth. 22:38.

DIE EERSTE EN DIE GROOT GEBOD.

Die Wet is verdeel in twee tafels. God verdeel die Wet so (Ex. 34:1). Die hoofsaak van die eerste tafel sê: Jy moet die Here jou God liefhê met jou hele siel en met jou hele verstand en met alle kragte; dit is die eerste en die groot gebod. Daar is dus onderskeid tussen die eerste en tweede tafel, nie net wat betref hul vorm nie, maar ook wat die volgorde van die inhoud betref.

Vooraan gaan die liefde tot God en dit vorm die grond en moontlikheid van liefde tot die naaste. Naastediens sonder geloof in God is dooie Heidendom. Dan is dit maar net 'n vorm van selfverheerliking. Dan wil 'n mens toon hoe goed jy vir ander is. Matt. 18:23-35 verduidelik aan ons dat dit wat ons aan ons naaste doen vanselfsprekend behoort voort te vloei uit wat God aan ons gedoen het. Voor ons ons hand uitsteek om goed of kwaad te doen, dan moet ons eers hoor, „Ek is die Here jou God wat jou uit Egipteland uit die Slawehuis uitgelei het“.

26 September

Lees Exodus 24.

Teks: Exodus 24:3.

H.K. Sondag XXXII

ANTWOORD OP DIE WOORD.

Toe Moses al die verordeninge en wette vir die kinders van Israel van God ontvang het, het Moses daarmee na die volk gegaan. Hy het gekom met die woord van die Here, die Wet van die Here, die Goeie Tyding van God se besig wees met Sy volk, van Sy verlossende daad, toe antwoord die hele volk met een stem en sê: „Al die woorde wat die Here gespreek het, sal ons doen.“ Die Woord van die Here laat die volk nooit daadloos agter nie. Die Woord vra 'n antwoord. Ook swye en stilsit is 'n antwoord. 'n Negatiewe antwoord. In Hand. 2 lees ons van die uitstorting van die Heilige Gees. En dadelik daarna werk die Heilige Gees deurdat Petrus en die elf met hom, begin om vanuit die Profete die vervulling van die Evangelie in Jesus Christus uit te lê aan die wat daar bymekaar was.

Die wat die gepredikte woord gehoor het, het gevra: Wat moet ons doen broeders? Hulle wou antwoord, Hoe? Dan antwoord Petrus, „Bekeer julle“. Antwoord met julle lewe wat God toegekeer is. Daarom al is dit so dat ons sonder enige verdienste van ons kant, alleen uit genade, deur Christus uit ons ellende verlos is, moet ons nog goeie werke doen sodat ons met ons ganse lewe aan God dankbaarheid vir Sy weldade sal bewys.

27 September

Lees Exodus 23:1-9.

Teks: Exodus 23:7.

DIE ONSKULDIGE.

Elke gemeenskap het sy rykes en sy armes, sy gesondes en sy siekes, sy oues en sy jonges, sy slimmes en sy dommes. So was dit in die tyd van Israel; so was dit in die tyd van Jesus Christus en so

is dit in die tyd ná Christus. Daarom het Jesus Christus dan ook siekes gesond gemaak, voorspraak vir die armes gedoen en aan die eenvoudiges die Woord uitgelê.

Op verskillende plekke in die Bybel word ons gemaan om altyd regverdig en onbevooroordeeld teenoor ons medemenses op te tree. So ook, in ons gelese gedeelte, word ons gewaarsku om met liefde teenoor ons naaste op te tree: Ons mag nie valse gerugte versprei nie, nie 'n kwaadwillige getuie wees nie, nie die meerderheid in verkeerde dinge volg nie. Dit gebeur juis dikwels dat ons so optree omdat die een wat benadeel word, dom is, arm of jonk — ons is bevooroordeeld teenoor hulle voor ons nog hulle saak gehoor het. Hierdeur laat ons dikwels onskuldiges baie ly.

So het Jesus Christus ook gely.

Valse gerugte oor Hom is versprei, kwaadwillige getuienes is teen Hom opgesteek en agter hierdie getuienis aan is 'n groot deel van sy eie volk teen Hom verlei. Die gevolg was dat Hy as onskuldige moes boet aan die kruis op Golgota. Die swaar pak van die hele mensdom se sonde het niemand Hom help dra nie en daardeur het Hy die eintlike skuldiges — ons — van ons straf vrygekoop en aan ons die ewige saligheid geskenk.

28 September

Lees Exodus 23:10-19.

Teks: Exodus 23:19a.

DIE BESTE VAN DIE EERSTELINGE.

Vir Israel was dit 'n blye dag: die dag van die uittoeg uit Egipte; die dag waarop die eersgeborenes van die Egiptiese volk gesterf het.

Ter herinnering aan hierdie verlossingsdag moes hulle een maal per jaar die fees van die eersteling vier. Hierin het hulle hulle dankbaarheid aan God betoon vir die dag van verlossing uit Egipte. Hierdie fees het daarin bestaan dat die beste van die eersteling van die oes jaarliks aan God geoffer is: die eerste lammertjies wat gebore is, die eerste sakke graan wat geoes is.

Hierdeur het hulle aan God bely dat alles aan God behoort, dat alles waarvan die mens lewe van God kom en aan Hom behoort, net soos ons aan Hom behoort. Eers moes dus die eersteling van die oes aan God geoffer word voordat die res gebruik kon word. Maar nooit is 'n mens aan God geoffer nie — tot Jesus Christus die eerste een geword het wat geoffer is. Soos die offerandes geoffer is om versoening tussen God en die sondige mense te bewerk, so is die enigste menseoffer geoffer om vir ewig versoening tussen God en die mens te bewerkstellig.

En van hulle wat gesterf het, was Jesus Christus die eerste wat uit die dood opgestaan het met 'n verheerlike liggaam: Hy het die eersteling geword wat opgestaan het; die **beste eersteling**, want deurdat Hy opgestaan het, kan ons wat glo in Hom, ook uitsien na so 'n opstanding omdat Hy daardeur die mag van die dood vir ewig oorwin het.

Sou dit nie met die kerk van ons dag (met die geweldige predikante-tekort) baie beter daaraan toe gewees het, as ons die ouderlinge wat daarvoor gestel is, beskou het as die wat oor die gemeente gestel is om goed toesig te hou en ons hulle vir die amp waardig sou ag. God het hulle daarvoor waardig geag deur hulle deur die gemeente te laat roep tot hierdie diens. Hoeveel beter kon die predikante dan nie die gemeente versorg het deur die Evangelie reg te verkondig nie. Dat daar genoegsaam tyd sou wees vir die voorbereiding. Hoe dikwels eis ons met allerlei sake die tyd op, nie van die predikante nie, maar van die Evangelie, met die gevolg dat die gemeente gebrek ly. Dan beroep ons ons op demokratiese regte i.p.v. ons te stel onder die Christokrasie. Dan word ons regeer deur mense-woord in die plek van die Woord en Gees van Christus.

22 September

Lees Exodus 19.

Teks: Exodus 19:6.

HEILIG.

In Ex. 19 lees ons van die heiligheid van God. Heilig wil sê; dit wat afgemerkt is, eenkant gesit is, onttrek is van die gewone gebruik.

Die begrip „heilig” is egter ook by al die heidense godsdienste ’n belangrike element.

Die verskil is egter dat by die heidene „heiligheid” ’n bo-natuurlike mag is, onttrek van die gewone lewe, onpersoonlik en verbind met net sekere voorwerpe. Om ’n mens daarteen te verdedig, of daarvan gebruik te maak vir jou eie doel of om dit te vermy, vereis die gebruik van spesifieke metodes wat presies uitgevoer moet word.

Daarteenoor is die God van die Bybel self die Heilige. Dit is nie ’n natuurkrag nie. Dit is die persoon van God self wat heilig is. Hierin is Hy die Een in Wie se teenwoordigheid ’n mens jou nie kan indring nie. Hy besit ’n ondeurdringbare Majesteit.

Hierdie Heiligheid van God kan ’n mens dus nie gebruik nie óf ontwyk nie óf jou teen verdedig nie, selfs nie met die stipste onderhouding van godsdienstige gebruike nie. Die ark as teken van Gods teenwoordigheid word geplaas in die tent van samekoms waar die volk nie kan kom nie en later in die tempel agter die voorhangsel. So ook by Sinai vorm Godsheiligheid, of liever die volk se onheiligheid, ’n skeiding tussen God en die volk wat nie deurdring kan word nie, ook nie met offers nie. Daarom dat as Jesus Christus Sy geseënde liggaam aan die kruis laat spyker, om die skuldbrief van ons sondes daaraan vas te nael dan neem Hy ons God verlatenheid, d.w.s. ons onheiligheid, op Hom; sodanig dat Hy moet uitroep; My God, My God waarom het u my verlaat? Dan breek hy deur en gee Hy ons toegang, dan skeur die voorhangsel, dan word ons tot God geneem en nimmermeer deur Hom verlaat nie.

Dan heilig Hy ons ook, d.w.s. sonder ons af vir sy diens, merk ons as Sy eiendom, sit ons eenkant as sy uitverkorenes in Jesus Christus.

23 September

Lees Exodus 20.

Teks: Exodus 20:2.

WET EN EVANGELIE.

Die Wet van die tien gebooie begin nie met die eerste gebod nie.

Die Wet begin nie met: „Jy mag nie.“ Die Wet begin met die versekering van God: „Ek is die Here jou God wat jou uit Egipteland uit die Slawehuis uit gelei het.“ Die Wet begin dus met die Goeie Tyding, met die berig dat God sy volk gered het. Op grond van die feit dat God, hierdie God is, wat dit gedoen het, op grond van die verkondiging, die Evangelie van redding uit die slawekamp, stel God sy wet. Elkeen van die tien gebooie staan in die teken van die opskrif bokant die Wet, kan sonder die opskrif nie verstaan word nie. Die gebooie is nie bevele van 'n offisier wat gehoorsaam moet word omdat die dissipline dit eis, ook al word die sin van die bevel nie verstaan nie. Nee, juis omdat die Heilige God ons van die onheilige slawehuis verlos het, kan ons lewe geheilig staan in sy diens, wil ons, op grond van die Evangelie, graag deur ons lewe bewys dat ons met ons Redder ten nouste verbonde is en aan Hom wil behoort. Ons gehoorsaamheid aan die gebooie van God, is die vreugdevolle erkenning dat ons deur ons Gebieder gered is. So gee die Wet vorm aan ons lewe as die lewe wat deur God gered is. So hoort Wet en Evangelie bymekaar.

24 September

Lees Exodus 21, Mth. 5:17.

Teks: Exodus 21:23.

OOG VIR OOG.

In Ex. 21 en volgende hoofstukke staan die Mosaïse Strafwet. Aan die owerheid word die reg en plig tot vergelding opgedra. Vir die individuele Israeliet geld die reël; Jy mag nie wraakgierig of haatdraend teen die kinders van jou volk wees nie, maar jy moet jou naaste liefhê soos jouself. Ek is die Here. Die Fariseërs het egter hierdie owerheidsreg, 'n reël vir die enkeling se lewe gemaak. So kom die gebod van die liefde nie tot vervulling nie deurdat hulle die Wet verdraai het. Jesus laat die Wet nie verval nie maar herstel dit. Hy sê dat jy die bose nie moet weerstaan nie. M.a.w. nie jou eie reg moet soek in vergeldingsmaatreëls nie. Doen liever aan jou naaste soos jy wil hê dat hy aan jou sal doen. Dit is die omgekeerde van vergelding. Dit is die reël vir die verhouding in die gemeente. In die gemeente kan ons nie staan op ons reg nie. Want ons het geen eie „reg“ nie. Ons leef in die gemeente as onverdienselike diensknegte. Ons reg bestaan in die geregtigheid van Jesus Christus wat ons onreg op Hom geneem het en vir ons. Dit verkry ons nie deur op ons reg te staan nie maar deur die geloof. Dan, al verneder die wêreld ons ook met 'n klap in die gesig, dan draai ons die ander wang en voel nogtans nie ontbloot van alle reg of weerloos nie. Maar juis beklee met die geregtigheid en heiligheid van Christus, wat God ons ten spyte van ons gedane kwaad uit louter genade skenk.

(Sondags Afdeling XXIII, H/K).

Die offergawes waarvan hier sprake is, is dankoffers met die oog daarop om vir God 'n heiligdom op te rig waarin die volk Hom kon dien.

Hoe dikwels kom die vraag nie by ons as lidmate op nie: Wat word gedoen met die offergawes wat ons elke maand aan die kerk gee?

In die eerste plek betoon ons deur daardie offergawes van ons ons dankbaarheid teenoor God vir wat Hy vir ons elke dag beteken en veral aan die kruis op Golgota beteken het.

In die tweede plek word daardie offergawes gebruik om die verkondiging van hierdie goeie boodskap van die goedheid en liefde van God die wêreld in te dra: eerstens aan hulle wat daarin onderrig ontvang terwyl hulle reeds glo en tweedens aan hulle wat nie meer bereid is om van hierdie voortgaande onderrig gebruik te maak nie, asook hulle wat nog nooit van hierdie goedheid van God in Jesus Christus gehoor het nie. Die heiligdom van God word hiermee letterlik en figuurlik gebou en onderhou.

3 Oktober

Lees Exodus 25:23-30.

Teks: Exodus 25:30.

DIE TOONBROOD.

Die Toonbrood besit 'n besondere simboliese waarde. By die heidene het dit gedien as voedsel vir die godheid. By Israel het dit egter dié besondere simboliese betekenis gehad: die toonbrood is daar as teken dat juis **die volk deur God gevoed word**. Dis verder ook 'n voortdurende dankoffer van die volk en 'n erkenning dat hulle daagliks vir alle stoflike en geestelike gawes van God afhanklik is. Dit was veral 'n herinnering vir die volk aan daardie tyd in die woestyn toe hulle niks gehad het om te eet nie, en God hulle toe die manna, die brood uit die hemel gegee het om van te lewe. Die honger in die woestyn moes hulle ook laat verstaan dat hulle nie van brood alleen kan lewe nie, maar van elke woord wat uit die mond van God uitgaan. Daarom dat die toonbrood ook simbolies was van wat God geestelik vir hulle beteken het.

Maar hierdie toonbrood wys ook heen na Jesus Christus wat Homself die brood van die lewe genoem het. Hy was die voeding, die geestelike voeding wat ons nodig gehad het vir die ewige lewe. **Deur Sy offerande wat eenmaal aan die kruis plaasgevind het, „het Hy vir ons hongerige en dorstige siele 'n waaragtige spys en drank van die ewige lewe geword. Want soos uit baie graankorrels een meel gemaak en een brood gebak word, . . . net so sal ons wat deur die waaragtige geloof in Christus ingelyf is, . . . almal saam een liggaam wees, en dit nie alleen met woorde nie, maar ook met die daad teenoor mekaar bewys.“**

4 Oktober

Lees Exodus 26:1-14.

Teks: Exodus 26:1.

DIE BESONDERE VAN GOD SE TEENWOORDIGHEID.

In ons voorgesele gedeelte word daar op 'n besondere en duidelike wyse voorskrif aan Moses gegee hoe die tabernakel daar moet uitsien. Daar moet op noukeurige wyse uitvoering aan die beskrywing

waarvolgens die tabernakel gemaak moet word, gegee word. Want hierdie tabernakel is nie maar net uitdrukking van wat die mens, die volk van Israel, dink en glo nie. Hierdie tabernakel gee uitdrukking aan die besondere manier waarop God sy teenwoordigheid in hulle midde wil laat geld. Hy is die lewende God. Die God van Abraham, van Isak en Jakob. Die God wat hulle uitverkiees het om sy eiendom te wees as 'n getuie voor die nasies. Hulle God wat met hulle is, elke dag van hulle lewe, waar ook al in die wêreld. In die woestyn. In die wildernes. Op pad na die beloofde land. In teëspoed en in voorspoed. Altyd met hulle en by hulle. Maar nooit hulle besit of hulle eiendom nie. Hulle God, met die duidelike verstandhouding, omdat Hy hulle syne gemaak het.

En daarom die besondere opdrag. „En die tabernakel moet jy van tien tentdoeke maak, van fyn dubbeldraad linne en pers en purperrooi en bloedrooi stowwe, met gerubs; as kunstige werk moet jy dit maak.”

Die ware godsdien, dit wil sê, die dankdiens tot God gaan nooit uit op grond van wat ons kan bied om God te beïndruk nie. Intendeel, wat vir ons indrukwekkend lyk is vir God nooit belangrik nie. Daarom bou Israel nie 'n tabernakel met die oog daarop om God se guns te wen nie. Hulle bou hom om uitdrukking te gee aan die besonderheid van God en die wyse waarop Hy in hulle midde woon. Ja, die beste vir Hom wat hulle as Sy eiendom uitverkiees het, is inderdaad nie genoegsaam en kan dit ook nooit wees nie. Maar dit is al wat hulle het. En dit word deur God genoegsaam gemaak deurdat hierdie tabernakel met die regte gesindheid gemaak word, dit wil sê, omdat die diens aan God met die regte gesindheid verrig word.

5 Oktober

Lees Exodus 26:15-30.

Teks: Exodus 26:30.

UITVOERING VAN DIE OPDRAG.

„So moet jy dan die tabernakel oprig volgens die plan wat jou op die berg getoon is.” is die slotwoord van ons gelese gedeelte. Hiermee benadruk die Here God weer aan Moses hoe die tabernakel daar moet uitsien. Want hierdie tabernakel moet aan 'n bepaalde vereiste voldoen. Dit moet uitdrukking gee aan God se teenwoordigheid in die midde van Sy volk. Hierdie tabernakel self is egter nie versinnebeelding van God nie. Dit gee net uitdrukking aan Sy teenwoordigheid in hulle midde. Sonder die tabernakel is Hy teenwoordig, ja, Sy teenwoordigheid hang nie af van die tabernakel nie. Maar tog wil God dit so hê. Dat daar 'n tabernakel sal wees waardeur Sy volk 'n teken van Sy teenwoordigheid in hulle midde sal hê. Maar ook hierdie tabernakel, opgerig met soveel nougesetheid en volgens opdrag van die Here self, gee uitdrukking aan hulle bestemming as volk van die Here. Hulle is op reis. Hulle is op pad na 'n beter toekoms. Hulle verwagting is die land van belofte. Die plek van woning wat deur die Here self vir hulle berei is.

Ja, hier en nou is dit maar 'n afskynsel van dit wat belowe is.

So is dit ook met die volk van die nuwe verbond. Die opdrag wat die kerk van die Here ontvang het is 'n opdrag met die oog wat daar wag in die dag met die wederkoms van Christus Jesus. Want

30 vers 6). En inderdaad is die gebed dié geleentheid waar „God met ons saamkom“, waar ons Hom kan dank, loof en prys en ons hele hart voor Hom uit kan stort.

Die reukwerk moet deur Aäron aan die brand gestee word die oggende voordat hulle met hulle werk begin en ook aan die einde van die dag en só word die hele lewe en werk ingesluit deur die gebed tot God „as 'n voortdurende reukwerk voor die aangesig van die Here“ (Ex. 30 vers 8).

Die horing is dikwels in die Bybel die sinnebeeld van krag. In Ex. 30 vers 10 word van die horings van die reukofferaltaar gepraat. Binne die verband tussen reukoffer en gebed druk dit die krag van die gebed uit. Soos Jak. 5 vers 16 sê: „Die vurige gebed van 'n regverdige het groot krag“.

Watter aansporing tot gebed en watter troos en vreugde moet ons daaglikse gebede nie vir ons wees nie as ons weet dat God Self hulle as 'n lieflike reukwerk voor Sy aangesig beskou?

12 Oktober

Lees Exodus 30:11-16.

Teks: Exodus 30:15.

DIE LOSPRYS.

Volgens die Bybelse denkwysse lê agter losgeld altyd die gedagte dat dit wat losgekoop moet word, „vasgebind“ is. In Ex. 20 vers 30 lees ons dat as iemand deur welbewuste nalatigheid 'n ander se dood veroorsaak het, hy self met sy lewe moes betaal, maar as die familie van die oorledene genadig is, dan kon hy sy lewe wat hy deur eie skuld „verloor“ het en dus deur die dood vasgebind was, loskoop.

Uit die Skrifgedeelte van ons teks is dit duidelik dat dit hier daarvoor gaan dat **almal** sonder uitsondering, ryk sowel as arm, hulle lewe deur eie skuld „verloor“ het. Hulle lewe is „gebind“ deur eie sonde en skuld en bygevolg deur die ewige dood.

Tog is die merkwaardige van die God van die Bybel dat Hy nie die dood van die sondaar begeer nie, maar dat Hy wil hê dat die berouvolle sondaar sal **lewe** (Eseg. 18 vers 32). Daarom open God in Sy genade van **Sy** kant altyd die weg van loskoop van ons lewe. In Exodus 30 is dit die klein bedrag van 'n halwe sikkal „om te bestee aan die bediening van die tent van samekoms“ (Ex. 30 vers 16). In hierdie Bediening is daar altyd weer-en-weer geoffer „om vir julle siele versoening te doen“ (Ex. 30 vers 16), maar in die Nuwe Bediening het Jesus Christus die volle losprys vir ons betaal. Volgens I Kor. 6 vers 20 en 7 vers 23 is ons duur gekoop deur **Sy** bloed.

Sal ons dan nie uit dankbaarheid ons losgekoopte lewe aan Hom toewy en ook iets van die baie gawes wat ons saam met ons lewe uit Sy hand ontvang het, gee „om te bestee aan die bediening van die nuwe-testament se tent van samekoms“ nie?

13 Oktober

Lees Exodus 30:17-21.

Teks: Exodus 30:20.

REIN GEWAS.

Baie seremoniële gebruike van die Ou Testament, soos die godsdienstige wassinge, was „skaduwees van die toekomstige dinge“ wat

in Jesus Christus vervul is (Kol 2 vers 17).

Hoewel hierdie godsdienstige wassing, soos in die geval van Aäron-hulle op sigself uiterlik was, was die diepere betekenis daarvan innerlike reinheid en heiligheid voor God. Dit blyk onder andere ook uit die geskiedenis toe Jesus die voete van Sy dissipels gewas het en gesê het. „As ek jou nie was nie, het jy geen deel met My nie“ én „hy wat klaar gewas is is heeltemaal rein“ (Joh. 13 vers 8 en 10).

Die koper waskom en wassing by die tent van samekoms het dus na baie eeue voorentoe gewys toe Jesus Christus Homself geoffer het deurdat Hy op die altaar van die kruis Sy bloed vir ons gestort het. In I Joh. 1 vers 7 lees ons dan ook: „en die bloed van Jesus Christus, Sy Seun, reinig ons van alle sonde“. In Openb. 7 vers 14 en 15 staan daar dat God „Sy tent sal oopspan“ oor hulle „wat hulle klere gewas en hulle klere wit gemaak het in die bloed van die Lam“.

As teken van hierdie werklikheid in die hiernamaals, het ons die doop, 'n teken van die afwassing van ons sonde en skuld deur Sy bloed (Hand. 22 vers 16), totdat ons eenmaal in die hiernamaals onbevleek en rein voor Hom gestel sal word.

14 Oktober

Lees Exodus 31:1-11 en I Kor. 12:1-11.

Teks: Exodus 31:6(b).

DIE TOERUSTING VIR SY WERK.

Baie uitdrukkings in die taal van ons ou mense het op die Bybel teruggegaan. Op hulle voetspoor praat ons vandag nog van iemand wat bekwaamheid van hart, hand of verstand het, as 'n **begaafde** mens. Daarmee erken ons dat dit God is wat deur Sy Gees hierdie **gawes** aan ons gee soos in die geval van Besälëël wat God „vervul het met die Gees van God, met wysheid en verstand en kennis en bekwaamheid vir allerhande werk, om kunstige planne uit te dink, om dit uit te voer in silwer en koper en deur snywerk in stene wat ingelê moet word en deur houtsnijwerk; om werksaam te wees in allerhande werk“ (Ex. 31 vers 3-5). Hierdie **inspirasie** kom dus van God deur Sy Gees en Hy wil veral hê dat ons dit sal gebruik in Sy diens tot Sy verheerliking.

Ook in die Nuwe Testament lees ons van hierdie genadegawes van God deur Sy Gees met die oog op Sy dienswerk op aarde. „Daar is egter 'n verskeidenheid van genadegawes, maar dit is dieselfde Gees aan elkeen word die openbaring van die Gees gegee met die oog op wat nuttig is“ (I Kor. 12 vers 4 en 7).

Wat al hierdie heerlike genadegawes is wat God deur Sy Gees aan ons as toerusting vir Sy dienswerk skenk, kan ons onder andere in I Kor. 12 vers 1-31 en Ef. 4 vers 11-13 lees.

Laat ons dan onself ondersoek en ons beywer „met die oog op die beste gawes“ (I Kor. 12 vers 30) en laat ons „nie die genadegawe wat in ons is, verwaarloos nie“ (I Tim. 4 vers 14). Laat ons dink aan die gelykenis van die talente (Matt. 25 vers 14-30) en laat ons bedink dat ons voor God „rekenskap sal moet gee van ons rentmeesterskap“ (Luk. 16 vers 2). Ons vraag moet altyd wees: Watter genadegawe het God ook aan my gegee om in sy diens te gebruik? Laat ons dit inderdaad ook gebruik.

So lees ons van die kleed van geregtigheid wat deur die koning, wat die bruilofsmaal gehou het, om die skouers van sy gaste gehang is. Die kleed wat as teken gedien het van hulle uitverkorenheid. 'n kleed wat nie gekoop of gesteel of verdien kan word nie. Maar 'n kleed wat uit vrye wil uit genade deur die koning geskenk word aan die gaste wat by die deur van die huis ingekom het.

Jesus Christus sê baie duidelik: „Ek is die weg en die waarheid en die lewe. Niemand kom tot die Vader behalwe deur my nie.” Op 'n ander plek in die bybel sê die Here: „Ek is die deur van die skape; as iemand deur my ingaan, sal hy gered word.”

Die gelowige se diens bestaan daarin dat hy die kleed wat Jesus bied, opneem. Dat hy nie 'n ander kleed wil soek of hierdie kleed wat Jesus bied vir 'n ander wil ruil nie. Diens aan God is gehoorsaamheid aan Jesus Christus die vleesgeworde Woord. Wie luister sal lewe. Want aan Hom is gegee alle mag op aarde en in die hemele. Hy is die Lewe en Hy skenk die Lewe aan elkeen wat in Hom glo. Glo is die gevolg van luister. Gee dan ag op wat gesê is en doen dit, want dit is julle wysheid voor die nasies en die volke.

Daar kan tog geen duideliker oproep en opdrag bestaan nie. Waarom dan nog wag en twyfel. Koop die tyd uit. Ja benut die geleentheid wat gebied word. Want nou is die dinge van die verlede dinge wat verbygegaan het. Kyk, dit het alles nuut geword. En daarin deel elkeen wat in diens van God staan.

9 Oktober

Lees Exodus 29:1-37.

Teks: Hebr. 4:14-16.

CHRISTUS: HOËPRIESTER VIR EWIG.

In ons gelese gedeelte lees ons van die vele reëls en seremonies wat deel uitgemaak het van die samestelling en aard van die ou verbond wat geldend was in die tyd voor die koms van Jesus Christus. Op 'n besondere wyse moes die priesters volgens voorskrif aan God gewy word in die diens waartoe hulle geroep is. En hulle moes jaar na jaar vir die volk en ook vir hulleself versoening voor God doen vir die sonde van die volk sowel as vir hulle eie sonde.

In ons teksvers lees ons egter van 'n hele nuwe bedeling. Hier lees ons van die Priester van die nuwe verbond. Van Jesus Christus die gesalfde van God wat nie gekom het om as priester van die volk bokke en stiere ter versoening van hulle sonde te offer nie, maar om sy geseënde liggaam aan die kruishout te laat spyker om daarmee die skuldbrief van ons sonde daaraan vas te nael. Hier lees ons van Jesus Christus ons Middelaar ons Hoëpriester wat, alhoewel Hyself geen sonde gehad het nie, Homself om ons ontwil tot sonde gemaak het. Daardeur het hy ons in alles gelyk geword en in ons plek alles ervaar en verdra wat ons eintlik moes ervaar en verdra het.

In engere sin kom dit daarop neer dat ons in Hom iemand het wat presies en daadwerklik bewus is van al ons menslike swakhede en tekortkominge, van al ons nood en ellende, van al ons pyn en smart. Dit is so omdat Hyself in eie persoon dit alles self verduur het en

ervaar het om daardeur vir ons voor God versoening en vrede teweeg te bring.

En deurdat dit so is, sê die skrywer van die Hebreërbrief in Hebr. 4:16 „Laat ons dan met vrymoedigheid na die troon van genade gaan, sodat ons barmhartigheid kan verkry en genade vind om op die regte tyd gehelp te word.”

10 Oktober

Lees Exodus 29:37-46.

Teks: Exodus 29:42.

DIE BELOFTE IS VERVUL.

In ons teksvers lê die belofte van God se tenwoordigheid in die midde van Sy volk opgesluit. Daar waar die priesters na Sy Woord en instelling handel en na die voorskrif van die Here optree, daar sal die Here self met Sy volk saamkom en onder hulle woon.

„Ek sal onder die kinders van Israel woon en vir hulle 'n God wees' is die belofte.

Met die koms van Jesus Christus het hierdie heerlike belofte 'n ewige werklikheid geword. In sy volle betekenis het hierdie belofte in vervulling gegaan deurdat „Immanuel”, dit is „God met ons”, 'n saak van die hede geword het. En alhoewel die opgestane Heer na sy liggaam na die hemel opgevaar het om aan die regterhand van die Vader te sit en vir ons in te tree, wyk Hy na sy Godheid, majesteit en heerlikheid nooit meer van ons af nie.

God se teenwoordigheid word nie meer gekenmerk deur die offers van bokke en stiere nie, of deur die vergieting van bloed en die brand van wierook nie, maar deur die bediening van Woord en Sakrament, die beoefening van gebed en lofsang, dankdiens en geloofsvolharding. Want waar twee of drie in Sy Naam vergader, daar is die Heer self teenwoordig.

Hoe volkome het Hy nie alles wat Hy belowe het in vervulling gebring nie!

11 Oktober

Lees Exodus 30:1-10.

Teks: Exodus 30:7-8.

DIE AANGENAME REUKWERK.

In Psalm 141 vers 1 en 2 lees ons: „Here, Ek roep U aan; kom tog gou na my toe; luister na my stem as ek U aanroep. Laat my gebed soos reukwerk voor U aangesig staan, die opheffing van my hande soos die aandoffer.” Ook in die Openbaringeboek (8 vers 3 en 4) is daar 'n baie nou verband tussen die welriekende reukwerk by die altaar én die gebede van die gelowiges. Daar lees ons: „En 'n ander engel het gekom en met 'n goue wierookbak by die altaar gaan staan, en baie reukwerk is aan hom gegee, om dit met die gebede van al die heiliges op die goue altaar voor die troon te lê; en die rook van die reukwerk het met die gebede van die heiliges uit die hand van die engel opgegaan voor God”.

Hoe sterk die heenwysing na die gebed deur die reukofferaltaar is, blyk daaruit dat die reukaltaar neergesit moet word „voor die versoendeksel wat oor die Getuienis is, waar Ek met jou saamkom” (Ex.

dan, so lees ons in Openbaring 21:3, sal die tabernakel van God by die mense wees, en Hy sal by hulle woon, en hulle sal sy volk wees: en God self sal by hulle wees as hulle God."

Maar intussen bly die woord van die Here: „So moet jy dan die tabernakel oprig” of anders gestel, so moet julle dan doen, sodat daar uitdrukking van my teenwoordigheid in julle midde wees kan wees. Dit is vir die huidige so bepaal deur God. Dit is ons vreugde en ons blydschap. God wil in ons midde wees en woon. Die gehoorsaamheid van die kant van Sy volk, dit is, die uitvoering van die opdrag is ons antwoord op Sy woord tot ons.

6 Oktober

Lees Exodus 26:31-37.

Teks: Exodus 26:33.

GESKEIE EN VERBORGE.

Naas die algemene opdrag en instruksies aangaande die ontwerp en voorkoms van die tabernakel gee God hier vir Moses opdrag om 'n voorhangsel te maak. 'n Voorhangsel wat opgehang word en wat skeiding maak tussen die Heilige en Allerheiligste. 'n Voorhangsel wat slegs een maal per jaar opsy geskuif sal word vir 'n oomblik wanneer die hoëpriester die Allerheiligste sal betree om versoening vir die sonde van die volk sowel as sy eie te doen.

'n Voorhangsel wat direk skeiding maak tussen God, dit wil sê soos God dit deur die besondere wyse wil stel, en die volk wat hy uitverkies het om sy eiendom te wees.

'n Voorhangsel wat vanweë die skeiding wat dit beklemtoon in 'n mate dan ook die verborgenheid van God onderstreep. 'n Verborgenheid wat God wil omdat die tyd nog nie vervul is dat Hy homself sal openbaar nie. 'n Voorhangsel wat 'n onafskeidbare deel van die ou Testamentiese godsdiens was omdat God dit so bepaal het tot op die dag dat die vleesgeworde Woord, Jesus Christus aan die kruis op Golgotha uitgeroep het, „Dit is volbring.” „Vader in u hande gee ek my gees oor.” Toe het die voorhangsel van die tempel in Jerusalem geskeur. Van bo tot onder met een slag. En die openbaring in Jesus het 'n hoogtepunt bereik. Want selfs 'n Romeinse soldaat het kon uitroep, „Waarlik, Hy was die seun van God.”

Nou is dit wat geskei het en dit wat verborge was nie meer daar nie. Want in Christus het ons die volheid van die Vader leer ken. En wie Christus ken, ken die Vader.

Saam met die skrywer van die Hebreërbrief sê ons: „Terwyl ons dan, broeders, vrymoedigheid het om in die heiligdom in te gaan deur die bloed van Jesus op die nuwe en lewende weg wat Hy vir ons ingewy het deur die voorhangsel heen, dit is sy vlees, en ons 'n groot Priester oor die huis van God het, laat ons toetree met 'n waaragtige hart in volle geloofsversekerheid.” (Hebr. 10:19 V.v.)

7 Oktober

Lees Exodus 27:1-21.

Teks: Exodus 27:1.

DIE OFFER AS ANTWOORD.

Die Here God het op 'n duidelike wyse en besondere manier uitdrukking gegee aan die feit van Sy teenwoordigheid in die midde van

Sy volk. Daarvan getuig die tabernakel en die voorhangsel wat elkeen uitdrukking gee teenwoordigheid sowel as die heiligheid van God.

God gee ook aan Moses opdrag om 'n altaar te maak. 'n Altaar wat uitdrukking sal verleen aan die verbondenheid van die volk aan hierdie God wat in hulle midde woning gemaak het. Want net soos God die tabernakel daar gestel het om uitdrukking te gee aan Sy teenwoordigheid so gee God ook opdrag tot die daarstelling van 'n altaar waar hulle as Sy volk aan Hom as hulle God hulle toewyding op 'n besondere wyse kan openbaar. Hier sal hulle bewus en in die openbaar hulle diens aan God verrig as 'n getuigenis voor die nasies tot eer van God.

Hulle offer sal hulle antwoord wees op die woord wat tot hulle gekom het. Hierdie offer dra nie die karakter van beïnvloeding van die gemoed van God soos die geval by die heidense afgode nie, maar die karakter van dankbaarheid en versoening vir die gawes wat ontvang is en oortreding wat begaan deur dié volk is.

Diens aan die lewende God is altyd dankdiens. Soveel te meer nou dat die skadus van die eerste dinge verbygegaan het en die volmaakte openbaring van God in Jesus Christus aan ons geskenk is. Die gemeente van die nuwe verbond is 'n gemeenskap wat vrygekoop is uit die mag van die Satan en van die sonde. 'n Gemeenskap wat nie aan homself of aan die wêreld of aan een of ander organisasie behoort nie, maar wat aan Jesus Christus behoort. 'n Gemeenskap wat sy ontstaan en bestaan aan Jesus Christus alleen te danke het.

Wat kan so 'n gemeenskap doen om aan hulle bestaan enige regverdiging te verleen? Deur die dienswerk waarvoor hulle deur die Woord toegegerus word te verrig met blymoedige dankbare harte. Dit is 'n aangename en welgevallige offer in die oë van die Here. Dit is 'n vrug wat by die boom pas. Dit is die enige antwoord wat ons op sy woord kan gee.

8 Oktober

Lees Exodus 28 & Matt. 22:1-14.

Teks: Exodus 28:1.

IN DIENS VAN GOD.

God gee aan Moses duidelikheid oor wie Hy uitverkies het om dié besondere diens as priesters van die ou verbond te verrig. Die huis van Aaron is bestem om hieraan te beantwoord. Ook stel God vas wat hulle kleredrag sal wees. Dat hierdie besondere kleredrag uitdrukking sal gee aan die diens wat tot eer van God verrig sal word tot op die dag dat die tyd vervul is en die ou dinge nuut gemaak sal word. Ja, hierdie dinge, hoe wonderlik hulle ookal mag skyn te wees is maar net 'n afskadu van die volmaakte wat sou kom. Want hierdie dinge is en bly dinge wat met die hande gemaak is. En hoe pragtig en volmaak hulle ookal vir die mense oog mag wees, hulle bly onvolkome en onvolmaak voor die oog van God. Hulle kan en sal nooit die ja en die amen wees nie. God self sal daardie volmaakte kleding skenk sodat nie net die hoëpriesters alleen eenmaal per jaar versoening sal kan doen wanneer hy die Allerheiligste agter die voorhangsel betree nie, maar dat elke gelowige voor Sy troon van genade sal kan verskyn met belydenis van skuld en sonde.

15 Oktober

Lees Exodus 31:12-18.

Teks: Exodus 31:17.

DIE TEKEN VAN SY DAG.

Menslik gesproke sal dit niks baat as God in Sy goedheid mense toerus vir Sy diens én 'n ruimte as plek vir Sy diens afsonder, indien daar geen tyd vir Sy diens is nie. In Sy wysheid het Hy geweet dat ons maar altyd geneig is om ons lewenstyd as ons eie te beskou en daarom sonder Hy Self één dag per week af as Sy dag, as Sy tyd waarin ons Hom moet dien. Van hierdie dag en tyd sê Hy dat dit „heilig aan die Here” is (Ex. 31 vers 15); dit beteken dat hierdie dag en tyd aan Hom behoort en nie aan ons nie. Hierdie „dag van die Here” (Op. 1 vers 10) word hier in Exodus 31 'n „ewige teken tussen My en julle”, 'n „ewige verbond genoem (vers 13, 16 en 17). Van God se kant gesien, beteken hierdie teken en verbond dat dit elke week sal blyk dat Hy wat hemel en aarde geskape het Hom met Sy volk verbind en elke week ingryp in die lewe van Sy kinders om vir die wêreld te toon „dat Ek die Here is wat julle heilig” (vers 13). Van die kant van die gelowige gesien is hierdie teken 'n herinnering daaraan dat Hy wat alles gemaak het en aan almal en alles hulle tyd uitdeel, eintlik reg het op al ons tyd en daarom kan eis dat ons 'n sekere deel van ons tyd aan Sy diens moet wy. Tweedens wat hierdie teken 'n teken wat op Christus heengewys het in die sin dat dit vir Israel duidelik gemaak het dat hulle nie leef uit dié werk wat hulle tot stand bring nie, maar uit dié werk wat God in hulle lewe doen. In Christus is hierdie teken dat ons alleen maar uit God se werk in ons lewe leef, vervul en met Sy opstanding uit die dode beseël. Daarom vier ons dan ook op voetspoor van die eerste gemeente Jesus Christus se opstandingsdag as Rusdag (Joh. 20 vers 9 en 26; Hand. 20 vers 7 en Op. 1 vers 10), as „dag van die Here” tot Sy diens en eer.

16 Oktober

Lees Exodus 32:1-14.

Teks: Exodus 32:5 en 8.

DIE GOUE KALF.

Die bedoeling van die maker van 'n afgodsbeeld is dat hy nie sy lewe wil stel in die hand van die soewereine Skepper van hemel en aarde wat alles gemaak het en alles in vryheid bestier nie, maar dat Hy God wil omvorm na die mens se beeld en gelykenis; sodoende wil hy self oor God beskik en aan God voorsê wat God moet doen. Maar nou leer die Bybel dat die alleen-ware God Hom nie deur mense in 'n beeld laat vasvang nie en Hom nie laat voorsê nie. Die maker van 'n afgodsbeeld dink dat Hy die alleen-ware God in sy afgodsbeeld kan vasvang, maar in werklikheid verloor hy die alleen-ware God en het dan net 'n nuttelose, nietige afgod oor.

Só was dit ook met die maak van die goue kalf. Aäron sê dat „daar 'n fees van die HERE” sal wees (Ex. 32 vers 5); hulle bedoeling is dus nie om 'n ander god te maak nie, maar om die alleen-ware God wat hulle uit Egipteland uitgelei het, af te beeld, Hom in 'n beeld vas te vang en oor Hom te beskik soos hulle wil. Maar al wat hulle oorhou is 'n afgodsbeeld (Ex. 32 vers 8).

Wanneer die Heidelbergse Kategismus in Vrae en Antwoorde 96-98 oor hierdie saak praat, dan stel dit dat ons God „op geen ander manier mag vereer as wat Hy in Sy Woord beveel het nie“. Ons „mag Hom op geen manier probeer afbeeld nie“ en ons mag ook van geen skepsel „'n beeltenis maak of hê om dit te vereer of om God daardeur te dien nie“. „Ons moet nie wyser as God wees nie, wat Sy Christene nie deur stomme beelde nie, maar deur die lewende verkondiging van Sy **Woord** wil laat onderrig“. Ons moet dus die alleen-ware God dien, nie soos óns Hom eiewillig vir ons voorstel nie, maar soos Hy Hom telkens opnuut in Sy Woord aan ons openbaar. Nie **ons** gedagtes en voorstellinge aangaande Hom nie, maar Sy Woord moet altyd die rigshoer van ons diens en denke oor Hom bly en word.

17 Oktober

Lees Exodus 33:12-23.

Teks: Exodus 33:15.

DIE GOEIE EN REGTE PAD.

In hierdie gedeelte waar God en Moses met mekaar oor die toekomstige pad van Israel praat, is daar drie punte wat dadelik opval: Die eerste is dat Moses aan die Here vra: „Maak my tog U weë bekend dat ek U kan ken; sodat ek genade in U oë kan vind“. Hiermee erken Moses dat hy uit homself nooit die regte pad kan ken nie; hy en ons almal kan alleen die regte weg ken as God dit in Sy genade aan ons openbaar. Alleen wanneer ons God deur Sy openbaring ken, dan kan ons onself ook reg ken, ook ons eie swakheid, blindheid en verdwaaldheid.

Tweedens sê Moses: „As U nie Self meegaan nie, laat ons dan nie hiervandaan optrek nie“. Daarmee bely Moses dat ons lewensreis sonder God as Reisgenoot, sinneloos is. Sonder Hom is ons reisigers na nêrens; met God as Reisgenoot het ons reis 'n vaste rigting en eindpunt naamlik die beloofde land van ons hemelse bestemming.

Derdens wil Moses God se heerlikheid van aangesig to aangesig sien, maar dit word hom nie toegelaat nie. Met die koms van Christus het dit egter anders geword. Joh. 1 vers 14 sê dat toe die Woord vlees geword het, het ons „Sy heerlikheid aanskou, 'n heerlikheid soos van die Eniggeborene wat van die Vader kom, vol van genade en waarheid“. Moses vra dat die HERE aan hom Sy weë bekend sal maak. In Joh. 14 vers 6 sê Jesus: „Ek is die weg en die waarheid en die lewe; niemand kom na die Vader behalwe deur My nie“. Deur Sy Gees is Hy die gelowige se permanente Begeleier op die lewenspad (Joh. 14 vers 16) deur wie ons ons lewensreis na ons ewige bestemming en vaderhuis met vreugde kan aanpak en voleindig.

18 Oktober

Lees Exodus 34:1-11.

Teks: Exodus 34:1(a).

GRONDSLAG EN NOODSAAKLIKHEID VAN DIE EREDIENS.

U wat nou hierdie woorde lees, is as Hervormde huisgesin lewens in die republiek of daarbuite met 'n besondere handeling besig. Voordat u hierdie kort uitleg begin lees het, het u eers uit die

verkondiging as in die prediking, dit word ons net op 'n ander manier verkondig as in die prediking. Die nagmaal is nie 'n herhaling van die gebeurtenis op Golgota nie, maar 'n heenwysing en versekernig dat wat op Golgota plaasgevind het ook vir my wat eet en drink geld.

Van al die offers het daar nog net een oorgebly: die offer van dankbaarheid. Alles wat 'n gelowige doen, sy hele kerklike lewe, al sy doen en late, is alleen van betekenis as dit 'n uiting van dankbaarheid is. Die apostel vermaan dat ons ons liggame, d.w.s. ons konkrete lewe tot 'n lewende, heilige en aan God welgevallige offer moet stel. Dit is die ware erediens, die erediens wat in ooreenstemming met die Woord is.

24 Oktober

Lees Exodus 39:1-4.

Teks: Exodus 39:1.

KLERE VIR DIE EREDIENS.

Tot die Israelitiese erediens het ook bepaalde ampsklere behoort wat die priesters en andere wat te doen gehad het met die diens in die heiligdom, moes dra. Dit moes nogal 'n indrukwekkende skouspel gewees het om die dienaars in die heiligdom te aanskou met hulle pers en purperrooi en bloedrooi ampsklere. Netsoos die offer en die priester uit die protestantse erediens verdwyn het, so ook die priesterkleed. En tog ken ons in die kerk vandag nog so iets soos 'n ampsdrag. Die predikante van ons kerk dra 'n toga as hulle preek, ouderlinge en diakens 'n donker pakkere met 'n wit strikkie wanneer hulle in die erediens kom. In die Nuwe Testament kry ons egter geen voorskrifte oor 'n ampsdrag vir predikante en ander opsigters van die gemeente nie. Hoewel daar in die kerk wel plek is vir 'n bepaalde eenvormige drag deur die verskillende ampsdraers, moet dit egter by ons vasstaan dat dit hier werklik om geen prinsipiële saak gaan nie.

En dit geld ook van die klere wat elke gemeentelid aantrek as hy na die erediens gaan. Ons is almal daaraan gewoond om ons kerkklere aan te trek as ons kerk-toe gaan. En dit is 'n goeie gewoonte. Daar is so iets soos 'n algemene fatsoen wat die aard van ons kerkdrag bepaal. Dit mag nooit om weelderige praal en pronkery gaan nie, maar veeleer om waardigheid en soberheid. 'n Dame dra 'n hoed as sy kerk toe gaan, en 'n man sit 'n das aan. Maar ook dit alles is geen beginselsaak nie. In die kerk is plek vir alle mense, ongeag die klere wat hulle dra.

Die enigste kleed wat werklik van belang is by die erediens, is die kleed wat ons self nie het of kan bekom deur eie inspanning nie, maar die kleed wat ons slegs as genadegawe kan ontvang: die kleed van geregtigheid in Christus. Paulus sê: beklee julle, d.w.s. trek julle aan met Jesus Christus. Die geloof in Hom, die hartlike vertroue op die werk wat Hy vir ons gedoen het, dit is die ware kleed, die bruilofskleed vir die fees van die Lam.

25 Oktober

Lees Obadja Vers 1-10.

Teks: Obadja Vers 1a.

DIE GESIG VAN OBADJA.

Obadja is nie een van die mees bekende skrifgedeeltes in die Bybel nie. As ons egter die kort skrifgedeelte lees en wil luister wat die profeet sê, is daar tog 'n rykdom van betekenis in hierdie boek.

Die opskrif van die boek is baie kort maar tog veelseggend: Die gesig van Obadja. Obadja sien 'n gesig. Hy skryf dus oor 'n saak wat hy gesien het en nie oor allerhande praatjies en gerugte nie. God het die dinge wat in die nabye toekoms sou gebeur vir hom so duidelik geopenbaar dat daar geen twyfel oor kon bestaan nie. Vir Obadja is dit gladnie belangrik dat die lesers hoef te weet wie en wat hy is nie, of om te weet waar hy woon of wat hy doen nie. Sy naam sê alles, alles wat belangrik is: Obadja, dit wil sê: Kneg van die Here. Dit is genoeg. Hy wil ons leer dat nie die mens wat die boodskap van die Here bring belangrik is nie. Wat wel belangrik is, is dat die boodskap wel gebring word en dat hierdie boodskap 'n ware en betroubare boodskap sal wees.

Die profeet wil dus vir ons die volgende leer: In die eerste plek gaan dit in diens van die Here nie daarom wíe die boodskap bring nie. Ons is so geneig om teen mense te kyk en dan te sê: „Hierdie een is beter as daardie een. Hierdie een kan die boodskap bring en daardie een nie.” So 'n mening is 'n vergissing. Elke mens is 'n kneg van die Here en dit is elkeen se roeping om die blye boodskap van heil en verlossing in die wêreld bekend te maak, om te verkondig dat Jesus die Christus is!

26 Oktober

Lees Luk. 18:9-14.

Teks: Abadja Vers 8.

EDOM.

Ons mense is tog so geneig om te dink dat ons beter as ander mense is! In ons hoogmoed sit ons in 'n wêreld waarin ons dink dat ons so onaantasbaar is. Die volk van Edom het ook daar hoog in die bergagtige dele gewoon, op plekke wat moeilik bereikbaar en toeganklik was. Dit is daarop dat hulle in hulle hoogmoed vra: Wie sal my op die aarde neerwerp? Die Edomiete is 'n volk wat van Esau, die eie broer van Jacob, afstam. Wanneer Juda, die afstammeling van Jacob, die Verbondsvolk van God, in die grootste ellende verkeer, wanneer Jerusalem ingeneem word en die vyande soos honger aasvoëls al die skatte verdeel, is die Edomiete soos een van hulle. Met genot aanskou hulle die ondergang van Jerusalem. Hulle lewer selfs die vlugteling van Jerusalem uit aan die vyand. Op grond hiervan openbaar God deur sy profeet Obadja dat die Edomiete verneder sal word. Hulle sal die prooi word van vyande wat hulle sal beroof en verwoes. Hulle sterk vesting sal deursnuffel word. Al hulle skatte sal weggevoer word. Hulle bondgenote sal die rug op hulle draal en eerder self vir hulle 'n strik stel as om hulle te help. Al hulle slim berekening sal ook faal! Hulle hoogmoed sal tot 'n val kom!

Ook die offergawe wat die kerk van ons vra is hoofsaaklik bedoel vir die instandhouding van die erediens. Daardie offergawe maak dit moontlik dat daar 'n plek kan wees vir die samekoms van die gemeente, dat daar iemand op die preekstoel kan wees om die evangelie te verkondig dat daar 'n ruimte kan wees waarin die gemeente geestelik asem kan haal en lewe.

21 Oktober

Lees Exodus 35:30-36:2.

Teks: Exodus 36:1.

DIE SIERLIKE INRICHTING VAN DIE EREDIENSRUIMTE.

Moses het die oprigting van die heiligdom wat hy moes laat maak volgens voorbeeld wat God hom op die berg getoon het, opgedra aan manne wat deur God toegerus is vir hierdie besondere taak. Dit was nie 'n werk vir sommer die eerste die beste ambagsman nie. Die manne wat die leiding gehad het, Belsáleël en Ohóliab, het deur die Gees van God besondere gawes ontvang, gawes van wysheid, verstand, kennis en bekwaamheid om die besondere taak wat aan hulle opgedra is, kunstig en behoorlik uit te voer. Wanneer dit gaan om die diens van God in sy heiligdom, moet ook kunssinnigheid en sierlikheid in diens van hierdie diens gestel word.

As 'n mens dit in gedagte hou, verwonder jy jou ook nie daaroor dat kerke deur die eeue van die mooiste en sierlikste geboue was wat in die wêreld opgerig is nie. En nou sal niemand wil beweer dat 'n mooi kerkgebou onontbeerlik is vir 'n gemeente nie — immers dis maar net die uiterlike ruimte waarin die gebeurtenis van wesenlike betekenis moet plaasvind: die erediens van die gemeente, die ontmoeting tussen God en mens in die verkondiging van die heilige evangelie, die gebruik van die sakramente, die sang, die belydenis, die gebed.

En tog mag die argitektoniese skoonheid van die kerkgebou, die smaakvolle en kunstige inrigting van die binneruimte waar die erediens plaasvind, nie beskou word as van geen belang nie. Nooit mag dit in die kerk om uiterlike prag en praal gaan nie, maar aan die ander kant moet ons ook nie vergeet dat die sierlikheid en die skoonheid van die kerkgebou, van die ruimte waar die gemeente saamkom om sy skoonste lof toe te bring aan die Gewer van alle goeie gawes, ook 'n dienende funksie kan verrig tot groter verheerliking van die Heer van die kerk.

22 Oktober

Lees Exodus 37:1-9.

Teks: Exodus 37:1.

ELEMENTE VAN DIE EREDIENS — DIE ARK.

In die erediens van die outestamentiese gemeente het die ark 'n belangrike plek beklee. Daardie akasiahout-kissie wat omtrent drie voet nege duim lank was, twee voet drie duim breed en net so hoog as wat hy breed was, was baie kosbaar. Binne en buite was dit met fyn goud oorgetrek. Maar hierin het die kosbaarheid van hierdie kissie nie gelê nie, veeleer in die inhoud wat in daardie kissie neergelê is: die kosbare goud van Gods Woord. Want binne in die

ark is die twee kliptafels van die wet bewaar wat deur God self beskrywe en aan Moses gegee is nadat hy die eerstes stukkend gegooi het in toorn vanweë die afgodediens van sy volk. Daarom word hy ook die ark van die getuienis of die ark van die verbond genoem. Die ark met sy inhoud het die getuienis van God se verbond in die midde van die volk lewendig gehou. Hierdie verbond was die waarborg van God se teenwoordigheid, sy trou, sy beskerming, sy goedheid; die waarborg dat die God van Israel die God is wat in die geskiedenis ingryp en aan sy volk 'n toekoms verseker.

En nou het die ark lank reeds verdwyn, maar die kosbare inhoud daarvan het vir ons nuut geword in Jesus Christus: God se nuwe verbond met die wêreld. Van Hom immers het die wet van Moses getuig. Hy het ingedaal in ons wêreld en ons tyd, in ons lewe, ons nood, ons dood. Vir ons het Hy geword die God met ons, die God vir ons, ons geregtigheid, ons lewe, ons hoop. Daarom neem die Woord van God, die Woord wat ons verseker van God se ewige genadeverbond met ons die verlore nes, die Woord wat getuig van God se trou en liefde teenoor 'n afgevalle wêreld, die sentrale en allesbeheersende plek in ons erediens in. Voorop gaan altyd die Woord van God, en daarna eers ons mensewoorde as antwoord. Maar ook ons antwoord moet uit God se Woord geneem word. Daar is nie plek in die erediens vir willekeurige woorde en dade van mense, al lyk hulle ook so mooi en aandoenlik. In die erediens is die Woord van God die eerste en die laaste. Hy spreek tot ons, roep ons, en ons antwoord: dankbaar, bly, getroos, versekerd, in ons gebed, ons belydenis, ons lied: in soverre daardie antwoord in ooreenstemming is met God se Woord.

23 Oktober

Lees Exodus 38:1-9.

Teks: Exodus 38:1.

ELEMENTE VAN DIE EREDIENS : DIE ALTAAR.

Die offer was by verre die belangrikste godsdienstige handeling in die Israelitiese erediens, en daarom beklee die altaar dan ook 'n baie sentrale plek in die heiligdom waar die erediens plaasvind. Die offers van die Ou Testament was egter van verbygaande aard. Hulle betekenis was daarin geleë dat hulle heengewys het na die Een offer op Golgota waar die Lam van God geslag is vir die sonde van die wêreld. Hier vind die ondeurgrondelike plaas: die priester word self die offerlam. Deur hierdie een, eenmalige offer van Christus, verdwyn al die ander offers asook die priesters. Christus is ons enigste Hoëpriester. Daarom is daar in die protestantse kerke ook geen plek meer vir 'n altaar, en vind daar geen offers plaas nie. In hierdie opsig is daar 'n grondige verskil tussen die Protestante en die Roomse kerke. In laasgenoemde kerk neem die altaar die sentrale plek in, en in die Roomse nagmaal word die offer van Christus deur die priester herhaal, al is dit dan ook 'n bloedlose offer. Maar dis 'n dwaling en Calvyn het dit 'n vervloekte afgodery genoem. Christus is een keer, vir goed en vir almal geoffer: eenmalig en daarom beslissend, onherhaalbaar. Die nagmaal wil nie iets anders sê as wat ons reeds in die prediking gehoor het nie, dit wil ook nie iets byvoeg by die evangelie van die kruis nie. In die nagmaal verneem ons dieselfde

Bybel gelees. As u hierdie stukkie klaar gelees het, sal u saam bid — miskien die Onse Vader, miskien 'n kort tafelgebed, miskien een van die gebede agter in die gesangboek, miskien u eie gebed. Daarna sal u miskien nog 'n Psalm of gesang sing. Toe ons oumense hierdie selfde handeling verrig het, het hulle gesê hulle vat boeke. Vandag praat ons in die kerk daarvan as huisgodsdien. Hierdie handeling is 'n baie ou gebruik in die kerke van die Hervorming. Dis goed dat ons sal weet wat dit beteken as ons boekevat. Eerstens is dit belangrik om te weet dat ons hierdie handeling as deel van die grotere gemeente van die Here verrig. Elke christelike huisgesin is in werklikheid 'n klein huisgemeentetjie. Die vorm van ons huisgodsdien toon ook ooreenkoms met die handeling van die grotere gemeente wanneer hy bymekaarkom. Die godsdiensoefening van die groot gemeente word erediens genoem. Miskien was u vandag saam met die gemeente in die erediens. Volgende sondag sal die gemeente weer in die erediens saamkom. Elke sondag kom hy só bymekaar. Dis noodsaaklik vir die gemeente om gereeld só saam te kom. Die erediens is sy hartklop, sy asemhaling, sy lewe. Dis die hoogste, mooiste en noodsaaklikste uiting van die diens en eer wat 'n gelowige aan sy Heer kan en moet toebting. So moet ons ook die huisgodsdien verstaan. Dis die klein-erediens van die huisgemeente in die tyd tussen verlede sondag en volgende sondag.

Die erediens is gegrond in die genadeverbond van God. By Sinai het God sy verbond met Israel opgerig. Hy het dit herbevestig na die tragiese verval van Israel tot afgodediens, toe hulle voor die goue kalf gekniel het. God bepaal self hoe sy verbondsvolk hom moet dien. Moses moes die erediens van Israel inrig volgens die voorbeeld wat God hom op die berg getoon het. Israel moes die bevel onderhou wat God aan Moses gegee het.

19 Oktober

Lees Exodus 34:29-35:3.

Teks: Exodus 35:2.

SONDAG, DAG VIR DIE EREDIENS VAN DIE GEMEENTE.

Die groot leraar van die kerk in die tyd van die Hervorming, Johannes Calvyn, sien die betekenis van die sabbatsgebed hoofsaaklik in die volgende twee sake: eerstens is die opdrag om op die sewende dag te rus op sigself nie van besondere belang nie. Dit het slegs heenwysende betekenis, en dit beteken dat dit 'n heenwysing of voorafskaduwing is van die geestelike rus. Die bedoeling van God met hierdie gebod is om sy volk te leer dat hy van sy eie werke moet rus, sodat hy in hulle kan werk. Eintlik moet dit vir die volk van God daarom gaan dat hy voortdurend nadink oor die koninkryk van God, en om dit te kan doen word die sewende dag as rusdag aan hom gegee as 'n hulpmiddel by sy oordenking. Daarom moet die sabbat tweedens ook gesien word as 'n dag wat besonderlik bedoel is vir godsdienstige handelinge, d.w.s. vir die erediens.

Wat ons christelike sondag betref, is dit belangrik om te weet dat hy niks met die Joodse sabbat te doen het nie. Christus het ook die Ou Testamentiese sabbat vervul. In Hom gaan die geestelike rus waarvan die sabbatsrus 'n afskaduwing was, in vervulling, en daarom

is die sabbat afgeskaf. As die volle waarheid verskyn, is die skaduwee wat daarheen wys, nie meer nodig nie.

Die enigste werk wat werklik van betekenis is, is die werk wat God in Christus deur die Heilige Gees verrig het. In daardie werk is ons rus geleë, daarin vind ons berusting. Daarom kan ons een dag in die week ons eie werk laat staan, nie terwille van die rus as sodanig nie, maar om fees te vier, om te rus in Gods werk, om te luister na die Woord van God wat getuig van al God se groot dade vir ons. Eintlik moet elke dag vir ons só 'n dag wees. Maar as dit aan ons oorgelaat word om al ons dae so deur te bring, sal dit gewis deur die swakheid wat ons almal aankleef verwaarloos word. Terwille van die goeie orde en om ons swakhede te hulp te kom, die kerk een dag in die week afgesonder vir die diens van die Woord, vir die erediens van die gemeente. Dit sou enige dag kon gewees het, want in die Nuwe Testament is een dag nie hoër as 'n ander nie, maar die eerste christene het die opstandingsdag van die Heer gekies vir sy erediens.

20 Oktober

Lees Exodus 35:4-21.

Teks: Exodus 35:21.

DIE UITERLIKE INSTANDHOUDING VAN DIE EREDIENS.

Daar was 'n tyd in die geskiedenis van ons kerk toe doelmatige kerkgeboue baie skaars was. As plekke vir die erediens het gediens: woonhuise; skoolsaaltjies; kerksale; tabakskure en dikwels het die gemeente onder boksele of onder bome saamgekom. Dit is waar dat as die nood dit vereis dit nie groot saak maak waar die gemeente saamkom nie, dit neem egter nie weg nie dat daar 'n besondere ruimte nodig is vir die erediens van die gemeente wat aan bepaalde vereistes moet voldoen. So was daar ook vir die ou testamentiese gemeente 'n bepaalde ruimte nodig vir sy erediens. In die tyd van Moses, toe die volk nog op trek na die beloofde land was, moes dit 'n tent wees wat af- en opgeslaan kon word en saamge- neem kon word op die trekpad. Later is die tempel van Jerusalem gebou.

Ons erediens vandag verskil wêreldwyd van die van die gemeente van die Ou Testament in die tyd van Moses en daarna. Met die koms van Christus het die seremonies en sinnebeelde, die hele vorm van die erediens soos die outestamentiese gemeente dit geken het, verdwyn. Ons ken nie meer die tabernakel, die ark, die reukaltaar, die hele offerpraktik van daardie tyd nie. Maar die nuwetestamentiese gemeente het ook sy erediens waarvoor 'n doelmatige ruimte nodig is met allerlei noodsaaklike voorwerpe daarin. Ons noem daardie ruimte 'n kerkgebou wat o.a. noodsaaklik 'n preekstoel, nagmaalstafels met -bakers en -borde, 'n doopvont, stoele of banke, 'n orrel moet bevat.

Die daarstelling van 'n ruimte vir die erediens, sowel as die uiterlike instandhouding van die erediens, is die verantwoordelikheid van die hele gemeente. Moses sê dis 'n bevel van die Here om 'n offergawe van die besittings te bring vir die daarstelling van die tabernakel en alles wat daarin moet wees en plaasvind.

Vandag nog bestaan daar 'n moderne Edom, 'n „volk“ wat in hulle verwaandheid spot met die verbondsvolk van die Nuwe Testament, die kerk van Jesus Christus! Hierdie „volk“ bestaan uit mense wat in hoogmoed dink dat hulle wysheid groter is as die wysheid van God; mense wat neersien op die kerk en die kerkmens. By hierdie hoogmoedige mense moet ons onself tog nooit skaar nie, want dan wag daar op ons ook die strenge oordeel van God.

27 Oktober

Lees Psalm 91.

Teks: Obadja Vers8.

DIE HERE SPREEK.

„My gedagtes is nie julle gedagtes nie en julle weë is nie my weë nie, spreek die Here“ Hierdie woorde van die profeet Jesaja behoort vir ons as mense die antwoord op baie raaisels van die lewe. As ons na die boek Obadja kyk, sien ons dat die volk van God in ellende verkeer. Hulle is vluggend en bevrees. God gebruik die vyande van sy volk om hulle te straf. Ons sien dat die goddeloses in Edom in groot voorspoed lewe en dat die inwoners van Jerusalem moet vlug vir hulle lewe. Voordat ons egter kan begin uitvra oor die hoekoms van die lewe, hoor ons dat die Here spreek en sê: „My gedagtes is nie julle gedagtes nie“ As die gelowige mens hierdie woorde van die Here wil aanvaar, kan hy altyd 'n rustige mens wees, hoef hy nooit sy wysie kwyt te raak as sy lewe anders verloop as wat hy verwag het nie. Wanneer die gelowige groot verliese ly en wanneer sy hoogste ideale misloop, beteken dit nie dat die einde van die wêreld aangebreek het nie. Hy vertrou sy hele lewe aan die Here toe. God sal hom behoed en bewaar. Hy kan dus altyd sê: „Rus my siel, jou God is Koning.“ Die gerustheid van die ongelowige aan die ander kant, lê in die valse vertroue in homself en in sy eie kragte en moontlikhede. Dit is daarom dat sy voorspoed ook net vir 'n tyd kan duur. Hier in Vers 8 en Vers 17 toon Obadja vir ons die verskil tussen die gelowiges en die ongelowiges: Die inwoners van Edom wat so wys is in hulle eie oë sal verdag word, maar vir die gelowiges wag daar saligheid op Sion, die berg van die Here.

28 Oktober

Lees Markus 4:26-34.

Teks: Obadja Vers 21.

DIE KONINKRYK VAN GOD.

As ons oppervlakkig na die boek Obadja kyk, lyk dit of Obadja net een boodskap wil bring: Edom sal vernietig word! Dit is egter 'n vergissing. God wil nooit sonder meer sy vyande vernietig nie. Dit is nie sy doel en oogmerk nie. Die Satan is so! Hy breek af en hy verietig! God egter bou op. Sy straf en sy oordeel is daar sodat sy onbetwisbare koningskap herstel kan word. Daarom lui die laaste woorde van Obadja ook: Die koninkryk sal aan die Here toebehoort! Reeds op hierdie tydstip hoor ons die eerste note van 'n aangrypende toekomsbelofte. Dit is naamlik dat hierdie koninkryk van God uitgebrei sal word na alle nasies toe.

Obadja beskryf nie net vir ons die eindresultaat wanneer die Here alles in almal sal wees nie, maar ook die weg wat daarheen sal lei. Daar sal manne opstaan wat vol van geloof sal optree as baanbrekers en wegbereiders om die koninkryk van God te bevestig en uit te brei.

Die koninkryk waarvan hier gepraat word, is dus nie 'n koninkryk wat op 'n landkaart aangedui kan word nie. Ons kan bv. nie na Jerusalem wys en sê: Daar het die koninkryk van God gekom, nie. As ons die koninkryk van God eerder sien as 'n koninkryk wat in die harte van die gelowiges gevestig sou word, dan verstaan ons hierdie waarheid beter.

Goddank dat in hierdie koninkryk God nog ons mense as sy helpers wil gebruik, dat ons dienswerk in die kerk kan meehelp om dit uit te brei en te bevestig!

29 Oktober

Lees Joël 1:1-14.

Teks: Joël 1:14.

GEBED IN NOOD.

Die wêreld waarin ons leef is so baie keer 'n wêreld van ellende. Droogtes en plaë teister ons. Bankrotskap staar die boer in die gesig en almal praat van watertekorte en waterbeperkings. Die vraag wat ons dan vra is: Sou dit die straf van God oor ons sonde wees?

Hoofstuk 1 van die boek Joël ken ook 'n noodtoestand. Die profeet voorspel twee groot natuurrampe. Die eerste is 'n sprinkaanplaag, 'n plaag so ontsettend soos etlike geslagte van die volk van Israel nie gesien het nie. Al die produkte van die landbou sal vernietig word. Dit waarvan die hele volk moet leef, sal daar net nie wees nie: Geen wyn, geen graan, geen vrugte, geen olie. Die land sal niks oplewer nie. Saam met die sprinkaanplaag sal daar ook groot droogte wees. Baie van die koring wat geplant word, sal nie eens ontkiem nie, en die ander sal op die lande verdroog! Hoekom gebeur dit met die volk van Israel? Wat het hulle gesondig? Hulle sonde, soos ons s'n ook maar, was dat hulle oë gesluit was vir die daade van God. Om hierdie rede het hulle nie die weldade van God raakgesien nie, het hulle hulle seëninge nie getel nie. Ook die straf wat God van tyd tot tyd oor hulle gebring het, het by hulle verbygegaan sonder dat dit hulle tot inkeer gebring het.

Op grond van hulle nood roep die profeet hulle op om 'n vasdag uit te roep! Dit is egter nie vir die profeet die belangrikste nie! Die uiterlike vertoon van rou word eers werklik sinvol wanneer daar ook 'n berou van die hart is. Die genade van God is so groot dat hy ook die ontrou, ongeloof en ondankbaarheid van die verlede vergewe as die mens maar net 'n opregte geloof tot hom sal bid!

30 Oktober

Lees Psalm 139:1-12.

Teks: Joël 2:12a en 13a.

DIE WEGGAAN EN DIE TERUGKEER.

As ons Ps. 139 lees dan hoor ons die Psalmdigter sê: Here, U deurgrond en ken my U verstaan van ver my gedagte. Hy wil dus sê dat die Here ons ken tot in die verste skuilhoeke van ons

hart.

Wanneer die profeet Joël dan die volk roep om hulle van hulle bese weg te bekeer, dan wil hy vir hulle laat verstaan dat hulle inkeer tot God nie daarin bestaan dat hulle met 'n groot vertoon hulle klere sal skeur en op hulle bors sal slaan en so hulleself in die oë van die wêreld sal betoon as ootmoedige sondaars nie. Al hêrde uiterlike vertoon is sinloos as hulle hart nog soek na eie eer. Die Here wil dat hulle hul met hulle hele hart tot Hom sal bekeer. Hy is nie met halfheid en halfhartigheid gediend nie. God vra alles of niks. Hy vra al hulle kragte, al hulle liefde, al hulle toewyding, al hulle dankbaarheid, 'n totale ommekeer in hulle lewensbeginsels, dan eers is hulle verhouding tot God herstel, dan eers kan hulle werklik in 'n liefdesgemeenskap met God tree.

Bekering tot God moet ons daarom nie sien as 'n eenmalige daad nie! Ons as mense is van nature geneig om ontrou aan God te wees, om God te haat eerder as om hom lief te hê, om hom te loof en te dank soos ons moet nie. Daarom geld die woord van die Here in die boek Joël ook vir ons. Wanneer ons in ons sonde telkens maar weer ons gesigte wegdraai van God af, moet ons nie maar in ons sonde bly lê nie. God wil dat ons in volkome berou weer na Hom toe sal terugdraai. Hy sal ons roepstem altyd hoor en ons ook verhoor.

31 Oktober

Lees Joël 2:26-32; Hand. 2:14-21.

Teks: Joël 2:28-29.

UITSTORTING VAN DIE HEILIGE GEES.

Nadat die profeet Joël gespreek het oor die rampe en ellende wat oor die volk Israel sal kom, spreek hy oor God se weldade. Die hoogtepunt van hierdie weldade word beskryf in vers 27-32. Die volk sal weet dat God in hulle midde is. Hulle sal weet dat die Here hulle God is (Vers 27). Hierdie voorspelling wys heen na die volle openbaring van God in Jesus Christus, na Jesus Christus wat volgens Matt. 1:23 „Emmanuel” is, dit is „God met ons.”

Die genade van God sal egter nog groter wees: „En daarna sal Ek my Gees uitgiet op alle vlees, en julle seuns en julle dogters sal profeteer, julle ou mense drome droom, julle jongelinge gesigte sien. En ook op d'e diensknegte en op d'e diensmaagde sal Ek in die dae my Gees uitgiet”. (Vers 28 en 29). Hierdie profesie, verklaar Petrus in Handelinge 2:17, het in vervulling gegaan met die uitstorting van die Heilige Gees op Pinksterdag.

In die Ou Testament is die Heilige Gees slegs d'e gawe aan enkelinge, die gawe aan besondere geroepenes soos profete en leiers van die volk van Israel. Met die uitstorting van die Heilige Gees word hierdie beperktheid opgehef. Die Gees sal uitgestort word op „alle vlees”. Dit is ook wat gebeur het op Pinksterdag. „En hulle is almal vervul met d'e Heilige Gees” (Hand. 2:4). Dat die Gees uitgestort sal word op almal beklemtoon Joël deur te verwys na verskillende groepe van die mensegeslag nl. seuns en dogters, ou mense en jongelinge, diensknegte en diensmaagde. Voortaan sal die Gees nie alleen die gawe wees van enkelinge nie, maar van elke gelowige lidmaat van die kerk.

Wat wil Joël sê met die woorde: „Julle seuns en julle dogters sal profeteer, julle ou mense drome droom, julle jongelinge gesigte sien”? Die droom en die gesigte is ’n wyse waarop God Homself in die Ou Testamentiese tyd aan besondere geroepenes bekend gemaak het. In die laaste dae wil Joël nou sê, sal God Homself nie alleen bekend maak aan besondere geroepenes nê, maar aan almal. Hierdie bekendmaking het plaasgevind deur Jesus Christus en word toeganklik vir almal deur die werking van die Heilige Gees. Ook die gawe van die profesie, dit is die gawe om te spreek oor die groot dade van God, sal op grond van God se openbaring in Jesus Christus en die uitstorting van die Heilige Gees, voortaan nie meer die plig en die voorreg van die profeet alleen wees nie, maar van elke gelowige, van elke lidmaat van die kerk. Dat elke gelowige en nê slegs besondere geroepenes nê, getuie van God, getuie van Jesus Christus is, wil die Kerk op Hervormingsdag verkondig teenoor die Roomse Kerk wat hierdie voorreg en plig steeds sien as die alleenreg van hulle eie Priesters.

1 November

Lees Nahum 1:1-15.

Teks: Nahum 1:7.

DIE GOD VAN DIE OORDEEL IS ’N TOEVLUK.

In die boek van Nahum word die oordeel van God oor Ninevé en ook oor die Assiriese ryk waarvan dit die hoofstad was, aangekondig. Die Assiriërs was ’n volk wat vir meer as ’n eeu die septer geswaai het in die destydse wêreld. Dit was hulle wat die Noordryk van Israel vernietig het en ook Juda onderdruk het.

Nou kondig Nahum, die profeet, aan dat God hierdie magtige volk in benoudheid gaan bring; die dag van oordeel het vir hulle aangebreek. Vir die teëstander of vyand van God is die dag van afrekening nie iets om na uit te sien nie. Dit is ’n dag waarop dié God voor wie die berge bewe en die see wegkrimp sy toorn en gramskap uitstort en dit verteer soos ’n vuur sy haters. Dit is die dag wanneer Hy ’n mens vaskeer, wanneer daar geen uitkoms is nie, wanneer ’n mens onontwykbaar te staan kom voor die God van wraak.

En tog is dit dieselfde God wat op hierdie dag van verskrikking skuiling bied aan dié wat op Hom vertrou. Want God ken dié wat by Hom skuil. „Ken” beteken in die Bybel gemeenskap, verbondenheid tussen God en dié wat op Hom vertrou. In liefde verbind God Homself aan hulle. Hy is Self die waarborg vir hulle veiligheid.

Daarom is hierdie dag vir Assirië ’n dag van benoudheid en verskrikking; maar vir Juda, die verbondsvolk, is dit ’n dag van vreugde (vs. 15). Sê is elke dag van oordeel (ook die oordeel op die laaste dag) vir die veragters van God verskriklik; maar vir diegene wat hulle vertrou op Hom alleen gestel het, is dit ’n dag waarop Sy liefde en trou hulle beskerm.

2 November

Lees Nahum 2:1-13.

Teks: Nahum 2:13.

TEEN GOD HOU NIKS STAND NIE.

Hoofstuk 2 gee 'n lewendige beskrywing van die dag waarop Ninevé aangeval sal word. Omdat dit 'n profetiese woord is, word die aanvallers nie by die naam genoem nie, maar word daar slegs van „'n verwoester” gepraat. Die indruk wat sy wapenrusting en strydwaens maak is genoeg om enige iemand vrees in te boesem. Ninevé probeer dan ook tevergeefs om weerstand te bied teen die aanvallers. Paniek oorval die inwoners van die stad en hulle vlug. Só word al die skatte van die ryk stad 'n buit vir die vyand wat vernietig en verniel sover as wat hy gaan. Ja, dié volk en stad wat so oninneembaar was as die lêplek van 'n leeu, dié bestaan nie meer nie. Dié koning en manskappe wat soos 'n leeu geroof het en hul woonplek vol gemaak het met die buit wat hulle uit ander gewurg het, is nie meer daar nê.

Hoe is dit moontlik? Dit is omdat die Here teen dié volk en dié stad opgetree het. Die verwoester is deur die Here gestuur om te vernietig. Al die wapentuig en diplomatieuse optrede waarmee soveel vermag is in die verlede help niks as God kom om rekenskap te vra nie. Teen die optrede van God hou niks en niemand stand nie. Dit is vreeslik om in die hande van die lewende God te val!

3 November

Lees Nahum 3:1-19.

Teks: Nahum 3:18 en 19.

GOD VOLTREK DIE OORDEEL.

Met nuwe beelde word die inval van die vyand in die stad beskryf. Die invallers is só suksesvol dat daar letterlik hope dooies bly lê; soveel dat 'n mens oor die lyke struikel.

Soos wat 'n hoer mense verlei, só het Ninevé die ander nasies mislei en uiteindelik onderwerp. Daarom sal God die stad tot 'n skande en 'n skouspel maak vir almal om te sien.

Die posisie van Ninevé is niks beter as wat dié van die stad No-Amon in Egipte was nie. No-Amon was omring deur water en het verskillende volkere se troepe tot sy beskikking gehad om hom te verdedig; en tog is hierdie magtige stad ingeneem en verwoes. Ninevé weet dit, want dit was een van sy konings wat No-Amon ingeneem het. Daarom behoort hy ook te weet dat selfs die beste strategiese posisie geen waarborg is vir veiligheid nie. Ninevé kan doen wat hy wil; hy kan nog skanse bou en sy amptenare en manskappe vermeerder dat hulle soos swerms sprinkane in getal is, dit help alles niks; Die poorte van die stad is wyd oop vir die vyand.

Die boek eindig met 'n spottende klaaglied oor die lot van Ninevé — 'n klaaglied waarin die totale vernietiging van die stad geskets word. Só voltrek God sy oordeel. Só word sy oordeel voltrek oor almal wat sy wil weerstaan. So is God 'n jaloerse God en wreker — dié God wat ywer vir sy Naam en sy wil volbring.

4 November

Lees Habakuk 1:1-11

Teks: Habakuk 1:5.

GOD SLAAP NIE.

Die boek begin met 'n klag deur die profeet tot God. In sy tyd is daar geweld, onreg en wetteloosheid aan die orde van die dag. Die goddeloosheid in die land het só toegeneem dat die wet kragteloos geword het en die reg verdraai word; en die een wat daaronder ly is die regverdige.

Herde toestand is in stryd met die geloof van die profeet. Want 'n wesenlike deel van sy geloof in God is dat Hy die God van reg en geregtigheid is. Die profeet het altyd geglo dat God diegene wat onreg doen en goddeloosheid bedrywe straf en dat Hy die reg laat seëvier; maar nou lyk dit asof God die goddelose maar laat begaan en asof Hy nie die reg handhaaf nie.

Daarom kla die profeet: Hoe lank, o Here, roep ek om hulp, maar U hoor nie."

In vs. 5 tot 11 antwoord God die profeet: God het nie die goddelose wêreld aan homself oorgelaat nie, maar Hy is besig om groot dinge voor te berei. Hy sal dit nog in die profeet se dae laat gebeur; iets wat die mense verstom sal laat. Hy gaan die Chaldeërs, 'n grimmige en onstuimige nasie laat opstaan en aan hulle mag gee. Hulle sal die tugroede in die hand van God wees waarmee Hy die ongeregtigheid gaan straf.

Daarom hoef niemand te dink dat God die onreg ongestraf laat bly nie. Die mens móét egter daarmee rekening hou dat God dit doen op Sy tyd en op Sy manier; en wanneer Hy dit doen, dan doen Hy dit goed.

5 November

Lees Habakuk 1:12-2:5.

Teks: Habakuk 2:1.

DIE GELOOF WAG OP DIE HERE.

In 'n hernieude klag rig die profeet hom tot die ewige heilige God. Dié nasie wat die Here as 'n tugroede gebruik het om ander mee te straf is self goddeloos. Ja hy tree só op asof hy aan niemand verantwoording verskuldig is nie. Hy doen onreg en die regverdige moet ly onder sy optrede. Met die ander nasies doen hy wat hy wil. Hy misbruik die mag wat God aan hom gegee het totaal. Hoe kan die regverdige God só iets toelaat?

Die antwoord op ál hierdie vrae probeer die profeet self nie gee nie; met vertroue wag hy dat God wat die antwoorde ken dit moet gee. Uit hierdie „wag op die Here" spreek die geloof van die profeet: Alhoewel hy al die goddeloosheid sien en sy logiese gevolgtrekking behoort te wees dat God magteloos staan teenoor die goddeloosheid, is dit nie in sy gedagte nie. Intendeel, sy vertroue is op die onsigbare lewende God; en hierdie vaste vertroue, hierdie geloof leer hom om op God alleen te wag, niesteenstaande alles wat hy sien.

Hy wag dan ook nie tevergeefs nie, want God sê die trotse man is onbestendig. Dié een wat hom nou so hoog en magtig waan sal nie sy doel bereik nie! Die ondergang van die goddelose is seker.

6 November

Lees Habakuk 2:6-20.

Teks: Habakuk 2:10.

WEE HOM WAT GOD SE OPDRAG OORSKRY.

In hierdie gedeelte word die oordeel van God oor die onderdrukker aangekondig. Dié nasie wat God as 'n tugroede gebruik het om andere te straf (vgl. 1:12) het sy opdrag oorskry. Hy het homself verryk met dit wat nie aan hom behoort n.e. Die mag wat God aan hom gegee het, het hy misbruik om andere uit te buit en homself te bevoordeel. Maar in plaas daarvan dat hy (soos hy gedink het) homself beveilig het, het hy daarmee sy lewe verbeur. Daarom word daar telkens gesê: Wee hom! Want God het sy eie planne teen hom laat draai: Hulle wat hy onderwerp het staan teen hom op; sy eie handewerk waarmee hy homself wou versterk roep teen hom uit! Die werk wat hy deur dié nasie vir hom laat doen het, het God vir die vuur bestem. Omdat hy ander uit sy beker laat drink het om hulle daarna eerloos en weerloos te maak, daarom sal die beker van God (sy toorn) hom nie verbygaan nie en sal hy self tot 'n skande word. Die geweld waarmee hy sy werk gedoen het sal homself tref. Die afgode wat hy vir hom gemaak het sal hom niks baat nie.

Sò tref God se oordeel elkeen wat sy opdrag oorskry. Want God verleen mag aan dié mens om te doen wat Hom behaag. Wie daardie mag misbruik, wie die gawe van God vertrap, kry met die Gewer daarvan te doen. Wee hom!

7 November

Lees Habakuk 3:1-19.

Teks: Habakuk 3:17-18.

GELOOF DIE HOOGSTE WERKLIKHEID.

Die boek sluit af met 'n psalm waarin die profeet die lof van die almagtige God besing: Hy is die God wat die natuur beheer. Op sy bevel kom daar pes en aardbewings; Hy skep riviere en beheer die magtige oseaan. Selfs die son en die maan is niks voor sy majesteit en almag nie.

Dit is hierdie God wat sy volk tot redding is. Die goddelose wat skynbaar so eiemagtig optree het teen Hom geen kans nie; vir hulle is die dag van benoudheid naby.

Omdat die profeet sy vertroue gestel het op die lewende God, daarom vrees hy nie en is hy ook nie bekommerd nie. Al lyk dit asof selfs die natuur teen hom gedraai het, hy verloor nie moed nie. Al is daar geen oes nie en al verloor hy alles, nogtans sal hy jubel en juig. Want sy geloof is nie gebou op sigbare dinge nie, maar op die onsigbare God; en die geloof in God is 'n baie groter werklikheid as dié dinge wat ons kan sien. Die gelowige se krag en heil is die Here Self en Hy gee sin en betekenis aan die lewe.

8 November

Lees Sefánja 1:1-12.

Teks: Sefánja 1:12.

DIE HERE AS LANTERNDRAER.

Die profeet Sefánja is tot sy amp deur God geroep in 'n periode van toenemende afval. In ons teks skilder hy die twee sondige

lewenshoudinge wat hiertoe aanleiding gegee het. Hierdie twee lewenshoudinge wat aan ons ook bekend is, is in die eerste plek d.e valse geloof in die vryheid van die mens. Dit teken die profeet met die beeld van „die manne wat d.k. geword het op hulle afsaksel“. Hulle is te vergelyk met die goedkoop wyn wat 'n minderwaardige produk is. Dit is die mense wat die sonde van selfsug ywerig me hul geld bedryf. Hulle werk nie wel aan d.e diens van God nie, maar soek slegs hulle eie voordeel.

Die tweede lewenshouding is die opvatting dat God die wêreld geskape het, maar Hom daarna aan die gang van al die sake onttrek het. Dit is die mense wat sê dat die Here nie goed doen nie en ook nie kwaad doen nie. Die mens is op homself aangewese. Die mens werk sy eie heil en bestaan uit eie krag. Hierdie twee opvattinge omhul Jerusalem met duisternis en stuur op ondergang en ellende af.

Hierteenoor stel die profeet dat die Here Jerusalem met lanterns deursoek. Hy werp 'n skerp lig oor die goddeloses en die vromes. Aan d.e straf van God deur middel van die vyandelike magte sal die inwoners van Jerusalem tog sien dat die Here Hom nie aan die gang van die wêreld onttrek het nie, maar wel goed en kwaad, loon en straf bewerkstellig. So is d.e lantern van d.e Here die simbool van oordeel. Want hy wat sy eie wil die maatstaf van alles maak, gooi 'n sluier oor die wil van God. Ons kan alleen vryheid besit insoverre dit gebondenheid aan d.e diens van die Here beteken. Die lantern van d.e Here is egter ook die teken van genade want dit is die profetiese simbool van God se alwetenheid en voorsienigheid.

Hierin lê vir ons 'n heerlike troos. God is die maker van die geskiedenis en omdat Hy die maker van die geskiedenis is, is dit vir ons sinvol. Want God het Sy Seun, Jesus Christus die sin van die geskiedenis gemaak en daarom is ons erfgename van die ewige lewe.

9 November

Leces Sefánja 1:13-18.

Teks: Sefánja 1:17.

DIE HERE SAL IN BENODHEID BRING.

Sefánja sê dat die Here die mense in benoudheid sal bring. Die mense verkeer dus nog nie in benoudheid nie. Ten spyte van hul sonde teen die Here is die mense gerus, kalm en so seker van hulleself te midde van hul geestelike blindheid. God sal die mense egter in benoudheid bring, sodat hulle nie sal weet waarheen nie. Soos blindes sal hulle rondwaai sonder rigting, sonder plan, sonder rede en sonder vastigheid. So sal God sy haters in benoudheid bring om rond te loop soos blindes.

Indien ons in onself en in ons eie lig bly roem terwyl ons meen dat ons sienende is, sal God ons ook in benoudheid bring. Dit is 'n ernstige woord met omvattende gevolge, want hierdie is 'n oordeelswoord, dit bring in benoudheid en lei tot d.e dood. Maar daar is ook 'n „in benoudheid bring“ ten lewe. God kan dit ook laat gebeur sodat die mens kan wandel soos 'n sienende. Paulus is hiervan 'n voorbeeld. Op pad na Damaskus is hy ook in benoudheid gebring, maar daarna wandel hy soos 'n sienende. En waarom? Omdat hy geleer het om te sien dat hy blind is. Omdat hy begryp het dat hy, juis toe hy nie

in benoudheid verkeer het nie, hy benoud moes gewees het, en dat hy toe hy benoud geword het, dat hy nie meer benoud hoef te wees nie. Paulus besef in sy benoudheid dat hy blind is en daarom maak God hom sienende.

Hy wat nie soos Paulus leer om te sien dat hy van nature blind is nie en volhard in sy eie waan, hom sal God in benoudheid bring sodat hy soos 'n blinde sal rondgaan, sonder plan en sonder koers. Op die dag van die Here sal hulle wat hulle eie sondes nie besef nie en Jesus Christus nie ken as hul enigste Verlosser nie, met verskrikking in benoudheid gebring word en in duisternis ten gronde gaan, maar die wat in die lig van die Woord wandel, sal deur God se genade op die ewige lewe kyk.

10 November

Lees Sefánja 1:13-18.

Teks: Sefánja 1:17.

OM NET IN BENOUDHEID TE VERKEER IS NIE GENOEG NIE.

Hulle wat teen die Here gesondig het, sal Hy in benoudheid bring en hulle sal rondloop soos blindes. 'n Afskaduwing van hierdie oordeel sien ons soms alreeds op aarde. Daar is nou reeds al mense wat in benoudheid gebring is en wat in hul vertwyfeling rondloop soos blindes. Soos Judas gryp sulke mense egter ook dikwels na oplossings soos selfvernietiging of ontvlugting deur allerlei middele. Ander mense weer wat aangetref word onder die bygelowiges waar gevrees word vir allerlei bese magte, neem in hul benoudheid weer hul toevlug tot waarsêers, geestesbesweerders en soortgelyke magte van die okkulte wetenskap.

Daarom is dit nie voldoende om net in benoudheid te verkeer nie. Ontroering is nog geen bekering nie. Om bang te wees kan ook tot die verderf lei. Indien ons nie in benoudheid gebring is deur die werking van die Gees wat ons blindheid aan ons toon nie, dan volg ons die weg van 'n Judas en nie van 'n Paulus nie. Indien ons benoudheid deur die Gees van God bewerkstellig is, dan sal die Skrif ons ook verder die weg aantoon. Deur die Woord van God word die ongelowige tot benoudheid gebring en indien hy nie tot bekering kom nie, gaan hy verlore. Aan die gelowige wys die Skrif egter die weg wat veel uitnemender is. Wanneer die gelowige op grond van die Woord sy blindheid leer bely, dan sien hy die weg tot die saligheid.

Die mense sonder die geloof in Christus loop rond soos blindes, sonder koers en rigting, maar hulle besef dit nie en hulle verkeer ook nie in benoudheid nie. Volgens die profesie van Sefánja sal die dag van benoudheid egter vir hulle ook aanbreek, maar dan mag dit dalk net vir hulle te laat wees. Hierdie oordeel is ook regverdig. God bring wel in benoudheid, maar Hy maak nooit blind nie, want Hy is die God van die lig.

11 November

Lees Haggai 1:1-6.

Teks: Haggai 1:4.

STEK DIE HAND IN EIE BOESEM.

Haggai spreek ondubbelsinnig en sonder om doekies om te draai die volk ernstig aan. Die beskuldiging wat hy aan die adres van die volk rig is hulle versuim om die tempel van die Here te herbou. Na

die terugkeer uit die ballingskap is ywerig begin met die heropbou van die tempel maar spoedig het die Samaritane teenkantig gebied. Hierna is koning Kores wat die Jode goedgesind was, opgevolg deur 'n vyandige koning wat alle geldelike hulp onttrek het. Dit was 'n swaar tyd. 'n Tyd van misoeste, van afpersing en van groot droogtes. Tye wat aan ons ook goed bekend is. Daarom is ons geneig om groot meegevoel te hê met die volk onder hierdie omstandighede.

Haggai sien die saak egter anders. Hy is hewig ontstoke. In sy oë is daar vir die volk se nalatigheid geen verskoning nie. Die volk se niksdoen prikkel hom tot in sy niere en vir God ook. Eie belang neem elkeen se lewe so in beslag dat niemand die inisiatief neem om die tempel te herbou nie. Dat die tydsomstandighede nie geskik is om so 'n kosbare tak an te pak nie, is niksseggend en aan alle waarheid ontbloom. Tyd en geld om aan hul eie huise te bestee is daar wel, maar nie vir die diens van die Here nie.

Indien ons onself eerlik ondersoek moet ons erken, Haggai is reg. Die grootste oorsaak waarom die werk in God se koninkryk nie kan vorder nie, lê nie in die slegte ekonomiese toestande, die tekort aan geldelike hulp of wat ookal nie. Die ware oorsaak is altyd 'n gebrek aan liefde en toewyding. Ons wat onself so graag jammer kry wanneer ons deur rampe en teenspoed geteister word, moet na die woord van Haggai luister en die hand in eie boesem steek. Indien ons dit opreg doen behoort dit ons te dryf tot 'n nuwe gehoorsaamheid en toewyding aan Christus en die werk van sy kerk.

12 November

Lees Psalm 127 en Haggai 1:7-15.

Teks: Haggai 1:14.

SONDER GOD IS ALLES TEVERGEEFS.

Waar die hoë kerktooring vroeër die eerste teken was dat 'n stad of dorp in die nabyheid is, is dit vandag fabriekstoringe en beton wolkekrabbers wat die aanwesigheid van 'n werkende gemeenskap aandui. Hierdie teëstelling is 'n aanduiding van die waardebepalings van ons tyd — 'n aanduiding van hoe die waardes van die mens van ons tyd verander het. In die tyd van die profeet Haggai het ons 'n toestand aangetref wat ooreenstem met die huidige situasie. Die heilige stad is deur oorlogsgeweld in puin gelê en die volk Israel naarstiglik besig om hul stad weer op te rig. Vir die oprigting van die tempel was daar egter nog tyd nog geld.

Daarom sê die Here het hulle gesaai en min ingebring, daarom tref die teëspoed hulle, omdat die huis van die Here in puin lê, terwyl elkeen van hulle slegs na sy eie huis omsien. Al hul ywer is 'n godlose gewerskaf, 'n gewerskaf waarin daar geen seën is nie. Eers dan kom daar seën op hulle arbeid wanneer God die gees van die volk opwek. Dan begin hulle met die bou van die huis van die Here.

So wil God ons huise bou. Al ons arbeid sonder God is tevergeefs. Alleen met God se hulp kan ons seën ontvang want soos die psalmdigter dit stel: aan sy beminde gee God dit in die slaap. Haggai wil vir ons dieselfde sê. Dit gaan met ons sleg omdat ons alles self wil bereik. Die mens van ons tyd verkeer onder die waan dat hy alles uit eie krag kan vermag. Maar God sê dat ons sonder Hom niks kan doen nie. Hy sê selfs dat Hy alles sonder ons kan doen en dat Hy

dit in ons slaap aan ons kan skenk. Hy gee dit aan sy beminde in die slaap.

Wie is dan God se beminde? Ons dank God dat ons dit deur Jesus Christus kan wees.

13 November

Lees Haggai 2:1-5.

Teks: Haggai 2:3.

PESSIMISME WORD GEBORE UIT ONGELOOF.

Die volk gee gehoor aan die prediking van Haggai en begin met die heropbou van die tempel. Algom merk Haggai egter sombere gesigte onder die teenwoordiges op. Die somberheid het nie net uit die feit van die swak oes gespruit nie, maar veeleerder omdat die profeet die mislukte oeste toegeskryf het aan hul eie ontrouheid en sondige nalatigheid. En nou het 'n gees van pessimisme hom vaardig oor hulle gemaak. Pessimisme spruit in 'n groot mate voort uit wat 'n mens sien. Wat hulle hier gesien het, is die tempel in 'n toestand van heropbou. Dat daar van hierdie poging iets sou kom, was vir hulle 'n saak van onmoontlikheid. Haggai gee dus met die woorde van ons teks 'n goeie weergawe van die gees wat op daardie stadium onder die mense geheers het wanneer hy die vraag stel of hierdie poging nie net soos niks in hulle oë lyk nie. Die werk wat onderneem is, lyk so tevergeefs. Moet alles nie maar gestaak word nie?

Ons beleef ook dikwels die situasie waarvan daar uitgegaan word van die gedagte: daar sal tog niks van kom nie, dit lyk ook soos niks in ons oë nie. Dink ons byvoorbeeld nie ook dikwels so aan die ontsaglike taak wat Christus aan sy kerk in die wêreld opgedra het nie? Die evangelie moet aan alle mense verkondig word, en die kerk moet die suurdeeg van die hele wêreld wees wat alles moet deursuur. Is dit nie ook 'n onbegonne taak nie?

Soos in die tyd van Haggai word ons ook pessimisties teenoor ons taak omdat ons ongelowig is. Indien ons die geloof so groot soos 'n mosterdsaad besit, sal niks vir ons onmoontlik wees nie. Niks is onmoontlik vir die kerk waarin die Gees van die Here woon nie, maar dan moet ons anders as die Israeliete, die Here deur Sy Woord en Gees in ons laat werk. Dan staan ons nie meer magteloos in die wêreld nie. Dan word 'n onaansienlike kerk 'n geweldige mag en durf niemand meer sê dat soos niks in ons oë lyk nie. Dit is die krag wat alle pessimisme in die wêreld oorwin — ons geloof in Jesus Christus.

14 November

Lees Haggai 2:6-9.

Teks: Haggai 2:9.

DIE TOEKOMSTIGE HEERLIKHEID.

In hierdie profesie van die nuwe tempel wie se heerlikheid groter is as die vroeëre, sien Haggai in die gees dieselfde as wat Johannes op Patmos sien, naamlik die nuwe Jerusalem. Dit is merkwaardig dat beide Haggai en Johannes die gang van wêreldgebeure verbind met die bou van die tempel. Uit die aardbewing en nasiebeweginge kom die tempel as't ware totstand. Dit is die vertroostende van die Heilige Skrif: die wêreldgeskiedenis is daar terwille van die kerk-

geskiedenis. Die Here sou dus wel daarvoor sorg dat die geskiedenis so verloop dat die tempelbou sy voortgang sou hê. Goud en silwer sou ook in oorvloed kom, sodat die heerlikheid van hierdie huis groter sou wees as die vorige. Nog 'n ander rede waarom hierdie tempel groter sal wees in heerlikheid as die vorige is omdat Jesus Christus self in hierdie tempel sal verskyn en die woorde van die lewe sal spreek. Sy teenwoordigheid verleen altyd groter heerlikheid.

So is die tempel 'n beeld van die gemeente van God. Al haar heerlikheid word ontleen aan die teenwoordigheid van Christus. Hy is die glorie van ons huis. Dit geld vir ons kerklike huis. Ons bestee vandag meer as ooit tevore ons aandag aan kerkbou. Ons kerklike lewe is voortreflik georganiseerd. In ons kerke word ook gepreek. Maar as Christus in dit alles nie self teenwoordig is nie, dan is dit alles 'n gejaag na wind. Dit geld ook vir ons huislike lewe. Ons kan op finansiële en sosiale vlak voortvarend wees, maar indien Christus in dit alles deur Sy Woord en Gees nie daarin teenwoordig is nie, dan sal dit aan alle heerlikheid ontnem word.

Daarom mag dit waar wees dat ons wat die huidige betref moet opoffer, maar ons kan ook met die gedagte getroos wees dat waar Christus teenwoordig is „die toekomstige heerlikheid van hierdie huis groter sal wees as die vroeëre” omdat selfs ons voortreflikste deugde, skade en direk is in vergelyking met die uitnemendheid van Christus.

15 November

Lees Sag. 2:1-13.

Teks: Sag. 2:4.

DIÉ NUWE JERUSALEM.

Die profeet sien in 'n naggesig 'n man met 'n meetsnoer in sy hand, op pad om die lengte en breedte van Jerusalem te meet. Maar dis nie die ou Jerusalem van daardie tyd nie — dis 'n ander Jerusalem. Die man wil blykbaar die stad opmeet om 'n muur om die stad te bou.

Dan kom daar 'n boodskap aan die man: „Jerusalem sal lê soos 'n oop land weens die menigte van mense en vee daar binne-in”. Hy sal moet ophou meet, want hy is besig met 'n tevergeefse taak. Die ou Jerusalem kan gemeet word van muur tot muur, maar die nuwe is te groot. Hy sal soos 'n oop land wees wat nie deur mure ingesluit kan word nie — 'n stad wat oor die hele wêreld heen strek. Buiten dat hierdie stad te groot is vir mure, is hulle gladnie nodig nie: Stadsmure beskerm die wat binne is teen gevare van buite maar in vers 5 lees ons dat die Here self 'n vurige muur rondom sal wees, 'n Vyand wat naby kom, sal verteer word.

Deur Jesus Christus het hierdie gesig in vervulling gegaan; deur Hom het die stad waar God se volk in woon, 'n oop stad geword — mense wat vroeër buitekant die mure geval het, kan ook nou deel wees van God se volk. Christus het die „middelmuur van skeiding afgebreek” sê Paulus. (Ef. 2:14), want Hy het die wet ten volle vervul sodat ook elkeen van ons deel van God se volk kan wees sonder dat ons die werke van die wet doen. Deur Hom het ons 'n woning in die nuwe Jerusalem.

16 November

Lees Sag. 3:1-10.

Teks: Sag. 3:1.

ONS HOËPRIESTER.

In hierdie visioen sien Sagaria hulle hoëpriester Josua in 'n goddelike

hof. Die aanklaer is Satan. Josua se klere is vuil — die teken (simbool) van sondeskuld. In sy hoedanigheid as hoëpriester, verteenwoordiger van die volk, dra hy ook die volk se sondes. Satan se motief is dat Josua afgesit moet word as hoëpriester omdat hy te onwaardig is om daardie heilige diens te verrig en dus ook dat Israel onwaardig is dat God hulle na ballingskap weer in ere herstel soos vroeër — 'n volk so vol sonde kan nie langer God se heilige en priesterlike volk wees nie.

Dit is 'n krisis vir Israel — as Satan slaag en Josua word verwerp, dan is Israel verlore want geen mens sal sonder vuil klere daar kan staan nie. Mar Satan misluk en Josua kan aanbly, nie omdat Satan se aanklag vals was nie — Josua was vuil, onwaardig en net so die volk Israel. Hy is 'n geldige Hoëpriester alleen omdat God hom uitverkie het. Israel is dit nie waardig nie, maar Israel het hom uitverkiees daarom is hy die Godsvolk.

Die naam Josua beteken dieselfde as Jesus naamlik Verlosser. Josua wys heen na ons Verlosser, ons enigste Hoëpriester wat onder die las van ons sonde skuldig bevind is, verwerp is, deur God verlaat is, sodat ons nimmermeer van God verlaat sou word nie. Daarom kan daar gesê word wanneer ons voor die regerstool verskyn, al is ons hoe vuil, neem die vuil klere weg sodat ons ook voor die troon van die Lam kan staan bekleed met wit klere (Op. 7:9) want die aanklaer van ons broeders is neer gewerp. (Op. 12:10.)

17 November

Lees Sag. 6:9-15.

Teks: Sag. 6:12.

DIE TEMPEL VAN GOD.

Sagaria moet 'n kroon maak en dit op die hoof van die Hoëpriester Josua sit. Josua is dan die simbool van 'n man wat Israel moet verwag, 'n man wat soos hyself hoëpriester is, maar tegelyk ook 'n kroon dra, dus koning is. Sy naam is die Spruit — Hy sal uit Sy plek uitspruit. In Jes. 11:1 lees ons van 'n takkie wat uit die stomp van Isai sal uitspruit — uit 'n afgekapte stomp wat dor en droog en dood lyk, kom daar 'n groen en lewendige loot.

Die man wat Spruit genoem is, is vir Israel 'n mooi belofte — uit 'n dorre wêreld van die dood kom daar lewe. Hy begin klein, maar word al groter — die Spruit sal 'n boom word.

Hy sal die tempel van die Here bou. Die volk kom nou net uit die ballingskap — hulle eerste ideaal is om die tempel klaar te kry, daar waar God woon, sodat hulle naby God kan wees, Hom kan ontmoet. In die tabernakel en in die tempel van Salomo het 'n volk wat die teenwoordigheid van God aandui, ingegaan. So het God eers onder Sy volk gewoon — in 'n gebou bedek deur 'n wolk, waar niemand sy heerlikheid kon sien nie.

Maar met die Spruit, Jesus Christus, breek 'n nuwe tyd aan. In hom het God onder die mense kom woon. Hy is die begin van 'n nuwe tempel, 'n geestelike tempel waar God werklik in wil woon; die ware woonplek van God waar die ander tempels alleen 'n simbool van is.

¶ Petr. 2:4 vertel hiervan: Kom na Hom toe — die lewende steen — en laat julle soos stene opbou tot 'n geestelike huis. In hierdie huis kan ons God se heerlikheid onbedek sien.

18 November

Lees Sag. 9:9-17.

Teks: Sag. 9:9.

DIE OORWINNAAR RY OP 'N ESEL.

Na die ballingskap was daar in Jerusalem niks oor nie, net puinhoop. Israel is moedeloos. Hulle weet nie van vreugde nie — net treurigheid. Hulle het Sagaria se boodskap nodig van Verjeug jou, juig! Hulle het nodig om te hoor dat hulle Koning kom — dat daar 'n leier, 'n beskermmer is wat hulle kan verwag sodat die donker toekoms vir hulle die moeite werd word. Hulle het nodig om te hoor van 'n oorwinnaar, van oorwinning want as hulle na die puinhoop binne en die magtige vyande buite kyk, dan sien hulle net nederlaag. Sagaria verseker hulle dat daar 'n toekoms is.

Israel het geluister, hulle het, gewag vir die Koning — uitgesien dat Hy moet kom. Toe Jesus Christus jare later op 'n esel se rug Jerusalem binnegaan het hulle hul verheug en gejuig Hosanna. Hulle het vir Hom 'n koninklike saal gemaak en 'n tapyt van palmtakke — hulde aan 'n oorwinnaar. Maar hulle het 'n koning van wapengeweld toegejuig nie 'n nederige op 'n esel wat „geen gestalte of heerlikheid gehad het dat ons Hom sou aansien” nie. Dit was die groot misverstand — daarom was hulle net 'n rukkie later so teleurgesteld.

Daardie teleurstelling sien ons nog vandag. Mense maak van Jesus 'n kragfiguur, 'n man wat met gesag kan praat, wat 'n beter wêreld hier op aarde kan maak, 'n sosiale hervormer en nie een wat op 'n esel ry nie — nie een wat „mishandel is alhoewel Hy onderworpe was nie”. Dis vir ons moeilik om oorwinning te sien by die bleek figuur aan die kruis. Ons kan dit nou alleen met die oog van die geloof sien — dis verborge maar eendag sal elke oog dit sien.

19 November

Lees Sag. 12:1-14.

Teks: Sag. 12:10.

ROU OOR DIE DEURBOORDE.

Sagaria troos sy volk wat swaar kry — hy voorspel heil en seën vir die toekoms in hierdie hoofstuk. Maar dan praat hy in ons teksvers van geweene, trane nie van vreugde en dankbaarheid nie, maar van verdriet — rouklag soos oor 'n enigste seun. Sagaria sê hulle sal rouklag oor een wat hulle deurboor het.

Volgens die Nuwe Testament is hierdie profesie vervul toe Christus met 'n spies in Sy sy gesteeke is. (Joh. 19:37). Christus is dus die deurboorde oor wie so getreur sal word in die toekoms. Hierdie woorde geld nie alleen vir Israel nie maar vir ons elkeen — want Hy is deurboor terwille van ons oortredinge. Die rou waar hier van gepraat word is van berou oor die sonde, ons skuld aan Sy lyding, ons aandeel aan Sy dood. Hierdie rouklag oor Christus het in die wêreld van vandag baie floutjies geword. Die mense van vandag wil nie weet van berou nie; ons sien eerder selfwaardering, selfgeregtigheid. Hy wil hom nie meer „vanweë sy sonde mishaag en voor God verootmoedig nie”.

Sagaria sê: „Ek sal uitgiet die Gees van genade en smeking, en dan sal hulle opsien na wie hulle deurboor het”. God belowe dat Hy deur Sy Gees wat Hy sal stuur ’n verandering aan hierdie houding sal bring — dat daar weer kennis van sonde sal wees, smeking om vergifnis, berou oor ons aandeel aan die deurboring van Christus. Want om te weet van ons sonde en ellende is die eerste stuk wat nodig is om welgetroos salig te lewe en te sterwe want dan soek ons ons saligheid buite onself, dan aanvaar ons die uitgestrekte hand van God. Hierdie voorspelling van die rouklag spreek dus van heil en seën vir Israel en ook vir ons.

20 November

Lees Mal. 2:17-3:5 en 3:13-18.

Teks: Mal. 2:17.

DIE GOD VAN REG.

Maleagi tree op ’n ruk na die terugkeer uit die ballingskap. Hy spoor die volk aan om te volhard in die verwagting van die dag van die Here wat kom want hulle was besig om moeg en moedeloos te word. Die tempel is alreeds herbou, maar tog wou dit nie goed gaan nie. Hulle het verwag toe die ballingskap eindig dat alles nou skielik vir Israel gaan regkom — dat die Dag van die Here nou gaan aanbreek. die tyd van voorspoed wat belowe is.

Maar dit het nie — daar was sterk heidenvolke rondom, daar was droogtes en plaë. Die volk is ontevrede en dis hierteen wat Maleagi te velde trek. Hulle twyfel noual aan God se beloftes of Hy werklik nog kom. Hulle trek selfs die heiligheid en regverdigheid van God in twyfel. Dit lyk asof God die heidene bevoordeel. As God regverdig was, sou Hy maar Sy volk voorspoed gee en die heidene straf. Wat baat dit om so ’n God te hê. Waar is die God van reg, vra Israel, want hulle voel hulle ly onreg.

Hierdie teleurstelling sien ons ook. Ons vra baie maal. Hoekom moes dit juis met my gebeur? Ons voel ons ly onreg. Ons vra so maklik: Waar is die God van reg? — ons as Sy kind wil regverdiger behandel word teenoor die goddelose. As ons God was, sou daar voordeel vir die gelowige wees. Maar God nie — Hy laat die son opgaan oor slegtes en goeties. Ons moet God dank daarvoor dat Hy ons nie na reg behandel nie. As Hy ons sonde na reg wou gade slaan, kan niemand bestaan nie. Ons kan nie vra vir reg nie — ons moet dank vir onreg: dat ons sonde aan ’n onskuldige gestraf is, dank vir ’n „vreemde geregtigheid”.

21 November

Lees Mal. 3:6-12.

Teks: Mal. 3:6.

DIE HERE VERANDER NIE

Toe die ballingskap ophou, het Israel voorspoed verwag, maar dit het nie gebeur nie. Hulle soek nou die fout by God. Hulle dink Hy het Sy beoefes begin vergeet en dat Sy liefde vir Sy volk begin verander het. Maleagi bestraf hulle: hulle kan nie God verwyt nie. Die oorsaak vir hulle teenspoed lê by hulle self — dit is hulle wat van God se insettinge afgewyk het. Hulle is eintlik werd dat God hulle met vuur verbrand.

Maar d'e Here het n e verander nie en daarom is Israel nie verteer n e. God het n e vuur gestuur nie omdat Hy dieselfde gebly het, Sy beloftes onthou het en trou aan Sy verbond gebly het ten spyte van die ontrou van Israel. Die naam HERE versterk hierdie gedagte van onveranderlike verbondstrou. Dit beteken volgens Ex. 3: Ek is wat Ek is — Hy is in die toekoms wat en soos wat Hy in die verlede was; dus Hy bly dieselfde, onveranderlik.

Ook vir ons verander d'e Here nie want Jesus Christus is gister en vandag dieselfde en tot in ewigheid. In d'e wêreld se gister het God d'e mens gemaak met 'n spesifieke doel — om in vrede en in liefde met hom te lewe. Hoewel d'e mens van sy kant 'n mislukking maak, bly God deselfde in Sy liefde. Die verlossingsplan van God bly dieselfde deur d'e Nuwe Testament en so ook tot aan d'e einde van d'e wêreld. Die Here verander nie en ten spyte van ons onwaardigheid is ons nie verteer nie — ons moes in die vuur van die hel brand maar deur God se trou is ons gered. Hy is dieselfde tot in ewigheid. Daarom is daar vir ons 'n toekoms — ons het 'n troue Verbondsgod wat ons heen lei na ons eindbestemming.

22 November

Lees Ps. 64.

Teks: Ps. 64:11.

GELOWIGES SKUIL BY GOD TEEN WÊRELDSE LASTER.

Die onderwerp van Ps. 64 kom nie alleen meermale in die Ou Testament voor nie, maar loop ook soos 'n onderstroom dwarsdeur die Nuwe Testament. Dit gaan oor die enigste verdediging van die gelowige teen die lastertaal van buitestaanders. Met lewendige beeldspraak skilder die digter in verse 4-7 hoe die ongelowige teen die gelowige oorlog maak. Hulle gebruik naamlik woorde wat dieselfde krag het as oorlogswapens. En die manier waarop hulle hierdie wapens gebruik, is soos die manier waarop 'n mens in die oorlog jou strategie so listig moontlik beplan. Dit maak hulle uiters gevaarlike teenstanders van die gelowige.

Maar nou sê die digter ook wat die enigste verdediging teen die dodelike lastertong is. Dit is nie om terug te veg met dieselfde wapens nie, maar om na God te vlug vir skuiling. Dis die moeite werd om daarop te let dat die digter éérs in verse 2-3 sy toevlug tot God neem voordat hy die leuenoorlog teen hom beskryf. En dan beskryf hy weer hoe God die lastersoldate tot 'n val bring. So skilder die psalm kunstig hoe die lasteraars van voor en van agter deur God omsingel word. Daarom is hulle niteenstaande hul magtige wapens en lis sêlf in 'n lokval — wat hul ondergang beteken.

Hierdie toedrag van sake is die rede waarom ons teks van blydschap en roem praat. Want die gelowige wat by God skuil, kan nie deur selfs die magtige lasterwapens tegronde gerig word nie. Dit is waarom nie alleen Paulus en Silas nie, maar die hele Nuwe Testament 'n loflied kan sing niteenstaande die laster van die ongelowige teenstanders, al is hulle ook hoe magtig. En daarom kan ons as enkelinge en as kerk ook nie ondergaan in die spottende en lasterende wêreld nie — mits ons alleen by God skuil. Dan kan ons selfs bly wees en roem as antwoord op die laster van die ongelowiges.

23 November

Lees Ps. 65:1-9.

Teks: Ps. 65:3a.

DIE GEBED VAN DIE GEMEENTE WORD ALTYD VERHOOR.

Ons Skrifgedeelte is 'n loflied wat God aangebied word deur dié wat naderkom om in sy voorhove te vertoef. Hierdie uitdrukking beteken om aan die erediens deel te neem. Die loflied is bedoel om, deur die vergaderde gemeente gesing te word. Nou sing die psalm, verder van die mag van God wat uitstrek van waar die son soggens uitkom tot waar dit saans verdwyn (vers 9b); d.w.s. sy mag strek oor alles. Wat is dit nie 'n ontsaglike wonder nie: Hierdie grote God, is bereid om geselskap te hou met 'n groepie nietige mense in die erediens. Die wonder word nog groter wanneer ons teks in die taal van die erediens uitroep: „O hoorder van die gebed.” Dit is baie merkwaardige woorde, want dit gee te kenne dat God sonder meer hul, gebed verhoor. Daar staan nie dat Hy soms verhoor, of net as hulle die regte dinge vra nie, maar net eenvoudig dat Hy verhoor — alles, wat hulle vra.

Hierdie gedagtes het die Here Jesus ook verkondig toe Hy sy gelowiges die Onse Vader geleer het. Dit is 'n gebed van en vir die hele gemeente — daarom begin dit met „Onse Vader” en nie met „My Vader” nie. En dit praat ook van die uitgestrekte mag van God aan wie die Koninkryk en die krag behoort. En dit sluit af met „Amen” wat beteken „dit staan vas” dat God alles aan sy gelowiges, gee waarom hulle bid.

Hierdie psalm het vir ons 'n vermanende en 'n bemoedigende betekenis. Dit vermaan ons omdat ons dikwels so traag is om God in die erediens aan te roep. Hoe kàn ons so graag versoekings soek om die grote God se erediens te ontduik? En so bemoedig hierdie psalm, ons ook omdat ons mag weet dat God al ons gebede verhoor — ook as ons verkeerde dinge vra. Want as ons 'n klip vra, gee Hy 'n brood.

24 November

Lees Ps. 66:13-20.

Teks: Ps. 66:18.

'N SKYNGEBED WORD NOOIT VERHOOR NIE.

Soos in die vorige, is ook in hierdie psalm sprake van erediens en gebed. Maar nou het ons te doen met die danksegging van 'n mens wat in sy nood tot God gebid het en verhoor is. Daarom bring hy nou dankoffers in die erediens. Hier het ons dan 'n mooi aanvulling van die vorige psalm: Soos die erediens daar is om tot God te bid vir hulp, so is dit ook daar om terug te kom en dank te offer vir die verhoring wat nie uitgebly het nie.

Maar wanneer die verlose nou by sy danksegging terugkyk na dié keer toe hy om hulp gebid het, sê hy in ons teks iets wat ons miskien sal verbaas. Hy sê hy is ons teks iets wat ons miskien sal verbaas. Hy sê nl. dat God hom nie sou verhoor het as hy by sy gebed ongeëgtigheid bedoel het nie. Maar dit weerspreek nie Ps. 65 wat sê dat God alle gebede verhoor nie. Want hier praat hy van 'n verkeerde gesindheid by gebed. As 'n mens se gesindheid sondig is terwyl hy b'id, d.w.s. as jou bedoeling onopreg is, dan b'id jy nie, maar jy maak of jy bid. Dan draai mens jou rug op God, en só kan niemand met-

Hom praat nie. Sulke woorde is geen gebed nie en daarom verhoor God dit nie. Dit gaan dus nie om wát ons bid nie, maar wel om die gesindheid waarmee ons bid. Is dit uit die hart, dan is dit 'n ware gebed en dan verhoor God. Maar is dit ydele of leë woorde, dan is dit geen gebed nie en dan verhoor God nie.

So roep Ps. 66, netsoos die Here Jesus, ons op tot 'n opregte gesindheid by ons gebed. En terwyl so 'n gebed altyd verhoor word, roep dit ons tot dankoffers in die erediens — soos die lofsange waarvan Hebr. 13 praat en die bydraes waarvan Fil. 4 praat.

25 November

Lees Ps 67.

Teks: Ps. 67:8.

DIE GODSVOLK SE SEËN IS OOK VIR DIE HELE WÊRELD.

Dat Ps. 67 handel oor die seën van God vir die mense, is selfs by 'n vlugtige deurlees daarvan duidelik. Maar as ons die psalm van nader bekyk, sal ons sien dat die manier waarop dit van Gods seën praat, merkwaardig is. In vers 2 is daar 'n seënwens van Israel en in vers 7 staan daar hoe God inderdaad sy volk seën. Maar tussenin verkondig die psalm Gods heerskappy en leiding van die hele aarde. Hy is dus die God van sy volk, maar ook van al die nasies — of hulle dit nou erken of nie.

Wat het Gods seën vir Israel en sy heerskappy van die hele aarde dan met mekaar te doen dat ons psalm hulle in een asem noem? Ons teks antwoord: „God seën sy volk sodat al die nasies op aarde Hom kan vrees” — sy volk word geseën sodat ook die andere tot geloof kan kom. Ook elders in die Ou Testament staan daar dat die gawes waarmee God sy volk seën, bedoel is om die ander nasies nader te trek — sodat hulle kan kom om hulle by die geseënde Godsvolk aan te sluit en sodat hulle Gods heerskappy kan erken.

Ook hierdie psalm-gedagte is dwarsdeur die Nuwe Testament teenwoordig. Die seën wat God skenk aan dié wat Hom reeds ken en daarom sy volk is, is nie alleen vir hulle bedoel nie, maar vir die ganse aarde. Só gesteld is Jesus hierop dat Hy dit selfs nog dikker onderstreep. Hy wil nie alleen hê dat die seën wat sy kerk geniet al die nasies moet aanlok nie, maar Hy wil ook hê dat ons dit aan hulle moet uitdra. Sy opdrag aan ons sy geseëndes, lui: „Gaan maak dissipels van al die nasies!” Hierdie woorde weerklink van heilige ongeduld: As hulle dit nie self wil kom haal nie, gaan gee julle dit dan aan hulle.

26 November

Lees Ps. 68:1-5.

Teks: Ps. 68:5b.

DIE STRYD VAN GOD TEEN DIE GODE.

Soos die hele Bybel, glo ons alleen in een God. Maar dit beteken nie dat daar vir die mense net een God bestaan nie. Inteendeel, daar is baie gode en die Bybel reken met hulle. Nou gee ons teks een van die treffendste verklarings van waarom ons net in een God glo, as daar baie gode is.

Hier staan dat die Here op die woestynvlaktes ry. Die woord „woestynvlaktes” beteken vir die Hebreërs ook „wolke” — d.w.s. die

titel wat die Here in ons teks dra, lui eintlik „wolkeryer“. Dit was vir die heidene 'n titel van die Kanaänitiese god Baäl; maar nou vind ons dit in ons teks as 'n titel van die Here. En dit het vir die Israeliete 'n besondere betekenis gehad, nl. dat die Here Baäl in die stryd verpletter het. Want iemand neem alleen 'n ander se titel oor as hy die ander een totaal oorwin het. En dit is presies wat die Here met Baäl gedoen het: Hy het hom uitgedelg, met ander woorde Hy het getoon dat Baäl volkome magteloos is. Daarom staan ons teks juis in 'n triomflied wat sing van die magtige daade van die Here. Daarom noem ons dan ook die ander gode afgode en daarom spel ons die woord „god alleen met 'n hoofletter as ons na die Here verwys. Die afgode het altyd „bestaan“, maar hulle was altyd nul. Anders gesê: Daar is baie gode, maar net Een is die ware God.

Daarom het Jesus juis Caesarea-Philippi met sy talryke afgodstempels pels uitgekies om die dissipels hul geloofsbelydenis te vra — sodat hulle te midde van al die wêreldgode kan erken wie die alleenmagtige God is. En netso getuig Paulus in I Kor. 8: Al is daar sogenaamde gode, soos daar inderdaad baie is — vir ons is daar maar één God. Die vraag vir ons is nou net: Dien ons dié enigste God wat die ander vernietig het, of dien ons 'n dooie geldgod of drankgod of eergod?

27 November

Lees Ps. 68:6-11.

Teks: Ps. 68:6a.

DIE VADER VAN DIE WEESKINDERS.

Ons het gister gesien dat Ps. 68 'n triomflied van die magtige Oorwinnaargod is. Die wonder van hierdie psalm is nie alleen geleë in die feit dat dit vertel hoe die Here die afgode verpletter het nie, maar ook daarin dat dit vertel wie die vrugte van sy magshandelinge geniet. Juis die swakkellinge is die voorwerpe van sy ontferming. Vir Israel was kinders altyd die simbool van volkome weerloosheid en afhanklikheid — en van hulle was die wese die swakste en hulpelooste. In hierdie psalm van krag word juis hulle genoem omdat God juis hulle uitkies om in sy beskerming te neem. Die belangrikheid van hierdie feit blyk daaruit dat behalwe Ps. 68, daar nog tientalle ander plekke in die Ou Testament te vinde is waar God die weeskinders onder sy vleuels neem. Nie 'n onafhanklike trotsaard nie, maar alleen 'n afhanklike swakkeling kom onder Gods beskerming.

Presies dít bedoel Jesus wanneer Hy sê: „As julle nie soos die kindertjies word nie, sal julle nooit in die koninkryk van die hemele ingaan nie.“ Mense wat meen dat hulle sterf en onafhanklik is, kan nooit gered word nie, want hulle vertrou op hulleself. Maar mense wat hul eie swakheid erken — juis hulle word deur die krag van God gered. Daarom sê Paulus: „As ek swak is, dan is ek sterk.“

Maar weeskinders is vir God nie alleen belangrik omdat Hy hulle as simbole vir die volwassenes voor wil hou nie. Ons teks praat ook van werklike weeskinders wat hier op aarde tussen ander mense moet ly. Want God is ook bekommerd oor hul aardse welsyn — iets warby Jesus Hom aansluit ook wanneer Hy hulle as voorbeelde gebruik: Elkeen wat een van hulle in sy Naam ontvang, ontvang Hom self.

Ons geniet Gods ontferming omdat ons voor Hom swakkeling is; so moet ons ons ook ontferm oor dié wat voor ons swakkeling is. Dit is dankbaarheid

28 November

Lees Ps. 69:14-18 en Ps. 70.

Teks: Ps. 69:14a.

DIE ADRES WAARHEEN ONS BEDES OM HULP GESTUUR MOET WORD.

Ps. 70 is feitlik netso uit Ps. 40 oorgeneem. Dit word hier ná Ps. 69 herhaal omdat albei dieselfde twee hoofemas behandel. Die een hoofema is d  van 'n lydende en veronregte kneg van die Here. Hy het geen m.sdaad gepleeg wat sulke veronregting verdien nie; inteen-deel, hy staan in diens van die Here. Maar nogtans moet hy ly deur die hand van vervolgers. Hierdie tema van die lydende kneg van die Here word in die Nuwe Testament toegepas op Jesus Christus; daarom word Ps. 69 in die Nuwe Testament aangehaal as 'n vervulde Christus-profesie.

Maar nou is daar nog 'n ander hoofema in die twee psalms, wat die duidelikste in ons teks na vore kom. Waar kan 'n lydende mens om hulp aanklop? die Antwoord: **By die Here.** Die eerste reaksie van 'n lydende mens wat nie weet waar hy hulp kan kry nie, is om dit uit te skreeu van sy nood. Hy roep die bloutes in. Dit is soos 'n aansoek om hulp wat in 'n koevert sonder adres daarop gepos word. Maar nou hoor ons in ons teks waar ons wel hulp kan kry. Dit is nie nodig om die bloutes in te skreeu, desnoods met 'n vuis van gebalde wanhoop nie. Want ons teks gee die adres waarheen ons ons hulp-geroep moet stuur: Na die Here. Anders gesê, ons kan tot Hom bid i.p.v. vir die bloutes te skreeu. En omdat hierdie adres nooit 'n aan-soek afwys nie, gaan Ps. 69 aan die einde oor in 'n danklied. Hierdie selfde adres is die een waarna Jesus ons verwys: „Bid tot jou Vader wat in die verborgene is.”

Nou kan ons, soos Hebr. 4, hierdie twee temas van ons Skrifgedeelte kombineer: Christus het gely ter wille van ons; daarom kan ons ons aansoek om hulp in sy Naam tot God stuur. Sy lyding is die waarborg vir ons uitredding.

29 November

Lees Psalm 71.

Teks: Psalm 71:17.

GOD, ONS LEERMEESTER.

In Psalm 71 is 'n bejaarde persoon aan die woord. Sy lewe lê grotendeels agter hom en wanneer hy daaroor terugkyk, kan hy nie anders nie as om God te loof en te prys vir alles wat hy uit sy Vaderhand ontvang het. In sy ouderdom het hy egter nou vyande, wat s : „God het hom verlaat; agtervolg en gryp hom, want daar is geen redder nie.” Die moeilike posisie waarin hy verkeer, gee aanleiding tot verskerpte optrede deur die bese mense wat sy ongeluk soek. Uit die nood van goddeloses, onregwerkers en geweldenaars wat op hom afkom, roep hy tot God om hulp en verlossing en gee hy uiting aan sy vertroue dat die Here hom sal help. Want God het hom geleer van sy jeug af. Hy het hom sy verordeninge en gebooie geleer. Hy het

hom die regte pad aangewys en hom deur sy Raad op dié pad gehou. Van sy geboorte af, het hy op God gesteun en van sy moederskoot af, was God sy bevryder. Daarom was hy ook altyd gereed om die wonders van God te verkondig, om dit wat God aan hom geleer het, deur te gee aan die volgende geslag. Die woorde van hierdie ou man, is vir ons 'n goeie voorbeeld van wat die getuienistaak van 'n gelowige behels, nl. dat ons, nadat ons getuienis ontvang het, self ook teenoor ons medemens moet getuig van God en die wonders wat Hy bewerk vir dié wat in sy Naam glo.

30 November

Lees Psalm 72.

Teks: Psalm 72:1

GOD, ONS HOOGSTE KONING.

Die jong koning Salomo, bestyg die troon. En in die wete dat God die eintlike Koning en Heerser oor Israel is, dra Dawid sy seun aan Hom op, en bid hy tot God om Salomo by te staan en hom 'n waardige instrument in sy Hand te maak. Omdat dit buite die mens se vermoë is om altyd en onkreukbaar, reg en geregtigheid te laat geskied, bid die digter dat God die koning hierin sal help. Want die regspraak behoort aan God. Regsbeslissinge word in sy Naam uitgespreek, en moet daarom eers deur Hom aan die koning gegee word, voordat hy dit kan uitspreek. Deur reg en geregtigheid te laat seëvier, sal die koning 'n gevreesde en geliefde persoon tegelyk wees. Die ellendiges en behoeftiges sal hom eer, want hy sal hulle verlos van verdrukking en geweld. Deur sy optrede sal daar vrede en voorspoed in die land wees, ook op stoflike gebied. Die verdrukke en geweldenaars, daarenteen, sal hom vrees, want hy sal hulle verbrysel. Alhoewel die digter van hierdie Psalm in die eerste plek dink aan 'n onvolmaakte aardse koning, voel hy tog 'n sterk heimwee na die eidelose en volmaakte koningskap van die Messias, Jesus Christus. Want alleen Hy kon deur sy offerdood aan die kruis, die reg en geregtigheid, wat deur die sonde van die mensdom geskend is, weer volkome herstel.

1 Desember

Lees Psalm 73.

Teks: Psalm 73:25.

GOD, ONS HOOGSTE GOED.

In Psalm 73 worstel die psalmdigter met die probleem van ander dinge, naas God. Hy sien die sorgelose en onbekommerde geluk en voorspoed van die goddelose mense en dan is dit vir hom 'n raaisel hoe hulle so trots en onbesorg kan lewe sonder God. Wanneer hy homself met dié, skynbaar gelukkige mense vergelyk, kom hy tot die gevolgtrekking dat hy, wat God probeer dien en 'n goeie en rein lewende probeer lei, alle lewensvreugde misloop. Hy was duidelik onder die indruk dat die goddelose mense, met hul aardse genietinge, veel gelukkiger is as hy. So het hy gedink totdat hy die heiligdom binnegegaan het. Toe het dit hom opgeval hoe kortstondig en nietig die geluk van die goddelose is. En dit het hom tot die besef gebring dat sy geluk, wat alleen maar met God smaak, van onmeetbare hoër waarde is as dié van die goddelose. Daarom kan hy juig: „Nogtans is ek altyd-

deur by U; U het my regterhand gevat. U sal my lei deur U raad en my daarna in heerlijkheid opneem. Wie het ek buiten U in die hemel? Buiten U begeer ek ook niks op die aarde nie." De feit dat 'n nietige mens deel mag hê aan die genadige gemeenskap van God, is so wonderbaar, dat aardse dinge nooit daarmee vergelyk kan word nie. En dit alles sê God, deur Jesus Christus, aan ons nog duideliker as aan die psalmis. In Hom het God aan ons alles gegee, want in Hom het God Homself gegee. In Jesus Christus het God met sy volle liefde tot ons gekom. Wat wil ons nog meer hê? Ons het wel deel aan die vreugde én leed van hierdie wêreld, maar oor dit alles, lê die genade van God uitgesprei en deur die geloof in Jesus Christus, is God ons hoogste goed.

2 Desember

Lees Psalm 74.

Teks: Psalm 74:12.

GOD, ONS VERLOSSER UIT NOOD.

In die besef dat God nog altyd, van die voortyd af deur sy almagtige voorsienigheid vir sy volk gesorg het, skryf die digter sy klaag- en bid-Psalm. Hy lofsing die grootheid van God, waardeur Hy oor alles beskik. Die see met sy bewoners, die diere-wêreld, die strome en riviere, al hierdie dinge word deur Gods hand regeer. Ook beheer Hy dag en nag, die hemelliggame, die aarde en die seisoene. Alles word deur sy Vaderhand gereël. God het egter sy Hand van die skape van sy we'de, van die volk Juda, teruggetrek, en hieroor kla die psalmis. 'n Dwase volk, wat die Naam van die Here verag, het sy tempel onheiligh en dit aan die brand gestee. Die volk van God verkeer in groot nood en hulle het ook nie 'n profeet om aan hulle te verkondig hoe lank die verdrukking nog sal duur nie. Dit bring d'e digter daartoe om by God aan te dring, om by Hom te pleit, om tog in te gryp en die toestand te verander. Wanneer die psalmis daaraan dink dat God die hele dag smaad aangedoen word, raak hy byna opstandig omdat God blykbaar niks daaraan doen nie. En tog, ten spyte daarvan dat alles verkeerd is, ten spyte van ellende, smaad en verdrukking, het die psalmis sy geloof nie prysgegee nie; staan sy vertrou op God onwankelbaar vas. En daarom kan hy juig: Nogtans is God my Koning van die voortyd af, wat verlossing werk op die aarde.

3 Desember

Lees Psalm 75.

Teks: Psalm 75:4.

GOD, ONS REGTER.

Hierdie Psalm begin met 'n lofsang van die volk. Gods Naam, God Self in sy openbaring, is altyd naby aan sy volk. Hy is steeds gereed om te help. Deur sy daade van verlossing in die verlede, en blykbaar ook in die nabye verlede, het dit duidelik geblyk. Want God verneder die goddelose en verhef die regverdige. As hoogste Regter, treë Hy in gerig met die mense. Vir die psalmis is die goddelose sekerlik in die eerste plek die vyande van die volk Israel. Maar hierdie begrip kan ook in die algemeen toegepas word en sluit dan „al die goddelose van die aarde" in. Wanneer die aarde en sy bewoners wankel, wanneer die

reg dus verdraai word, en onreg hoogty vier, gryp God in. Hy herstel die reg en orde en maak 'n menslike samelewing weer moontlik. Hierdie opnuut vasstel van die aarde op sy pilare (soos dit met die skepping was), geskied eers volkome en finaal met die eindgerig. Daar is dan ook in hierdie Psalm momente wat duidelik heenwys na die eindtyd, na nuwe hemele en nuwe aarde waarin geregtigheid woon (2 Petr. 3:13) en wat deur die nuwe mensheid beërf sal word. Die goddelose staar gewisse vernedering in die gesig, want hulle verwag die verhoging, die oorwinning „van die opgang of van die ondergang (van die son)” of „van die woestyn van berghoogtes”. Maar nie van die Ooste, Weste of Suide, of van enige toevallige aardse mag sal die heil kom nie. Dit kom alleen maar van God, van Hom as Regter, wat na die maatstaf van sy heilige gerig, verneder en verhoog. Die regverdige, daarenteen, weet dat hy deur sy geloof sal lewe.

4 Desember

Lees Psalm 76.

Teks: Psalm 76:4.

GOD, ONS REDDER.

Psalm 76 is 'n lied van verheerliking van God, soos Hy Hom op Sion openbaar. Die digter dink hier terug aan 'n wonderbare daad van uitredding waarmee God sy volk uit die hand van 'n vyand gered het. Ons kan hier dink aan die beleg van Jerusalem deur die Assiriese koning, Sanherib (2 Kon. 19). Hiskia het in dié tyd oor Juda regeer. Hy was 'n Godsvresende man en het gedoen wat reg was in die oë van die Here. Toe Sanherib die versterkte stede van Juda verower, het Hiskia besef dat Jerusalem in gevaar was en aan die Assiriërs die opgelegde offer betaal. Dit het Sanherib egter nie verhoed om, na 'n groot magsvertoon en bespotting van die God van Israel, Jerusalem te beleër nie. Hiskia was in 'n uiters moeilike posisie. Militêr was hy beslis gedoem. Hy het God egter aangeroep en Hom gesmeek om verlossing. Sy gebed is dan ook verhoor. 'n Engel het die Assiriese laer getref en Sanherib het verslaan huiswaarts gekeer. Die digter van Psalm 76 juig nou oor hierdie daad van redding. Hy wys op die almag van God, ook in stryd en oorlog. Hy roep die gelowige op om God te eer. „Doen geloftes en betaal dié aan die Here julle God.” Sy oproep is nie slegs bedoel as 'n oproep tot dankbetoning nie, maar is ook 'n opwekking om God te eer deur in alle nood, deur gebed en gelofte, jou tot Hom te wend. Want Hy kan en wil help.

5 Desember

Lees Psalm 77.

Teks: Psalm 77:12.

GOD, ONS ONVERANDERLIKE HEER.

Die digter van Psalm 77 roep tot God, vervul met smart oor die nood van die volk. Wanneer hy dink aan die verlede, aan die wonderdade van God in die jare wat verby is, dan dien dit aanvanklik nie vir hom tot vertroosting nie; alleen maar tot verskerping van sy smart. Die huidige nood en probleme werk so oorweldigend op hom in, dat hy weier om getroos te word. Dit bring hom ook by allerlei twyfelvrae. Is die goedgunstigheid en goedertierenheid wat die Here nog

altdy bewys het, nou verby en het Hy sy volk nou verstoot? Het God geen Woord meer vir sy volk nie, of is Hy so toornig op hulle, dat hy geen barmhartigheid meer aan hulle wil bewys nie? Hierdie vrae self, laat dit digter egter besef dat dit onmoontlik is. God is barmhartig en goedertierend. Die psalmis merk dan ook dat sy groot vrees, nl. dat die regterhand van die Allerhoogste sal verander, heeltemal ongegrond is. Want God is gister, vandag en tot in ewigheid dieselfde. Hy laat nooit die werke van sy Hande vaar nie. Wanneer die digter dan dink aan die uittog uit Egipte en die deurtog deur die Rooisee, hoe God sy volk as Opperherder gelei het, dan kom sy gekwelde gees tot rus. Al is die nood van die volk nog nie verby nie, is hy opnuut verseker, dat God nog dieselfde is en dat Hy sy volk ook nie in hierdie nood sal verlaat nie.

6 Desember

Lees Jeremia 2:1-13.

Teks: Jeremia 2:11.

DIE HERE VERRUIL?

Jeremia kla: „Maar my volk het sy heerlikheid verruil vir wat geen voordeel bring nie“. En daarmee bedoel hy dat die volk van Juda, God Self verruil en verwerp het, want God Self was die heerlikheid van sy volk. Terwille van die dwase genot van hierdie wêreld van sonde, het sy volk God die Here verruil vir afgode na die sin van die mens.

Wanneer ons daaraan dink dat Kersfees — Christusfees — om die draai lê en ons daaroor nadink hoe ons Kersfees vier, dan weerklink die woorde van God deur die mond van die profeet Jeremia onwillekeurig oor en oor in ons agterkop. Dis dan byna of die profeet nou hier by ons is.

Kersfeestyd het vir ons die losbandigste, joligste en uitbundigste tyd van die jaar geword. Kersfees het 'n skandelige fees geword waarin die Heer van Kersfees, Christus self, ontbreek. Want ons het Christus en die blye en skone evangelieboodskap van Kersfees verruil by die heidense wêreld vir sinlose genot en jolyt, sò dat die vrugte van hierdie soort Kersfeesviering wat uit sy nate bars van oormatigheid en losbandigheid, 'n tragedie is. En hierdie tragedie wissel van 'n ondraaglike hoofpyn, suurgevoeligheid en 'n leë beursie aan die een kant tot motor- en mensewrakke en geruïneerde lewens aan die anderkant Na Kersfees lê die feesgangers dan meestal neergeslaan op die ashoop van verdriet, in plaas van om te vertoef op die hoogtes van sielevrede en -vreugde. **Want een het makeer: Christus!** Die Een wat ons verruil het Ons het Christus aan jood, mohammedaan en heiden gegee sodat hulle van Hom 'n bespotting kan maak, sodat hulle uit Sy Naam geld kan maak en sodat ons, in ruil vir Hom, wêreldse genot en wrange feestelikeid kan verkry.

Het dit nie tyd geword om na te dink, stil te staan en te besin nie? En as u nagedink het, dan het dit hoogtyd geword om op te staan en terug te gaan, terug na vanwaar ons begin afdwaal het, terug na die ware Gods volk, terug na die Kerk, terug na die Fontein van Lewende Water ja, terug na die Kind van Bethlehem, die Heer van Kersfees!

7 Desember

Lees Jeremia 2:14-32.

Teks: Jeremia 2:32.

VAN GOD VERGEET?

Kan u u voorstel dat 'n vrou sou vergeet hoe haar trourok gelyk het die dag toe sy in d'e huwelik getree het! Ongelooflik!

Ook by ons van vandag is die prentjie waarvan ons teksvers gebruik maak, nie onbekend. Watter geweldige waarde heg die jongmeisie n e aan die trourok wat sy gaan dra die dag wanneer sy gaan trou nie. Dit moet 'n wonderlike rok van haar drome wees. Ja, dit is vir 'n vrou inderdaad die rok van haar lewe en geën ander rok is ooit daarmee te vergelyk nie. Geen rok is ook mooier of belangriker v'r die vrou as die een waarin sy getrou het nie. Geen koste mag ook ontsien word om vir die bruid haar droomrok te maak nie

Nou watter ordentlike vrou is daar wat hierdie rok sou vergeet! Ag, dis tog verregaandel **En dit is netso verregaande dat die christendom sy God en Here sou vergeet!** Dit is die boodskap van ons teksvers.

Dis ondenkbaar dat 'n vrou haar bruidsrók sou vergeet. Dis ondenkbaar dat u en ek ons Skepper sou vergeet. Dis daarom vir God ondenkbaar dat ons (sy skepsels) Hòm (ònsé Skepper) sal vergeet of buite rekening sal laat in ènigiets; immers, Hy het ons dan geskape tot sy eer en om Hom te dien!

Watter teleurstellende beeld moes die volk van Juda in die tyd van Jeremia nie vir God gewees het nie — 'n volk wat Hom buite rekening en vergete gelaat het. Maar watter teleurstellende beeld moet die wêreld van vandag nie vir God wees nie — want as ons veral gedurende hierdie tyd van die jaar die wêreld in oënskou neem, dan kom ons diep onder die indruk dat ons wêreld eintlik sy Skepperheer vergeet het.

Hoeveel van ons volksgenote sal op Geloftedag getrou d'e gelofte aan God nakom en die dag soos 'n Sabbat deurbring? Baie weinig! Ag, selfs ons geëerde Springbokke het al in die verlede op die dag rugby gespeel! Hoe leeg is die kerke nie in vakansie tye nie. Vir ten minste hierdie tyd van jolyt bly God vergete — 'n bewys dat ons gedurende die jaar 'n skynvrome gesig opgesit het. 'n Christen is nie vandag christen en môre nie! Ook die manier waarop ons Kersfees en Nuwejaar vier, sal weereens daarvan getuig hoe baie mense sy Skepperheer vergeet het.

Daarom raak die woorde van ons teksvers ons so diep. Hoe groot is die aanklag nie: „Kan 'n jonkvrou haar versiersel vergeet, 'n bruid haar pronkgordel? Maar my volk het My vergeet, dae sonder getal!”

Laat ons besin!

8 Desember

Lees Jeremia 2:29-37.

Teks: Jeremia 2:35.

EK IS ONSKULDIG.

Hoe eienaardig is dit dat wanneer dit met 'n land materieel voo-spoedig gaan, dan vergeet die mens so dikwels sy God en Skepper en dan begin die mens om in sy handel en in sy wandel, in sy sien en denke, geleidelik al verder en verder af te dwaal van die weë van God.

In ons tyd kom hulle nie meer gereeld kerk toe nie en werk ook nie meer ywerig in die gemeente nie. Die verleidelikheid van hierdie sondige wêreld word in hierdie rooskleurige situasie vir die mens al meer en meer aanvaarbaar.

Tog sou hierdie mense heftig ontken dat hulle hul God, verblind deur materiële voorspoed, vergeet het. Hulle roep uit dat hulle onskuldig is, want (en dit is hulle enigste verweer) God straf hulle nie. Omdat God hulle nie straf nie, neem hulle gerieflikheidshalwe aan dat God tevrede met hulle is en dat hulle maar so kan aangaan soos wat hulle reeds aangaan. Aan geen bybelwoord steur hulle hul nie, want Matt. 5:45 sou hulle tog daaraan wou herinner dat daar niks af te lei is uit hulle voorspoedige toestand nie, „want (God) laat sy son opgaan oor slegtes en goeies en Hy laat reën op regverdiges en onregverdiges”.

Sò was dit by Juda die geval in die tyd van Jeremia toe dit materiële redelik goed met hulle gegaan het vanweë die kwynende mag van Assirië, van wie hulle ’n vasaalstaat was. Assirië het in hierdie tyd sy hande vol gehad vanweë die opkomende en dreigende mag van Babilonië en daarom kon Juda rustig vooruitgaan. Sò gaan dit vandag ook by ons — dit ook teen die agtergrond van materiële voorspoed en opkomende en dreigende magte om ons grense.

Vir al hierdie mense wat God en sy weë verlaat het en nogtans reken hulle onskuldig is, wil God verseker dat Hy met hulle in gerig sal tree en hulle tot verantwoording sal roep.

Maar vir die getroue, gehoorsame en gelowige kerkmens is dit heeltemal anders! Hulle mag inderdaad uitroep dat hulle onskuldig is — onskuldig in Christus en in wat Hy tot hulle saligheid gedoen het.

Ja, alleen die gelowige kerkmens wat homself berouvol en opreg as die grootste sondaar ken, kan in Christus die luidste uitroep: Ek is onskuldig!

9 Desember

Lees Jeremia 3:19-4:4.

Teks: Jeremia 4:3.

PLOEG VIR JULLE 'N NUWE LAND

Jeremia spreek hierdie woorde uit in die tyd van die hervormingswerk van koning Josia wat die uiterlike seremonie van Juda se godsdiens hervorm het. Maar die hervormingswerk van Josia sou geen blywende betekenis hê as dit slegs oppervlakkig en uiterlik sou bly en nie sou voortkom uit ’n algehele vernuwing van lewe sowel as hart nie.

God is nie tevrede met slegs uiterlike hervorming nie, nee, Hy vra ook innerlike hervorming van die hart. Ons kan God dus nie halfhartig en voorwaardelik dien terwyl ons nog maar met die een hand krampagtig vashou aan die dinge van die wêreld nie. Dit is sinloos om in die wêreld voor te gee om ’n christengelowige te wees, terwyl jou hart geen reg het aan Christus en sy Kerk, terwyl jou hele hart en lewenswandel nie getuig van liefde vir God en jou naaste nie. Die Here Christus eis ’n onvoorwaardelik-toegewyde lewe aan Hom en sy Kerk, want alleen so sal Hy deur sy Gees en Woord van jou ’n nuwe skepsel maak wat bestem is tot die beteren, die hemel. „Daarom, as iemand in Christus is, is hy ’n nuwe

f
t:

skepsel; die ou dinge het verby gegaan, kyk dit het alles nuut geword. En dit alles is uit God wat ons met Homself versoen het deur Jesus Christus". (2 Kor. 5:17, 18).

God is nie tevrede met slegs uiterlike diens aan Hom nie. Teen hierdie agtergrond bring Jeremia die beeld van die braakland na vore. 'n Braakland is 'n nuwe ploegland, 'n land wat nog nooit voorheen geploeg was nie. God eis dat sy volk 'n totaal nuwe ploegland moet aanpak. Hy is nie tevrede dat daar maar op die ou weë voortgeploeter word nie. Alleen 'n nuwe ploegland kan die beste oes oplewer. Netso kan alleen 'n nuwe Godvresende hart 'n ware Godvrugtige lewenswandel oplewer! Jy kan nooit God en die wêreld tegelyk dien nie — dit is tevergeefs.

Laat ons daarom in Christus en saam met sy Kerk, onder die leiding van die Heilige Gees en Woord, 'n totaal nuwe ploegland aanpak, want alleen so sal die oes bevredigend wees!

10 Desember

Lees Jeremia 5.

Teks: Jeremia 5:15-17.

'N TYD OM VAS TE SKOP!

In ons teksgedeelte word oorlogs-ellende vir ons geskets as Gods oordeel oor 'n sondige en misdadige volk.

Wanneer ons kortliks in die hoofstuk nagaan waarom God oorlogs-ellende as straf oor Juda aankondig, dan vind ons dat die volk, in sy geheel, haar skuldig gemaak het aan veral

- (i) verharding van hulle harte ten spyte van talle vermaninge en tugtiging tot inkeer: hulle het steeds ongehinderd op hulle goddelose weg voortgegaan. (vgl. 5:3, 23, 24, 25) —
- (ii) meened, deurdat hulle sonder enige ontsag vir die almag en eer van God maklik vals gesweer het. (vgl. 5:2, 4 en 5)
- (iii) afgodery en sedeloosheid. (vgl. 5:7, 8) —
- (iv) troueloosheid teenoor die Here God, Hom sondermeer verloën het en aan sy bestaan en almag getwyfel het. Aan die woorde van Gods profete het hulle hul gevolglik nie gesteur nie. (vgl. 5:11-13)
- (v) verval in materialistiese hebsug en onregverdigheid. (vgl. 5:26-28).

Maar wat is in werklikheid die verskil tussen Juda se goddelose lewenswandel en ons verwêreldlike losbandigheid.

- (i) Ons harte is ook verhard ten spyte van talle vermaninge en tugtiginge soos droogtes. (vgl. 5:23-25 met ons toestande)
- (ii) Hoe maklik word nie meened in ons hewe gepleeg nie.
- (iii) Van wat maak ons nie vandag alles 'n afgod nie. Selfs kinders maak hulle al skuldig aan die laagste sedeloosheid.
- (iv) Ook ons is troueloos teenoor Christus en sy Kerk; ons verloën ons God maklik en ook ons dryf die spot met die woorde van die kerk en die predikante. Die filmwese, koerante en snertlektuur lei dikwels hierdie kampanjes.
- (v) Ook ons is so materialisties dat geen medemenslikheid of regverdigheid meer algemeen geld nie. Die een se dood is die ander se voordeel.

Twee onoorkombare vrae duik dadelik op. Eerstens: Is daar veel verskil tussen ons lewenswandel en die van die goddelose Juda? Miskien 'n graad-verskil, maar vir hoe lank?

Tweedens: Gaan ons uiteinde nie dalk dieselfde as die van Juda wees, dit in die lig van die dreigende magte om ons?

Wat die antwoord oekal mag wees — wat vir die christen-gelowige kerkmens oorbly, is net dit: Dit is hoogtyd om met die volle wapenrusting van die geloof met alle mag vas te skop teen hierdie proses van verwêreldliking! Jesus Christus is ons enigste troos in lewe sowel as in sterwel

11 Desember

Lees Jeremia 6: 1-15.

Teks: Jeremia 6:13.

GIERIGHEID.

Jeremia kon hierdie woorde van die Here God net so goed aan ons oorgedra het, want sò nou pas ons situasie by die van Juda van destyds aan. Hy kon net sowel vir ons moderne mense, en dit sluit mense in wat deurgaans as christengelowiges, gesê het: Van julle kleinste tot julle grootste is julle almal daarop uit om julle te bevoor-deel

Hoe dikwels droom en dink ons nie ook net aan eie voordeel en materiële gewin nie. Ja, sò dat die aandele-beurs naderhand van baie meer belang as Christus en sy Kerk is. En omdat geld en materiële gewin dan by ons so 'n geweldige belangrike posisie begin inneem, daarom begin ons lewenshouding ook gaandeweg verander. Christus begin vervaag as die middelpunt van ons lewe. Ons raak trots op die eie-ek wat soveel vermag. Die belangrikste is gaandeweg net ek en wat myne is. So hebsugtig word ons later dat ons ons naaste nie die grond gun waarop hy staan nie. So verdwyn alle liefde vir God, vir sy Kerk, vir die naaste en die goeie naderhand **totdat slegs oorbly — 'n hartelose en inhalige vrek!** Dit is die weg van verslawing wat Mammon met sy slagoffers loop. Teen hierdie verslawing waarsku Jeremia so dringend!

Vir die ware gelowige kerkmens bly slegs die weg van selfverloëning oor. Jy moet daardie hebsugtige en eiegeregtige-ek daaglik, hoe langer hoe meer, afbreek en vernietig en onderwerp aan die Here Christus. Dit is die enigste weg waarop die dwelmmiddel van gierigheid jou nie sal vernietig. Dis die enigste weg met 'n toekoms. Jesus het self gesê: „As iemand agter My aan wil kom, moet hy homself verloën en sy kruis opneem en My volg”. (Matt. 16:24).

12 Desember

Lees Jeremia 7:16-28.

Teks: Jeremia 7:21.

DIE HERE NEEM GEEN OFFER AAN WAARIN DIE HART VAN DIE OFFERAR NIE KLOP NIE.

Koning Josia het die volk van Juda geleer om nie meer offerandes vir heidense afgode te bring nie, maar slegs vir die ware God en Here. Maar die Here God was nie tevrede nie, want die offers wat hulle ge-bring het, was slegs vormgodsdienste met geen geloofsinhoud.

Teen hierdie agtergrond spreek Jeremia ons teksvers uit. Volgens die Israelitiese wet moes brandoffers totaal vir God verbrand word, maar 'n deel van die slagoffers kon deur die offeraar en sy metgeselle geëet word. In ons teksvers wil die Here God eintlik vir Juda sê dat Hy nie belangstel in hulle hartelose offers nie, dat hulle maar die slagoffers by die brandoffers kon gooi en alles self kon opeet. God sal in elk geval nie by hulle offerdiens teenwoordig wees nie, want die Here neem geen offer aan waarin die hart van die offeraar nie klop nie.

En hoe is dit nou met ons gesteld? Nie dalk soortgelyk as wat dit met Juda die geval was nie? Is ons godsdiens nie dalk slegs 'n dooie uiterlike seremonie sonder enige ware geloofsgehoorsaamheid aan God die Here?

Hoeveel mense werk nie vir die Kerk terwyl dit maar alles eintlik net uiterlik vertoon is, want binnekant is hulle harteloos teenoor God en die naaste. Hulle glo nie werklik nie en hulle christenskap en kerklidmaatskap is maar net skynheilige bedrieëry. Maar aan die anderkant hou hulle steeds halfhartig verlangs vas aan die Kerk, want wie weet miskien is daar iets anderkant die graf. God is egter daarmee geensins tevrede, want die Here neem geen offer aan waarin die hart van die offeraar nie klop nie.

Laat ons daarom saam met Ps. 51:12 bid: „Skep vir my 'n rein hart, o God, en gee opnuut in die binneste van my 'n vaste gees”.

13 Desember

Lees Jeremia 7:29-8:3.

Teks: Jeremia 8:1 en 2.

'N GEMEENTE VAN GERAAMTES.

Meer as eenmaal is seker al by 'n sterfbed die woorde geslaak en gehoor: Ag, as die dood maar wil kom en hom of haar wil verlos uit hierdie bittere lyding.

Die dood word dan gesien as 'n vriend wat die mens barmhartig uit sy lyde verlos, wat aan die mens na sy aardse moeite en verdriet rus en vrede skenk. Vandaar dan ook die woorde op menige grafsteen: Hier rus

In die woorde van ons teksvers is daar egter allermins sprake van rus. Jeremia voorspel hier hoe die lyke van die ontroue konings, priesters, profete en inwoners van Jerusalem uit hulle laaste rusplek geruk en verwyder sal word in die komende strafgerig. Hulle lyke sal naamlik uitgesprei word voor die son, maan en sterre waarvoor hulle tydens hulle lewe neergebuig, waaragter hulle aangeloop, wat hulle liefgehad en gedien het.

Met hierdie gemeente van geraamtes toon Jeremia ons dat met die dood ook die tyd van regverdige vergelding aanbreek. Dieselfde mense wat tydens hulle aardse lewe hulle neergebuig het voor die hemel-iggame lê nou as geraamtes voor die aangesig van hulle afgode — ontvang só hul verwagte hemel.

Maar nou word al hierdie dinge aan ons gesê nie om ons te laat skrik en bewee vir die dood nie maar om ons tot bekering te bring, om ons te laat omdraai na Jesus Christus toe wat vir ons die sonde en die dood oorwin het. Die korte genieting van die sonde kan inder-

daad nie opweeg teen die ewige smart hierna nie maar die omgekeerde is ook waar naamlik dat in Jesus Christus die lyding van d.e teenswoordige tyd nie kan opweeg teen d.e heerlijkheid wat aan ons geopenbaar sal word nie (Rom. 8:18).

14 Desember

Lees Jeremia 8:4-13.

Teks: Jeremia 8:9b.

WYSHEID OF GELEERDHEID?

Daar is nouliks 'n woord wat so aktueel is as die woorde van ons teksvers: Kyk, hulle het die woord van die Here verwerp, en watter wysheid sou hulle hê?

Ons land het in die laaste jare geweldig vooruitgegaan in geleerdheid. In elke stad en dorpie vind mens 'n oorfloed van geleerdes: Dokters, tandartse, advokate, onderwysers, ingenieurs, ens., ens. Maar is daar ook soveel wyses in elke stad en dorpie? Immers daar is 'n baie duidelike verskil tussen wysheid en geleerdheid. Daar is geleerdes wat soms die dwaaste dinge kan doen en daar is ongeleerde, ja ongeletterde mense wat beskaam deur hulle wysheid.

So dink ons nou spesifiek aan die geleerdheid en geleerdes wat beweer dat die Bybel wel 'n goeie en selfs nuttige boek is maar dat dit alleen dien om mense die weg na die hemel te wys, dat vir die sosiale en politieke lewe byvoorbeeld niks te sê het nie. Prinsipiël is dit egter dieselfde of mens die Woord van die Here heeltemal verwerp en of mens dit inperk tot 'n paar stigtelike woorde as wegwyser na die hemel. En hierdie verwerping van die Woord in watter vorm ookal laat die wysheid vlug sodat tereg geld: Kyk, hulle het die woord van die Here verwerp, en watter wysheid sou hulle hê?

Maar nou spreek Jeremia hierdie woorde nie uit wat die wêreld betref nie maar van die volk in Jerusaleem — van die kerk dus. Hy sê dit van u en van my wat ewe hard besig is om die Woord van die Here te verwerp as dit ons nie aanstaan of pas nie of deurdat ons dit wil beperk slegs tot sekere dele van ons lewe.

Indien ons wys wil wees dan moet ons ons hele lewe stel onder die soeklig van die Woord van God want dit is 'n lamp voor ons voet en 'n lig op ons pad; dan moet ons ons hele lewe oorgee aan Jesus Christus want Hy is die vleesgeworde Woord.

15 Desember

Lees Jeremia 9:23-26.

Teks: Jeremia 9:26b.

DIE ONBESNEDE BESNEDENES.

Vanweë die besnydenis het die volk Israel hulleself ver bo die heidene gewaan. In hul taalgebruik het hulle die heidene, of hulle nou die seremonie van besnydenis wel geken en toegepas het of nie, kortweg die skeldnaam „onbesnedenes” genoem. So byvoorbeeld was in die oog van Israel al die volke in :26 wat wel die besnydenis toegepas het, nogtans „onbesnedenes” omdat dit vir hulle nie 'n teken van die verbond was nie.

Jeremia plaas egter nou ook Israel op een vlak met die onbesnedenes: „Al die heidene is onbesnede maar die hele huis van Israel is onbe-

snede van hart". Met die liggaam het daar miskien iets gebeur maar met die hart niks nie. Dit het presies dieselfde gebly naamlik onbewoë en koud. Hulle was dus in geen opsig verhewe bo of te onderskei van die „onbesnedenes" nie uiterlik nog innerlik. Ja, die uiterlike besnydenis het later selfs 'n verhinderende geword vir die innerlike besnydenis naamlik die wegsny van die sondes uit hulle lewens. Hulle was so beïndruk en tevrede met die uiterlike besnydenis dat hulle die innerlike so vergeet het dat God nou oor hulle besoeking sou kom doen.

In die plek van die besnydenis het nou die Doop gekom sodat in plaas van besnydenis en besnedenes ons kan praat van doop en gedooptes. In ons land en in ons tyd is daar vandag nes in Jeremia se tyd baie onbesnede besnedenes of te wel ongedoopte gedooptes. Mense wat wel met water gedoop is maar nie met die Gees nie. Mense wat wel die uiterlike teken van die Nuwe Verbond ontvang het maar by wie daar geen sprake van 'n „nuwe gehoorsaamheid" is nie. Ja, mense wat so tevrede is met hierdie uiterlike teken dat dit die waaragtige bekering in die weg staan.

En soos wat sy toorn eenmaal oor die onbesnede besnedenes ontbrand het so mag dit Hom eendag ook behaag om die ongedoopte gedooptes te beskaam deur die gedoopte ongedooptes hulle plekke in die koninkryk van God te laat inneem.

16 Desember

Lees Jeremia 11:1-4.

Teks: Jeremia 11:10b.

VERBONDSVERBREKING.

Met geloftefees word in die prediking in die besonder gedink aan die reddende hand van God toe Hy sy deel van die gelofte of ooreenkoms wat die vaders met Hom gesluit het, nagekom het.

In ons skrifgedeelte vind ons Jeremia by 'n soortgelyke feesgeleentheid waar die verbondsluiting van God met Israel herdenk is, besig om ook te preek. In sy preek herinner Jeremia eerstens die volk daaraan dat God sy deel van die verbond om hulle te bring in 'n land wat oorloop van melk en heuning, gestand gedoen het. Maar tweedens wys Jeremia die volk daarop dat net soos God tot nou toe sy verbond gehou het so sal Hy voortaan die ander kant van die verbond gestand doen. As hulle na sy stem nie wil luister nie dan kom ook die dreiging van die verbond ter vervulling.

Wat het dan gebeur dat die Here so vertoorn is dat Hy na hulle nie wil luister nie (:11) en dat Jeremia selfs nie eens vir hulle mag bid nie (:14)? 'n Sameswering is naamlik onder die manne van Israel ontdek om te weier om na die woorde van die Here te luister en om agter ander gode aan te loop en die te dien. En nou moet ons ons dit nie so voorstel dat hierdie sameswering geskied het deurdat êrens in 'n donker vertrek die samesweerders bymekaargekom en beraadslaag het nie maar ons moet ons dit so voorstel dat ten spyte van die uiterlike vorme die hart van die volk begin hunker het na die afgodiese praktyke van vroër, dat die volk ongehoorsaam begin word het. En hierdie ongehoorsaamheid word deur God wat die innerlike van die mens sien,

wat na die hart van die mense vra gesien as 'n verbreking van die verbond en vandaar dan die oordeel.

Wanneer daar nou gekyk word hoeveel Afrikaners vandag hulle gelofte teenoor God gestand doen, hoeveel na die stem van die Here kom luister dan kan dit sekerlik nie ontken word dat dit hoog tyd geword het dat die predikers die volk sal herinner dat God 'n God van geregtigheid is nie. Dat die God van Waarheid ook die ander kant van die ooreenkoms gestand sal doen en oor die volk wat Hom die deelgenoot van 'n valse verbond gemaak het, onheil sal bring waaruit hulle nie sal kom nie.

17 Desember

Lees Jeremia 10:1-16.

Teks: Jeremia 10:2.

GOD EN DIE AFGODE.

„Maak julle nie gewend aan die weg dit wil sê die godsdienst, die godsverering van die heidene nie” so spreek Jeremia tot die volk Israel in ons teksvers. Die heidene beweeg naamlik op 'n dwaalweg, 'n weg wat alleen maar na die afgrond voer, 'n weg waarop alleen maar ang en skrik heers. En dan nog boonop alles ang en skrik vir die eie menslike maaksel en bedenksel. Tereg noem Jeremia die afgode wat deur die heidene gemaak is: „Voëlverskrikkers”. Vernietigender kan dit seker nie. Spottend en sarkasties beskryf hy voorts hierdie afgode: 'n Stuk hout met die byl bewerk, met silwer en goud versier en wat verder nog vasgespyker moet word sodat dit nie waggel nie. En wanneer hulle êrens moet wees dan moet hulle gedra word.

Maak julle nie gewend aan die weg van die heidene nie, aan hulle manier van doen nie. Julle moet anders doen want die Here julle God is 'n ander God. Hy is die lewende, ewige en enige God. Die afgode kan nêr praat nie maar as die Here spreek dan beef die aarde. Die afgode kan geen stap versit nie en moet gedra word maar Hy wat hemel en aarde uit niks geskape het, dra ook alles deur sy almag. Die heidene staan verbaas en verdwaas voor hulle afgode as die „dag van besoeking” kom. Hulle word in hulle gode diep teleurgestel maar in dié dag sal blyk dat Israel Gods deel is, „die stam van sy erfenis” (:16) en dat niemand ooit beskaam uitkom wat op die Here sy vertroue gestel het nie.

Hoe dwaas dan van Israel om nie die volk van die Here te wil wees nie. Hoe dwaas dan van ons om nie sy kinders te wil wees nie.

Daarom maak u nie gewend aan die weg van die heidene nie maar maak u gewend aan Hom wat gesê het: „Ek is die weg en die waarheid en die lewe” naamlik Jesus Christus en u sal vrede besit.

18 Desember

Lees Jeremia 11:18-12:6.

Teks: Jeremia 11:19a.

PROFETEBLOED.

Die lewensweg van die profeet Jeremia toon 'n merkwaardige ooreenkoms met die kruisweg van Jesus. In ons skrifgedeelte sien en ervaar ons dat „'n profeet ne ongeëerd is nie behalwe in sy vaderland”. Die inwoners van Nasaret wou Jesus van die rotse afwerp en die inwoners van Anatot wou Jeremia om die lewe bring.

Nou hoef ons ons nie daaroor te verbaas dat dit hierop uitloop nie want hulle wat God nie vrees nie, ontsien ook die mense en met name die profete nie. Immers profete is draers van Gods Woord en die Woord van God is juis die groot ergernis vir almal wat nie daarvoor wil neerbuig nie. Daarom moet die stem van die Woord dan ook stil gemaak word en nou is daar geen geskikter en makliker middel as om die verkondigers van daardie Woord die monde te snoer nie.

Dat die inwoners van Anatot so 'n verkliklike hekel aan Jeremia gehad het, was nie soseer om sy persoon nie maar vanweë die Woord wat hy gebring het: „Jy mag nie profeteer in die Naam van die Here nie, anders sal jy sterwe deur ons hand” (:21).

Hierdie ooreenkoms met die kruisweg van Jesus behoort en sal ook te bespeur wees in die lewe van elke waaragtige Christen wat die blye boodskap van Jesus Christus moet uitdra. Jesus self het voorspel: „'n Dienskneg is nie groter as sy heer nie. As hulle My vervolg het, sal hulle julle ook vervolg”. Die vyandskap teen die Woord van die Here smeul nog deur al die eeue en word nog altyd afgekoel aan die diensknegte van Christus wat vir sy Woord opkom en getuig dat Jesus Christus Koning is en dat alle tale en nasies voor Hom moet buig. En as hulle nie wil swyg nie omdat hulle nie mag swyg nie dan moet hulle monde doodeenvoudig gesnoer word, dan moet hulle van die toneel af verdwyn.

19 Desember

Lees Jeremia 13:1-11 en Joh. 15:1-6.

Teks: Jeremia 13.10.

DIE BEDORWE LINNEGORD.

Die profeet Jeremia ontvang in ons skrifgedeelte van die Here die opdrag om vir hom 'n besondere, priesterlike linnegord te koop. Vir die Oosterling van daardie tyd was die gordel die vernaamste tooiel. Hieraan is besonder aandag bestee en in die reël was geen koste te hoog om aan 'n gordel te spandeer nie. Hoe welgestelder iemand was hoe mooier was sy gordel.

Jeremia moes nie alleen so 'n gordel koop nie maar hy moes dit ook dra. En dit is baie belangrik. Man en gordel word dus as't ware een. Die gemeenskap tussen man en gordel word egter verbreek as Jeremia voorts van God die opdrag ontvang om die gordel te gaan wegsteek in 'n klipskeur by die Eufraat. Vanweë die gebroke gemeenskap bederf die gordel nou heeltemal en as Jeremia dit na verloop van baie dae gaan uitgrwe dan is dit heeltemal waardeloos.

Soos wat 'n gordel die eiendom van 'n man is so was Juda en Israel die eiendom van God. Ja, soos wat 'n gordel die sieraad van die Oosterling was so wou die Here Juda en Israel vir Hom tot 'n sieraad maak. Daarom soos 'n gordel kleef aan die heupe van 'n man so wou God hulle in 'n innige gemeenskap met Hom laat lewe. Maar omdat Israel hierdie gemeenskap met God geminag en verbreek en hulle heil by vreemde afgode gaan soek het daarom sal hulle nou aan die verderf en ondergang prysgegee word. Die gordel het goed gebly solank dit om die heupe gedra is maar dit het ontbind en bederf toe die gemeenskap verbreek en dit in die klipskeur gebêre is.

In en deur sy Seun Jesus Christus het God ons nou ook uitverkies en duur gekoop „om vir Hom 'n volk te wees en 'n roem en 'n lof en 'n

sieraad". Ons sal dit egter alleen kan wees as ons die innige gemeenskap met Hom bewaar in en deur Jesus Christus: „Wie in My bly en Ek in hom, hy dra veel vrug". En as ons die gemeenskap met Hom minag en nalaat dan sal ook ons nes die gordel waardeloos en nutteloos word: „As iemand in My nie bly nie, word hy uitgewerp soos die loot en verdroog, en hulle maak dit bymekaar en gooi dit in die vuur en dit verbrand".

20 Desember

Lees Luk. 1:1-25.

Teks: Luk. 1:13.

DIE HERE IS GENADIG.

In die eerste hoofstuk van die evangelie volgens Lukas word die geboortegeskiedenis van Johannes en van Jesus tot 'n geheel saamgeveg en meegedeel. Beide se geboorte geskied deur middel van 'n Goddelike beskikking en elkeen moet volgens die wil van God 'n sekere opdrag uitvoer in die reddingsplan van God aan die mens. Sagaria ontvang die tyding van engel Gabriël dat hy en Elisabet gaan ouers word van 'n seun. Hierdie seun se naam moet Johannes wees. Dit beteken: „die Here is genadig". Uit genade verhoor God die gebed van hierdie kinderlose egpaar. God skenk in hulle lewe deur sy genade blydskap en vreugde. Sy genade word ook nie beperk tot hier twee mense nie. Deur sy genade word hierdie kind gebore om die volk voor te berei op die koms van die Messias. Johannes se werk en opdrag is voorlopig, voorbereidend. Hy moet deur die prediking die volk oproep om terug te keer tot die Here hulle God, om deur die gehoorsaamheid aan sy insettinge en verordeninge Hom in die geloot aan te neem. Want in Hom het die genade van God tot by die mens gekom. In Hom van wie Johannes getuig het die genade van God oor die mens oorvloedig geword. Sy koms in die wêreld was nie maar voorlopig of voorbereidend nie, Sy koms was volbragte werk, voldonge feit. Emmanuel — God met ons. God se genade het oor die mens oorvloedig geword. Van hierdie genade, van hierdie verlossing, van Hom het Johannes getuig. Die Here is genadig — ook in ons lewe klink die oproep weer opnuut in hierdie tyd tot die herdenking van die vleeswording van die Woord, die geboorte van Jesus Christus want in en deur Hom en Hom alleen het die genade van God oor ons oorvloedig werklikheid geword.

21 Desember

Lees Luk. 1:26-38.

Teks: Luk. 1:31.

JESUS IS SY NAAM.

In die bybelse spraakgebruik het die naam van 'n persoon 'n meer omvangryke betekenis gehad as wat vandag by ons die geval is. Die naam van 'n persoon het meer van die persoon vertel. Dit het uitdrukking gegee aan sy karakter, dit wat hy doen, sekere omstandighede rondom sy geboorte, sekere eienskappe van die persoon omskrywe, bv. die naam van Abraham, die aartsvader, wat beteken „vader van vele".

Nou het dit ook betekenis dat God self vir sy Seun 'n naam gee. Die naam wat God aan sy Seun gee sê dadelik en duidelik wie Hy is en wat Hy doen. Dit is Hy wat sy volk van hulle sonde sal verlos. Die naam „Jesus“ beteken „Verlosser“, „Saligmaker“. Hy sal sy volk uitruk uit die kloue van die mag wat hulle omklem en waarin hulle, hulle bevind. Hy sal hulle uitruk en red uit die verlorenheid van die sonde en ongehoorsaamheid. Dit is wat God met die mens wil. Jesus is die doel van God met die mens, want dit is Hy wat sy volk van hulle sonde sal verlos. Met hierdie naam wat God aan sy Seun gee sê God aan die mens wat Hy met die mens wil. Hy wil dat die mens verlos word.

God wil dat ons gered word. Hy wil nie dat ons verlore sal gaan nie maar dat ons die ewige lewe sal hê. Daarom is Jesus dan ook die enigste Naam wat aan die mens gegee is waardeur die mens, dit is ons, behou kan word.

22 Desember

Lees Luk. 1:39-56.

Teks: Luk. 1:49.

HY HET GROOT DINGE AAN MY GEDOEN.

In hierdie gedeelte ontmoet twee vroue mekaar; Maria en Elisabet; twee vroue wat op 'n besondere wyse deur God begenadig en bevoorreg is. Wanneer hierdie twee vroue mekaar groet, is daar ook gewaarwordinge te bespeur. Deur die krag van die Gees van God word Elisabet se kind vervul, terwyl Maria se Kind nie net vervul en toegerus word deur die Heilige Gees nie, maar deur die Heilige Gees verwek is. Wanneer Elisabet Maria groet, spring die Kindjie op in haar skoot en hoe bly Elisabet ookal was omdat sy 'n kindjie verwag het, en hoe sy daardeur vertroos is in 'n lange verwagting wat in vervulling sou gaan, oortref die blydschap en vreugde van Maria haar gewaarwordinge. Maria beantwoord nie Elisabet se groet deur uit te wei oor haar verwagting nie. Sy spreek Elisabet ook nie direk aan oor haar vreugde nie, maar sy bewys haar dankbaarheid teenoor God deur aan Hom wat mag het oor alle dinge 'n lofsang aan te hef. Sy besing God se almag en sy grootheid omdat Hy haar genadig was, dat Hy sy verlossingswerk deur haar wil volbring. In hierdie lofsang gee sy uitdrukking aan daardie dankbaarheid wat sy koester teenoor God vir die groot dinge wat Hy aan haar as mens gedoen het. Sy voel haarself 'n onwaardige orgaan waardeur God sy groot werk wil voorberei en volvoer. Haar lofsang herinner aan die van Hanna, die lied van Mirjam en van Debora in die Ou Testament. Waar Hanna egter 'n kreet aanhef oor haar persoonlike triomf daar dank Maria die Here God dat Hy besig is met groot dinge. So het die Here God groot dinge gedoen aan Maria maar ook aan die ganse menslike geslag deurdat Hy in die wêreld gekom het deur die gestalte van 'n dienskneg aan te neem, deur as mens vlees te word sodat Hy ons swakhede op Hom kon neem en ons smarte kon dra as volkome mens. So dank ons ook saam met Maria, so loof ons God en prys ons Hom, nie omdat ons seëvier of omdat ons bly is oor hoogtes wat ons bereik het nie, maar omdat God aan ons as sondebaars groot dinge gedoen het.

23 Desember

Lees Luk. 1:57-66.

Teks: Luk. 1:66.

DIE HAND VAN DIE HERE WAS MET HOM.

Johannes se geboorte word met blydschap afgewag. 'n Hele aantal bure en naasbestaendes kom saam om die besnydenisplegtigheid by te woon. Hulle is begerig om te hoor na watter familielid hy vernoem sal word. Sagaria moet nou beslis en ten koste van die gewoonte of gebruik moet hy die naam wat hyself vir die kind wou of sou gee vervang met die naam wat aan hom aangekondig is. Sodra hy die naam opskryf en daarmee te kenne gee dat hy glo wat aan hom meegedeel is deur die engel, gebeur die wonder dat sy mond weer ontsluit word en hy weer kan praat soos Gabriël aan hom belooft het. Hierdie gebeure het seker ook vinnig versprei in daardie landstreek sodat almal ook gewonder het wat van hierdie kind sal word. Sal hy ook 'n priester word soos sy pa? Op hierdie vraag wat sal van hom word lewer die evangelis kommentaar. Die hand van die Here was met hom. Die hand van die Here was met hom want hy is deur God self vir 'n besondere taak afgesonder. Hierdie siensnede is dan ook 'n samevatting wat die hele geskiedenis van Johannes beskrywe. Sy hele loopbaan van openbare optrede is gekenmerk daardeur dat hy gedra is deur die seënende hand van God.

So wil God nie alleen vir Johannes en sodanige mense dra deur sy genade nie. Die genade van God en sy seënende hand, die krag en die sterkte van sy Gees is oor almal wat Hom vrees. Nie slegs oor sekere mense wat miskien vir 'n besondere taak afgesonder word nie, maar oor elke gelowige. Want elke gelowige het die besondere taak en opdrag om deur sy of haar lewe, in die private sowel as in die openbare lewe die eer van God te soek, Hom te loof en te prys, sy Naam groot te maak, van Hom te getuig as die lewende God. So weet ons deur sy Woord dat Hy sy seënende hand uitgestrek hou oor die wat Hom vrees en dat hy die gelowige deur sy Gees en Woord sterk maak vir die taak om as gelowige te lewe.

24 Desember

Lees Luk. 1:67-80.

Teks: Luk. 1:69.

'N HORING IS VIR ONS OPPERIG.

Die lofsang van Sagaria begin deur te sê dat daar iets gebeur het. God het aan sy verbond gedink, God het sy volk nie vergeet nie, God het omgesien na sy volk. En in hierdie gebeure wat plaasvind, in hierdie gebeure wat in die geskiedenis van die mens ingryp, word God eers geloof en geprys en daarna gaan die lofsang oor op die werk van die wegbereider deur wie God hierdie gebeure aanvoer en begin. In en deur hierdie gebeure is daar aan die mens verlossing gebring, daar het vervulling gekom van die belofte aan die mens. Aar is 'n horing van heil opgerig. Die horing, simbolies van die krag van die bul, is hier die beeld van die mag van God waar Hy besig is om die beloofde heil aan die mens te volvoer. God het ingegryp en Hy laat sy greep nie los nie, want Hy is magtig oor alle dinge en skepele en daarom is die evangelie, die blye boodskap dat daar 'n horing van heil opgerig is in die huis van Dawid nie

maar 'n oordrywing van 'n gebeurtenis nie, maar dit is die juiste mededeling van die werklikheid van God se heilsplan met die mens. God het vir sy volk, vir sy kerk 'n horing opgerig. Die krag en die mag wat onverwerp. Die krag en die mag nie as iets onpersoonliks of onsigbaar nie. In die persoon van sy Seun Jesus Christus werp God self die heersende mag van Satan en van die dood af van sy volk, van sy kerk, van sy kinders deurdat daar beweging gekom het in die heilsplan van God. Jesus Christus het daardie mag wat op sy volk druk op Hom geneem en finaal oorwin. Vir ons is daar 'n horing opgerig want Hy voer heerskappy oor alle magte en kragte wat in sy kerk, onder sy kinders beroering wil bring.

25 Desember

Lees Luk. 2:1-20.

Teks: Luk. 2:11.

CHRISTUS DIE SALIGMAKER.

Die belofte aan Maria het in vervulling gegaan, dit het werklikheid geword. 'n Rein mens sonder sonde word gebore in die onreine wêreld van sonde, in die midde van 'n besoedelde mensdom. Soos wat God dit oorspronklik met die mens bedoel het, word daar nou 'n kind gebore in ware geregtigheid en heiligheid. Volkome mens uitgesonder die sonde. Sy geboorte is nie maar net nog 'n mens wat in die wêreld gekom het nie, maar dit is 'n nuwe skepping van die mens. 'n Herskepping van die mens wat in sonde verval het, en die gevolge van hierdie herskepping omspan die hele wêreld en die ganse menslike geslag. Die eerste mens het deur ongehoorsaamheid in sonde verval. Die tweede, die nuwe skepping in Jesus Christus maak die eerste nuut. Daarom ook die tyding aan die herders dat d.e Saligmaker gebore is. In die betekenis van die woord Saligmaker lê die medelye van God met die gevalle mens opgesluit.

Die herders is verskrik by die aanskoue van die engel. Die engel stel hulle gerus. Dit is 'n goeie tyding wat hy bring, 'n tyding van blydskap en vreugde. Hierdie tyding is vir alle mense. Christus die gesalfde van God is gebore. God het medelye met die mens in sonde en stuur sy Seun in die wêreld om die volle wil van God met die mens te openbaar aan d.e mens. Dit is ook die tyding wat op hierdie blye dag weer opnuut tot ons kom uit en deur die Woord van God. Die viering van die Christusfees, die herdenking van daardie blye dag toe Jesus Christus die Saligmaker gebore is, mens geword het sodat ons herskep kan word tot verlose sondaars en sodat ons as nuutgemaakte mense in en deur Hom tot God mag nader, in die blye wete dat God ons nie oorgelaat het aan onself nie, maar ons deur sy Seun salig gemaak het.

26 Desember

Lees Luk. 2:25-40.

Teks: Luk. 2:34.

DIE TEKEN WORD WEERSPREEK.

Kersfees begin met skone klanke, met blye tydings. Alles begin skoon en vreugdevol. Dink maar aan die blye engelstem wat aankondig dat die Saligmaker gebore is, 'n blye Maria wat oorstelp van

vreugde God loof en prys, die herders wat God loof, Simeon wat God prys. Maar nou vervaag die blye stemme en skemer daar deur die blydskap 'n sombere einde. Simeon spaar die jonge Maria nie hierdie sombere einde nie, hierdie droewige klanke n e. Nee, hierdie dienskneg van God wat nou in vrede kan gaan, praat van 'n teken wat weerspreek sal word. En dit terwyl hy sy seënende hande oor die Kind uitgestrek hou. Hy sê dat die Kind bestem is tot 'n val en 'n opstanding vir baie. Hierdie laaste kersklank jubel van vreugde in leed en van lig in die duisternis. Val en opstanding hoort bymekaar. Dit was so die wil van die Here God dat sy Seun in die wêreld moes ly, die sondeskuld van die wêreld op Hom moes neem om sodoende deur die regverdige oordeel van God die sonde van die wêreld nie ongestraf te laat bly nie. 'n Teken is sigbaar. Hy was die teken van God se genade oor die mens, Hy was die sigbare openbaring van God aan die mens en hierdie teken, hierdie sigbare openbare ondervind in die wêreld teenstand. Hy word nie met ope arms ontvang nie, maar Hy moes ly tot die dood toe, 'n teken wat weerspreek word. Ook vandag word Hy nog weerspreek. Waar mens die geloof verwag onder die mense van ons tyd is dit teëspraak, ongeloof, verset en haat. Wie wil heengaan in vrede moet hom eers deur Christus laat oorwin, die „eie ek“ kruisig en die weerspreekte teken, die volle openbaring van God aan die mens in die geloof aanneem en in die lyde en sterwe van Jesus Christus en in sy opstanding die volbragte heilsplan van God aanvaar en bely.

27 Desember

Lees Joh. 1:1-14.

Teks: Joh. 1:5.

DIE LIG VAN DIE WERELD.

God is die skepper van die lig. In Genesis 1 lees ons daarvan. Oor die ontsettende duisternis wat op die wêreldvloed gelê het, het die skeppende woord van God weerklink; „Laat daar lig wees“. En daar was die wonderlike lig wat die duisternis verdring het. So het die eerste dag aangebreek.

Maar elke dag word onteefol deur die nag. Lig en donker wissel mekaar af. Nou praat ons ook in 'n ander sin daarvan: As dit met ons goed gaan is dit lig maar as dit sleg gaan, donker. Dis sonskyn as ons gesond en sterk en voorspoedig is, maar donker as siekte en swakheid en teespoed ons deel word.

Dit was veral die deurbraak van die sonde wat die duisternis gebring het. Ons praat daarom ook van die sondeduisternis. Alleen die ware lig kan hierdie duisternis verdring. Van hierdie lig het die profete gespreek en in die volheid van die tyd het die Lig van die wêreld gekom, want Jesus is gebore.

Ook ons is begenadig om te staan in die lig, om te wandel in die lig en te lewe daarin. Die koms van Jesus Christus in ons lewe het die sondeduisternis verdring en hemelse lig gebring. En vir hulle wat in Hom glo, word dit nooit meer stikdonker nie. Wel nog donker omdat beproewing en leed vir die gelowige nie uigskakel is nie, maar ook in die nag van leed brand nog die lig van hoop en „die hoop bring in ons leed versagting.“

Jesus het gekom as die Lig van die wêreld en die duisternis kan Hom en Sy werk nie oorweldig nie. Wanneer alles op aarde so donker is, bly Hy nog die „blink Môrester,” en wanneer alles eenmaal nuut geword het, sal daar geen nag meer wees nie.

Jesus die Lig het gekom om ons te verlig. Nou moet ons ook wees soos ligte wat brand en skyn. Ons moet soos kinders van die lig wandel en nooit gemeenskap hou met die onvrugbare werke van die duisternis nie. Onthou Sy woord: „Laat julle lig so skyn voor die mense, dat hulle julle goeie werke kan sien en julle Vader wat in die hemele is kan verheerlik.”

28 Desember

Lees Joh. 1:19-29.

Teks: Joh. 1:29

JESUS, DIE LAM.

Die mens is sonbaar en skuldenaar. Niemand is goed en volmaak nie. Elke dag is daar weer die oortredinge en almal het dan ook die straf te vrees want God toorn teen die kwaad.

Hoe sal ons die straf ontkom en weer tot gende kom? Nee, uit onself is dit nie moontlik nie en daarom het ons uiteindelik net smart op smart te vrees.

Tog, by die Here is ontferming en Hy wil nie ons ewige dood nie, maar dat ons voor Hom sal lewe. Daarom het Hy vir ons die weg van verlossing aangewys in Jesus Christus wat gekom het om ons vry te koop met Sy bloed.

In Jesaja 53 lees ons van Hom wat as „die Man van smarte” „soos ’n lam na die slagplek gelei is”. En in ons teks spreek Johannes die Doper van Jesus wat as „die Lam van God die sonde van die wêreld wegneem.”

Hier het ons die wonderlike Evangelietydning wat alle vrees vir die oordeel wegneem en nuwe hoop vir die beangste sonbaar gee. Immers, in hierdie „Lam” lê ons bevryding. Al ons sondeskuld neem Hy op Hom en dra dit weg sodat ons geregtig voor God kan staan. Inderdaad het Hy met Sy kruisdood alles vir ons só gedoen en volbring en so ons redding bewerk.

Mag ons die geheelige betekenis van hierdie „Lam” ten volle begryp en Hom liefhê wat ons kom loskoop het met Sy kosbare bloed. In die Openbaringsboek lees ons op baie plekke van Hom: „’n Lam asof hy geslag is”; „Die Lam op die troon”; „Die Lam wat oorwin” en die „Lam wat weiding gee”. So word Hy geopenbaar as ons enigste Redder en daarom moet ons weet dat ons buite Hom verlore is, maar in en deur Hom is ons toekoms gewaarborg en word ons „genooies na die Bruilof van die Lam.”

29 Desember

Lees Joh. 1:30-43.

Teks: Joh. 1:43a.

’N ROEPING.

Die woorde van Johannes die Doper; „Daar is die Lam van God”, het op twee van sy dissipels se lewens so beslag gelê, dat hulle onverwylde agter Jesus begin aanloop het. Toe het Jesus hulle uit-

genooi om te kom kyk waar Hy tuis is. En daar het hulle Hom gesien as die langverwagte Messias. Inderdaad was dit 'n wonderlike moment in hulle lewe.

Andreas, een van die twee manne, het daarna sy broer Simon ontmoet en alles aan hom vertel, maar nog meer het hy gedoen, want ons lees: „En hy het hom na Jesus gelei.”

In die Bybel lees ons baie van broers. Daar is die donker geskiedenis van Kain en Abel, Esau en Jacob, Josef in die hande van sy broers. Die tragiek is dat hierdie donker geskiedenis so baie maal nog voorkom in die lewe van broers en dan is dit die gesin, die kerk en volk wat skade ly.

Andreas se houding was reg teenoor sy broer Simon. En wonderlike roepingsbesef en roepingsvervulling as hy sy broer na Jesus lei. Dit is 'n voorbeeld wat roep en altyd navolgingswaardig bly.

Hoe doen ons? Bring ons ons broers, ons kinders, ons huismense en verwante en vriende na Jesus toe? Dis ons roeping en taak en wees ons as ons dit onverskillig nalaat.

Maar dit is nie net ons eie mense na wie ons moet omsien nie. Ook buite die grense van ons huis en familie het ons 'n arbeidsveld. Hier bedoel ons die „buitekerklikes”. Die probleem van buitekerklikheid baar kommer. Hoe langer hoe meer spoel baie lidmate met hierdie stroom weg. Elke Gemeente en Gemeentelid het dan ook hier 'n belangrike roeping om te vervul: Die vervreemdes en losgeraaktes moet ons nie verag nie, maar gaan haal. Ons moet hulle huise in, hulle gaan nou en lei na die kerk toe terug en so na Jesus toe.

Nog verder moet ons loop om ons roeping te vervul en so ook kontak maak met die vreemdelinge in ons poorte en as gevolg van immigrasie is daar so baie. Daar is ook die Jood en die heiden en ons moet help dat ook hulle na Jesus gelei word.

Mag ons roepingsbewus en roepingsgetrou wees — Hom ter ere.

30 Desember

Lees Johannes 1:44-47 en Luk. 9:23-27.

Teks: Joh. 1:44.

NAVOLGING VAN CHRISTUS.

In die roepingsgeskiedenis van die eerste dissipels kry ons ook die kort en saaklike mededeling van ons teksvers: „En Jesus het Filippus gekry en vir hom gesê: Volg My.” Sonder om te aarsel het Filippus alles agterlaat en navolger van Jesus geword. Hy was gehoorsaam en het nie eers bereken of uitstel gevra nie. So het hy saam met die ander, 'n nuwe weg betree, kon hy opgelei word vir 'n heerlike roeping en sou hy die ewige bestemming bereik.

„Volg My”. So het Jesus deur die eeue geroep. Talle het ongehoorsaam gebly en weggedraai na die donkertes van verlorenheid. Miljoene het gevolg en het op die nuwe weg nuwe vreugde en uiteindelijke ewige heerlikheid gevind.

„Volg My“. Hierdie roepstem van Jesus weerklink oral waar Sy Evangelie gelees en verkondig word. Ons moenie doof wees nie, maar gehoorsame navolgers van Hom wees en bly. Ons moet Hom volg waar Hy ook lei. Is dit oor gelyk weë, wees dan dankbaar en bly getrou aan Hom. Is dit egter langs die steilpaaie met baie beproewinge en stryd, volg Hom dan nog na in die wete: Hy sal altyd veilig lei en „deur die nag hoe swart hoe dig, voer Hy ons na die ewige lig“, Ja,, „Ons Leidsman, die getroue, lei op die smalle pad. In Hom bly ons behoue, Hy het ons hand gevat.“ Laat ons ons altyd weer herinner aan Sy woord: „Wie agter My wil aankom, moet homself verloën, sy kruis opneem en My volg.“

Die navolging van Christus vra alles van ons, maar belooft ook alles aan ons want wie Hom navolg in die lyding sal dit kan doen tot in die ewige eerlikheid.

31 Desember

Lees Joh. 1:48-52 en Luk. 19:1-10.

Teks: Joh. 1:51.

DEUR HOM GESIEN.

Ons peins na oor baie dinge in die laaste stonde van die Oujaar. 1971 het na alles ook so gou verbygegaan. Ja, die jaar is verby met die vreugde en leed; is verby met wat ons ontvang of verloor het, gedoen of nagelaat het.

Deur die jaar heen het ons in alle geval baie dinge gesien: wonderlike mooi dinge; slegte en lelike dinge. Die vermoë van die oog kon gebruik word. Goddank vir hierdie liggaamsdeel. Mag Hy die wat blind is vertroos.

Ons is gesien maar belangrik is dat ons moet onthou: Ons is gesien. Baie mens het ons gesien en hulle opinie oor ons gevorm. Watter oordeel het hulle gegee oor ons persoon en oor ons werk?

Die belangrikste is egter dat ons op hierdie laaste dag van die jaar moet weet: Die Here het ons gesien. Hy is die alsiende en niks is verborge vir Sy oog nie. Op soveel bladsye van die Bybel lees ons daarvan. In die gelese gedeeltes staan dit ook: Jesus het Natanaël onder die vyeboom en Sageus in die vyeboom gesien. In beide gevalle is hulle wat deur Hom gesien is, se lewe totaal verander. Hulle het in Hom geglo en is gered.

Vir 'n mens wat deur Hom gesien word kan dit alles beteken. Hy het ook ons gesien en daarom behoort ons aan Sy kerk en het ons die anker van die geloof. Wat 'n troos om te weet: „My oog sal op jou wees.“

Maar, die afgelope jaar het Hy ons ook gesien soos ons was in ons lewe en werk en in Sy diens. Hoe het Hy ons gesien? Is daar nie baie waaroor ons voor Hom skaam moet wees dat Hy ons tans in genade moet aansien.